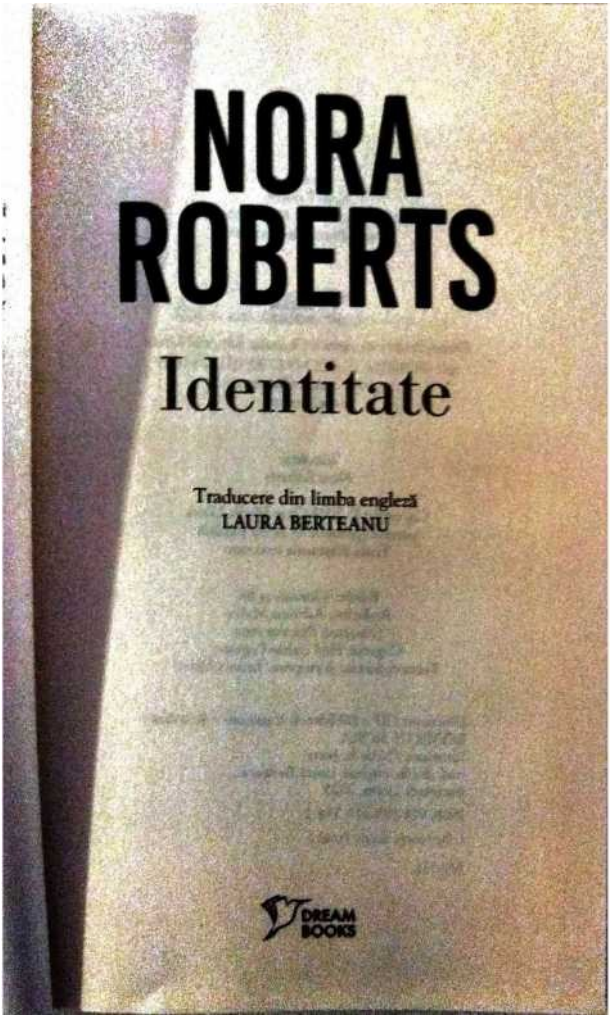
NORA
ROBERTS
Identitate
Traducere din limba engleză
LAURA BERTEANU
DREAM
BOOKS

1

Visurile şi ţelurile ei erau simple şi puţine. Fost copil de armată, Morgan Albright îşi petrecuse primii ani din viaţă mutându-se dintr-o ţară în alta şi de pe un continent pe altul. Rădăcinile ei, dirijate de munca tatălui ei, crescuseră scurte şi superficiale, ca să poată fi uşor transplantate. De la o bază la alta, dintr-un stat în altul, dintr-o ţară în alta, până la 14 ani, când părinţii ei divorţaseră.

Ea nu avusese niciodată un cuvânt de spus.

În următorii trei ani de după divorţ, mama ei o târâse dintr-un loc într-altul. Un orăşel aici, o metropolă dincolo, căutând... Morgan nu ştiuse niciodată exact ce.

La 17 ani, cu puţin înainte să împlinească optsprezece, îşi smulsese singură rădăcinile ca să le planteze la facultate. Şi acolo îşi explorase ţelurile şi visurile şi alegerile.

Muncise mult, învăţase bine şi se concentrase pe o dublă specializare. Afaceri şi industria ospitalităţii – alegeri care conduceau direct spre visul ei.

Să prindă rădăcini. Casa ei, afacerea ei. A ei.

Studiase hărţi, cartiere, zone climatice, încercând să-şi limiteze gama de alegeri pentru locul în care să-şi planteze aceste rădăcini odată ce obţinea diplomele. Voia un cartier, de preferat vechi şi cu tradiţie, aproape de magazine, restaurante, baruri – oameni.

Şi într-o zi avea să deţină nu doar propria casă, ci şi propriul bar.

Ţeluri simple.

Şi, de îndată ce avusese diplomele în mână, alesese un cartier la marginea oraşului Baltimore, în Maryland. Case vechi şi curţi impunătoare, dar care nu ajunseseră la nivel aristocrat, aşa că erau încă accesibile.

Lucrase pe timpul facultăţii, servise la mese, apoi la bar dup* împlinise vârsta legală de 21 de ani. Şi pusese bani deoparte.

Tatăl ei – Colonelul – nu venise la ceremonia de absolvire. $j Morgan terminase printre primii din anul ei, nu făcuse nici un ^ </< prin care să-i recunoască realizarea. Nu o surprinsese, pentru că încetase să mai existe pentru el înainte să apuce să se usuce semn^, pe actele de divorţ.

Mama ei şi bunicii materni fuseseră de faţă. Nu ştiuse atunci că»* să fie pentru ultima oară când îşi vedea bunicul. Un bărbat de 70 de*, robust, activ, sănătos, murise în iama de după absolvirea ei. Alunec* de pe o scară. Alunecase. Şi într-o clipă nu mai era.

Chiar şi îndurerată, Morgan învăţase bine lecţia.

îi lăsase 20 000 de dolari şi amintiri la fel de preţioase din verile – care venea în vizită şi mergeau împreună pe munţii verzi din Vermor- j Cu aceşti bani, Morgan se mutase din apartamentul ei minuscul într- casă micuţă. Casa ei. O casă la care era mult de lucru, dar care ave o curte – la care era mult de lucm.

Cele trei dormitoare mici şi cele două băi şi mai mici îi dădeau pos bilitatea de a primi pe cineva cu chirie, ca să poată plăti mai uşor ratek şi lucrările de care casa şi grădina aveau nevoie.

Şi avea două servicii. Servea la bar cinci sau şase seri pe săptămână k un local din cartier, un loc vesel numit încă o Rundă. De când deveni* proprietară, se mai angajase şi ca office manager la o firmă de constructu o afacere de familie.

îşi cunoscuse colega cu care împărţea acum casa la centrul local de grădinărit în timp ce se gândea încurcată ce plante să aleagă pentru început. Nina Ramos lucra la sere şi ştia bine meserie. Foarte folositoare într-o grădină care avea nevoie de ajutor, Nina transformase încurcături în bucurie şi, în acea primăvară înfloritoare în care-şi achiziţionase casa ei, Nina se mutase la ea. Se simţeau bine una în compania celeilalte şi ştiau când să-şi ofere reciproc spaţiul şi liniştea de care aveau nevoie.

La 25 de ani, Morgan îşi împlinise primul vis şi, după calculele ei, avea să-şi atingă ţelul numărul doi înainte de a treizecea aniversare.

Singurul ei răsfăţ stătea pe aleea îngustă din faţa casei. O să

aibă ne^ voie de câţiva ani ca să plătească Priusul, dar o s-o ducă până la muncă şi înapoi în mod fiabil şi economic.

Când era vreme frumoasă, se ducea cu bicicleta la serviciul de zi, dar, când era nevoie de o maşină, avea una. Nina numea Priusul „sub-ţelul lui Morgan".

Căsuţa de pe Newberry Street se lauda cu o curte frumoasă, o mură-\Talã albă proaspătă şi o uşă de la intrare pe care o pictase într-o nuanţă veselă de albastru-deschis.

Şeful ei de la Greenwald's Buiiders o ajutase 9ă recondiţioneze duşumelele din lemn masiv, îi vânduse materialele la preţ de intrare şi o îndrumase când venise vorba de reparaţii şi mentenanţă.

fşi înfipsese rădăcinile şi simţea că înfloreşte.

Narcisele galbene care îşi înălţau trompetele strălucitoare pe lângă aleea proaspăt pavată o făceau să zâmbească. Sfârşitul lunii martie aduse vreme schimbătoare, dar şi toate semnele minunate de primăvară. Ea şi Nina plantaseră un corn în curtea din faţă toamna trecută şi vedea acum mugurii stând să plesnească.

în curând, îşi spuse, în timp ce-şi ducea bicicleta la stand şi-i punea lacătul. Era un cartier bun, dar considera că e mai cuminte să nu pună pe nimeni la încercare.

Descuie şi, pentru că maşina nu atât de fiabilă a Ninei era pe alee, strigă:

-Eu sunt, am întârziat!

Traversă sufrageria şi, ca întotdeauna, se gândi că avea să fie mult mai deschisă după ce dărâma peretele care o despărţea de bucătărie.

începuse deja să pună deoparte banii pentru acest proiect, aşa că poate la toamnă. Poate înainte de Crăciun. Poate.

-Eu nu am întârziat nicăieri, îi răspunse Nina în acelaşi fel. Şi am o întâlnire!

Nina avea mereu o întâlnire. Pe de altă parte, îşi zise Morgan, Nina era superbă şi plină de viaţă şi avea un singur serviciu.

Se opri în faţa uşii deschise a dormitorului.

Mai multe ţinute – evident respinse – erau aruncate pe pat, în timp ce Nina încerca o alta în faţa oglinzii înalte. Părul ei negru ca pana corbului se revărsa pe spatele unei rochii roşii, care îmbrăţişa fiecare curbă a trupului ei micuţ. Ochii negri sclipiră în clipa în care îi întâlniră pe ai lui Morgan în oglindă.

-Ce crezi?

-Cred adeseori că te urăsc. Bine, unde te duci şi cu cine te duci?

-Sam mă scoate la cină la Fresco.

-Elegant! Da, o să-l dai pe spate cu rochia roşie.

Pentru care o invidia puţin. Singura dezamăgire adevărată în relaţia

lor provenea din faptul că, ţinând cont de silueta înaltă şi compactă a lui Morgan şi cea minionă şi cu forme accentuate a Ninei, nu puteau face schimb de haine.

Găsuța vie pe Newberry Street se lăuda cu o curte frumoasă, o zugrâ- ' oală albă proaspătă şi o uşă de la intrare pe care o pictase într-o nuanță veselă de albastru-deschLs.

Setul ei de la Greenwald's Builders o ajutase sâ recondiționeze duşumelele din lemn masiv, îi vânduse materialele la preț de întrare şi o îndrumase când venise vorba de reparații şi mentenanță.

îşi înhpsese rădăcinile şi simțea că înfloreşte.

Narcisele galbene care îşi înălțau trompetele strălucitoare pe lângă aleea proaspăt pavată o făceau să zâmbească. Sfârşitul lunii martie aduse vreme schimbătoare, dar şi toate semnele minunate de primăvară. Ea şi Nina plantaseră un corn în curtea din față toamna trecută şi vedea acum mugurii stând să plesnească.

în curând, îşi spuse, în timp ce-şi ducea bicicleta la stand şi-i punea lacătul. Era un cartier bun, dar considera că e mai cuminte să nu pună pe nimeni la încercare.

Descuie şi, pentru că maşina nu atât de fiabilă a Ninei era pe alee, strigă:

-Eu sunt, am întârziat!

Traversă sufrageria şi, ca întotdeauna, se gândi că avea să fie mult mai deschisă după ce dărâma peretele care o despărțea de bucătărie.

începuse deja să pună deoparte banii pentru acest proiect, aşa că poate la toamnă. Poate înainte de Crăciun. Poate.

-Eu nu am întârziat nicăieri, îi răspunse Nina în acelaşi fel. Şi am o întâlnire!

Nina avea mereu o întâlnire. Pe de altă parte, îşi zise Morgan, Nina era superbă şi plină de viață şi avea un singur serviciu.

Se opri în fața uşii deschise a dormitorului.

Mai multe ținute – evident respinse – erau aruncate pe pat, în timp ce Nina încerca o alta în fața oglinzii înalte. Părul ei negru ca pana corbului se revărsa pe spatele unei rochii roşii, care îmbrățişa fiecare curbă a trupului ei micuț. Ochii negri sclipiră în clipa în care îi întâlniră pe ai lui Morgan în oglindă.

-Ce crezi?

-Cred adeseori că te urăsc. Bine, unde te duci şi cu cine te duci?

-Sam mă scoate la cină la Fresco.

-Elegant! Da, o să-l dai pe spate cu rochia roşie.

Pentru care o invidia puțin. Singura dezamăgire adevărată în relația lor provenea din faptul că, ținând cont de silueta înaltă şi compactă lui Morgan şi cea minionă şi cu forme accentuate a Ninei, nu puteau face schimb de haine.

-Dă-i bătaie! Nu au trecut aproape trei săptămâni de întâlneşti exclusiv cu macho man Sam.[7]

-Aproape patru. Nina tăcu o piruetă. Deci...

-N-o să fac zgomot când o să mă întorc acasă.

-Chiar îmi place de el, Morgan.

-Şi mie.

-Nu, vorbesc serios.

-Oh. Morgan îşi lăsă capul pe-o parte şi-şi studie prietena. $t,u că e foarte serios implicat în relaţia cu tine. I se citeşte pe fata. [vrei să te îndrepţi în direcţia asta, ai deplina mea aprobare de pn^

După ce-şi flutură părul superb, Nina scoase unul din ofta^ ei visătoare.

-Sunt sigură că deja mă îndrept în direcţia asta.

-Deplină aprobare. Trebuie să mă schimb pentru muncă.

-I>î la muncă, la muncă. Trebuie să strâng toate astea şi să face,,- în cameră. Nu vreau ca Sam să mă creadă leneşă.

-Nu eşti leneşă.

Poate haotică, adăugă Morgan în sinea ei, dar Nina îşi rezuma ha,- la spaţiul personal.

Spre deosebire de haosul vesel al Ninei, cu pereţi de culoarea lavande o masă de toaletă încărcată cu produse cosmetice şi farduri de tot feli spaţiul lui Morgan era doar practic şi tem.

Folosea cel de-al treilea dormitor – de mărimea unei debarale post de birou, aşa că era un fel de sanctuar. Pereţi zugrăviţi într-ir albastru liniştitor, câteva obiecte artistice pe care le cumpărase de pe stradă din Baltimore, cuvertura şi pernele albe, un fotoliu pentru citi: micuţ, dar confortabil.

Dezbrăcă office managerul – pantaloni gri, cămaşă albă, bla:e bleu-marin — şi îmbrăcă barmanita – pantaloni şi cămaşă neagră. Intri în baie şi deschise sertarul unde îşi ţinea machiajele organizate în aşa te încât să îi fie uşor să aleagă. Şi schimbă ziua cu noaptea.

Părul blond, tuns scurt, cu unghi înclinat, se potrivea ambelor me serii, dar barmanita îşi machia mai accentuat ochii şi dădea cu mai mul' ruj pe buze. După ani de experienţă, termină tranziţia în 20 de minute

Fiindcă nu avusese timp să-şi ia mâncare de la Fresco's, se duse repede în bu rărie şi înşfăcă un iaurt din frigider. Mâncă în picioare, imaginându'şi că peretele nu mai era şi în locul lui apăruseră nişte dulapuri noi, nişte rafturi deschise, nişte...

***— Anugft mia,* ai nevoie de mâncare.**

-iaurtul e mâncare.

Nina, acum într-un halat, îşi puse mâinile în şolduri.

-Ceva care să necesite cuțit sl furculița.,, și mestecat! Ai corpul ala zvelt și suplu în mod natural – afurisite! – dar, daca nu mănânci, o să ajungi slăbănoagă și deșirat«. Serios acum, una din noi va trebui sS învețe să gătească. Ridic« un deget cu unghie corai și-l îndreptă spre Morgan. Te nominalizez pe tine.

-Sigur, o să mă ocup de asta în timpul liber. în plus, tu ai o mamă care gătește ca o zeiță.

-O să vii cu mine la cină, duminică. Să nu spui că ai treabă – să lucrezi la registre sau mai știu eu la ce. Știi că mama și tata te iubesc. Și o să fie și fratele meu Rick acolo.

Cu iaurtul într-o mână și lingura în alta, Morgan dădu din mână ca și cum ar fi șters o tablă.

-Nu o să ies cu fratele tău, oricât de drăguț ar fi. Așa încep dezastrele. Nu vreau să te pierd pe tine pentru că o să mă întâlnesc cu fratele tău, o să facem sex și-o să ne despărțim.

Nina își ridică la o ureche un cercel în formă de inel și altul cu trei cercuri atârnate la cealaltă ureche.

-Care?

Morgan arătă spre cercuri.

-Mai eleganți.

-Bun. Și poate că o să ieși cu Rick, o să faceți sex și-o să vă îndrăgostiți.

-Nu am timp. Lasă-mi doi ani, poate trei, și-atunci o să am timp.

-Și mie-mi place să-mi programez viața, dar nu când vine vorba de dragoste. Și ai reușit să schimbi subiectul. Trebuie să mănânci.

-O să-mi iau ceva la bar.

-Cina, duminică! insistă Nina, când Morgan aruncă recipientul gol și clăti lingura. îi spun mamei că vii și, odată ce-i spun mamei, e stabilit.

-Mi-ar plăcea tare mult să vin, sincer. Lasă-mă să trec de săptămâna asta. Am fost atât de aglomerați la Greenwald's! Când vine primăvara, toată lumea începe să vrea să redecoreze, să zugrăvească, să-și facă o verandă. își luă geanta din mers. Distracție plăcută diseară!

-Cu siguranță o să fie. O sun pe mama înainte să mă fac frumoasă.

-Tu ești mereu frumoasă.

Morgan urcă în mașină. Mulțumită că recuperase deja din timp, făcu cei 8,5 kilometri până în centrul orașului.

Magazinele de pe strada pe care localnicii o numeau Zona Comercială aveau să se închidă într-o oră, dar restaurantele și cafenelele luminau Market Street până noaptea târziu. Cele mai multe dinne clădiri – din cărămidă vopsită în alb sau trandafiriu – aveau magazine închiriate la parter și apartamente deasupra. încă o Rundă nu făcea excepție și proprietarii

clădirii aveau tendința să închirieze locuințele de la etaj unor pers^ care nu aveau ce căuta deasupra unui bar.

Morgan ieși de pe Market și ocoli barul, apoi parcă în spate. Dupj încuie mașina, traversă curtea cu pietriș până la ușa din spate care da* în bucătărie și intră în încăperea încinsă și zgomotoasă.

Runda servea burgeri, *nachos,* cartofi prăjiți, inele de ceapă, muTir prăjite și trei feluri de aripioare de pui. Când o să-și deschidă taver ei. Morgan intenționa să adopte un meniu ceva mai variat și, sperat mai interesant. Și probabil că nu strica să învețe să gătească mai întj pentru că niciodată nu se știe când e nevoie să dai o mână de ajutor

— Hei, Frankie! îi strigă ea femeii care se ocupa de grătare, în tur; ce-și agăța geaca într-un cui. Cum merge?

— Binișor. Cu pămătuful de păr negru precum cerneala îndesat * o bonetă albă, Frankie învârti trei burgeri grași. Roddy și frații lui va ceva de mâncare înainte să înceapă turneul de darts. Bucură-te că n-s fost la *Happy Hour.* A fost îmbulzeală.

—îmi place îmbulzeala.

îi salută pe cei doi bucătari, pe băiatul care spăla vasele și pe chelnenc care intră să ridice o comandă de *nachos.*

Deși mai avea 10 minute până să-i înceapă tura, ieși pe ușa cate dădea în bar.

Alt gen de gălăgie, își spuse. Nu sfârâit de came pe grătar, țăcăni! de cuțite și zdrăngănit de vase. Aici vocile umpleau încăperea mare *a* barul lung din spate, cu mese și separeuri. Din tonomat se auzea muzici dar nu suficient de tare cât să acopere conversația.

îi văzu pe Roddy și frații lui – de-ai casei – la separeul lor obișnuit de lângă placa de darts, dând bere pe gât și îndopându-se cu alune de la bar

Coor pentru Roddy și fratele tui, Mike, își spuse, și Heineken pentru Ted. Dacă avea să vină și tatăl lor, o să-și comande o bere la halbă.

Intră în spatele barului, unde lucrau barmanii. îl înlocui pe Wayne. care tocmai băga o felie de lămâie verde într-o sticlă de Corona.

— E un moment mai liniștit, îi spuse, zâmbindu-i cu dinții lui albi. strălucitori. Tipul din capătul barului nu a plătit încă. E la al doilea pahar de vodca tonic, așa că stai cu ochii pe el. Servi Corona unui alt client care stătea pe unul dintre scaunele înalte, schimbă câteva cuvinte cu bărbatul, apoi se întoarse la Morgan. Așteaptă o fată. De pv Matchxom. Prima întâlnire. Ea întârzie și el are emoții.

Drăguț, hotărî Morgan, și genul tocilar. Putea să pună pariu că avea un sistem complet de gaining în sufragerie.

-Am înțeles.

-A*umeleu* plec. Seară bună!

\

Ca întotdeauna, Morgan verifică stocul – gheața, lămâile galbene și verzi, măslinele, cireșele. Prepară câteva comenzi pentru mese și se pregătea să se apuce de o Corona, când zări o femeie de aproximativ 30 de ani intrând în bar. Privi stânjenită în jur, apoi se apropie de băr- hatul de la bar.

^ -Dave? Eu sunt Tandy. îmi pare foarte rău că am întârziat puțin.

*, Bărbatul se lumină la față.

i, -Oh, nu-ți face griji pentru asta. Mă bucur să te cunosc. Vrei să
mergem la o masă?
i -E bine aici. Ție-ți convine?
Se cocoță pe un scaun de lângă el.
, Morgan se apropie de ei în timp ce-și zâmbeau, timizi, dar cu speranță
în ochi.
-Hei! Ce vă aduc?
-Oh. Ăm... Poți să-mi aduci un pahar de chardonnay?
-Sigur că pot. îmi plac cerceii tăi.
-Oh. Tandy își ridică o mână la urechea stângă. Mulțumesc.
-Sunt foarte drăguți, adăugă Dave. Arăți foarte bine.
-Mulțumesc. Și tu la fel. Râse în timp ce Morgan turna vinul. Adevărul e că nu știi niciodată, nu? Aveam niște emoții atât de mari, încât a trebuit să merg puțin pe jos să mă calmez. De-asta am întârziat.
-Eu din cauza emoțiilor am venit cu 20 de minute mai devreme.
Gata, gheața se spărsese, își spuse Morgan în timp ce servea vinul.
Și ăsta, recunoscu ea, era unul dintre motivele pentru care îi plăcea meseria de barman. Nu știai niciodată ce ar putea să înceapă, să se termine, să înflorească sau să se destrame într-un bar dintr-un cartier prietenos.
în timp ce Roddy și frații lui înfulecau burgerii, localul începu să se umple. Cuplul de pe Match.com se hotărî până la urmă să-și ia o masă și un platou de *nachos.* Morgan parie în sinea ei pe o a doua întâlnire.
Vodca Tonic plăti și lăsă un bacșiș de nimic.
Săgețile de darts începură să se lovească de tablă, în strigătele și aclamațiile spectatorilor.
Intră un bărbat de 30 și ceva de ani. O trimitea cu gândul la un star de cinema incognito, cu păr blond-închis, trăsături parcă sculptate în marmură, blugi strânși pe picioarele lucrate la sală, bocanci și un pulover albastru-deschis – care părea să fie din cașmir.
Urcă pe un scaun de la bar.
Morgan se apropie de el.
-Bun-venit la încă o Rundă! Ce-ți place?
-îmi plac multe. îi zâmbi – un zâmbet lejer, fermecător. Dar o să începem cu o bere. Ai ceva local, la halbă?

-Umim
Ua mmm bm* *
*b b**
~ « 4>*
«mm* **& <*<*» fMMM «w«
-O «MW:
- W* *<t* tas*tow <*» «vjfcknefa*
IrdMft* Y*tactpu**# *<owmmmm.*fa*¿i** *ir*ism* ^ .*•* *ée best* &<****>**
sx&ùi-

- y rjfoam <k ^

-fiW&. <br »W fetí guy -ÖST »«

}nw^ *2 & ^**

*~bHmr**ftm am*.*

U&MS. pahw prssftt fat#*¶«*«%#vzm*&<&*?x

fac, *ânţ i* W*& ***I****íma, hZézat.é#> ftoň* ***pţsftt*** *vsz ;**■-«tí u» u -Vses#*

bsBtZiÁkt&a Í ***UW«fü> fttfe-***

Wtuvt *& *$»«£* t$ jRftr. «5>«í3é «£*», Mesa? U£» ifos sâ*ţir:pr rf-

- tfctfe **&> 3 jEäiß» %: ^C. J^'v C-JW1. ^rry*

ÍAar flU *%&*£*;* $cgfc 5» teftöff«:, ía* twç ^ Vi^r, ^ ..**

pr^sts&fc

~ * vw«íí«prf «il ««itb*ÉH?** ^ auTJ-^ lámiasfe**

*-Af il í^smÍ-Í** &><;«« «h 5&s«¿?* **par lr pr-**

Mô»?

3* «pu»« Í/>^ Ba»*ât tl «si&ti. îi ïçar.r.er* i®

ŝaam*>$*#* Â*V «RM» tWWmWRHUV**

-ÍW v^utt »*»> ííe^r *U» * br. -****

***&**& fe W,**

-*■• Twswov 4* &* #py*r tlwnp»**

-¥*1 # «IL £ «ftw-'

•0^1» M) fa*, fWt #Mb «W Wbt *vc*ni[4] %ms* 4 «c» m neruu.

' it ÜWHMé

***km** HmMl it* ***** p** tk^ fai L«M*. *** Vr 4TÍT.**

J*4é*aM*m*ú«wdRyrfMr « 4mk «m tu» fauAk. u-ufc «Miras-

. Afa&Mtihttf * *MfnH V*cUsMüü «émmmfi 1t ^ti*i un «Mü4 «r fa»**

 # faíWWM!. M» *fomtjff*Mm#*bi*am«,. âw^ «u^»u s**

fa*. iv üw<*fa*

-SwiR»v*» 4- «fc» *.t&mt* - *#*##*& vru#***

émbm#»

*&&>**:* *&*£ mk*s$#-■ fafal «fafaU**

***Mr ^fev** $*#& *<#*>*

W&*; fb# W *&& &*mmbb 'm *&mvf.*

liÉÉrs die

Roddy, înalt de un metru nouăzeci şl trei şi cântărind o sută zece kilograme, veni la har.

-Încă o rundă, scumpo. Cum merge? i se adresă apoi Băiatului Frumos în timp ce Morgan pregătea comanda.

-Bere rece, barmaniță frumoasă, sporturi live – e o afacere bună.

„Da, este. Sunt primul în semifinale. Dă-mi un pupic să-mi poarte noroc în finală, Morgan.

Se aplecă şi-şi atinse buzele de ale lui.

„Fă-i praf!

—Pe toți dracii, îi fac!

Luă berile și plecă.

-Iubitul?

Morgan se uită la clientul ei.

-Oh, nu. Roddy și frații lui – jucătorii de darts – sunt de-ai casei. De fapt, lucrez cu iubita lui la celălalt loc de muncă.

-Două servicii? Ambițioasă. Care e celălalt?

-Office manager pentru o companie de construcții. Tu cu ce te ocupi?

—Aș vrea să spun cu ce-mi place, pentru că cel puțin încerc. Lucrez în IT. O să stau prin zonă vreo două luni, pentru niște consultări.

-De unde ești?

—Călătoresc mult. M-am născut în San Francisco, dar acum stau în New York — cea mai mare parte a timpului. Tu ești din orașul ăsta?

-Sunt acum.

O altă chelneriță veni și-i mai dădu o comandă.

-Copil de armată, spuse ea, în timp ce pregătea băuturile.

-Atunci știi cum e viața pe drumuri.

-Știu. Și mă bucur că am lăsat-o în urmă.

Când îi veni comanda, se uită lung la farfurie.

-Nu vă zgârciți pe aici.

-Nu. Vrei o masă?

îi adresă zâmbetul acela fermecător.

-îmi place cum se vede de aici. Eu sunt Luke, adăugă el. Luke Hudson.

-Morgan. îmi pare bine.

Mâncă, mai comandă o bere, rămase să vadă turneul. Puse întrebări, dar fără să pară băgăcios. Conversație de bar, după părerea lui Morgan, îl întrebă și ea câte ceva.

Stătea la un hotel din oraș. Compania pentru care lucra i-ar fi închiriat o casă, dar prefera hotelurile și-i plăcea să simtă atmosfera locală ori de câte ori călătorea. O întrebă unde fusese staționat tatăl ei și ce locuri îi plăcuseră cel mai mult, din toate în care stătuse. Totul pe un ton

nonşalant. În timp ce ea prepara băuturi. stertfra harul. «ic«, v*,„ cu clienţii.

- Ar trebui *ă plec. »puse el. Nu intenţionam %ă i«rau aris > ^ - se pare ci mi aiu găsit cârciuma în care să-mi p*erd *enăe ^*

- E una bună.

-Ne mai vedem. Când se ridică, o surprinde întiTîzâr*>.~

Şi î-o ţinu întT-a lui în timp ce o pnvea în ochi. zâmbirvio- ✓ mare plăcere să petrec timpul cu tine, Morgan

-Şi mie mi-a plăcut să stau de vorbă cu tine

-Şi altă dată.

Plăti cash şi-t lăsă un bacşiş foarte generos.

Două nopţi mai târziu, Luke veni mai târziu pe tura e: r\ r< concurs de cunoştinţe generale şi zgomotul era internai, c-j : xr mai multe mese urlând răspunsurile în acelaşi timp. ^

- Alege altă marcă locală, îi spuse lui Morgan. Ceva – Pnvi peste umăr, la cei care jucau. Nu aveţi darts în seara ista ^

-Cultură generală- E la liber, aşa că strigă oncirvi a. cber

-Care este premiul? ,

- Satisfacţia că ai câştigat. <

îi oferi un pahar pentru degustare.

- Interesantă şi aventuroasă, hotărî el. Cu aromă ie .'^c ss. i S-o încercăm!

în timp ce-i umplea paharul, îi zâmbi.

-Vrei ceva b ea?

-Doar berea, deocamdată. Am avut o zi lungă.

-Viaţa în lumea tehnologiei?

-Ca şi berea, e interesantă şi aventuroasă. Cum sunt îucrunie lumea ta?

-Agitate. Dar îmi place agitaţia.

Lui comenzi, plimhându-se dintr-o parte în alta a harului Jar p« ou ci toată lumea părea ă^eb concentrat pe concurs, avu un av«ot? de pauză.

-Ce fect când mi eşti ocupată? o Umebă Luke.

-O să te anunţ, dacă o si mi *e întâmple vreodată.

-Trebuie să te mai şi relaxezi Minte, trup, spirit , tot tacâm-' Zogrâveşte- au o zt liberă

- Zugrăveală e un cuvânt bun. Casa mea ar avea nevoie de una. i* nu c gpna bică Şi acum că vme primăvara, odnc punem pe planta:

- Nu do* *tu-*

- împart caua cu cumva

- Şl * p«*«pur ■

-Este o fată şi c grozavă când vine vorba de design de exterior, lucrează la centrul de grădinărit. Când vine vorba de interior, Nina nu e cine ştie ce, dar la asta mă pricep eu,

- Pentru că lucrezi la o companie de construcţii, observă el. Folositor.

- Ajută.

-Ai mult de muncă atunci când eşti proprietar de casă. Presupun că de-asta nu am luat-o eu niciodată în această direcţie. Nu sunt îndemânatic. Şi mai e şi meseria mea... Arătă din nou spre ea. Copil de armată, aşa că ai vrut să prinzi rădăcini.

-Exact. Turnă un whisky şi mai servi două beri înainte să-i capteze din nou atenţia. Ce te-a făcut să alegi oraşul ăsta? Dacă nu te deranjează întrebarea.

-Avea ce-mi doream. Patru anotimpuri, suficient de aproape de metropolă fără să fie înghiţit de ea. Nu e nici prea mare, nici prea mic. La mijloc. îi dădu un bol nou de covrigei. E o zonă frumoasă, numai bună pentru genul de îmbunătăţire pe care se pare că-l faci tu.

-Pentru asta sunt aici. Pentru proprietarii de case şi afaceri care vor un nivel tehnologic mai avansat, câteva proiecte de dezvoltare unde oamenii vor opţiunea unei locuinţe inteligente. Case vechi, cumpărători noi care vor să schimbe sau doar să împrospăteze. Ridică din umeri. Ce fac eu e parte din infrastructură. Toată lumea are acum birouri acasă şi eu pot să le aranjez. Sunt sigur că ai şi tu unul.

-Am. Nu e foarte avansat din punct de vedere tehnologic, dar funcţionează.

În timp ce lucra, observă că discută cu un alt client de pe un scaun de bar. Despre baseball. Părea să ştie suficient de multe cât să menţină conversaţia animată.

-Mai vrei una?

-Da, mulţumesc. Dar tu, Larry? Fac cinste.

-în cazul ăsta, accept. Cum îi merge maşina Ninei?

-Abia mai merge.

Larry clătină din cap şi-şi frecă barba scurtă.

-Trebuie să o aducă la service.

-îi tot zic. Larry e cel mai bun mecanic de aici până în Baltimore, îi spuse lui Luke. I-a ţinut maşina Ninei pe şosele mult după data de expirare.

-Fac şi eu ce pot. încă-ţi mai place Priusul?

-E perfect.

Le puse băuturile în faţă, pregăti o comandă pentru o masă de şase. Larry începu să vorbească despre maşini şi motoare şi, din nou, Luke Dăru că ştie suficient cât să nu rămână pe dinafară.

-Trebuie să plec, spuse Larry, ridicându-se de pe scaun. Soți, probabil acasă, sau e pe drum. Merge la clubul de carte în
E doar o fațadă pentru băut vin și trâncănit. Mi-a făcut plăcere^ de vorbă, Luke. Mulțumesc pentru bere.

-Oricând.

— Mai vrei una? îl întrebă Morgan.

— Două e limita mea. Ar trebui să plec, am și eu o zi grea^
Plăti nota, lăsă un bacșiș mai mult decât rezonabil. T»-aș spunt„ "
muncești prea mult, dar sunt destul de sigur că o s-o faci. Mi-,i
plăcere să te revăd.

—Succes în lumea tehnologiei!

îi zâmbi larg și ieși.

Apăru din nou, într-o seară aglomerată de vineri. Morgan^ f împreună cu barmanul angajat part-time pentru weekend, ca sâj>. rn*e face față. Luke se sprijini de capătul ei de bar, pentru că toate scj^ erau ocupate.

—Surprinde-mă. A fost o săptămână al naibii de bună.

—Felicitări! Ai weekendul liber?

— Ah, mai am niște hârtii de completat și ceva de aranjat mâine, da. Ai vreo sugestie cum ar trebui să mi-l petrec?

—Ai putea să te duci în Baltimore. Inner Harbor, acvariul și e mec de deschidere pentru Oriole pe Camden Yards.

—Vrei să-mi ții companie, să-mi arăți împrejurimile?

Nu putea spune că oferta venise chiar din senin. își dădea sea când un bărbat era interesat. Răspunse detașat – parte din fișa posoa

—Nu pot. Am treabă de proprietăreasă sâmbăta, iar seara o să fiu & Și duminica e toată plină. Dar apreciez oferta.

Gustă din berea pe care i-o oferi. fă

- încep să mă specializez în berea locală. E bună, dă-mi una. Aștep n< până îl servi. Ascultă, dacă ți se par prea insistent sau ai pe cin« di spune-mi- Nu e nici o supărare. Dar ai vrea să ieși cu mine la o cină îno- st seară? într-o seară în care să nu lucrezi? Când Morgan ezită, adăugi Nimic serios. Doar o masă și puțină conversație. îți place pizza?

Din cine știe ce motiv, tonul lui simplu o relaxă.

—Nu am încredere în nici un om căruia nu-i place pizza. *

- Pizza de la Luigi e bună.

-Văd că alegi cele mai bune localuri din zonă.

- Deci poate o pizza, niște vin. Ne putem întâlni acolo.

Nu mai fusese la o întâlnire de... nu voia să se gândească. La naiba de ce nu?

-Sunt liberă luni seara.

-La şapte, la Luigi?

„Sigur. Sună bine.

„Ai ceva împotrivă să facem schimb de numere de telefon? Sper să nu te răzgândeşti, dar, în caz că...

îşi scoase telefonul din buzunar şi i-l luă pe al lui, ca să-şi poată adăuga datele de contact.

-Dacă intenţionezi să rămâi mai mult şi vrei să stai jos, perechea de pe scaunele trei şi patru mai la dreapta ar trebui să plece după ce-şi termină băuturile şi platoul de *nachos.*

-Mulţumesc. O să mă învârt pe lângă ei.

îi zâmbi şi se întoarse la treabă.

Luke prinse un scaun, îşi bău cele două beri şi plecă imediat după miezul nopţii.

-Luni seara, spuse el. Weekend plăcut!

-Şi ţie.

-Frumos specimen, spuse Gracie, chelneriţa, uitându-se după el. Şi a pus ochii pe tine, drăguţo.

- Poate. Pare drăguţ, stabil – şi nu o să fie pe aici decât două luni.

- Bate fierul cât încă e cald.

-Poate, spuse ea din nou.

2

Îşi petrecu dimineaţa de sâmbătă trebăluind prin casă. Spălă rufele

făcu puţină curăţenie, visă la spaţii interioare deschise, la o zugrăveală nouă, la mobilă nouă. Făcu piaţa săptămânală şi cumpără şi produsele de pe lista Ninei, lăsă bonul pe panoul de plută din bucătărie, pentru socotelile lunare.

Când Nina sosi după-amiaza de la serviciu cu o cutie de panseluţe,

saci de pământ de flori şi cărbune, scoaseră ghivecele din debara.

într-o zi, îşi spuse Morgan, voia jardiniere la ferestre. Dar mai voia şi obloane noi şi o verandă drăguţă.

După calculele ei, avea să şi le permită pe toate până la primăvara viitoare. Momentan, panseluţele erau potrivite pentru bugetul ei.

-Spune-mi mai multe despre Luke ăsta.

Cu fermoarul hanoracului tras ca să o ferească de vântul destul de rece, deşi era aprilie, Morgan bătătorea pământul în jurul panseluţelor

— Nu am prea multe de spus. Lucrează în IT şi probabil că ţy, altfel compania lui nu l-ar fi trimis săptămâni, luni la rând piaţa într-o zonă nouă. Sau cum s-o numi asta. în plus, se îmbraq Nu pretenţios sau cu ifose, doar bine.

—Ai spus că e superb.

-Am spus, fiindcă e adevărat. Şi manierat, şi prietenos. Nubţ. mult de două beri. Ies doar la o pizza cu un bărbat care e în tTecm. ₀ᵢₗr»' oraş, Nina. Nu mergem să ne alegem porţelanurile pentru casă.

N ina îşi ridică pe frunte pălăria de soare. ţ„c

-Când ai ieşit ultima oară la o pizza cu un bărbat? Când ai ieşit ^ oară oriunde cu un bărbat?

—Nu începe!

-Tu nu ieşi niciodată. De fiecare dată zâmbeşti şi spui nu. Acu* ce ai spus da? Pentru că e superb? pe

Morgan ridică din umeri, uşor stânjenită. în

—Nu strică. Pot să fiu şi eu superficială. Dar este interesant şi nui vorbeşte. Ascultă. E drăguţ. Cred că e drăguţ. *ci*

—Şi întrecere. d'

-Da, şi în trecere. Iar ăsta e un plus în momentul de faţă. 0 S* fie foarte plăcut în, să zicem cinci, şase, poate şapte ani să caut« permanent. Ochii ei, verzi ca ai Colonelului, deveniră visători. Să» ᶜ îndrăgostesc, să nu mă grăbesc, să mă gândesc la o familie. Dar am; ᶜ tele de rerminat până atunci. Doamne, ce frumoase sunt florile aste ᶠ Cât de isteaţă am fost să-mi iau o colegă de apartament care să se priceaţ ' atât de bine la grădinărit?

-Foarte isteaţă. Când o să vină vremea mea – şi Sam este cu sigurarc în capul listei pentru asta vreau o grădină mare şi sălbatică, aşa că să-mi trebuiască o curte mare. Casa poate să fie mică, nu-i o problemi dar grădina să fie uriaşă Se întinse pe iarba rece. Copaci pentru um bră şi plante ornamentale, poteci care să se unduiască printre strat* amestecate de fior, ş, grădini de fluturi. Căsu,ₜₑ pentru păsări şi element, acvatice. Vreau totul. ^

Morgan se întinse lângă ea.

-Ar trebui să ne luăm şi noi o căsuţă neni^,. ** • o- pentru păsări. St

vreau Şi straturile amestecare de Hori. ᵛᵃᵏ⁷

-Le-aş putea face. Se întinse şi-i strânse mâna lui *i■ i*

ce foarte mult aici. Nu e grădina uriaşă a viₛᵤᵣᵢₗ ţ?”¹ᵛᵖî

potențial. Mai ales că mă lași să fac ce vreau. e' dar are mult

-Ne exploatăm punctele tari.
-Ar trebui să-l inviți la cină pe tipul superi,.
-Noi nu gătim.

- Putem să încropim ceva. Pot s-o rog pe mama să ne învețe să facem ceva simplu, Jar impresionant. Sigur ştie ceva. Hai, strângem aici, apoi mergem în casă şi alegem ce o să porți la întâlnire.

-Ieşim doar la o pizza, Nina.

-Astăzi la o pizza, mâine, cine ştie? Ne exploatăm punctele tari, îi aminti Nina, în timp ce se ridica. întâlnirile romantice sunt specialitatea mea. Mă gândesc că ar trebui să porți ceva simplu, dar sexy pentru întâlnirea la pizza cu Domnul-Superb-în-Trecere-Prin-Oraş.

-S-ar putea să nu am nimic care să se potrivească cerințelor.

-Crede-mă, pot s-o fac şi pe-asta.

Se întrebase dacă Domnul-Superb-în-Trecere-Prin-Oraş o să treacă pe la bar sâmbătă seara – apoi, când nu apăruse, fusese dezamăgită şi se întrebase ce însemna asta. După care îşi spusese că nu însemna nimic.

Apoi mai lucrase o tură scurtă după-amiaza, când barmanul de duminică fusese dus la spital şi operat de urgență de apendicită. De la muncă, se dusese direct la cina cu familia Ninei, savurase o paella absolut fantastică şi răsese din tot sufletul.

Luni, după serviciu, se întoarse cu bicicleta acasă. Pentru că-şi petrecuse o mare parte din weekend socotindu-şi şi resocotindu-şi veniturile, calculând cât de mult îşi putea permite, vorbise cu şeful ei de la jobul de zi despre cât ar fi costat-o să

dărâme peretele și să refacă bucătăria – blaturi noi, dulapuri noi, aparatură nouă. Tot tacâmul.

Se întorsese acasă reorganizându-și planurile în așa fel încât să se potrivească sumei primite. O să vopsească dulapurile în loc să le înlocuiască – momentan, pentru că refuza să renunțe la bucătăria visurilor ei.

Când parcă bicicleta, Nina ieși la ușa din față.

-O să fii pe fugă.

-Am o oră și jumătate. Aproape.

-Treci înăuntru, *amiga mia.* Avem treabă. O să te machiez.

-Știu să mă machiez și singură.

-Știi să-ți faci machiajul de office manager și pe cel de barmaniță, care e doar o idee mai provocator. Dar știi să faci un machiaj sexy și lejer pentru o ieșire la pizza?

-Ești foarte specifică, dar probabil că da.

-Nu mergem pe probabilități, spuse Nina, dând din degetul arătător. La mine în baie! Am pregătit totul. Am adus un taburet pentru tine, pentru că ești cu cincisprezece centimetri mai înaltă decât mine.

-Cu cincisprezece centimetri și jumătate.

-Sigur, învârte cuțitul, Picioare-Lungi!

Fiindcă era Nina, folosi aproape jumătate din timpul careîtiy, până ce termină. ^

-Cred că am două kilograme de farduri pe față.

-Și merită fiecare gram. Uită-te la tine! Ai ochii ăștia vetaf^ ^

dar acum sunt fantastici! Mă pricep.

Nu se putea împotrivi, când ochii îi păreau imenși și parcă și pielea proaspătă în ciuda (sau poate datorită?) straturilor intens. de pomezi pe care Nina i le întinsese pe față. & ț„jt

-Glossul roșu de pe buze chiar ți se potrivește, hotărî Nina, prrv» rezultatul muncii. Dacă foloseam un ruj mat ar fi fost prea serv.«, pu bine. Ai buze perfecte, cât trebuie de pline, cât trebuie de mani ^ ț„vdo și îmbracă'te. 5«

-Tu ce faci în seara asta? u5°rp*

-Stau acasă. — P

Nina veni după ea în dormitor, ca să se asigure că Morgan ci — b

îmbrace cu hainele pe care i le alesese.

—Serios? și-osc

-Mi-a rămas încă multă mâncare de aseară, de la mama. Vt—t rezervat o seară pentru odihnă și frumusețe. Baie cu spumă, mase — ‘

păr, mască de față. O baie *lungă,* cu un pahar de vin și lumânăn. 0* ajuns pentru mine. După care o să vreau să aud totul despre întâlnirea a. — —E doar pizza!

Și acum, toată agitația asta o făcea să aibă emoții. ^nn5

-Trebuie să începi de undeva. Doamne, ce fund grozav ai! a& ¹ Nina, când Morgan își trase pe ea o pereche de blugi strâmți. Pici« a us de un kilometru care se termină într-un fundulеț micuț și obraznic. Morgan se uită peste umăr și dădu din fundul în cauză.

—Te dai la mine? ^

-Dacă Domnul-în-Trecere n-o s-o facă înseamnă că ceva nut regulă cu el.

-Nu pentru asta mă întâlnesc cu el.

Morgan îmbrăcă pulovenil albastru aprins.

-Poate, depinde... un imbold subtil ar putea fi acceptabil.

Sub privirea atentă a Ninei, își schimbă cerceii cu unii lungi, își P"5 cizmele cele mai bune apoi îmbrăcă geaca de piele gri-piatră pe care primise cadou de Crăciun de la mama ei.

-Trec testul? oi

-Simplu, dar sexy în persoană! Nina scoase un atomizator micuți buzunar. Treci prin spray, îi comandă ea, apoi apăsă.

Dându-și ochii peste cap, Morgan făcu așa cum îi ceruse.

-Perfect. Acum mergem să bem ceva.

„O să beau un pahar de vin la cină.

"O să hei acum un sfert de pahar, ca să te liniștești. Și, dacă o iei razna si hei două pahare la cină, ia-ți partenerul la o plimbare pe Market Street, până la parc, pe lângă lac și înapoi. De fapt, îți trebuie eșarfa mea albastră, cu flori. Este accesoriul perfect pentru ținuta asta.

La șapte fix, deși Nina insistase că ar trebui să întârzie puțin, intra la Luigi's. Localul avea zumzăitul pe care Morgan considera că ar trebui să-l aibă orice restaurant bun și mirosea a sos și a ierburi italiene și a brânză topită.

Fu uşurată să vadă că Luke era deja într-un separeu şi zâmbetul care îi înflori pe chip în clipa în care o văzu îi gâdilă în mod plăcut orgoliul.

Se ridică în momentul în care se apropie, îi luă mâna şi o sărută uşor pe obraz.

-Arăţi fantastic.

-Mulţumesc. Sper că nu aştepţi de mult timp.

-Abia am ajuns. E grozavă geaca, comentă el, în timp ce o ajuta să şi-o scoată.

-Un cadou de la mama.

-Are gusturi excelente. Am comandat o sticlă de vin roşu când am ajuns. Sper că e-n regulă. Putem să o schimbăm, dacă preferi altceva.

-E bun roşu. Cum a fost weekendul?

-Productiv. Ţi-am urmat sfatul şi am petrecut ceva timp la Inner Harbor.

îi adresă chelneriţei zâmbetul lui fermecător, atunci când îi aduse vinul.

- V-aţi hotărât ce doriţi?

-Mai lasă-ne câteva minute.

-Sigur. Nu vă grăbiţi.

Luke ridică paharul.

-Pentru o seară frumoasă, într-o companie plăcută! Sincer, m-am temut că o să te răzgândeşti.

-Şi să ratez o pizza pe gratis?

Luke râse.

-Cu ce-ţi place?

-Cu orice, cu de toate sau cu nimic. Cu pizza n-ai cum să dai greş.

-Vorbeşti pe limba mea. Acum ta spune, cum a fost weekendul tău?

-Tot productiv. Eu şi Nina am plantat panseluţe. Mă fac să zâmbesc ori de câte ori vin sau plec de acasă.

-Fata cu care împărţi casa şi care lucrează la un centru de grădinărit.

-Exact.

-Sunteţi bune prietene.

-Suntem. Prima prietena adevărată şi permanentă pe cate^.ç în viaţa ei nomadă. E grozav să găseşti pe cineva care se ritmul tău. De obicei e deja plecată când mă trezesc eu şi în p» mă întorc seara, de la bar.

-Probabil că asta ajută. Vreau să spun, aveţi fiecare program*, în felul ăsta, aveţi şi spaţiu personal.

-Da. Şi când trebuie să împărţim acelaşi spaţiu, ne simţim bm* în compania celeilalte. Ţie nu ţi se pare ciudat să nu ai o rutină, vţ, prieteni în apropiere?

-Momentan, e-n regulă. Se lăsă pe spate. Era un bărbat confo- bil cu sine însuşi, încrezător. Şi lui Morgan îi plăcea foarte mult » într-o zi, îmi imaginez că o să vreau să mă aşez undeva. Dar muno care o fac acum îmi oferă şansa să văd o mare parte din ţară, să ci», oameni interesanţi. îi adresă

zâmbetul strălucitor. Așa ca tine.

Avea și el un ritm bun, hotărî Morgan. Flirta, dar numai ai cât trebuia.

-Cred că-ți place ce faci. Și îmi imaginez că ești foarte bun.

-îmi place extrem de mult. Creez sisteme care să se potrivea* clienților. Rezolv probleme, fac viețile oamenilor mai ușoare, le extia. orizonturile. Poate-mi arăți casa ța într-o zi. Ți-aș putea da câteva ido

-Poate.

Zâmbi din nou.

-Așadar, pizza.

Morgan sfârși prin a bea două pahare de vin și se simți fantastic în fiecare minut. Luke îi povesti tot felul de lucruri, cum construise structura tehnologică pentru o fermă din Butte, Montana și privise zimbrii păscând

îi ascultă apoi planurile pentru bucătărie, ba chiar îi oferi niște sugestii. Unele suficient de bune cât să merite adăugate pe lista ei de speranțe și visuri.

îi sugeră să facă o plimbare.

Vântul de seară era destul de rece, dar plăcut după ce se încinseseră în restaurant. Și trecuse atât de mult timp de când făcuse ultima oară o plimbare cu cineva, de când o ținuse cineva de mână.

Era aproape zece, mult mai târziu decât intenționase, când o conduse la mașina ei.

-Mi-ar plăcea să te mai văd așa. Nu că nu mi-ar plăcea să stau cocoțat pe scaunul de bar și să te privesc la treabă. Dar aș vrea să ne mai întâlnim. Programul meu e flexibil. Pot să mă adaptez la al tău.

Poate că Nina făcuse vreo vrajă de-i pătrunsese în minte, dar Morgan se surprinse invitându-l la cină.

-Lunea viitoare, la mine acasă. Doar atunci am timp.

-Clăteşti?

-Nu. Trebuie să adaug şi asta la lista de lucruri pc care să le învăţ, dar nu.

-Gătește Nina.

-Nu, dar gătește mama ei. Şi o să ne explice cum să facem, dacă eşti dispus să rişti.

-Trăiesc pentru aventură. La şapte e bine?

-Sigur. E foarte bine.

-Voi ti acolo. Ai o adresă?

întinse mâna după telefonul lui şi-i adăugă adresa ei la contacte.

-Pot să-ţi explic cum să ajungi.

-Sunt prieten bun cu Dl Google. O să mai trec pe la bar. S-ar putea chiar să-mi încerc mâna la darts.

-Roddy îi termină pe toţi.

-O să risc.

Se aplecă apoi spre ea şi s-ar fi putut spune că era un imbold subtil. Buzele lui le atinseră pe ale ei, apăsând doar puţin. Nu insistă, dar produse un impact. Şi fluturii din stomac pe care nu-i mai simţise de foarte, foarte mult timp aduseră sfârşitul perfect serii.

-Noapte bună, Morgan!

-Noapte bună! M-am simţit foarte bine.

-Şi eu. Să conduci cu grijă!

Conduse cu grijă, deşi avea o uşoară senzaţie că pluteşte în urma sărutului de noapte bună. Şi, când intră plutind în casă, o găsi pe Nina aşteptând, în pijamale şi strălucind de la tratamentele pe care şi le aplicase.

-Bun, ajunge să mă uit la tine ca să-mi dau seama că a fost o primă întâlnire de mare succes. Vorbeşte! S-a dat la tine?

-Doar atât cât trebuie. Chiar îmi place de el. Cu un oftat fericit, se trânti pe un fotoliu. Mă face să mă simt în largul meu şi-mi place să stau de vorbă cu eh A fost în foarte multe locuri şi se pricepe să povestească. Şi să asculte. îşi ridică umerii, îi lăsă apoi să cadă. Şi, când m-a sărutat de noapte bună, am simţit fluturi în stomac.

-Cum a fost sărutul? Descrie-1!

-O să spun... blând. Şi doar o idee visător. Nu a insistat, nu a fost o flacără pasională. Am sfârşit prin a-l invita la cină lunea viitoare.

-Uau! Nina sări în picioare şi execută câteva mişcări de dans. Aoleu! Nu te-a drogat, nu? Sau poate a făcut ceva să te hipnotizeze.

-Este un bărbat drăguţ, foarte chipeş şi interesant. Asta e tot.

-Mai mult decât suficient. O s-o rugăm pe mama să ne ajute

să gătim ceva. Sau poate vrei să dispar luni?

-Nu. Răspunsul veni imediat, hotărât. Te rog să nu dispar*.K fi invitat dacă n-ai fi fost şi tu aici.

-Să-l chem şi eu pe Sam?

-Da, o să fim mai echilibraţi aşa. Nimic prea sofisticat, Nina.(, simplă şi drăguţă. Să nu ne complicăm.

-Simplu şi sexy. Ne descurcăm noi, Morgan.

-Şi dacă nu, o să comandăm ceva. Se ridică. Trebuie să mă prejş de culcare. Ar trebui să faci la fel. începi la opt mâine.

-Mă duc, mă duc. Dar îi trimit mai întâi un mesaj mamei, ca*^ gândească ce am putea să facem. Nu-ţi urez vise plăcute, pentru că, y deja că o să le ai. Ne vedem mâine. Oh, de-abia aştept să-l cunosc \ bărbatul pe care Morgan Albright l-a invitat la cină.

Luke veni la bar marţi seara. începu numaidecât să discute cu ea şi. t vreo câţiva dintre clienţii obişnuiţi. îşi etală o vreme talentul la daiţi nu era rău. îşi bău cele două beri şi mâncă nişte aripioare.

—Te-ai făcut cu un iubit, spuse Gracie, ridicând din sprâncene.

-Nu. E în oraş doar vreo două luni.

-N-am zis că e pe viaţă. Lumina clipi, anunţând ultima comani şi Gracie îşi roti umerii. E alunecos. N-am încredere în ăştia aluneciş Cam cu vreo cincisprezece ani în urmă, aproape că am avut un prim sa?

El era alunecos. Atât de fin şi de neted, încât a alunecat din patul met- direct în al verişoarei Bonnie.

- Bine atunci că nu e aproape primul meu soţ.

-Bucură-te de el!

Şi de ce nu? îşi zise Morgan, când Luke se întoarse în seara concur sului de cultură generală. Faptul că participă cu răspunsuri contribuie cu câteva puncte pe tabela de marcaj a lui Morgan.

Găsise un bărbat interesant care era evident atras de ea şi cu care, din cauza programul ei încărcat, nu prea avea când să petreacă prea multe momente în doi. Ceea ce nu părea să fie o problemă pentru nici unul din ei.

Asta nu însemna că nu aştepta seara de luni cu teamă – trebuia să gătească – şi emoţii – sindromul celei de-a doua întâlniri.

Câştigă ceva timp şi reuşi să plece cu o oră mai devreme de la serviciul de zi.

Când se întoarse acasă pe bicicletă, aerul care se înmuiase, în sfârşit apropiindu-se de temperaturile normale pentru luna aprilie, o înviora şi o binedispuse.

în doar câteva săptămâni, primăvara avea să se pună serios pe tregbă şi să semene culori peste tot.

V ani cA prm curţile vecinilor tufele îndrăznețe de fonyrhia luaseră deja startul cu florile lor galbene, strălucitoare, si salcia cea mare de la coltul străzii ei era acoperita de un puf verde.

în propriii curte, lalele înălţase ră capete roşii şi subţiri ca nişte mjuri şi araleele pe care Nina i le recomandase la prima lor întâlnire îmbobociseră şi aveau sâ-şi deschidă petalele roz cât de curând. Poate că era caraghios, dar o tăceau să se

simtă parte din cartier.

Parcă bicicleta, le zâmbi panseluțelor și intră. înăuntru, bubuia muzica. în mod evident, Nina ajunsese înaintea ei. își aruncă cheile în bolul de pe masa de lângă ușă, își puse geaca pe umeraș, bägă și poșeta ta dulap, împreună cu ea, apoi intră în bucătărie, unde domnea haosul.

Nina avea părul prins într-o coadă la spate și purta un șorț pe care vărsase deja Dumnezeu știe ce. Mama Ninei îi dăduse șorțul și-i trimisese unul și lui Morgan.

Sticle, borcane și râșnițe de condimente aglomerau blatul îngust. De unde privea, Morgan avea senzația că petele de pe șorțul lui Morgan fuseseră făcute cu de toate.

-Am reușit! Ochii Ninei erau măriți și ușor sălbatici. Am f&cut mari- nata pentru cotlete. Eu am făcut-o, Morgan! Deschise larg frigiderul. Vezi?

Morgan se aplecă precaută și privi prin folia de plastic întinsă pe un bol de sticlă – împrumutat de la mama Ninei special pentru acest scop. -Eu am făcut-o, cu mâinile astea două!

-Și arată – se aplecă mai mult și adulmecă marina ta – și miroase exact așa cum trebuie. Ai nevoie să stai jos?

-Poate. Tu va trebui să te ocupi de cartofi. Avem bărbați la cină, deci came și cartofi. Și, pentru că e aprilie, sparanghel. Și va trebui să le gătim pe toate, să punem masa și să o aranjăm drăguț. Și să ne facem frumoase. Făcu o pauză. Ce-a fost în capul nostru?

-Prea târziu acum să ne mai întrebăm. Cu masa e ușor, te ocupi tu. Dar, dacă întâmpini probleme, pot să te ajut. Mereu arată cum să aranjezi o masă pe HGTV. Pot să fac eu afurisiții ăia de cartofi. Dacă tu poți să faci marinata, pot să fac și eu afurisiții de cartofi. Dă-i încoace!

își puse șorțul. Când termină de curățat cartofii și îi tăie în felii groase, conform instrucțiunilor mamei Ninei – apoi intră în panică pentru că feliile nu erau toate de aceeași mărime și ce însemna asta? – constată cu plăcere că șorțul ei nu semăna nici pe departe atât de mult cu un tablou al lui Jackson Pollock pe cât semăna al Ninei.

Urmă întocmai instrucțiunile, ceea ce nu era chiar simplu, pentru că, în loc de măsuri exacte, mama Ninei spusese: folosește-ți ochii, folosește-ți nasul. Așa că se puse pe treabă. Amestecă toate condimentele într-un bol, mirosi, privi. Apoi, după ce adăugă niște ulei, amestecă bine cartofii

şi îi întinse apoi în tavă, pe hârtie de copt, sperând să n-o dea fo Lăsă aranjatul mesei în seama Ninei – pentru că aranjamente!«^ fel erau specialitatea ei – apoi se apucă să curețe bucătăria, ^
curăţenie ea era specialista.

Deja epuizată, îşi schimbă hainele de lucru cu nişte pantalon, trei sferturi şi un tricou roz aprins şi se întrebă cu toate sinceritate, făceau oamenii aşa ceva în fiecare zi. Şi încă trebuiau să se mai oc,^ sparanghel şi să pună chiflele la încălzit. îşi puse iar şorţul.

Nina, proaspătă ca o dimineaţă de primăvară, o întâmpină în h* **

-Deci doar nişte măsline, brânză şi legume crude. La partea ast* pricepem. Păcat că bucătăria e atât de mică, nu avem spaţiu să$ ^
toţi acolo.

-Primăvara viitoare, jură Morgan. Miroase chiar bine aici, Ni* Miroase ca şi cum am fi ştiut ce facem.

în bucătărie, rămaseră şold lângă şold, privind în cuptor.

—Şi arată bine. Eşti sigură că pentru sparanghel nu ne trebuie deci 10 minute?

-Ştie mama, spuse Nina, cu voce solemnă. Dar trebuie să fie făciţ ‘
exact înainte de servire, deci după ce vin băieţii. Care cinci minute vrei, sote sau abur?

-Doamne... Doamne... Abur.

-Tot asta vreau şi eu. Deci... Nina întinse pumnul. La trei.

-La naiba! şuieră Morgan, când piatra Ninei îi zdrobi foarfecă.

La şapte, muzica era doar un murmur, cuptorul fusese pus pe cald s i aperitivele aranjate pe masă.

Răsună bătaia în uşă.

-Jos şorţurile! ordonă Nina.

Răspunseră împreună şi găsiră doi bărbaţi în prag.

-Am venit amândoi odată.

Sam cel adorabil, cu ochelari cu rame groase, îi oferi Ninei un buchet j de lalele roz şi lui Morgan o sticlă de vin.

-Iar eu o să fac invers, spuse Luke, întinzându-i lui Morgan nişte zambile mov într-o vază rotundă, transparentă. Bună, Nina. Eu sunt Luke.

Şi îi oferi încă o sticlă de vin.

Şi, după atâta muncă şi agitaţie, totul fu în cele din urmă foarte simplu.

Se înghesuiră în bucătărie, sub pretextul că trebuiau să umple paharele cu vin. Morgan avu impresia că Luke şi Sam se înţelegeau bine – IT-istul şi gamerul ceva mai mult decât amator aveau despre ce să discute.

Sperând că norocul va continua să ţină cu ele, Morgan puse unt în tigaie, pentru sparanghel.

-Nimic nu so compari! cu o mâncare gAritA în ca*«. când eşti *pe* drumuri. Luke o sărutA nonşalant pe obraz. Apreciez, sincer.

-S* sperăm că o să fie o masA în casă şi nu un strigat de ajutor

Luke răsc.

-Miloase fantastic. Por să mă spăl pe mâini?

-Sigur. Pe holul din stânga sufrageriei, uşa de pe dreapta.

-10 minute, începând de acum! anunţă Nina, şi Sam îi cuprinse talia cu braţul.

-Nu pot sâ cred că voi aţi făcut toate astea. Aţi muncit toată ziua, apoi aţi pregătit aşa o masă!

-Nu ai gustat încă mâncarea, îi aminti Morgan.

-Aţi muncit toată ziua, repetă Sam, sărutându-i creştetul Ninei, şi ati stat apoi să pregătiţi o masă ca asta.

Mulţumită, Nina îşi ridică faţa ca să primească un sărut.

-Bun, acu-i acu!

Morgan lăsă sparanghelul să alunece în untul topit şi puse o alarmă de cinci minute pe telefon. Amestecă şi scutură tigaia, încercă să-şi folosească ochii şi nasul când adăugă sarea şi piperul. în timp ce ea se ocupa de tigaie, Sam o ajută pe Nina să scoată cotletele şi cartofii din cuptor şi să bage chiflele la încălzit.

-Muncă în echipă. Gata, eu mi-am terminat cele cinci minute. E rândul tău, Nina.

Schimbară poziţiile, Morgan aranjă cotletele pe un platou – de la mama Ninei – şi decoră cu rozmarin proaspăt – conform instrucţiunilor.

-Scuze, spuse Luke, reapărând. Am primit un telefon şi a trebuit să răspund.

-Nici o problemă, ne apropiem de momentul adevărului. Morgan se uită la el. E totul în regulă?

-Oh, da. Doar o modificare de program pentru mâine. Pot să ajut cu ceva?

-Ce-ar fi să umpli paharele la loc?

La masă, după ce gătitul şi servitul se terminaseră, Sam riscă prima muşcătură.

-Trăsnet! îi spuse el Ninei, apoi îi zâmbi lui Morgan. Şi iar trăsnet.

Nina gustă o bucăţică de cotlet.

-O-o. Ne cam pricepem, Morg. Ce ne facem?

-Masă gătită în casă, atunci când eşti pe drumuri. Doamnelor? spuse Luke şi ridică paharul. Pentru maeştrii bucătari ai acestei seri!

-Şi pentru mama! Ar fi mândră de noi, Morgan.

Deşi avusese o zi grea, Morgan se simţi extraordinar de bine f, cu invitaţi, la ea acasă – prima oară când mâncarea nu era coma»^ Conversaţie, râs, mâna lui Luke atingând-o din când în când pe ₐ_

I se păru drăguţ că bărbaţii insistară să strângă ei după mag relaxară apoi cu cafea şi tort Red Velvet – ăsta, cumpărat.

-Nu-mi place să aduc vorba. Seara asta va fi una din cele ma$_{t}$> moaşe ale şederii mele aici. Dar, din cauza schimbării de program, mi-, trebuie să fiu la locaţie la ora 8.00.

-Unde te duci? îl întrebă Sam.

-M-au trimis în Baltimore. Cineva a cumpărat două case şi vrea: facă din ele una singură – care să fie inteligentă. Se pare că va trei*> să rămân acolo vreo două zile. Poate chiar trei. Ridică din umeri. Mi-* înghesuit treaba asta în program la sfârşitul săptămânii trecute. Unţ*. eten de-al şefilor.

-La opt, în Baltimore. Va trebui să te trezeşti devreme.

Luke dădu din cap spre Nina.

-Da, cu siguranţă. Dar e o provocare. Să transform două case vech într-o vilă urbană inteligentă – păstrând totodată istoria locului. Priv în jur. Mi-ar face plăcere să aranjez casa asta pentru tine, Morgan. Aio structură frumoasă aici.

-Şi eu cred la fel. Până la urmă, poate că o să adaug şi nişte opţiuni digitale, pe lângă spaţiu.

-Când o s-o faci, să mă chemi pe mine. O să am grijă să te strecor în program. Promit. Mulţumesc, Nina, şi mulţumesc mamei tale. Se ridică. Totul a fost fantastic. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Sam. Şi cred că o să mă pot uita la sistemul tău săptămâna viitoare. întotdeauna mai poţi adăuga câte ceva.

-Ar fi grozav.

Morgan îl conduse la uşă.

-O să trec pe la bar după ce mă întorc. Peste vreo două zile. Pot să-ţi mai trimit câte un mesaj din când în când, din camera mea singuratică de hotel din Baltimore?

-Sigur.

-Şi pot să te scot la cină când mă întorc? Poate la mai mult decât o pizza?

-Sună bine.

Când o sărută, doar o idee mai adânc decât prima dată, apropiindu-şi doar o idee mai mult corpul de al ei, Morgan îşi spuse că invitaţia la cină suna foarte, foarte bine într-adevăr.

-Mult noroc în Baltimore!

-O&nd «W Km. nu A« nevoi* de mm*, d*t îl primesc Noapte Km« ştMúltúmé*. ' Moltume*. din «Mikit pentru cin«? îl privi ftvhvprSndu se spu? ma?1nS în «vani tic aprtlte catt* «ducese cu c« v' ploaie cu o ceaţa. C*nd închise uşa. ki xie cfl, poate, întrun mod mai cnkiat, chiar avea un iubit. Temporar.

Nina scoase capul.

-Am auzit uşa închizându-se şi... Mt a plăcut mult dc el!

-Şi mie, spuse şi Sam, scoţând capul după prietena lui.

-Et, şt eu fl plac, aşa că c unanim.

-Ar trebui sâ-l inviţi la cină la mama duminica viitoare. Ea e şi mama ta aici, în Maryland, şi ar fi încântată.

-Poate. O să mă gândesc. Eu mă duc să mă culc. Ne vedem mâtne-dtmineaţă, Sam?

-Fii sigură că da, zise Nina, f&cându-l pe Sam să rânjească.

Morgan se pregăti de culcare. Tocmai când se băga în pat, primi un text de la Luke.

Miercuri. *Joi, cel mai târziu. O să-mi fie dor de tine până atunci.*

Chiar în timp ce zâmbea, în timp ce simţea căldura întinzându-se pnn ea, Morgan ezită. Apoi scuturâ din cap şi răspunse cu ceea ce simţea.

Şi *mie o să-mi fie dor de tine. Noapte bună!*

Când se întinse în pat, încă zâmbea.

3

Ţinând cont de vârsta înaintată şi de faptul că proprietara ei nu se obosise niciodată să o întreţină, nu fu o surpriză pentru nimeni când maşina Ninei refuză să mai pornească marţi dimineaţa.

Sam, mereu gata să ajute, îşi duse iubita la serviciu în vreme ce Larry, clătinând din cap, o remorcă până la service-ul lui,

Nina se întoarse acasă plângându-se că o râcâia ceva pe gât

şi că îi dăduse veşti proaste în legătură cu maşina.

-Trebuie neapărat să cumpăr o baterie nouă, a mai zis ceva de$_{Clit}$ de ventilator şi încă ceva-ceva şi transmisie. Larry estimează că$_{o}$* coste cinci sute de dolari. îşi ridică mâinile în aer. Paf! S-a dus.

-îmi pare rău. Chiar îmi pare. Şi, pentru că într-adevăr a*).. Morgan adăugă şi o îmbrăţişare. îţi trebuie un ceai cu miere. Ţi-lf*

-Mulţumesc.

Cu ochii grei şi palidă la faţă, Nina se trânti pe canapea.

-Urăsc răcelile de primăvară şi mă tem că asta mă paşte. Mai ^şi cinci sute de dolari băşca şi mă simt ca naiba.

-Vrei o supă? Morgan deschise dulapul şi scoase o cutie. De pui.., steluţe. Nu e ca supa de pui a mamei tale, dar...

-E bună. Cred că o să fac un duş fierbinte, după care o să măh în pat cu supa cu steluţe, nişte pâine prăjită şi-un ceai şi-o să mă uit, un film vesel. După care o să mă culc, ca să termin cu ziua asta urâţi |

-Hai, du-te şi fă un duş şi bagă-te în pat. îţi fac eu mâncarea pentr,^ zile urâte şi ţi-o aduc.

-Eşti cea mai bună proprietară din lume! Te-aş mai lua o dată ii l braţe, *amiga mia*, dar nu vreau să-ţi dau şi ţie ce mă tem că mă încearcă

Când Morgan intră cu tava, o găsi pe Nina în pat, sprijinită pe perne, cu laptopul în braţe şi o cutie de şerveţele.

-Mulţumesc. îţi mulţumesc din suflet. Deja mă simt mai bine.

-Poate că ar trebui să-ţi iei liber mâine şi să leneveşti în pat. După ce lăsă tava lângă pat, Morgan îşi puse mâna pe fruntea Ninei. Nu pare să ai febră.

-E doar o răceală stupidă de aprilie. Şi deja suntem foarte încărcaţi la muncă.

-Poţi să iei maşina mea, dacă vrei totuşi să te duci.

-Are cine să mă ducă şi să mă aducă, mulţumesc. încă o dară, mulţumesc din suflet.

Ridică ceaiul, suflă în el, sorbi.

-Oh, e exact ce-mi trebuie. îţi rămân datoare.

-Când am avut microbul ăla la stomac toamna trecută, cine a avut grijă de mine?

-Eu, pentru că suntem prietene. O să mă culc devreme, poate-mi trece după un somn bun.

-Trimite-mi un mesaj dacă ai nevoie de ceva. Eu n-o să-ţi trimit ca să nu te trezesc dacă adormi, dar o să bag capul la tine în cameră când mă întorc, ca să mă asigur că eşti bine.

-Am tot ce-mi trebuie şi-o să iau şi ceva de răceală. Sigur mă fac bine. Luă o lingură de supă. Nu-i ca a tpămei, dar supa de pui cu steluţe ajută întotdeauna. Seară frumoasă!

Gând se întoarse acasă după tura de la bar, o găsi pe Nlna dormind mn. Şi, când se tre2i a doua zi de dimineaţă singură în casă, presupuse că prietena ei plecase la serviciu.

Pe la jumătatea dimineţii, Luke îi trimise un mesaj că avea să mai rămână probabil încă o zi în Baltimore. Morgan îl citi între o factură pentru remodelarea unei băi şi o conversaţie telefonică pentru a estima costurile unei verande.

Stătea în biroul ei care era în acelaşi timp zona de recepţie, cu vedere spre parcare. Nu o deranja – în felul ăsta putea să urmărească cine venea şi cine pleca.

O plantă agăţătoare o ducea foarte bine într-un colţ – plasată acolo, din câte i se spusese, de soţia şefului cel mare, cu vreo douăzeci de ani în urmă. Avea acum peste un metru optzeci şi stătea într-un ghiveci roşu atât de mare, că Morgan nu l-ar fi putut cuprinde cu braţele. Bill Greenwald – şeful mai mic – îi explicase că mama lui insista că era talismanul norocos al afacerii.

Soţia lui Bill, Ava, purta cască pe cap şi centură de unelte la brâu şi lucra cu băieţii pe şantier, unde toată lumea o recunoştea de şefă şi nimeni nu se punea cu ea.

Fratele lui Bill, Bob, era avocat şi se ocupa de partea legală a afacerii. Cei doi copii pe care Bill şi Ava îi aveau împreună, Jack şi Ella, lucrau cot la cot cu părinţii lor.

Morgan se gândea adesea că, atunci când avea să vină ziua în care să-şi deschidă propria afacere, avea să-i fie dor de familia Greenwald – certăreaţă, dar foarte unită.

în timp ce citea mesajul de la Luke, Bill intră în uniforma lui obişnuită de tâmplar – blugi, tricou şi pe deasupra o cămaşă de flanel deschisă la nasturi. Avea păr grizonant sub şapca cu logoul „Greenwald's Builders", ochi blânzi în spatele ochelarilor cu rame metalice pătrate, şi braţe puternice, musculoase.

-Cunosc faţa asta. Ai primit un mesaj de la noul tău iubit?

-E nou, dar nu i-aş zice iubit.

Bill clătină arătătorul spre ea.

-Când ştii, ştii. Tatăl meu a angajat-o pe Ava şi am lucrat cu ea o lună şi ceva. Nu mi-am zis mai mult decât că se pricepe să învârtă ciocanul şi că ştie ce face. Apoi, într-o zi, am auzit-o râzând. Ştii cum râde. Puternic şi zgomotos.

-Da, ştiu.

-Râsul ăla mi-a pătruns în inimă. „Asta e, Bill!" mi-am spus. „Nu 'ncape îndoială. Trebuie să te obişnuieşti." în septembrie facem douăzeci şi şapte de ani de când suntem împreună şi rn-am obişnuit. Aşaej ştii când o să ştii.

După o pauză, continuă:

-în orice caz, eu mă duc să mă întâlnesc cu inspectorul care se i de treaba de la Moreni. După care o să trec pe la Langston, poate râsul ăla. Dacă totul merge bine, ar trebui să mă întorc până la ■ Dacă nu, te anunţ.

-O să am eu grijă aici.

-întotdeauna ai.

Și îi plăcea, își spuse Morgan, după ce Bill plecă și mai termină câte, din lucrurile pe care le avea de făcut.

își umplu sticla de apă de la dozator, după care se așeză înapoi la birt» și-i trimise un răspuns lui Luke.

*Sper că asta înseamnă că lucrurile merg bine. Dacă te întorci până sâmbătă **și** ești liber, vrei să vii cu noi la cină la părinții Ninei!*

După câteva minute, dar îi răspunse.

***Suni** grozav! Lucrurile merg foarte bine și o să mă întorc până sâmbătă.*

*Mă bucur. Cina de duminică o să fie devreme. De obicei ne ducem pe la patru, mâncăm pe la cinci. **Te** avertizez: multă lume, multă gălăgie, multă mâncare.*

*Mă bag. Pot să vin să te iau la **patru?***

Sigur.

Sper să te văd vineri seara, dar cu siguranță duminică. Trebuie să plec.

Adăugă un emoticon cu o floare.

Când fața zâmbitoare trimisă de Morgan drept răspuns apăru pe ecranul lui, Luke își folosi cârdul electronic de coduri ca să deschidă încuietoarea patetică de la ușa ei din spate.

Oamenii erau atât de proști! în special femeile.

Privi în jur. Casa era o dărăpănătură, după părea lui. Totuși, structura bună și locația făceau să merite efortul.

..Intra şi ieşi!" îşi aminti el şi se duse direct în biroul el. O sil dezin- w»le*c programul pe care 1*1 instalase luni seara când fusese „la baie . Nu l&sn nici o (irimiturâ în urmă.

Apoi o să termine câteva săptămâni foarte profitabile în doar câteva ore.

O sâ-l vadă mai repede decât se aştepta.

îşi imagina că o s-o omoare în parcarea barului, lângă maşina ei. Dar dacă nu era – aşa cum era de obicei – ultima care să plece, o s-o aştepte fii maşină, ascuns în spate.

Apoi, surpriză! Şi apoi, finalul. O să scape de cadavru, o să ducă maşina unui asociat din Baltimore. O să schimbe Priusul, apoi o să-şi vadă de drum.

Cel puţin nu a fost nevoie să i-o tragă mai întâi. Pe de altă parte, era un om care-şi cunoştea victimele şi ştiuse de la bun început că Morgan Albright n-o să fie uşor de adus în pat. Economisise timp, efort şi alte rahaturi.

Dar, frate, cât de uşor îi fusese din toate celelalte puncte de vedere!

Cu mâinile protejate de mănuşi chirurgicale, îi deschise laptopul. îl pomi şi se întrebă cu toată sinceritatea de ce femeia asta nu cheltuia – nu cheltuise – nimic din banii pe care îi câştiga cu atâta muncă pentru un echipament mai nou.

începuse deja dezinstalarea când auzi paşii în spatele lui.

Se întoarse cu cel mai nevinovat zâmbet din lume în clipa în care Nina – categoric nu în cea mai bună formă – intră pe uşă.

-Luke? Era răguşită şi tuşi când îi rosti numele. Ce faci aici?

-Hei! Am convins-o pe Morgan să mă lase să adaug un software nou pe laptopul ei. Am intrat prin spate. N-am vrut să te trezesc. Nu încăpea îndoială că era bolnavă, hotărî el, deci era timpul să improvizeze. Şi să-şi etaleze cea mai compătimitoare expresie. Mi-a spus că nu te simţi bine şi că probabil dormi. îmi pare rău că te-am trezit.

-O răceală de primăvară. Oribilă. Şefa m-a trimis acasă – şi m-a adus cu maşina. De-abia... Morgan de unde ştia că sunt acasă? A sunat-o Angie?

Prea complicat, hotărî el. Şi probabil că văzuse ceva în ochii lui, pentru că vedea şi el într-ai ei. O privire care spunea: Fugi!

înainte să aibă timp să o facă, apucă laptopul şi-l învârti cu putere. 0 izbi cu o pocnitură în laterala capului, iar cealaltă parte se izbi cu altă pocnitură în tocul uşii.

Abia dacă scoase un sunet.

După ce căzu la pământ, mai învârti o dată laptopul – oric un, o porcărie – şi o lovi din nou. îi stricase ploile şi acum n-o să p^j mai ducă de nas pe Morgan.

Aşa că trebuia să-i ia locul.

-N-ar fi trebuit să fii aici, spuse el lăsându-se în genunchi când-o pe spate, ca să-şi poată pună mâinile pe gâtul ei. Şi nici nuri. găsit momentul să fii bolnavă, afurisitol Nu eşti ce voiam, dar va trdţ, să mă mulţumesc cu tine.

Simţi, ca întotdeauna, adrenalina inundându-i venele în timpcţ strângea de gât şi vedea cum viaţa îi părăseşte trupul.

Deşi ochii i se dădeau peste cap şi călcâiele loveau duşumeaua, Ntr, nu-şi mai reveni niciodată.

O lăsă pe jos, cu laptopul spart alături.

Adaptându-se situaţiei, căută prin bucătărie şi găsi un sac de gunoi Băgă în el laptopul şi telefonul Ninei, nişte bijuterii pentru care nu considera că merita să se obosească, găsi o sută cincizeci şi opt de dolan în poşeta şi în sertarul ei de lenjerie.

Se duse în camera lui Morgan. Ea chiar avea câteva bijuterii de Doamne-ajută. Cercei cu şurub cu diamante – mici, dar cu o culoare frumoasă şi bine tăiate – un medalion de aur — părea vechi, probabil o bijuterie de familie. Luă şi câteva zorzoane fără valoare odată cu ele îşi spuse că nu avea rost să le risipească.

Victimele aveau întotdeauna bani gheaţă prin casă. îi găsi pe-ai lui Morgan – cinci bancnote de douăzeci – într-o pereche de şosete lungi-

îi luă cheile din bolul de la intrare şi ieşi pe unde intrase.

Cu cotul, sparse unul din geamurile uşii din spate.

Un jaf pe timp de zi care se terminase prost, de-a dreptul tragic – aşa o să pară.

Ce păcat, atât de trist!

Deschise maşina din telecomandă, aruncă sacul cu prada pe bancheta din spate.

Ieşi cu spatele de pe alee şi conduse în direcţia opusă oraşului. Fredonând *Yesterday* al lui Billie Elilish odată cu casetofonul, se îndreptă spre Baltimore.

începu să plouă torenţial chiar când Morgan se pregătea să plece de la serviciu. Se uită pe aplicaţia de pe telefon. Ploaie scurtă, se îndrepta spre vest.

Alese să aştepte să treacă şi-i trimise un mesaj Ninei, întrebând-o dacă voia mâncare chinezească.

Când nu primi nici un răspuns, se încruntă.

-Poate cA e fncA rAcirA, murmurA ea, privind ploaia. S-a băgat la somn dupA muncă.

Comandă încă o porţie de tăicţei de orei şi creveţi în sos dulce-acrişor, penmi orice eventualitate.

N 15 minute mai târziu, ieşea în aerul umed, dar sub cerul însorit. Se opri să rtdice comanda, pe care o puse în spatele bicicletei, împreună ^ cu geanta.

Se aştepta să fie o seară destul de liniştită la bar, cum era de obi- cei miercurea. Nu deschiseseră încă terasa de afară, dar aveau s-o facă tn cunlnd.

Când o să aibă localul ei, Morgan voia o curte întreagă acoperită de opergolă. Şi o să pună încălzitoare pentru ca oamenii să poată sta acolo tot timpul – mai puţin când ploua sau când era ger. fţ

Mai multe locuri, mai mulţi clienţi, mai mult profit.

IQL Când nu-şi văzu maşina, simţi o strângere de inimă. Apoi îşi dădu seama că Nina avusese probabil nevoie să plece undeva. Poate până j , la farmacie.

} Totuşi, ea i-o cerea întotdeauna, n-o lua fără să întrebe.

■/ Intră în casă şi dădu din cap în clipa în care văzul bolul de chei gol.

,0 Îşi puse geaca în cui, îşi atârnă poşeta, apoi trecu prin camera Ninei.

Cu siguranţă venise acasă, apoi plecase din nou, hotărî ea. Cutia de şerveţele era iar pe pat.

01 îi mai trebuia un ceai cu miere, îşi spuse şi se duse în bucătărie

*■ să pună apa la fiert şi să bage mâncarea în frigider.

înlemni, pur şi simplu înlemni în clipa în care văzu uşa spartă şi cioburile pe jos.

i Seretrase cu spatele. Deja respira întretăiat în timp ce-şi căuta tele fonul în buzunar. Creierul păru să nu-i mai funcţioneze după ce formă nouă-unu-unu.

-911. Ce urgenţă aveţi?

-O spargere, o spargere. Uşa din bucătărie. Se uită spre dormitoare, apoi spre biroul ei. Şi văzu mâna, braţul, sângele de pe hol. Oh, Doamne! Dumnezeule! Nina! Alergă spre birou, se prăbuşi pe podea. Grăbiţi-vă! Vă rog, grăbiţi-vă! 229 Newberry Street. E rănită. E sânge. Nu mişcă. -Am trimis pe cineva. Puteţi să-mi spuneţi cum vă numiţi?

-Morgan. Nina e rănită, e sânge. Cred... Cred că e moartă. Nu. Nu. Nu. Ce pot să fac? Ce-ar trebui să fac?

-Morgan, e cineva în casă?

-Nu ştiu. Nu ştiu. Nu respiră. Nu-i găsesc pulsul. Ajută-mă!

-Vine cineva. Auzi sirenele? Ar trebui să ieşi din casă, Morgan, să aştepţi ambulanţa şi poliţia.

- Nu o Im alcl. S* încerc *o resu^jtezi Am-a^"ut ci*^ J prim «/un*. E rece. tXwmne, ce rece el II «duc p

-Nina e rece?

-il «duc o pătură. . »

- Morgan, ambulanţi' parchează chiar acum. Auzi sirenele? Ui.,, 2 deschide'Ic, Morgan. Du-te ţi deschide uşa.

Se repezise deja să la cuvertura de pe canapea, dar viră ţi descing uşa de la intrare.

—Grăbiţi-vă, vă rog! E rece ţi sângerează. Nu se trezeşte.

Se duse după paramedici, apoi rămase în picioare, cu mâinile la^ţ

O femeie cu părul roşu închis ţi ochi blânzi, albaştri, se uită la ea

- Doamnă, de cât timp e aşa?

-Nu ştiu. Abia am ajuns. Am întârziat. Ploaia, mâncarea chinţ.î zească... şi am ajuns acasă şi am văzut uşa spartă, apoi pe Nina. Puţer, t s-o treziţi?

- Pronunţ eu decesul, murmură celălalt medic.

Femeia se apropie de Morgan.

-Hai să stăm jos.

-O duceţi la spital? Ceva tare şi greu îi apăsa pe piept. Nu putea I să respire. în urechi îi răsuna un ţiuit ascuţit şi puternic. Trebuie dusă I la spital.

- îmi pare rău, foarte rău, dar nu putem face nimic. Prietena ta I e moartă.

—Nu. Nu.

—îmi pare rău. Eşti în stare de şoc. Hai să stăm jos.

-Nu. Nu, repetă Morgan, în timp ce femeia o îndrepta spre canapea. | Am... am scăpat mâncarea. Am scăpat-o pe jos.

—O să ne gândim mai târziu la asta.

O aşează cu grijă pe Morgan pe canapea şi o înveli cu pătura, pentru că începuse să tremure.

Apoi ridică privirea în clipa în care doi bărbaţi în uniformă intrară pe uşa deschisă.

-Victima e pe hol, cu partenerul meu. Femeia care a sunat la urgenţe e în stare de şoc. Victima e rece, moartă de două ore cel puţin. Poţi să-mi spui cum te cheamă?

-Morgan. Morgan Albright. Ea e Nina, Nina Ramos. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Te rog, nu o poţi ajuta?

-Mă duc să-ţi aduc nişte apă. Stai aci şi vorbeşte cu domnul poliţist.

—Domnişoară Albright...

Poliţistul se aşeză lângă ea. Morgan încercă să-şi concentreze privirea, dar îi vedea chipul ca prin ceaţă.

IDiNTITATB I 41

-Eu «unt ohţer dc poliţie Rândul). îmi puteţi «pune cc »-a întâmplat.'

- Nu ştiu. Nu ştiu. Ploua. Nu am vrut sil merg cu bicicleta prin ploaie, aşa cA «m aşteptat. Şi am vrut mâncare chinezească, aşa câ am comandat la pachet. Nina nu mi-a răspuns la mesaj, dar c răcită, aşa că doarme. M-am gândit. Poate. Şi maşina mea nu era în faţa casei şi a ei e în service, aşa că poate a luat-o ea să se ducă undeva. Nu mă supăr. Ştie că nu mă supăr.

-Maşina dumneavoastră? Ce fel de maşină?

-Âm. Mulţumesc.

Totul părea îndepărtat acum, foarte, foarte departe. Ca şi cum ar fi privit prin celălalt capăt al unui telescop. Luă apa şi avu nevoie de ambele mâini care îi tremurau ca să ridice paharul.

-Un Prius.

-Ce culoare, ce an? Ştiţi numărul de înmatriculare?

-E albastră. Bleumarin. 2019. Nu... Nu-mi amintesc numărul. Nu pot să mă gândesc.

-E-n regulă. Aţi ajuns acasă şi aţi găsit-o pe Nina?

-Am ajuns acasă şi m-am uitat în camera ei. Venise de la serviciu, pentru că pusese în pat cutia de şerveţele. E răcită. Şi voiam să-i fac un ceai. Am pus apă la fiert. Am uitat, trebuie să o opresc.

-Am oprit-o eu, spuse femeia de pe ambulanţă. E-n regulă.

-Am văzut cioburile. Le-am văzut şi m-am speriat şi am sunat la nouă-

unu-unu. Apoi am văzut-o pe ea. I-am văzut mâna și sângele...

-Unde ați fost înainte să veniți acasă?

-La muncă. La Greenwald's Builders. A început să plouă.

-Cam pe la cinci. N-a durat mult.

-Nu. Am verificat pe aplicație, așa că am așteptat să treacă. Și am sunat ca să comand cina.

-Cum ați ajuns acasă?

-Pe bicicletă. De obicei merg cu bicicleta la serviciul de zi, dacă e vreme frumoasă. Și dacă Nina nu are o întâlnire și dacă avem timp, mâncăm de obicei ceva înainte să mă duc iar la muncă.

-La Greenwald's?

-Nu, nu. La încă o Rundă.

-Sunteți barmanița! spuse Randall. Mi s-a părut mie că vă știu de undeva. Am fost de câteva ori acolo. Domnișoară Albright, putem să sunăm pe cineva? Aveți unde să stați în noaptea asta?

-Locuiesc aici.

-Poate că în seara asta ar trebui să stați în altă parte.

Și atunci, o izbi. Puternic, atât de puternic, încât totul dever»,* tr-odată crud de limpede.

-E moartă. Nina e moartă. Cineva mi-a spart casa și a omorât-o. măcar nu avem nimic care să merite furat. Nu avem nimic.

-Ce-ar fi să aruncați totuși o privire, să vedeți dacă lipsește Poate în camera Ninei?

Se ridică și se duse, dureros de conștientă de ceea ce face, Inc*, mera Ninei.

-Nu-i văd laptopul. Părinții ei i-au dat un MacBook de Crăcit* Nu anul ăsta, cu un an înainte. Era roz. Și telefonul ei – un iPhont Dar ar putea să fie în buzunar.

Trase adânc aer în piept.

-Cineva a umblat în dulapul ei. Nina e dezordonată, dar nu ține sertarele așa, deschise.

-Puteți să vă uitați fără să atingeți nimic?

-Cutiile sunt pe jos. Cele în care-și ține bijuteriile. Nici măcar nu i avea ceva de valoare, dar își ținea bijuteriile în cutiile alea și sunt pe jos. | Avea și niște bani – nu știu cât, dar ceva... ascunși prin lenjeria intimă, j Nu puteau fi mai mult de o sută de dolari.

-Altceva?

-Nu știu.

—Hai să ne uităm și în camera dumneavoastră.

Traversă holul, trase adânc aer în piept.

-Eu nu sunt dezordonată. Cineva mi-a umblat prin lucruri. Aveam – oh, Doamne! – aveam niște cercei micuți cu diamante și un medalion de aur care fusese ale străbunicii mele. Restul nu era de valoare. Și aveam cinci bancnote de douăzeci de dolari în șosetele de pe jos. închise ochii și simți cum se leagănă. Se încordă și se opri. Laptopul meu, din birou. Camera în care... Cealaltă cameră. Era pe jos. Era pe jos, și era spart, și era sânge. Nu am înregistrat toate astea mai devreme. Au lovit-o cu laptopul. Era spart și plin de sânge pe podea. Au lovit-o și au omorât-o. Și eu nu am fost acasă să o ajut. își șterse lacrimile care nu se mai opreau. Telecomanda de la mașină nu era în bolul de la intrare. Au văzut-o și au plecat cu mașina mea după ce au omorât-o. Trase din nou aer în piept. Numărul de înmatriculare este 5GFK82.

-Asta ne e de mare ajutor.

-Trebuie să-i găsiți pe cei care au făcut asta. Le-ar fi dat orice ar fi vrut. Nu era nevoie să facă asta. Lucrează la centrul de grădinărit Ramuri în Floare. Cineva trebuie s-o fi adus acasă, pentru că mașina ei e în service, înseamnă că cineva știe când a ajuns acasă. Mama ei...

Asta o termină, așa că se prăbuși pe jos și dădu frâu liber lacrimilor.

Modicul vru să-l dea un calmant uşor, dar îl refuză.

Să simtă era tot ce mai putea face, şi nu voia să renunţe şi la asta. Poliţiştii o sfătuiră să se ducă să stea în altă parte cât făceau ei ce aveau de făcut. Refuză şi asta.

Aşteptă afară, singură. Se forţă să sune la bar, ceea ce aduse după sine o nouă rundă de lacrimi şi mai multe oferte de a sta în altă parte.

Apăru Bill — presupunea că şeful ei de noapte îl sunase pe şeful de zi. Nu spuse nimic. Se aşeză doar lângă ea şi o cuprinse în braţe.

—O să vii cu mine acasă, spuse el, după ultima repriză de plâns.

-Nu pot. Nu pot. Simt că n-o să pot să mă mai întorc dacă plec acum. Simt că n-o să mai pot niciodată să stau aici dacă plec în seara asta. E casa mea. Făcu o pauză. Am nevoie de casa mea.

-O să-ţi înlocuiesc geamul spart şi-o să pun o yală la uşă. Nu plec până nu-mi spun poliţiştii că pot să fac asta. Şi o s-o rog pe Ava să-mi aducă maşina. O să împrumuţi maşina mea. Eu am camioneta. Nu te las aici, fără maşină. Nu te împotrivi!

—Bine. Mulţumesc. Trebuie să-mi găsească maşina ca să-i găsească pe cei care au făcut asta. După care trebuie să meargă la închisoare pentru totdeauna.

-Poţi fi sigură, scumpo. Să nu vii mâine la muncă. Să nu vii până nu simţi că poţi. Ai înţeles?

-Vreau – trebuie – să mă ducă mâine la familia Ninei. Nu vreau să le cad pe cap în seara asta. Simt că n-ar trebui să fiu acolo în seara asta. Şi Sam... Poliţiştii au spus că o să vorbească ei cu el, nu m-au lăsat să-i spun încă. Nu sunt proastă, vor să se asigure că nu era aici. El nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău, dar trebuie să stea de vorbă cu el. Şi cu el trebuie să vorbesc mâine.

-Dacă ai nevoie de ceva, sunt mulţi oameni gata să-ţi vină în ajutor. Eşti importantă aici, Morgan. O bătu pe un genunchi. Mă duc să încerc să-ţi repar uşa.

Când, mult după miezul nopţii, rămase în sfârşit singură – părea că trecuseră zile, nu doar câteva ore – se uită la cartea de vizită pe care i-o lăsase unul dintre poliţişti. Pentru curăţenie la locul crimei.

De parcă ar fi fost o masă cu vase murdare!

Locul unde murise Nina.

Dar nu o să sune. Era Nina şi o să cureţe singură. Ultimul lucru pe care îl putea face pentru o prietenă pe care o iubise ca pe o soră. Aşa că, târziu în noapte, într-o casă cufundată într-o tăcere adâncă, îşi luă găleata şi peria.

îi luaseră laptopul – era o dovadă. Făcuseră poze şi înregistrări video şi luaseră amprente. Detectivii stătuseră de vorbă cu ea – întrebări

peste întrebări. iar şi iar. Dar lăsaseră sângele pe pnde*. pe ry*nf >** peretele din biroul ei.

IViră mult timp – JI mai mult. pentru că *e opri o dar» a» si de încă două ori, când simți efl nu mai poare. Dar reun al O s-o ia de la capăt la lumina zilei, daca o să fie nevote

Aruncă mâncarea chinezească şi-şi îngădui un singur paKar * „ în speranța ci o s-o ajute sâ doarmă.

Apoi. în liniștea pustie din jur, se întinse pe patul Nmet * «r**. în hrate pema care păstra mirosul şamponului ei. Deşi credea că ***■». toate lacrimile pe care le avea, începu iar să plângă.

Când soarele mijì într-o nouă dimineață de aprilie, reuşi m *4ărm* alunece în liniștea somnului.

Morgan călca apa într-o fântână de durere. Nu se putea scufund nu-si putea îngădui să alunece dedesubt. Trebui să mai discure o dacă ca politia. Să răspundă la întrebări, să dea declarații oficiale. Asta ps durerea proaspătă şi apa din fântână adâncă.

Familia Ninei devenise familia ei şi nu-i putea ajuta dacă se scuturai». Stătu cu ei, plânse cu ei, făcu tot ce putu ca să-i ajute cu aranjamentele de înmormântare.

Ambii ei şefi insistară să-şi ia o săptămână liberă şi colegii trecuseră să-i aducă mâncare. Caserole, paste, şuncă, pui.

Împărți totul cu Sam. Dacă nu era cu familia Ninei, era cu ea. Avea şi el fântâna lui. Stăteau împreună la masă şi ciuguleau din caserola recent primită.

-încă nimic despre maşină?

-Nu.

Pentru că Sam adusese vin pentru o masă pe care nici unul din ei nu şi-o dorea prea mult, Morgan sorbi din pahar.

-Cred că s-a dus. Polițiștii nu mi-au spus-o direct, dar e destul de clar, din ceea ce nu-mi spun. Am completat azi cererea de asigurare.

îi strânse mâna într-un gest de compasiune.

-Ai coşmaruri?

-Păi, da...

-Şi eu. Oferta e încă valabilă. Pot să vin să stau aki oricând vrei sau poți *dl* vii tu la mine.

-Stiu.

-Sau, dacă ai unul mai urât, sună-mă.

Fu rândul ei să-i strângă mâna.

-E valabil şi pentru tine. Bill a fost grozav şi mi-a lăsat maşina lui, dar e timpul să-mi caut alta. înainte să mă întorc la muncă.

- Dacă ai nevoie de ajutor, nu trebuie decât să spui.

-Mulţumesc.

Nu mai spuse că suma de pe asigurare avea să fie mult mai mică decât cea pe care o plătise pentru maşină – la mâna a doua şi cu mulţi kilometri la bord. Asta era o problemă pentru o altă zi.

-Am terminat de strâns în camera ei azi. M-au ajutat sora şi mama Ninei.

Sam dădu din cap şi o privi în ochi.

-M-am oprit să-i văd pe ai ei înainte să vin aici. Fotografiile pe care i-ai ajutat să le aleagă pentru slujbă sunt perfecte.

-Nu mă consideră vinovată.

-Pentru că nu eşti vinovată.

-Capul meu ştie asta. Sau aproape că a înţeles. Dar... Nu mi-am imaginat niciodată – niciodată! – că cineva ar putea să spargă casa asta. Sincer, cu ce s-a ales nenorocitul? Nici măcar maşina nu valorează cine ştie ce. Dacă aş fi pus o încuietoare mai bună sau aş fi investit într-un sistem de alarmă...

-Opreşte-te. De data asta îi luă mâna şi i-o ţinu într-a lui. încetează. Mi-a dat un mesaj că şefa ei o trimisese acasă – aşa că ne putem întreba şi ce-ar fi fost dacă şefa n-ar fi trimis-o acasă. Sau dacă eu aş fi trecut pe aici, să-i aduc medicamente sau să-i fac o supă... în fine. Sunt mulţi de „dacă". însă adevărul e că nimeni nu e vinovat, în afară de cel care a făcut asta. Nimeni.

Pentru că ştia că era adevărat, Nina dădu din cap. Totuşi...

-A fost atât de greu să-i pun ultimele lucruri în cutie, Sam, şi să le scot din camera ei. Să mă întorc acolo singură şi să constat că nu mai rămăsese nimic din ea.

-I-a plăcut la nebunie să locuiască aici, cu tine. Ştiam că o să-mi fie al dracului de greu să o conving să se mute cu mine, atât de mult îi plăcea la tine.

Lacrimile i se ridicară în gât, rămaseră acolo, arzând.

-Voiai să o ceri în căsătorie?

-Intenţionam să mai aştept o vreme. Zâmbind cu jumătate de gură, se bătu cu degetele în tâmplă. Strategie. Ştiu că relaţia noastră nu devenise serioasă decât de câteva săptămâni, dar eu aveam de mult mai mult timp gânduri serioase cu ea.

f

-Ştia.

-Serios?

Şi în ochii lui văzu o durere la fel de fără fund ca şi a ei.

-Oh, da. Nu erai doar o aventură trecătoare pentru ea, Sam. Arfcv nevoie de muncă de convingere şi de timp, dar până la urmă ar fi spik

—Cum o s-o putem lăsa în urmă, Morgan? Ce-o să ne facem fârţ,

-Nu am idee. îmi amintesc cum i-am zugrăvit dormitorul înanT să se mute aici. Cumpărasem casa cu doar câteva săptămâni înatt*. aşa că se poate spune că Nina a fost aici de la bun început. Cârvi<. terminat, avea stropi de lavabilă lila în păr, pe faţă, peste tot. Morţ. putea vedea scena, o putea vedea pe Nina de parcă ar fi fost ieri. Şt o* m-a învăţat să plantez flori şi cum nu a acceptat un refuz şi m-a tâTâr ţ forţa la prima cină a familiei Ramos.

-Nu au pereche.

-Voia să mă cupleze cu fratele ei, Rick.

Sam luă o gură de bere.

-Mda, păi... Nu.

Reacția lui aproape că o făcu să râdă.

-îmi amintesc când te-a adus la bar ca să te evaluez.

—Am băut shoturi de tequila.

-Așa e. Și, oh, Doamne! Seara în care am gătit cina. Când am veni; de la muncă, stătea chiar acolo. Bucătăria arăta de parcă ar fi detonat o bombă în mijlocul ei. Era entuziasmată la culme pentru că reușise să facă marinata pentru cotlete.

-A fost o seară foarte frumoasă.

-O seară excelentă.

Sam învârti mâncarea în farfurie.

-Tot n-ai auzit nimic de la Luke?

—Cred că a dispărut, la fel ca mașina mea. Nu mi-a răspuns la mesaj, nu a sunat să întrebe ce s-a întâmplat cu Nina. Unii oameni nu pot sau nu vor să ai aibă de-a face cu emoții prea puternice. Ridică din umeri. E bine că am aflat înainte ca lucrurile să ajungă undeva.

-Părea un tip foarte de treabă.

-în trecere – a fost foarte sincer cu asta, de la bun început. Dar, da, părea de treabă. Ridică iar din umeri. S-a dus acum. Nu mai contează. Și era sinceră. El nu contează.

înainte să plece, Sam verifică dacă ușa din spate era bine închisă, așa cum făcea întotdeauna.

-Ne vedem mâine. Sau pot să vin să te iau, dacă vrei.

-Am mașina lui Bill.

-N-am mai fost niciodată la o slujbă de înmormântare.

— Nici eu. Și numai gândul îi întorcea stomacul pe dos. O să fim împreună.

-Da. O strânse în brațe, cum făcea întotdeauna. încuie după mine.

Știa că Sam o să aștepte să audă cheia râsucindu-se, la fel cum știa că ea o să verifice încă o dată, obsesiv, ușa din spate. Apoi ușa din față* înainte să se ducă la culcare.

Singură, intră în camera Ninei, acum goală. Pereții veseli aveau umbre mai adânci în locurile în care fuseseră atârnate fotografii.

Postere cu flori – întotdeauna flori, pentru Nina. Și pătratul mai spălăcit unde fusese panoul de plută, pe care să expună desenele verișorilor ei mai mici, ale nepoților și nepoțelelor. Mai punea și bilete care să-i amintească ce avea de făcut, programări și altele.

Doar aceste urme mai rămăseseră să aducă aminte că Nina Ramos locuise aici.

Va trebui să-și găsească altă colegă. Nu-și permitea să plătească nici ipoteca, nici restul fără acest venit suplimentar. Dar nu știa cum o să poată accepta pe altcineva în camera asta.

Stinse lumina, închise ușa și-și spuse că o s-o facă, pentru că nu avea încotro.

La ora 10.00 a doua zi de dimineață, stătea lângă Sam pe banca din biserică, în spatele familiei Ramos: părinții Ninei, bunicii, frații, verii, mătușile, unchii, nepoții, nepoatele – unii veniseră tocmai din Mexic.

Familie, prieteni, colegi de serviciu, foști colegi de școală,

clienți de la centrul de grădinărit – biserica era plină.

Una din verișoarele ei cântă foarte frumos.

Deși sora ei ținu omagiul principal, mai vorbiră și alții. Pentru că mama Ninei o rugase să vorbească și ea, Morgan se ridică de pe bancă, trecu pe lângă sicriul acoperit de flori și vorbi despre prietenia lor, despre cum Nina o ajutase să-și transforme prima ei casă într-un cămin, cum o învățase să-și planteze prima grădină, despre cum îi dăduse o familie, când familia ei era atât de departe.

Totul era ca un vis, ritualul, muzica, florile, cuvintele – până și cuvintele ei.

Când totul se termină, se întrebă de ce oare nu se simțea cu nimic diferit decât atunci când începuse. în timp ce se îndrepta spre cimitir, crezu că după înmormântare, după ritual, după cuvinte, durerea o să mai treacă, o să simtă un fel de încheiere – sau măcar că se apropia de o încheiere.

Dar când se așeză din nou lângă Sam, strângându-i de data asta mâna ca și cum s-ar fi temut că o s-o fure curentul fără această ancoră, nimic

nu sc schimbase. Preonil mal spuse cAteva cuvinte ti si «Jari* exista alinare în ele, chiar dacA nu o putea simți.

Simțea aeml rece de aprilie pe fata ei, vedea verdele lerfcu. ţ*»*»» mormânt din marmurft alba şi cenuşie. Florile, atâtea flori pevur,

Undeva – nu departe – cânta o pasâre.

Soarele se reflecta în lemnul lăcuit al alertului. Lumină pfe*» trandafiri albi de pe capac.

Se gândi la Nina, întinsă înăuntru, îmbrăcată în rochia mtd». pe care i-o alesese mama ei. Sicriul fusese închis, cei veniri ia mântare nu putuseră să o vadă, dar mama ei voise să poarte meh*» şi să-i prindă un boboc alb de trandafir în păr.

Dar ea nu era acolo, realiză Morgan. Nina nu era în cutia cit* şită cu mătase, în rochia roz şi cu un trandafir în păr.

Se dusese acolo unde se duc cei care ne părăsesc. Plecase mae» ca Morgan să ajungă acasă şi să o găsească întinsă pe jos. Deja plec»

Mormintele, şi pietrele, şi cuvintele, şi muzica nu erau pentru mc, erau pentru cei lăsaţi în urmă.**

Cumva, crezând asta, îşi îngădui să se scufunde o clipă. O clipă. =. apăsă faţa în umărul lui Sam, lăsă durerea să o tragă la fund- Când pws din nou să respire, să simtă din nou aerul răcoros de primăvară, se aprop*. doar puţin, foarte puţin, de încheiere.

Îi îmbrăţişă pe rând pe toţi membrii familiei. Oferi şi schimbi condoleanţe sfidând o durere de cap care o pocni din senin.

în timp ce se îndrepta spre maşina lui Bill, îşi zise: Încă o parte. Mai rămăsese o singură parte din ritual, pentru cei în viată. Se întorceau acasă la familie, pentru mâncare, pentru comunitate.

Ajuta, mai mult decât crezuse, comunitatea asta. Cu mâncare, băutură, lacrimi şi uneori râsete pe măsură ce oamenii depănau anuncm.

Chiar şi aşa, se retrase discret după o oră, când durerea de cap deveni insuportabilă şi se instală starea de epuizare. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să-şi scoată rochia neagră, pe care ştia că n-o s-o mai poarte niciodată, să se întindă şi să doarmă.

Să fie singură, înainte să înfrunte ce avea să urmeze.

Va trebui să înfrunte din nou viaţa.

Când intră pe alee, doi oameni ieşiră din maşina parcată în faţa casei. Se opri când îi văzu că vin spre ea, în costumele lor negre. Nu erau reporteri, îşi spuse. învăţase să-i recunoască şi să-i evite în ultima săptămână. Alţi poliţişti? se întrebă. Reprezentanţi ai companiei de asigurare? De ce acum? Ce mai voiau de la ea? Ce-ar mai fi putut spune?

-Domnişoara Albright?

Bărbatul în costum, cu par cărunt şi constituţie compacta ridica o insigna. La fel şi femeia cu piele închisă la culoare, păr scurt, cârlionţat şi ochi adânci, căprui şi ciudat de concentraţi.

-Suntem agenţi speciali FBI Mormon şi Beck. Putem discuta?

Cu durerea de cap bubuindu-i în urechi, Morgan se uită la ecusoanele de identificare.

-FBI? Nu înţeleg.

-Ştim că aţi avut o zi grea, dar, dacă ne lăsaţi să intrăm, vă putem explica.

-Are legătură cu Nina?

-Da, doamnă.

Simți cum pasul minuscul pe care îl făcuse spre încheiere se șterge. —Bine. Le-o luă înainte. Am vorbit cu poliția, am dat o declarație. Sincer, nu știu ce aș putea spune mai mult. Descuie ușa și intră. Pot să vă fac o cafea, se oferi ea, doar pentru că i se părea politicos.

Femeia – Beck – dădu ușor din cap.

-Dacă nu e prea mare deranjul.

-Nu, e-n regulă. Luați loc. Durează doar un minut.

În loc să se așeze pe canapeaua din sufragerie, Morrison veni după ea și se proțăpi în mijlocul bucătăriei.

-Aveți o casă drăguță.

-Mulțumesc. îi văzu privirea alunecând spre ușa din spate în timp ce pregătea cafeaua. Bill, șeful meu, a reparat ușa. Cei de la poliție – detectivii care au venit după ceilalți polițiști în ziua aia și cei care au cercetat scena crimei – au zis că e-n regulă să înlocuiesc geamul spart și să pun yala.

¡-Desigur.

-înainte aveam doar un zăvor simplu. Bărbatul care a intrat a spart geamul, a băgat mâna înăuntru și a deschis ușa.

-Bărbatul?

-Bărbatul, femeia... nu știu.

-Se întorsese de la serviciu pe neașteptate?

Din nou, își spuse Morgan. Va trebui să spună totul din nou.

-O trimiseseră acasă pentru că era bolnavă. Avea o răceală care s-a înrăutățit peste zi. Colega care a adus-o pentru că mașina ei era în service a spus că s-au oprit la o farmacie. Probabil că se băgase în pat, pentru că sticla cu sirop era pe noptieră și în pat era o cutie cu șervețele, își ținu mâinile ocupate, scoase căni, lapte, zahăr, linguriță, o tavă. O să spună totul încă o dată, își zise, apoi agenții o să plece și o să poată dormi.

-Detectivii au spus că se pare că spărgătorul s-a în biro«ţ_K
fie ca să înceapă de acolo, fie ca să se ascundă, pentru că o amin*
ar fi trebuit să fie goală, dar nu era- Era în birou, şi Nina a intrat
pe», sau a vrut să intre, aşa că a omorât-o. De câte ori trebuie
să spun ^
-Ce-ar fi să duc eu tava în sufragerie?
Morgan îl lăsă, pentru că voia să se aşeze. Voia să se aşeze şi să>
mine odată.
Beck reluă conversaţia de îndată ce intrară în sufragerie.
-Vă ţineţi telecomanda de la maşină în casă. La vedere?
-Da. Dumnezeule mare!
Partea rezonabilă a minţii ei ştia că cei doi îşi făceau doar
mese^\ dar nu-i păsa. I
-Am mai spus şi asta. O ţin în bolul ăla, de lângă uşă- Intru, puri
cheia în bol, ştiu mereu unde este. Spărgătorul a crezut că intră inti-I
casă goală – asta cred detectivii. Făcu un efort să se controleze şi-şi
apfc» degetele pe ochi. Să se termine odată! A intrat şi a omorât-o pe
Ninşi pentru că era acolo. I-a luat bijuteriile, le-a luat şi pe ale mele –
nu val lorau prea mult – aveam o sută de dolari ascunşi într-o şosetă,
i-a luat * 1 pe ăştia şi ce bani o mai fi găsit în sertarul Ninei. Cu
siguranţă nu pteal mulţi. I-a luat MacBookul şi telefonul. Nu avea rost
să mai ia laptopui I meu, pentru că-I spărsese când o lovise. Oricum,
avea cinci ani şi nu I valora cine ştie ce. Apoi a luat cheia din bol şi a
plecat cu maşina mea. | Altceva nu ştiu.
Beck deschise o servietă subţire şi scoase o fotografie.
-îl recunoaşteţi pe bărbatul acesta?
Părul îi era mai lung şi aranjat într-un stil răvăşit, dar în afară de
asta...
Durerea de cap i se ascuţi, ridicându-i un val de greaţă în stomac.
-Luke Hudson.
—De unde-l cunoaşteţi?
A venit la barul la care lucrez noaptea, acum vreo trei
săptămâni, încă o Rundă se numeşte. A venit la bar. Eu servesc la
bar. A vrut o bere locală la halbă, am început să vorbim. A spus că o
să fie în zonă câteva luni. Lucrează în IT, face case şi birouri
inteligente. Pentru că-i tremurau mâinile, le bägă sub ea. Dar nu e
adevărat, nu? Altfel n-aţi fi aici. El a făcut asta? Nu înţeleg cum ar fi
cu putinţă. El a făcut asta?
-A fost vreodată aici? insistă Morrison, ignorându-i întrebarea, în
casa dumneavoastră?
-O dată. Am luat cina, eu, Nina, Luke şi Sam – Nina se întâlnea cu
Sam Nicholas. I-am invitat la cină, luni... Se opri şi strânse cu putere
buzele. Lunea dinainte să moară. în seara mea liberă.
Beck notă ceva într-un carnet. Morgan începu sfl-şi frece
braţele, care îi îngheţaseră.
-Eu... A venit de câteva ori la bar. Bea bere locală, mânca ceva,
tăcea conversaţie. Era prieteni», dar nu insistent. Vorbea şi cu
ceilalţi clienţi. După ce a venit de câteva ori, m-a invitat în oraş.
Ceva simplu, la o pizza, şi mi-am spus: de ce nu? Ne-am întâlnit la

Luigi's, am mâncat pizza şi am băut vin.

-Aţi avut relaţii sexuale?

Se uită la Beck.

-Nu. A venit de câteva ori la bar. Am ieşit la pizza într-o seară, apoi eu şi Nina am hotărât să-i invităm pe el şi pe Sam la cină – luni e seara mea liberă. Am mai spus asta, îşi aminti ea. Duminică şi luni seara sunt liberă, dacă nu e criză de personal la bar.

-Aşadar, a venit la cină, o îmboldi Morrison.

-Da. îşi băgă iar mâinile sub ea. Am gătit – a fost prima dată când şi eu şi Nina am gătit cu adevărat. Apoi Luke a spus că i s-a schimbat programul şi că trebuia să plece în Baltimore pentru două, trei zile. Mi-a trimis câteva mesaje.

-A plecat vreodată şi v-a lăsat pe toţi trei într-o încăpere?

-Nu, am... îşi scoase mâinile şi-şi apăsă iar degetele pe ochi. Durerea se instalase acum şi aici. Ba da. Da, a plecat. A întrebat dacă poate să se spele pe mâini. Baia de serviciu e acolo, arătă ea. Când s-a întors, s-a scuzat că a durat atât de mult şi a spus că primise un telefon la care trebuise să răspundă.

-Cât timp a lipsit?

-Nu ştiu. Beam vin, vorbeam şi... Staţi. Staţi. îşi băgă mâinile în păr. Sparanghel. Cred... Da, aproape 10 minute. El a făcut asta? Cine e? De ce a făcut asta? Pentru un MacBook şi un Prius la mâna a doua? Nu pot să cred.

-Numele lui este Gavin Rozwell şi asta face el. Este un psihopat, un escroc, un criminal în serie. Iar dumneavoastră, domnişoară Albright, sunteţi genul lui.

-Eu sunt genul lui? Ce gen?

-Blondă, subţire, singură, între 24 şi 30 de ani. Numele androgin e un plus.

Auzea cuvintele în timp ce Beck le rostea, dar păreau să fie într-o limbă ciudată, străină.

-Ce?

-îi este mai simplu să vă fure identitatea şi să devină Morgan Albright. Cu siguranţă v-a selectat, s-a documentat în legătură cu dumneavoastră înainte să vină la bar.

- Tot nu pot să cred, insistă ea. De ce să vrea să-mi *htr ¡4**, *yt* Cine sunt eu? Sunt un nimeni, nu am nimic.**

-Aveţi casa asta, îi atrase atenţia Morrison. Aveaţi *j?* Aveţi două servicii, asa că aveţi cu siguranţă şi un cont ban *r

- Dar cel mai important, adăugă Beclc, este că-i face piăc^r# . cărţi de credit?

- Am una. O folosesc în principal pentru mâncare 51 hemmă *4* lunar creditul. îmi creşte garanţia de client.

-Cel mai probabil v-a epuizat creditul şi a mai deschis cei încă unul, pe care l-a epuizat de asemenea. Vă efectuaţi openr*^ bancare online?

- Da. Cu programul meu de lucru...

- V-aţi verificat contul în ultima săptămână?

-Nu. De ce-aş fi făcut-o? Tocmai am îngropat-o pe Nina. Am îngropat-o pe Nina azi.

-L-aţi putea verifica acum?

Aproape că se ridică să se ducă să-şi ia laptopul din birou îrera* să-şi amintească. Scoase telefonul.

Puţinul sânge care îi mai rămăsese i se scurse din obraji.

-Nu poate să fie aşa. Nu se poate. Zice că am mai puţin de două de dolari. Aveam ceva mai mult de douăsprezece mii. îi strâng de sr buni. Sigur e o greşeală.

-Este furt cibernetic, domnişoară Albright. îmi pare rău, continui Morrison. Probabil că e chiar mai rău. Sunteţi proprietară şi asta e ceva ce caută la o victimă. Este foarte posibil să vă fi folosit identitatea informaţiile pe care le-a luat de pe computer ca să facă tot felul de împrumuturi. A folosit probabil societăţi de credit mai degrabă decât bănci I şi a acceptat o dobândă mare pentru a primi banii mai repede. Programul pe care aproape sigur l-a instalat pe computerul dumneavoastră în cele 10 minute i-a dat acces la conturile dumneavoastră.

- Este foarte priceput, continuă Beck. Cel mai probabil a intrat în alt fel în casă – nu a spart geamul de la bun început. Voia să dezinsta- leze programul şi să plece. Dar domnişoara Rame* era aici şi l-a văzut.

A înscenat spargerea, v-a luat obiectele de valoare şi banii pe care i găsit ca să acopere restul.

- Domnişoară Albright...

Morrison aşteptă până ce privirea ei sticloasă se întoarse spre faţa lui.

-Ne pare foarte rău pentru ce vi s-a întâmplat. Foarte rău pentru ce i s-a întâmplat prietenei dumneavoastră. Eu şi partenera mea îl urmărim pe Rozwell de ani buni. Ce s-a întâmplat aici nu ne-a atras numaidecât atenţia, pentru că domnişoara Ramus nu era genul lui, nu era tipul

de femeie pe care o virează în mod obişnuit. Era minionâ, avea părul negru, nu-i putea folosi numele, nu avea o casă. în plus, părea să h fost un jaf. Apoi am dat peste un articol în care erați menționată dumneavoastră. Casa dumneavoastră, mașina dumneavoastră.

-Și dumneavoastră sunteți genul lui, continuă Beck. După ce vă termina toți banii, v-ar fi omorât. Vă cunoaște programul, obiceiurile si vă câștigase încrederea. V-ar fi surprins într-un loc singură și v-ar fi făcut ce i-a făcut domnișoarei Ramos.

—Dar dumneavoastră sunteți în viață. Sunteți prima dintre victimele lui cu care putem sta de vorbă.

-Trebuie...

Se ridică brusc și alergă spre toaleta de serviciu. După ce termină de vomitat, își stropi fața cu apă rece, apoi strânse apă în mâini și-și clăti gura și gâtul.

în oglindă, văzu o fantomă a femeii pe care o cunoștea, albă ca varul, cu ochi sticloși.

Acum că-i trecuse greața, se simțea amorțită. Se întoarse și se așeză în fotoliu.

-Ce-ar trebui să fac?

-Știu că este un șoc pentru dumneavoastră, începu Morrison. Și știu că este un moment foarte, foarte greu. Putem să sunăm pe cineva să vă fie alături?

-Nu. Ce-ar trebui să fac?

-Sunteți prima cu care putem sta de vorbă, repetă Beck. Singura supraviețuitoare de care știm. Avem nevoie să ne spuneți tot ce vă puteți aminti. Ce a făcut, ce a spus. Ați zis că v-a trimis mesaje, o să vrem o copie după ele. în legătură cu furtul de identitate și situația dumneavoastră? Vă sfătuiesc să angajați un avocat cât mai repede cu putință, care să se ocupe de asta.

-Cu ce? întrebă ea. Nu mai am nici un ban. A venit la bar într-o seară de marți, își aminti ea și le spuse tot ce mai ținea minte.

Apoi fu mai rău, din ce în ce mai rău.

Pe parcursul următoarelor șase săptămâni, gravitatea și consecințe acțiunilor lui Gavin Rozwell o loviră cu putere. Reuși să deturneze ultima plată pe care o făcuse pentru ipotecă, îi trăsese banii de pe ultimele două salarii – câte unul de la fiecare serviciu. îi încărcase cârdul de credit cu 8 321,85 dolari și deschisese încă două conturi majore, care depășeau împreună cincisprezece mii.

Făcuse un împrumut imobiliar în numele ei, folosind informațiile pe care i le furase din laptop. îmbunătățirile pe care le adusese cu atâta trudă

crescuseră valoarea casei de când o cumpărase şi era un client impry*

care-şi achitase întotdeauna toate datoriile la timp. Luase maximul

care îl putuse lua şi plecase cu douăzeci şi cinci de mii de dolari a.»

pe lângă un împmmut pentru început de afaceri pe care îl făcuse

tând cu casa, de unde obţinuse alte douăzeci şi cinci de mii.

Nu ar fi trebuit să poată obţine două împrumuturi pentm ace^t

garanţie, dar o făcuse – şi Morgan află că nu era pentru prima oară

Cu banii de asigurare obţinuţi pentru maşina furată abia dacă acoţ*,* suma pe care o mai avea de plătit pentru ea.

Nu mai rămăsese decât cu datorii, încurcături legale şi durerţ Mai rău, cumva şi mai rău, folosise MacBookul Ninei ca să pună mârj şi pe economiile ei, atât cât erau, în orele dintre moartea ei şi momemyl în care o găsise Morgan.

Nu-i mai rămăsese nici un pic de mândrie pe care să şi-o înghită câne] îşi sună bunica şi o rugă să-i dea bani pentru un avocat. Deşi ambii ei angajatori se oferiseră să o ajute financiar, asta era ceva ce nu putea accepta

Şi, deşi îi era ruşine, acceptă când îi fu oferită maşina Ninei. Trebuia să muncească şi avea nevoie să poată ajunge la serviciu.

Nu plantă nimic în grădină în acea vară.

Într-o dimineaţă de la mijlocul lunii iulie, află de încă un împrumut făcut pe numele ei, când doi bărbaţi îi apărură la uşă. îi recunoscu dintr-o privire: recuperatori. Aşa că opri maşina de tuns iarba şi aşteptă.

-îl căutăm pe Morgan Albright.

-Eu sunt Morgan Albright.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire.

—Nu seamănă cu el.

—Pentru că nu sunt un *el,* spuse Morgan, obosită. Dacă e vorba de vreun împrumut de orice fel, se ocupă avocatul meu.

-Ai depăşit termenul, Morgan. Domnul Castle ţi-a împrumutat cele douăzeci de mii în bună credinţă. Trebuia să-i înapoiezi toţi banii, plus dobândă, la întâi iulie. Dobânda se dublează cu fiecare zi care a trecut de atunci.

-Nu cunosc nici un domn Castle şi nu mi-a împrumutat mie nimic. Mă confrunt cu un furt de identitate şi vă pot pune în legătură cu avocatul meu şi cu agenţii FBI care investighează cazul.

-Pe domnul Castle nu-l interesează problemele tale, cucoană. Morgan Albright a luat banii, Morgan Albright trebuie să plătească. ji

-Ce-ar fi să ne dai zece la sută, în semn de bună credinţă? sugeră cel de-al doilea bărbat. Nu vrem să cauzăm probleme.

Puteau la fel de bine să-i ceară luna şi încă două stele de pe cer.

-Nu am nimic altceva decât probleme. Nu am zece la sută din nimic, pentru că mi-a luat totul. Căutaţi un bărbat pe nume Oavin Rozwell. El i-a luat banii domnului Castle. Ridică mâinile în aer într-un gest de exasperare. Am două servicii şi abia dacă pot să-mi acopăr facturile.

Plătesc un avocat cu bani pe care nu-i am, pentru că a făcut două împrumunin în numele meu. E un coşmar. Pentru Dumnezeu, mi-a bătut şi mi-a omorât prietena. Duceţi-vă şi găsiţi-l. Mergeţi şi găsiţi-l pe nenorocit, pentru că se pare că poliţia nu e în stare.

-Grozavă poveste! O să-ţi câştige o .săptămâna. Dar, când ne întoarcem, n-o să mai (im aşa de politicoşi.

Sună la politie, îi sună pe agenţii speciali.

Şi, a doua zi dimineaţa, găsi cauciucurile maşinii tăiate.

Nu mai avea lacrimi. Poate că tremură tot drumul până la serviciu, dar nu mai plânse. Nu-i spuse lui Blll, nici oricui altcuiva cu excepţia autorităţilor. Până şi ideea de a vorbi despre asta o epuiza.

Ca să poată plăti ipoteca – nimeni nu voia să închirieze camera unei temei care fusese ucisă – începu să lucreze la bar şi în serile de luni. Un cadou din partea şefului, ştia, pentru că nu era cu adevărat nevoie de ea.

în loc să se întoarcă acasă pe bicicletă, să se schimbe şi poate să-şi tacă un sendviş, îşi luase la ea hainele de bar, după ce văzuse cauciucurile tăiate. Se schimbă în baia de la Greenwald's şi se fardă cât putu mai bine.

O să-i fie greu să se întoarcă acasă cu bicicleta după miezul nopţii, dar avea benzi reflectorizante şi un far.

E-n regulă, îşi spuse.

Servi clienţii locali, pregăti cocktailuri pentru turişti.

Un bărbat stătea pe unul din scaunele de la bar. îndesat, cam de 55 de ani, păr negru-închis, uşor ondulat. Purta un tricou polo bleu-des- diis – Lacoste — şi pantaloni de vară.

—Frumoasă seară, spuse el.

-Cu siguranţă este. Ce-ţi aduc?

-Bombay şi tonic, cu o felie de lămâie verde. Frumos loc, adăugă el, pnvind în jur. Are o atmosferă plăcută.

-Aşa zicem şi noi. Vii prima oară aici?

-Da. Eram în trecere. Tu eşti de-aici?

-Sunt acum.

Când îi servi băutura, îi întinse o bucată de hârtie cu un număr pe ea.

-Atât îmi datorează el azi. Apoi ridică o mână. N-am venit să-ţi fac probleme. Am venit să stăm de vorbă, într-un loc public.

Gâtul i se blocă în clipa în care încercă, fără să reuşească, să înghită.

-Nu am bani.

-Am spus că asta – lovi cu degetul în hârtie – îmi datore^; Nu tu. Ne-a tras în piept pe amândoi. Băieţii mei mi-au spus ta. Eu aud multe poveşti lacrimogene, multe inventate. Dar pe a * verificat-o şi e adevărată. Ridică paharul şi o privi în timp ce sorfy-., hăutură. îmi place cum ai făcut Bomhay-ul. Aşa cfl-ţi spun, n-04 necazuri din partea mea. Bagă hârtia înapoi în buzunar. Nu ru rreb* plăteşti datoria. Nu mi s-a părut corect să ţi-o pun şi pe-aata peste celelalte probleme pe care le ai. Aşa că poţi s-o tai dc pe listă. Mai o gură. Mi-a vândut o poveste tristă. Stic să spună poveşti- N-arr r* să intrăm în detalii. Mă scoate din sărite. Numele tău, adresa ta, mv, lucrezi. Ambele locuri. Mai ştii ceva despre el ce să nu fi citit deja în a»>

-Nu ştiu. Nu am citit nimic. Nu am putut.

Bărbatul dădu din cap.

-Am citit despre prietena ta, i-am văzut poza. Frumoasă fotă. Dn* nenorociţii fac aşa ceva unei fete frumoase. Scoase din buzunar un pact* de bani prins cu o clamă şi extrase două bancnote dc cincizeci de dolar Suntem în regulă, noi doi. Ai cuvântul meu şi cuvântul meu e solid, im, pare rău pentru problemele tale.

-Domnule Castle! împinse bancnotele înspre el. E prea mult.

Bărbatul clătină din cap.

-Eu îmi plătesc datoriile, zise el şi ieşi.

A doua zi de dimineaţă, când ieşi din casă, maşina Ninei avea parm cauciucuri noi.

5

Vara se transformă în toamnă, fără ca Morgan să simtă bucuria cu care întâmpina de obicei schimbarea anotimpurilor.

Trebuia să înfrunte realitatea.

Jonglase, jonglase, jonglase, încercase să se ţină pe linia de plutire. Dar onorariul avocatului crescuse până peste ce o rugase pe bunica ei să-i împrumute.

Nu putea să-i ceară mai mult, nu când vedea atât de clar că viaţa ei se transforma într-un ciclu nesfârşit de muncă, facturi, datorii, griji.

Voiseră să vină mama, bunica ei, dar nu se simţise în stare să le vadă, aşa că le amânase.

Chiar şi lucrând aproape optzeci de ore pe săptămână, tot simţea că rămâne în urmă. Maşina Ninei – avea să rămână pentru totdeauna

IL-

maşina Ninei – avea nevoie de mal multe reparaţii şi. deşi «Un c« Larry lăsa preţurile mai jos pentm ea, tot o ardea la buget.

Maşina de spălat să hotărâse să se răscoale si să dea pe dinafară a doua zi după ce ciupise din buget doar atât cât să schimbe cauciucurile la bicicletă.

Apoi se opri curentul. Plătise factura, dar se părea că Gnvin Rozwell o mai lovise o dară. Folosindu-i numărul de cont, îi deconectase serviciul. în rimp ce încerca să rexolve această problemă – şi reprezentantul companiei electrice insista că trebuia să achite o taxă ca să-i den drumul la curent află că Roiwell îi anulase asigurarea la casă şi înaintase o cerere frauduloasă uriaşă către compania de asigurări medicale.

Tonii se putea rezolva, o asigura avocatul. Cu alte onorarii, alte taxe de timbru, alţi bani daţi cu speranţa că-i va recupera mai târziu.

în noiembrie, acceptă că era depăşită de situaţie şi că n-o să mai iasă niciodată la suprafaţă.

împreună cu Sam, merse să viziteze mormântul Ninei, cu piatra albă, pură. Vântul bătea cu putere, împrăştiind frunzele moarte şi deasupra lor cerul era plumburiu şi apăsător, anunţând o ploaie ce avea să fie rece ca gheaţă, când urma să înceapă.

Nu aduseseră flori. Fuseseră de acord că Ninei nu i-ar fi plăcut să aducă flori care să se ofilească şi să moară în frig.

-Ştiu că nu e aici. Morgan îşi lăsă capul spre umărul lui Sam. încă o mai simt în casă, uneori. Mă ajută. E ciudat?

-Nu cred. O cuprinse cu un braţ. Eu mă duc să iau cina cu familia ei o dară la câteva săptămâni, pentru că-mi face bine. Nu te-am mai văzut pe acolo de ceva vreme.

-Abia dacă am timp să mai respir.

-îmi pare atât de rău, Morgan. Tot sper că o se rezolve situaţia ta. - Scot casa la vânzare.

-Oh, haide! Făcu un pas în spate şi-i luă mâinile. Trebuie să existe altă soluţie.

-Nu pot s-o mai ţin. Dacă plătesc ipoteca, rămân în urmă cu altceva. Dacă plătesc altceva, nu mai am bani de ipotecă. Sunt îngropată în taxe legale, dar loviturile continuă. Trase aer în piept. Putem să mergem undeva? Am senzaţia că-mi vărs tot amarul asupra Ninei, şi asta chiar e ciudat, pentru că tocmai am spus că nu e aici.

-Să facem câţiva paşi. îi luă mâna. Trebuie să te pot ajuta cumva. Mulţi oameni ar fi dispuşi să te ajute, Morgan.

-Ştiu asta, dar nu m-a distrus doar pe mine. A distrus locul ăsta pentru mine. Mi-a răpit toată bucuria, Sam. Casa e o povară acum, nu mai e căminul meu, doar o altă greutate pe care o târăsc după mine în fiecare zi. Nu ştiu cât mi-ar lua să mă pun din nou f • că va fi nevoie de ani întregi ca să ajung iar unde-cr .r *i*

-Nenorocitul! De ce nu-l găsesc odată?

-Nu ştiu. Demult, când a început să vină pe la h.ir ' chelneriţa-şefă de la Rundă – a spus că era alunecos. Şi < i ■ în bărbaţii alunecoşi. Dumnezeule, câtă dreptate avea

-Ce ai de gând să faci?

-O să vând casa. Agenta imobiliară m-a sfătuit să $[1] martie sau aprilie şi oricum s-ar putea să dureze până atun f[7]* să încep. O să strâng din dinţi până atunci pentru că nu <:• - a

trebuie să încep. Se uită la pietrele de mormânt, la monun ic:˙ ?> ce aveau să se ofilească şi să moară. Apoi mă mut în Verri:■

-La naiba, Morgan! **

-Nu pot să rămân aici şi să merg în spate. Să mă mut înf.r' tament, ştiind că tot ce aveam s-a dus. Să-mi amintesc de - • ^ at duc la muncă, la cumpărături sau pun benzină în maşina Nine: Supa ^

-înţeleg, Morgan. înţeleg.

-Am vorbit cu mama şi cu bunica aseară. O să mă ia la ele. I rouj» ^

că nici ele n-au de ales.

-Poate că ar trebui să aştepţi până după Anul Nou ca să u * în vânzare. Mai lasă-ţi puţin timp. i

-Nu mai e casa mea, spuse ea din nou. Iar serviciul – e doar atât j acum, un serviciu. Mă trezesc, mă duc la muncă, mă întorc, mă Juc b | muncă, mă culc, o iau de la capăt. Şi griji. Griji şi iar griji. Nu vreau să trăiesc aşa.

—la-ţi o pauză. Vino cu mine la cină la familia Ninei.

-Nu pot, sincer. O să insiste să vin de Ziua Recunoştinţei – dej[3] insistă. Şi e mai uşor să mă fofilez la telefon. Nu mă pot preface că simt recunoscătoare anul ăsta. Nu le spune. Te rog, nu le spune.

Se opri, se întoarse şi-i luă ambele mâini într-ale ei.

-O să le spun eu, când se vinde casa.

-Dacă asta vrei.

-Asta vreau. Trebuie să mă întorc. Am o listă întreagă de lucruri pe care trebuie să le fac înainte ca agenta să scoată casa la prezentare.

Ochii i se umplură de lacrimi. Trebuie să acopăr culoarea lila de pe pereţi- Să zugrăvesc dormitorul Ninei.

-Nu s-ar supăra.

-Nu. Morgan privi în spate, spre piatra albă. Ar înţelege.

Vopseaua era ieftină şi zugrăvi singură. Făcu pereţii alb-bej, un ton neutru pe care, personal, îl detesta, Inspirându-se din emisiunile de la televizor, făcu întreaga casă neutră, ca pentru vânzare.

Scoase lucrurile personale, băgă fotografiile în cutii, la fel şi tot felul vie nimicuri drăgălaşe. Curăţă fiecare părticică dintr-un spaţiu ce fusese c ândva casa ei şi care reprezenta acum o luptă pe care o pierduse.

Casa stătu pe piaţă timp de şase săptămâni fără să primească nici măcar o ofertă, după care agenta imobiliară o sfătui să lase puţin din preţ.

Morgan fu de acord şi mai trase o rundă de şmotru pentru ceea ce agenta numise prezentare de după sărbători. La mijlocul lui ianuarie, după ce scăzuse a doua oară preţul, îşi vându mobila din sufragerie şi putu astfel să achite din facturi şi să mai respire puţin.

Şi începu să se intereseze ce însemna falimentul personal.

Primi o ofertă.

-E cu douăzeci de mii mai puţin decât am cerut, aşa că trebuie să negociezi. Îţi sugerez să contraataci cu...

-Acceptă.

Stătea la masă într-o seară de duminică, ştiind că oameni străini îi umblaseră prin casă în timp ce ea trăsese de o cafea într-un local. Priviseră, evaluaseră, criticaseră, îşi imaginaseră ce o să schimbe.

-Morgan, ştiu că nu a fost uşor pentru tine, dar, după ce achiţi taxele, cu ce-ţi oferă ei nu o să-ţi acoperi datoriile. Lasă-mă să-mi fac meseria. Lasă-mă să fac o contraofertă.

-Bine. Privi în bolul cu supă la cutie pe care încercase să o mănânce. Dar îţi dau permisiunea să accepţi oferta dacă nu-i convingi. Sau să o accepţi pe cea pe care ţi-o fac la contraofertă. Trebuie să merg mai departe.

-Am înţeles. Te ţin la curent.

-Mulţumesc.

Dădu supa laoparte şi-şi trase în faţă laptopul vechi pe care i-l dăduse Sam,

«Nu protesta, Morgan!" îi spusese, „la-l şi gata!"

îl luase şi acum făcea nişte calcule.

Belinda, agenta imobiliară, avea dreptate, firește. Cu oferta curentă nu şi-ar fi acoperit datoriile. Dar, în loc să datoreze aproape trei sute de mii, ar fi rămas datoare cu vreo şapte.

Putea trăi cu asta. Trăia deja cu o situaţie mult mai rea.

Belinda o sună din nou.

-Cumpărătorii sunt dispuşi să urce până la jumătatea diferenţei. Aş vrea să fac o contraofertă.

-Acceptă, te rog. Acceptă, şi gata. Mă scoate din mocirlă.

-înţeleg, dar n-aş vrea să te mulţumeşti cu mai puţin decât face.

-Belinda, în casa asta a fost ucisă o femeie. Ştim amândouă că asta scade valoarea pentru majoritatea cumpărătorilor.

- Meriţi ceva mai bun.

-O sa iau ce pot. Cât de repede putem face ac rele '

- în treizeci de zile.

-Bine, o să fiu gata. îţi mulţumesc. Sincer.

Se lăsă pe spătarul scaunului, închise ochii si şi dădu • simţea decât uşurare.

Treizeci de zile trecură repede. îşi dădu preavizul la amk- de muncă, ajută la pregătirea celor care aveau să-i ia locul. F e r i m mai avea nevoie de nimic, vându sau dădu de pomană restul ᶠ ce avea prin dulapurile din bucătărie, ba chiar şi produsele ie

Oricât de mult se pregătise, momentul despărţirii fu m.u creu .!«.< îşi imaginase.

în ziua în care semnă actele de vânzare, când încuie penrru uirsnu oară casa, uşurarea de care se luptase să se agaţe cedă, lăsând l. c uim tristeţi adânci.

O să plângă mai târziu. îşi promise un plâns de zile mari. c u suspin* şi sughiţuri, dar mai târziu.

După ce semnă actele şi văzu chipurile fericite ale noilor proprietari, se alină cu gândul că cineva o să iubească ceea ce nu mai putea n jI *ti* Poate că o să dărâme peretele şi o să facă o verandă mică în faţă.

Ieşi din biroul notarului cu un cec cam cât salariul ei pe două -aptă-mâni. Pentru că i se părea înţelept să nu se gândească la momentul în care ieşise din acelaşi birou cu o casă nouă pe numele ei, blocă amintirea.

Urcă în maşina Ninei, în care-şi încărcase deja bagajele, şi o luă •>?« nord. Când venise în Vermont în excursiile anuale de Crăciun mai puţin anul acesta, când petrecuse singură sărbătorile – luase întotdeauna trenul. O excursie veselă, se gândi acum, cu un singur geamantan, o pungă de cadouri şi spirit de sărbătoare.

Drumul cu maşina din Baltimore până în Westridge, Vermont, avea săd ia opt ore întregi, conform GPS-ului de pe telefon. Spera să poată ajunge fără să se oprească peste noapte. Şi spera din tot sufletul ca maşina Ninei să reziste până la destinaţie.

Lăsă în urmă primele sernne de primăvară şi intră în iamă În toată regula – copaci golaşi care tremurau în vânt, şosele cu polei, alunecoase.

După *u* 'recu de Philadelphia, apoi de New York, se opn să bage benzină şi < dezmorţească picioarele. în parcare, ntâncă jumătate din se dvişul cu gem şi unt de arahide pe care şi-l luase la pachet şi phᵥi o pereche care plimba un câine mare, cu părul creţ.

Şi planurile ei pe termen lung induseseră un cline, îşi aminti, după ce-şi întemeia propria afacere. Nu un câine mare, dar nici unul de jucărie. Un câine de dimensiuni rezonabile, care să i se cuibărească

1« ptctoare când completa acte sau să alerge prin curtea din spate – liră să sape gropi prin grădină! Un câine cu o fire dulce şi liniştită, pe care sâ-l crească de puiuţ.

îşi văzu câinele imaginar întins pe veranda din spate, terminată, scâldându-se în soarele de vară. Sau aşteptând răbdător în bucătăria ei deschisă şi veselă în timp ce ea îi umplea holurile de apă şi mâncare, întâmpinând-o dând din coadă când se întorcea de la muncă. Ar fi avut nevoie de o uşiţă pentru câine, desigur, care să dea din bucătărie pe veranda din spate şi în curte. Şi...

Se surprinse visând şi închise ochii.

-Opreşte-te. încetează. Asta s-a terminat.

Fiindcă-i dispăruse pofta de mâncare, împachetă jumătatea rămasă de sendviş şi-şi continuă drumul.

Conduse prin Connecticut, intră în Massachusetts. Un strat alb şi gros de zăpadă acoperea totul pe ambele părţi ale autostrăzii, iar cerul – încărcat şi cenuşiu – promitea să aducă mai multă. Vântul cobora de pe dealurile din jur, ridica zăpada de pe pământ, o învârtea în văzduh.

Traficul încetini, în asemenea măsură încât la un moment dat Morgan avu senzaţia că pluteşte, că alunecă odată cu zăpada. Aşa că trase iar pe dreapta şi ieşi să se plimbe prin aerul rece. începea să se însereze şi aproape că cedă.

Un motel decent, un spaţiu călduţ şi liniştit, somn. îşi cumpără în schimb o cafea mare şi-i trimise un mesaj mamei ei că o să ajungă în câteva ore.

Te aşteptăm. Am o cratiţd mare cu tocană de vită pe aragaz■
Fii atentă la drum.

Adăugă un emoticon în formă de inimă şi, pentru că se simţi obligată, Morgan îi răspunse cu unul la fel.

Ignorând reclamele la locuri de cazare, intră în Vermont şi în Green Mountains.

Era frumuseţe aici – poate că îngheţată în acest moment, dar frumuseţe. Nu o putea nega şi o admirase întotdeauna în vizitele ei de sărbători şi în scurtele excursii din copilărie. Munţi, şi păduri, şi văi, toate acoperite de zăpadă, formau un tablou de iarnă – şi un peisaj tipic american. Conduse pe drumul şerpuit, ca într-un vis, şi simţi o senzaţie aproape de uşurare în clipa în care luna – doar o felie – ieşi printre nori ?i-şi vărsă strălucirea albastră peste întinderea albă.

Făcuse excursii prin pădure împreună cu bunicul ei, în rarele şi mult prea scurtele vizite de vară. El cunoştea toate potecile. Pe măsură ce se apropia de locul în care bunicul ei îşi petrecuse viata, Morgan •„ dădea seama că-i simţea mai mult lipsa aici, decât oriunde în alri :^„

El îi ascultase visurile.

Sincer fie spus, o ascultaseră şi bunica şi mama ei. Deşi maicâ-sa păr** întotdeauna o idee distrasă. Dar bunicul ascultase ca şi cum nimic altor.-* . n-ar mai fi existat în acel moment, în afară de cuvintele şi de d<

>rimele n. [1]

Se gândea la el acum, în timp ce călătorea prin lumea lui şi-si aminte» lucrurile mărunte pe care le învăţase de la el.

Cum să bată un cui fără să se lovească peste deget. Cum să foloseas- că busola. Cum să recunoască o urmă de căprioară sau de urs. Cum să pescuiască – lucru pe care îl făcea nu de plăcere, ci doar ca să petreacă timp cu el.

N-o să mai fie aici acum, îşi dădu seama şi această realitate rece si dură o îndurera.

Merse mai departe, virând spre vest odată cu drumul, prin pădure, prin orăşele, prin sate, prin aşezări.

Apoi în sfârşit, în sfârşit, la aproape zece ore de când plecase la drum, ajunse la casa solidă, în stil arhitectural Tudor, cocoţată pe un deal înzăpezit, cu lumini strălucind la ferestre şi cu fum ieşind prin cele două hornuri.

După ce parcă în faţa garajului, cu un oftat de uşurare că reuşise, ieşi din maşină, simţindu-şi picioarele amorţite, şi-şi scoase din portbagaj cele două geamantane.

Frigul tăia ca o lamă de cuţit şi geamătul vântului făcea să trosnească ramurile îngheţate ale copacilor. Dar zăpada fusese suflată de pe alee, îndepărtată de pe poteca lată, pavată cu cărămidă. La capătul puterilor, săltă cele două geamantane peste scările de la intrarea acoperită, apoi bătu la uşă.

I se deschise repede, semn că era aşteptată. Dintr-odată, o femeie, cu care în mod evident împărţea acelaşi ADN, stătea în faţa ei. Semănau atât de bine! Constituţia zveltă, ochii albaştri şi îndrăzneţi, oasele feţei frumoase la orice vârstă.

încă o clipă şi fu cuprinsă în braţe şi învăluită de mirosul feminin.

-închide uşa că intră frigul, Audrey. Lasă-mă să mă uit la fata asta. Olivia Nash o prinse de umeri pe Morgan şi o ţinu la distanţă ca să o poată studia pe îndelete. Eşti obosită moartă, nu-i aşa?

-Am condus mult, bunico.

-Ei bine, scoate-ţi haina. O să te îndopăm cu nişte tocană. Ţi-aş recomanda şi un pahar de whisky, dar îmi amintesc că nu te-ai dat niciodată în vânt după el.

ÎDSNTîTATT I Ai

Mama îi lu* haina, hilarul, căciula, apoi rămase cil ele în mână, cvammUnd-o la rândul ei.

-Ohăl rice de nişte vin la tocăniţă ?

-Ar fî grozav.

IVsi nu voia nici vin, nici tocană. Voia un pat si o cameră întunecată.

Har se lăsă condusă, luată din vestibul şi trecută prin sufrageria în cate duduia tocul, apoi prin biroul care fusese cândva refugiul bunicului ei ihtr-o sală mare, recent rcmodelată, cu o zonă de living intimă, o altă zonă pentru servit masa şi o bucătărie mare, care se deschidea înspre curtea înzăpezită şi pădurea din spate.

Totul curat şi ordonat, reflectând personalitatea celor două femei

care locuiau aici, amândouă practice, dar feminine.

-Așază-te acolo, îi ordonă Olivia. Audrey, tu adu vinul, eu aduc mâncarea.

începură să se agite, mișcându-se într-un fel sincronizat care îi spunea lui Morgan că știau să lucreze împreună, să fie împreună, să trăiască împreună.

Bunica ei nu-și mai vopsise părul, și-l lăsase gri ca oțelul – cum îi era și coloana vertebrală – și îl purta tuns scurt, băiețește. Nu se mișca, după părerea lui Morgan, ca o femeie care împlinise deja 70 de ani.

Din cratița de pe aragazul care strălucea, puse cu polonicul o porție de două ori mai mare decât ar fi putut Morgan să mănânce într-una din cele mai bune zile.

Audrey puse pe masă un pahar de vin roșu închis și-i mângâie părul lui Morgan.

-Avem și pâine proaspătă, cu maia. Am făcut-o azi-dimineață.

-Ai făcut-o?

-Mi-a dat o prietenă puțină maia de început, toamna trecută, trebuia cel puțin să încerc. îmi place și am început să mă pricep. Cred.

Tăie o felie generoasă dintr-o pâine rotundă de pe tocător.

Încă-și purta părul de culoarea grâului în soare lung, strâns într-o coadă la spate. Mâinile ei – întotdeauna i se păruseră atât de elegante și de delicate lui Morgan – împinseră untul spre ea.

-Spune-mi ce părere ai.

-Ești slabă moartă. Olivia puse bolul, o lingură și un șervet de pânză în fața lui Morgan. Rezolvăm noi asta, spuse ea și-i strânse repede mâna lui Morgan. Hai să bem și noi niște vin, Audrey.

-Oh, da. Să bem împreună.

în timp ce mama ei mai aducea niște pahare – setul Waterford, observă Morgan –, luă o lingură de tocană.

-E delicioasă. Ciuguli apoi din felia de pâine. Surprinsă t ă pjt*, spune adevărul, zâmbi: E minunată. Mulțumesc că m-ați lăsar .1 , ir,

-Să nu aud așa ceva! spuse Olivia, împungând aerul cu degcnil * luând paharul de vin cu cealaltă mână. Să nu aud așa vorbă! L->n singur* mea nepoată. Singurul copil al mamei tale. Aici e casa ta. Chiar dacâo să-ți mai faci alta, la un moment dat, aici va fi mereu casa ta. Suntem noi trei, împreună, acum.

Ridică paharul.

-Pentru noi trei!

Morgan dădu din cap, ridică și ea paharul și sorbi din vin.

-Ați, ăm, ați pus uși din sticlă la rafturile de sus. Arată bine.

-Și au și lumină. Olivia se duse și apăsă un întrerupător, luminând serviciile bune de sticlă și porțelan. Ne-am hotărât să le punem – când a fost, Audrey?

-Primăvara trecută, când am făcut curățenie. Parcă ți-am trimis poze, nu, Morgan?

-Da, dar să le văd în realitate... îmi pare rău că n-am venit de Crăciun. Știu că amândouă ați vrut să vin, dar...

-Lasă asta acum. Olivia luă un taburet. Să nu vorbim în seara asta. O

să vorbim, o să vorbim cât de mult o să ai nevoie şi-ţi mai spun o dată: o s-o rezolvăm. Dar, în seara asta, să ne bucurăm doar că eşti aici.

Morgan dădu încă o dată din cap şi mai mâncă nişte tocană.

-Cum merge magazinul?

-Oh, fantastic! Nu-i aşa, Audrey?

-Turiştii de iarnă! Audrey se aşează şi ea. Le place să vină în oraş şi să se întoarcă acasă cu ceva din partea locului. Adăugăm şi un bar de vin, cafea şi ceai.

-Serios?

-M-a convins maică-ta! M-a tocat la cap până am cedat.

Olivia îşi dădu ochii peste cap, apoi râse.

-Nu-mi place că a avut dreptate. Trebuia s-o fi făcut mai demult. Ar trebui să-i dăm drumul de săptămâna viitoare.

-Cafele şi ceaiuri de specialitate şi ciocolată caldă în perioada asta a anului. Frapeuri şi ceaiuri cu gheaţă, limonadă şi alte de-asta pentru turiştii de vară. Şi vin tot timpul anului.

-Sună fantastic. Chiar dacă nu-şi putea imagina că fusese ideea mamei ei. Unde o să fie?

-Asta-i partea care ne-a întârziat.

-A insistat până am cedat. Am cumpărat magazinul ăla prăfuit de antichităţi de alături. A trebuit să dărâmăm zidul dintre clădiri şi să-l reparăm. A profitat de bătrâneţea şi de mintea mea slabă.

-Vezi să nu! Punem câteva mese şi separeuri, oferim prăjituri şi produse de patiserie – lucruri simple. Oamenii pot să cumpere, să hea o cafea, sau să bea o cafea şi să cumpere. Sau să bea vin şi iar să cumpere, spuse Audrey, râzând.

-Am deschis şemineul ăla vechi care nu folosea la nimic, l-am reparat şi i-am pus o rezistenţă electrică.

-Asta e... o idee foarte bună.

-Ne-am tot gândit şi răzgândit, nu, mamă? Un şemineu autentic, cu lemne, ar fi adus o notă de autenticitate. Dar aşa e mai sigur şi mai curat.

Nu-i spuseseră nimic despre toate astea, îşi zise Morgan în timp ce mânca şi le asculta descriindu-i totul în detaliu. Pentru că ştiuseră că era cufundată în propriile probleme.

în cele din urmă, dădu bolul laoparte.

-Nu mai pot. E foarte bună. La fel şi pâinea, mamă. Chiar sunt impresionată. Dar nu pot să mai iau nici o înghiţitură. Drumul m-a terminat. Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să urc la mine în cameră, să-mi desfac lucrurile şi să dorm puţin.

-Nu trebuie să ne ceri voie, spuse Olivia, ridicându-se. Hai să-ţi desfacem bagajele.

îi urcară geamantanele în dormitorul pe care îl folosea întotdeauna – la două uşi distanţă de dormitorul principal şi vizavi de al mamei.

Dar, când intră, observă alte schimbări. Tapetul vechi, cu trandafiri, dispăruse. Pereţii fuseseră în schimb zugrăviţi într-un albastru pal, liniştitor, care se îmbina plăcut cu o margine de culoare mai închisă. Duşumeaua strălucea, ca întotdeauna, însă acum pe mijloc trona un covoraş în nuanţe de albastru şi crem, cu un model floral subtil. Schimbaseră şi patul, cu unul dublu cu tăblie de alamă, acoperit cu o pătură albă, peme alb-albastre şi o cuvertură la picioare, în mai multe nuanţe de albastru. în loc să fie pe pereţi, trandafirii roz erau acum într-o vază, pe comodă. într-un colţ se cuibărea un scaun, lângă o măsuţă rotundă pe care era o lampă de citit.

-E minunat.

-Şi încă nu e tot.

Olivia deschise o uşă spre o baie alipită. Un duş spaţios, o masă de toaletă bleumarin, cu margine albă. Rafturi pe care erau prosoape pufoase şi, o atingere feminină, borcane cu săruri de mare, uleiuri şi dischete de bumbac.

-Este atât de... Nu trebuia să faceţi toate astea.

-Nu spune prostii. Femeile din familia Nash – şi ai şi tu destul sânge Nash în tine, adăugă Olivia –, fac ce vor să facă. Poate că nu de la bun început şi nu de fiecare dată, dar în cele din urmă şi de cele mai multe ori.

-Am folosit doar camera de alături ca să facem o baie si un drrssin^ Ne-au rămas încă suficiente dormitoare pentru musafiri, în t azul în car? îi avem. E plăcut să aibă fiecare baia ei.

-E mai uşor să locuieşti împreună cu cineva în felul ăsta, termină Olivia. încă mai avem baia mare din capătul coridorului şi c ea de serviciu, de la parter. Casa asta mare şi bătrână avea nevoie de câteva schimbări, îşi privi fiica cu ochii mijiţi. Asta nu înseamnă că o

să dărâmăm în curând celelalte băi.

Audrey se mulţumi doar să zâmbească.

-în cele din urmă. Te putem ajuta cu bagajele, scumpo.[7]

-Nu, nu, nu sunt atât de multe.

-Te lăsăm atunci să te odihneşti. Olivia veni spre ea şi o sărută pe obraz. Găseşti apă îmbuteliată în dulapul de sub rafturile din baie dacă ţi-e sete. Ştii unde suntem dacă ai nevoie de ceva.

-Ştiu. Şi va trebui să-mi acceptaţi mulţumirile. Vă mulţumesc, amândurora. Este foarte frumos.

Audrey o cuprinse în braţe şi-şi lipi obrazul de al ei.

-Noapte bună, Morgan!

Ieşiră şi închiseră uşa în urma lor.

Pentru că trebuia să o facă, îşi desfăcu mai întâi bagajele, fără să stea prea mult să se gândească ce unde să pună. Voia doar să scoată totul şi să îndese lucrurile undeva unde să nu le mai vadă, împreună cu geamantanele.

Pentru că avea senzaţia că purta hainele de pe ea de un an de zile, le scoase şi trase o pereche de pantaloni de pijama şi un tricou din sertarul în care tocmai le băgase.

Se duse la duş şi lăsă apa să curgă. Caldă, atât de caldă.

Îşi făcu porţia de plâns în timp ce aburul se ridica şi apa se lipea de faianţă. Pierduse, nu reuşise. Nu mai avea nimic al ei. Plânse pentru Nina, pentru frumoasa ei prietenă. Plânse pentru casa în care locuia acum altcineva. Pentru serviciile pe care le iubea, pentru viaţa pe care şi-o construise, pentru viitorul la care sperase.

După ce se goli de lacrimi, opri apa şi-şi puse pijamalele.

Aşa cum fusese învăţată, îşi puse prosopul la uscat, înainte să-şi înceapă rutina de seară. Apoi se aşeză pe marginea patului, ascultând vântul, ascultând sunetele casei. O casă în care locuia, în care avea această cameră minunată, datorită generozităţii a două femei care o iubeau.

-Şi acum? se întrebă ea. Ce fac acum? De unde încep?

Mâine, îşi spuse, băgându-se între cearşafurile apretate şi tnvelindu-se cu pătura pufoasă. O să se gândească mâine. Sau poimâine.

Apoi stinse lumina şi închise ochii. Şi dormi neîntoarsă.

6

Se trezi dezorientată şi, preţ dc o clipă, crezu că visează. Camera frumoasă, fn tonuri liniştitoare de albastru, felul în care lumina aluneca pnn fereastră – totul îi părea străin şi în acelaşi timp familiar.

Apoi îşi aminti şi fu nevoie să facă un efort ca să-şi stăpânească dorinţa adâncă de a închide ochii şi de a evada iar în mrejele somnului.

Nu! îşi spuse. Nu rezolva nimic dacă se ascundea în somn. Când se va trezi. Nina va fi tot moartă, viaţa pe care şi-o construise va rămâne distrusă. Trebuia să meargă înainte – cumva, undeva. Singura alternativă

era să meargă înainte.

Se dădu jos din pat, se spălă, se îmbrăcă. Pentru că așa se învățase încă dm copilărie, își făcu patul și umflă pernele înainte să coboare la parter.

CMiv'ia era la insula din mijlocul bucătăriei, îmbrăcată cu o helancă neagră, pe care scria simplu cu alb: Te *contrazic!* Sorbea dincr-o cană uriașă de cafea, în timp ce făcea cuvinte încrucișate pe tabletă.

Morgan arătă spre scrisul de pe helancă:

-în ce privință?

-Oricare. Hai să-ți fac o cafea. Am luat un aparat sofisticat când am făcut îmbunătățiri pe aici.

- Pot să rai-o fac singură. Sunt barmaniță – am fost, se corectă Morgan. Nu există aparat de cafea, oricât de sofisticat, căruia să nu-i vin de hac. îmi pare rău că am dormit atât de mult.

-Ținând cont ce drum ai făcut ieri, mă așteptam să dormi mai mult. Vrei ceva de mâncare?

-Nu, nimic deocamdată, mulțumesc. Te rog, nu te agita pentru mine.

-Bunicile sunt făcute să se agite pentru nepoții lor. Asta ne face fericite. Nu vrei să fiu fericită?

-Aparatelor de cafea pot să le vin de hac, mormăi Morgan în timp ce boabele se măcinau și lichidul maro-închis curgea în cana pe care și-o pusese în suport, dar bunicilor nu.

-Pentru că suntem înțelepte, și asta ne face mai șmechere. Și văd că încă mai pui niște cafea printre frișcă și zahăr.

-Credeam că ești deja în oraș, la magazin, la ora asta.

-Maică-ta a luat tura de dimineață. Abia a plecat.

Sorbind din cafea și dând din cap, Morgan se sprijini de blat.

- Altfel spus, lucrați în ture ca una să rămână acasă, cu ochii pe mine.

-Așa s-ar părea, zise neperturbată Olivia. Și am rugat-o să mă lase pe mine În dimineața asta, pentru că mă gândesc că poate ți-e mai ușor

să-i spui bunicii ce ai pe suflet decât mamei tale, în momentul ilsra. (>*. greșesc – deși, când am greșit eu vreodată? – pot să fac schimb cu Auilrey

-Ce am pe suflet, repetă Morgan, închizând ochii. Am pierdut rnt.|ț Cel mai dureros – mi-am pierdut cea mai hună prietenă. Deschise la k* ochii. Mama Ninei mi-a spus că i-ai scris, la fel și mama. A însemnat mult pentru ea.

-Nu am cunoscut-o pe Nina decât din ce ne-ai povestit tu desprt ea, dar o simțeam ca parte din familie.

-După Nina... Ei bine, am pierdut tot restul. Economiile mele s-au dus, casa mea e acum a altcuiva. Mașina mea – și știu că nu e mare lucru, dar iubeam mașina aia afurisită. Planurile, obiectivele, mândria, sentimentul de securitate, de sine... Puf! Flutură degetele în aer. Acum un an, cu numai un an în urmă, aveam totul sub control, totul mergea conform unui plan clar. Și acum? Nu mai am nimic, absolut nimic, și trăiesc în casa bunicii mele.

-Bine. Olivia ridică la gură cana și sorbi. Ești îndreptățită să simți toate astea. De fapt, în locul tău, eu aș face o criză de furie de proporții.

Dar nu și-ar plânge de milă, observă Morgan. Olivia Nash nu și-ar fi plâns niciodată de milă.

-Am făcut câteva.

-Bun, asta e sănătos. Meriți. Ești îndreptățită să simți toate astea, repetă Olivia, chiar dacă te înșeli.

-Cu ce mă înșel?

-Spui că nu ai nimic? O ai pe Morgan Nash Albright, pe toți dracii, și nu care cumva să uiți. Și asta nu e casa bunicii tale, e casa familiei Kennedy-Nash. Pot să-ți arăt prima factură pe care a plătit-o bunicul tău. Acum, poți să stai să plângi cât timp ai nevoie, să dormi până târziu, să urli, să blestemi orice divinitate crezi tu că e cazul. Ai căzut victimă cuiva, iar pentru o femeie puternică și deșteaptă – iar tu ești și una, și cealaltă – asta doare și enervează în egală măsură. Când o să termini, o să-ți dai seama care e următoarea mișcare.

-Da, chiar sunt enervată. Sunt furioasă la culme. De ce nu și-a mai dat nimeni seama până acum?

-Pentru că nimeni altcineva nu e bunica ta. Nu ai spus-o chiar tu?

-Mă simțeam vinovată numai să mă gândesc la asta. Dar își dădea seama că nu se mai simțea vinovată acum, pentru că bunica ei o spusese prima. Tuturor le părea rău pentru mine, dar...

-Dar nimeni nu era furios din cauza a ceea ce ți se întâmplase – cel puțin nu o arăta. Crede-mă, eu sunt foarte furioasă. La fel și mama ta, doar că ea e ceva mai delicată. Aș vrea să-i învinețesc boașele ticălosului

Aiul*, iqv»i M-l castrei cu tnArui meu. Olivia rldtcA din umeri şi mal lufl o gurA vie cafea. Diu aţa sunt cu, mai puţin delicutA.

- Nu a? putea să-ţi spun tic cc, risc Morgan, după o clipă, dar chiar ''V mă ar ură.

-Bmc.

-Trebuie sâ-mi găsesc de lucru.

-Nu trebuie să foci nimic acum. Stai jos, îţi pregătesc o omletă.

-Bunico..

-Nimeni nu refuză o omletă făcută de mine. Olivia se ridică. Acum, ᵇ- - ,

sra> jos. Vreau să-ţi cer ceva.

-Ce?

-la-ţi două săptămâni. Dormi, mănâncă, uită-te la filme, plimbă-te, tă oameni de zăpadă, orice. Scoase ouă, brânză şi spanac proaspăt. Stresul din ultimul an se vede, copilul copilului meu. Se vede.

Nu avea cum să se împotrivească, îşi spuse Morgan, în timp ce se aşeza. Vedea şi ea asta, ori de câte ori se uita în oglindă.

-La-ţi o pauză. Dacă simţi nevoia să faci ceva practic, foarte bine. Treci pe la magazin şi o să te punem la treabă câteva ore pe săptămână. Altfel, ai timp de recuperat cu tine însăţi.

-Trebuie să-mi câştig existenţa.

-Sigur că da, şi o s-o foci. O pauză de două săptămâni n-o să schimbe asta. Şi eu şi mama ta vrem puţin timp cu tine. Cred – şi repet, când m-am înşelat eu vreodată? – cred că şi tu ai nevoie de timp cu noi.

Morgan nu spuse nimic în timp ce Olivia bătea ouăle într-un bol în vreme ce o tigaie de fontă se încingea pe plită.

-Mă simt ca o ratată, bunico.

-O să-ţi treacă, pentru că nu eşti aşa ceva şi n-ai fost niciodată. Întreaga ta lume s-a năruit în jurul tău, fără să poţi face nimic. Ştiu cum e. Mj s-a întâmplat şi mie.

-Când a murit bunicul.

-Atunci, dar am avut o viaţă împreună şi mi-au rămas multe amintiri. Pot să iau una, aşa cum iei o bomboană de ciocolată dintr-o cutie, şi fiecare are o aromă aparte. Dar, cu mult timp în urmă, am pierdut un copil.

—Ce? Morgan se ridică în scaun. Când? N-am auzit niciodată...

-Mama ta nu avea decât doi ani, aşa că nu-şi aminteşte. Nu am vorbit cu ea despre asta decât abia după ce a murit Steve.

-îmi pare atât de rău.

-Eu şi Steve am construit casa asta, casa asta mare şi minunată, cu gândul să o umplem de copii. Voiam cel puţin patru şi, când s-a născut Audrey, am fo6t atât de fericiţi. Fetiţa noastră frumoasă, primul nostru copil. A fost atât de uşor, sincer. Apoi, exact cum socotisem, trebuia

să vină un altul. Tumă ouăle în tigaie, adăugă brânza si spanacul. Eratn însărcinată în opt luni. Camera bebeluşului era pe terminate, ne certat» ce nume să-i punem – cum se întâmplă de obicei. Apoi ceva s-a întâm* plat. Ceva groaznic. Am pierdut copilul şi şansa de a mai avea altul. Un băieţel. N-a apucat să ia prima gură de aer.

-Oh, bunico!

-Durerea a fost cumplită – ştiu ce simte mama N inei, pentm că am simţit şi eu. Dar, pe lângă durere, simţeam că nu mai am nici un rost Pierdusem copilul şi ştiam că n-o să mai am niciodată altul. Întoarse omleta cu îndemânarea unui bucătar chef francez. Am depăşit momentul, dar a fost greu. Groaznic. O aveam pe fetiţa noastră frumoasă. Steve avea munca lui. Eu m-am apucat de olărit. Râse, amintindu-şi. Eram absolut îngrozitoare şi n-am ajuns niciodată mai bună. Eu sunt femeie de afaceri, nu artistă. Dar încercarea m-a făcut să capăt mult respect şi admiraţie pentm artişti şi meşteşugari. Aşa că mi-a dat o nouă direcţie.

-Cana aia verde, strâmbă, de pe biroul bunicului, în care ţinea creioane, îşi aminti Morgan. Mi-a spus odată că o făcuseşi tu, cu mult timp în urmă.

-Trebuia să fie o vază. Olivia clătină din cap. Omul ăla m-a iubit. „Vinde-le, Liwy!" mi-a spus. „Ştii ce e bun şi ştii să vinzi. Ai nevoie doar de un loc."

-Artizanatul a fost ideea lui?

-Altă ciocolată din cutie. Aşa că am renunţat la meseria de artist şi am deschis magazinul. Doar o prăvălie micuţă, la început. Dar a crescut, şi a crescut şi Audrey. Aveam iar o lume. Altfel decât cea la care visasem, dar o lume bună. Puse farfuria cu omleta în faţa lui Morgan. O să-ţi faci alte visuri, o să-ţi construieşti altă lume. Acum, mănâncă.

-Mulţumesc. Mulţumesc că mi-ai spus. Bunico? îmi dai mie cana aia? Aia verde şi strâmbă? O să-mi amintească de el şi de tine şi de faptul că pot găsi sensuri noi.

Olivia veni lângă ea şi îşi apăsă buzele pe tâmpla lui Morgan. Rămase aşa o clipă.

-Sigur că ţi-o dau. Acum, ţine bine minte! Bărbatul care ţi-a făcut asta? O să plătească, într-un fel sau altul. Fie că tu o să afli sau nu, o să plătească. Karma nu e doar o afurisită, e o afurisită care face dreptate. Şi n-o să te fărâme, pentru că n-o să-l laşi. O privi şi adăugă: Două săptămâni.

-Două săptămâni, fu de acord Morgan. Te iubesc, bunico.

-Sigur că mă iubeşti. Te iubesc şi eu. Acum mănâncă.

Aşa că mâncă. Şi dormi. Făcu plimbări şi se aşeză lângă foc, cu o carte. După trei zile, se întrebă cât timp putea s-o ţină aşa fără să-şi piardă minţile.

Poate că bunica îi ceruse să-şi ia o pauză, dar firea lui Morgan îi cerea să fie ocupată. în a treia zi, când şi Olivia, şi Audrey erau la muncă, se aşeză în faţa laptopului la mâna a doua şi deschise foaia de calcul pe care o crease cu luni în urmă.

Realitatea nu se schimbase cu nimic faţă de ultima oară când se uitase la ea. Falit tot falit însemna. Dar, de data asta, se gândi la viitor. Nu încăpea îndoială că putea să rămână în camera frumoasă şi albastră cât timp voia sau cât avea nevoie, fără să plătească nici un fel de chirie. Dar tot firea ei nu o lăsa să stea ca un parazit.

Putea să facă o parte din treburile casnice, dar doamnele ei aveau deja o echipă de curățenie care venea săptămânal și cele trei femei care se ocupau de bătrâna casă în stil Tudor făceau asta de zeci de ani. Dacă s-ar fi apucat ea de curățenie, le-ar fi lăsat pe ele fără serviciu.

Inacceptabil.

Rufele – cele trei femei se ocupau deja și de asta.

Putea să meargă la piață, la cumpărături, dar nu le putea obliga să mănânce ce gătea ea, dacă nu cumva devenea peste noapte mult mai pricepută.

Să focă ea piața și apoi să strângă după mese? Ar fi ținut-o ocupată cam trei ore pe săptămână, ceea ce nu era nici pe departe suficient.

Avea nevoie de muncă. De un serviciu. Avea nevoie să câștige un venit.

De unde să înceapă? O să se ducă în oraș, o să arunce o privire, o să viziteze magazinul bunicii. Și nu, n-o să lucreze acolo. Părea prea apropiat de a locui pe degeaba.

Se fardă și, pentru că nu mai intrase de luni bune într-un salon, încercă să-și taie singură din păr, pe ici pe colo.

Categoric nu s-ar fi putut angaja ca frizeriță, dar nu era chiar groaznic.

Se îmbrăcă cu altceva decât cu pantaloni de trening. Colanți groși, de iarnă, cizme, un pulover roșu peste o bluză termică. înainte să se răzgândească și să se retragă în camera ei, din nou, își puse haina, căciula de lână, fularul și ieși în aerul înghețat al iernii de afară.

Și se rugă ca mașina Ninei să pornească.

Tuși de câteva ori, șuieră, hârâi, dar în cele din urmă o luă din loc.

în mai puțin de 10 minute, ieșea de sub copacii acoperiți de zăpadă, traversa podul îngust de peste pârâul înghețat și intra pe Strada Mare.

Westridge era, după socoteala ei, un oraș chiar dacă nu mare, nici foarte mic. Pitoresc, cu siguranță, mai ales îmbrăcat în haine de iarnă. Știa că atrăgea turiști în orice anotimp. Sporturi dc iarnă. sporturi dc vară, frunze de toamnă, drumeții de primăvară. Vânătoare, pescuit, observat de păsări.

Complexul turistic Westridge, cu cabanele stilate și camerele de hotel și mai stilate, atrăgea în zonă oamenii înstăriți, oferind toate activitățile menționate, alături de mâncare excepțională, o cramă admirabilă, două baruri – unul simplu, din lemn, și încă unul mai luxos, cu bar din sticlă și un șemineu din piatră, foarte căutate după schi sau după orice altceva aveau chef mușteriii.

Orașul oferea o varietate complexă de restaurante – de la localuri ieftine până la cele simandicoase, de cinci stele – magazine, buticuri, magazine sportive, prăvălii cu suveniruri din Vermont, galerii de artă și altele.

Multe dintre acestea se cuibăreau de-a lungul Străzii Mari, inclusiv Artizanatul bunicii ei. Sau, după cum observă Morgan că scria acum la intrare: .Artizanat, vin și cafea".

Chiar și acum, când sezonul de iamă era pe sfârșite și primăvara nu venise încă, era... ei bine, era ticsit de clienți, trebui Morgan să admită. Pentru că nu era familiarizată cu zona, îi trebui ceva până să găsească un loc în care să-și lase mașina. își amintea că era o parcare micuță în spatele Artizanatului, dar nu știa cum să se învârtă printre dealuri și intersecții ca să o găsească.

Pe de altă parte, locul de parcare de pe stradă — atunci când îl găsi – îi oferi șansa de a cerceta zona comercială și posibilele oportunități.

Restaurante, magazinaşe, cafenele, o brutărie, un bar de lux. Putea să servească la mese dacă era nevoie, dar barul era în capul listei ei. Pe străzile adiacente observă o galerie, clădiri de apartamente, alte magazine, un cabinet medical, o cramă – cu un bar micuţ. Următorul pe lista ei.

Într-o zi mai puţin aglomerată, îşi promise că o să exploreze mai mult.

Momentan însă, se opri în faţă la Artizanat, vin şi cafea.

Cineva, îşi spuse Morgan, aranjase vitrina în mod artistic. Pe mese şi pe standuri de diverse înălţimi erau obiecte de artă din sticlă maro, expuse printre boluri de lemn sau obiecte de lut. O pătură moale şi gri atârna pe spătarul unui balansoar.

Înăuntru, găsi căldură. Nu doar în aer, ci şi în lumină, în strălucirea duşumelei de lemn. Pereţii erau acoperiţi de tablouri. În mai multe vitrine vechi erau expuse bijuterii lucrate manual şi obiecte mici din lut, argint sau cupru. În altele erau lumânări. Pe rafturile deschise străluceau sticla maronie.

O bibliotecă lungă, de anticariat, fusese transformată în tejghea de vânzare şi o femeie stătea acum de vorbă cu un client, în timp

oc ftnpacheta obiectele cumpărate. în spatele ei, într-un vitraliu superb, un păun își întindea coada.

Femeia de la casă ridică privirea spre ea și zâmbi.

-Vă pot ajuta să găsiți ceva?

-Nu încă, mulțumesc. Arunc doar o privire.

Merse mai departe. Mama și bunica ei făcuseră atât de multe, își dădu seama, de când fusese ea ultima oară aici. Pe mese de lemn sau din fier forjat erau și mai multe obiecte de lut, lămpi, tocătoare, farfurii.

Urcă la etaj. Dacă-și amintea corect, la etaj fusese cândva depozitul s» biroul bunicii ei. Nu mai găsi nici una, nici alta. Erau acum produse textile. Eșarfe lucrate manual, mănuși, căciuli, fețe de masă.

Săpun și loțiuni de casă, iar mobilă, iar obiecte de artă.

își dădu dintr-odată seama că, dacă ar fi intrat în magazinul ăsta și ar mai fi avut bani de cheltuit, cu siguranță nu ar fi plecat cu mâna goală.

Când coborî, trecu pe lângă o pereche care urca și o găsi pe angajata de la casă terminând de împachetat produsele cumpărate de un alt client.

-E totul bine?

- Da. Scuze, ar fi trebuit să spun, dar erai ocupată. Sunt nepoata Oliviei.

-Tu ești Morgan! Vai de mine! Se întinse și-i luă ambele mâini într-ale ei. Am fost colegă de liceu cu mama ta. Mă bucur tare mult să te cunosc. Eu sunt Sue Newton.

-Și mie-mi pare bine.

-Ele sunt în cafenea – deschid sâmbăta asta. Acum adaugă ultimele retușuri. Du-te direct acolo. O să fie grozav.

O bucată de plastic era atârnată peste deschiderea largă. Morgan o dădu laoparte și păși într-un spațiu luminos, strălucitor. Acoperiseră cu plastic și fereastra mare din față, un șiretlic pe care Morgan îl găsea foarte isteț. Ca oamenii să se întrebe ce oare se ascundea acolo, până la marea deschidere.

Presupunea că o să fie mare.

Puseseră aceeași dușumea lucioasă, ca trecerea să fie naturală dintr-un »pațiu în altul. Pe pereții crem erau expuse și mai multe obiecte de artă – nu cumva să rateze o șansă de vânzare. Aleseseră lemn în tonuri închise pentru contrast și funcționa.

Barul era din același lemn închis, cu un blat de granit, crem cu inserții închise. împrăștiaseră mese înalte, mese joase, câteva separeuri îmbrăcate în piele de culoare albastră. Și – pentru că nu se putea altfel – aveau la vânzare și carafe de vin, pahare, tirbușoane, căni, cești de ceai sau cafea alte accesorii. Casetaseră plafonul, adăugând o notă stilată și

intimă.

Pentru că nu se putea abține, se duse în spatele barului.

Rafturi, un frigider, o maşină de făcut gheaţă, un răci tor de vm.c, | zonă pentru instrumente de lucru, alta pentru accesorii Jc- curătemt I Luă un meniu legat în piele şi se surprinse ridicând sprâncenele când (văzu cât de variată era gama oferită.

Înainte să apuce să-l pună înapoi şi să plece, doamnele apânjft I din spate.

-O să meargă! spunea Audrey. Apoi o văzu pe Morgan. Ce surpriză! I Cum ţi se pare.[7]

Deschise larg braţele.

-Mi se pare uluitor. E fantastic, absolut totul. Aţi schimbat si etajul I în magazin şi e minunat. Şi asta? E frumos. Elegant, fără să he fandosit I Eficient, dar nu sec.

-Mai are nevoie de câteva retuşuri, dar o să fim gata până sâmbătă. I Olivia îi făcu semn să vină cu ea. Hai să vezi bucătăria. Oferim şi produse l de patiserie, şi pentru asta ne-a trebuit ditamai bucătăria, ca în reviste. I Dar o să merite.

Intră prin uşile turnante.

Totul strălucea, aşa cum trebuie să strălucească spatele casei. Inoxul I sclipea. Pe rafturi erau ustensile de gătit. Hota mare, comercială, de deasupra aragazului cu şase ochiuri şi camera frigorifică denotau profesionalism I şi erau impresionante. Maşină de spălat vase, chiuvetă, chiuvetă pentru mop şi cel mai mare şi mai strălucitor mixer pe care îl văzuse vreodată sporeau această impresie.

-Aveţi de toate. Chiar aţi folosit foarte bine spaţiul.

-Şi a trecut inspecţia finală. Audrey îşi trecu o mână peste frunte. Apoi ţopăi puţin pe vârfuri, făcând coada blondă să-i salte. Trebuia să fie compactă, fiindcă ne trebuia spaţiu pentru...

Deschise o uşă.

-Măiculiţă!

Recreaseră o cramă, acoperiseră trei pereţi cu rafturi, acoperiseră rafturile cu sticle.

-Avem vin alb, începu Audrey, local, franţuzesc, italian şi aşa mai departe, apoi roşu, apoi roze şi acolo e spumant. Ne-a ajutat somelierul de la complexul hotelier.

-Pentru că-i place de maică-ta.

-Mamă!

-E adevărat.

Îmbujorarea care apăru în obrajii mamei o lăsă pe Morgan uluită şi fără cuvinte.

-Poate doar puţin. în orice caz, biroul şi spaţiile de depozitare sunt la etaj. Spaţiul de deasupra magazinului l-am extins pentru vânzare.

- Am văzut. Am urcat. E minunat.

-Chiar este. Avem o uşă – se încuie dinspre birou aşa că putem să mergem acolo şi să coborâm, dacă e nevoie. Se întâmplă atât de multe! Sunt în acelaşi timp îngrozită şi nerăbdătoare.

-Pot să vă spun, fără nici un fel de părtinire şi fără nici cea mai mică ezitare, că e senzaţional.

-Mă bucur atât de mult că eşti aici. Audrey o îmbrăţişă cu un braţ. Poţi să iei parte la deschidere. O să vii sâmbătă, nu-i aşa?

-Categoric. O să vă ajut cu barul, dacă aveţi nevoie.

-Serios?

Audrey radia. Olivia doar zâmbea.

-Nu ca o slujbă, pentru familie. Cu siguranţă aţi angajat deja barmani.

-Avem doi, îi spuse Olivia. Credem că unul are chiar potenţial de manager. Dar ştiu că ne-ar ajuta părerea ta. Şi ne-ai fi de mare ajutor dacă ai sta cu ochii pe ei, sâmbătă.

-S-a făcut. O să încep să-mi caut de lucru săptămâna viitoare, dar o să vă ajut. Dacă pot să fac ceva, bazaţi-vă pe mine.

-Ne poţi ajuta chiar acum, cu retuşurile de care-ţi vorbeam. Olivia făcu un gest. Trebuie să aranjăm toaletele.

-Unisex, accesibile şi persoanelor cu dizabilităţi, adăugă Audrey.

-Trebuie să alegem arta decorativă. Trebuie să îmbrăcăm mesele din cafenea, mai sunt tot felul de nimicuri.

-întâmplător, programul meu e foarte liber în această perioadă.

-Excelent. Când terminăm, îmi scot ambele fete la cină.

Se simţi bine. Preţ de câteva ore, nu se gândi la ce pierduse şi la ce trebuia să facă mai departe. Se simţi bine în compania mamei şi bunicii ei, discutând despre mobilă şi obiecte de artă, aranjându-le, schimbându-le. Şi poate punându-şi, chiar şi numai puţin, amprenta pe afacerea de familie, cu ideea ei de a pune ghirlande luminoase în jurul ferestrei din faţă, ca să adauge puţină strălucire.

Se simţi bine şi la cina din oraş, care, în loc de restaurantul simandicos pe care-şi imaginase că o să-l aleagă bunica ei, se dovedi a fi o pizza şi o carafă din vinul casei.

Seara, când se băgă în pat, avea senzaţia că realizase ceva. Poate reuşise să iasă din perioada de văicăreală. Spera că aşa era.

îşi petrecu următoarele zile lucrând la CV şi ajutând cu

pregătirile pentru marea deschidere. Scoase din cutie, spălă şi aşează în rafturi ceştile, farfurioarele, holurile de zahăr şi recipientele pentru frişca lichidă pe care bunica ei le comandase la un artist în ceramică din partea locului. Albe cu floare de trifoi roşu – floarea statului Vermont.

-Sunt perfecte, bunico.

-Aşa e.

-Trebuie să scoţi şi la vânzare.

-M-am gândit şi eu.

-Sper s-o faci. Şi mi-a mai venit o idee.

-Cât o să mă coste?

-Cred că o să fie chiar o economie, pe termen lung. Este un bar de vin, da, şi ai apelat la producători locali pentru o parte Jm marfă. Ce-ar fi să cumperi şi cafeaua şi ceaiul tot din partea loculuiAtunci ai putea să le vinzi – cutiuţe frumoase de ceai, plicuri elegante de cafea. Sunt câţiva producători de cafea destul de aproape şi ai putea colabora cu o fermă de ceai. Găseşti câteva în Vermont.

-E o idee. Şi Olivia se gândi, mijind ochii. E o idee chiar toarte buni

—Artizanatul promovează arta şi meşteşugarii din Vermont. Se leagi M-am documentat puţin.

Puse pe masă geanta, de unde scoase un dosar.

-Puţin?

-Păi, odată ce am început... în fine, e o idee la care să te gândeşti | mai târziu.

—Chiar o să mă gândesc.

Olivia îşi puse ochelarii roşii, în formă de ochi de pisică, pe care îi | ţinea atârnaţi cu un lanţ la gât şi se uită peste primele pagini din dosar.

-E o idee bună, Morgan. Ne-ai ajutat enorm în ultimele zile. Eşti isteaţă, ai ochi buni şi un spate puternic. Apreciez toate astea. Lăsă jos dosarul. Nu pot să te conving să accepţi poziţia de manager pentru localul nostru?

-Nu ai nevoie de mine, bunico. Dacă ai avea, te-aş ajuta, cel puţin la început. Dar tu şi mama? Vă descurcaţi. Trebuie să-mi găsesc calea mea.

-Mă aşteptam la asta. Aşa că o să-ţi spun că Après – barul din complexul hotelier – caută pe cineva pentru postul de barman/manager. Sau o să caute, de săptămâna viitoare. Barmanul lor principal tocmai şi-a dat preavizul. Soţia lui a primit o slujbă în Carolina de Sud şi se mută acolo. Olivia puse jos dosarul. Pentru că te iubesc, mi-am înghiţit orgoliul şi am vorbit cu Lydia.

-Lydia?

-Lydia Jameson. Ne cunoaştem de mult, de mult mai mult timp decât vrem să ne amintim oricare dintre noi. Iar soţul ei a fost prieten bun cu bunicul tău. E implicată în afacere, foarte implicată. Poţi să-i trimiţi CV-ul tău şi o să

arunce o privire înainte sft anunțe public postul.

-La complex. N-am fost niciodată la Après, dar m-am uitat pe site-ul lor și era pe lista mea. Mulțumesc.

O strânse în brațe pe Olivia.

-Nu înseamnă că o să obții postul.

-Știu. Asta ține de mine. Dar e o șansă. O șansă să demonstrez că mi pricep.

-Trimite-i Lydiei CV-ul. Am adresa ei de mail. Ți-am spus, ne știm ie mult. Și scrie o scrisoare de intenție impresionantă.

-.Așa o să fac. Mulțumesc, bunico. O să continui să vă ajut cât o să px de mult, fie că primesc sau nu postul ăsta.

-Ne bazăm pe tine.

În acea seară, o căută pe Lydia Jameson pe Google ca să-și facă o idee iespre ea și văzu de ce se cunoștea de atâta timp cu Olivia. Amândouă se născuseră și crescuseră în Vermont, amândouă se trăgeau din familii din Ne»- England. Erau femei educate, dar puternice și cu vertebre de oțel.

.Amândouă femei de afaceri. Pe lângă a Lydiei, afacerea Oliviei părea minusculă, dar o afacere e o afacere.

Petrecu o oră întreagă scriind, corectând și perfecționând o scrisoare de intenție. Oficială și respectoasă, hotărî ea, cu o notă personală adăugată în rândurile în care îi mulțumea că o lua în considerație. Trase adânc aer m pkpt și, cu o mână pe cana verde și strâmbă, apăsă butonul de trimitere.

O nouă șansă. Și mai avea și altele, își aminti. Poate că nu aterizase chiar acolo unde se așteptase, dar avea oportunități aici. O oportunitate să-și transplanteze rădăcinile pe care și le dorea atât de mult.

fiindcă se simțea agitată, coborî la parter. Audrey, cu părul desfăcut, aa în bucătărie și-și turna un pahar de vin.

Și, din nou, roșie în obraji.

-M-ai prins.

-Ce-ar fi să-mi torni și mie unul?

-Am atâtea emoții! M-am gândit că poate un pahar de vin o să mă ajute să dorm. Nu pot să cred că mâine deschidem cafeneaua. A fost o idee, apoi au fost planurile, apoi lucrările și iar planuri... Și acum? li întinse un pahar lui Morgan. Se întâmplă și simt că o să cedez nervos. Bunica ta e sus și doarme ca un prunc. îți jur, femeia asta nu are nici o emoție.

-Pentru că știe că o să dați lovitura cu localul.

-Chiar crezi?

-Nu, nu cred. Știu sigur. Ascultă, când vine vorba de artă și meșteșuguri – cum aveți la magazin – nu mă pricep. Dar știu cum stă treaba cu barurile. Am intrat în magazinul ăla de vinuri de la câteva

distanță și are un bar încântător. Mic, întunecat și ușor sumbru, ta* condus, cu lemn masiv și culori adânci. Al vostru? Aerisit, plin de **3, cu totul altceva. Și felul în care l-ați deschis – cum o să-l deschideți mâine – lipit de un magazin deja

cunoscut? E o idee grozavă. La fel cum tot o idee grozavă a fost să serviți și cafea și ceai. Iar produse e «. pa făcute chiar acolo? Aveți de toate, mamă. ^ r ^

-îmi tot spun și eu asta, dar sună mai bine când < ■ ui ^ ^ f ema(întotdeauna o considerase pe maică-sa uşor nestatornic- ^ o care nu se putea aşeza undeva, nu putea să la o hotărâre M ss până la capăt.

Dar nu mai vedea asta acum. _ am vi,iQt

—îmi pare rău că nu am ținut mai mult legătura, că nu te mai des. am rie,

-Aveai o viață de construit. Și ai ținut legătura. Scump⁶-^^ ^. tene care nu vorbesc cu copiii lor decât atunci când sună eic. <- văd decât atunci când ele se duc să-i vadă. Tu ai sunat o c st g^ w^ săptămâni, ai trimis mailuri, ai venit în vizită la fiecare Crăciun. - pară rău. Sunt foarte mândră de tine.

-Și eu de tine. .«

-încetează! Eu, dacă aş fi în locul tău, n-aş fi ieşit încă de sub p ap e Tu eşti o femeie de acțiune, Morgan. Aşa ai fost mereu.

-Și tu la fel, își dădu seama Morgan. _ au

-Eu? Audrey râse și sorbi din vin. Eu am făcut mai mult ce vrut alții.

-Nu cred... Se opri când telefonul din buzunar bipăi. Am primit e-mail. Cine-ar putea fi? E trecut de unsprezece.

-Uită-te.

Morgan scoase telefonul, îl deschise și se uită.

-Oh, Doamne! Am un interviu duminică la unsprezece la Apres- -Oh! E grozav! E minunat! Acum putem să avem amândouă emoții- Oh! Hai să ducem vinul ăsta sus și să alegem cu ce te îmbraci. La asta mă pricep.

-Am... Sigur. Da. Nu mă aşteptam să primesc un răspuns atât de repede.

-De la Lydia Jameson? în cursa dintre iepure și țestoasă, ea e țestoasa. Și câștigă de fiecare dată. Hai să ne uităm în dulapul tău!

7

Deşi nu participase niciodată la o mare inaugurare, Morgan califică deschiderea cafenelei drept grandioasă. La zece fix, uşile se deschiseseră şi la zece fix oamenii dăduseră năvală înăuntru. Morgan servise din partea

suc Je portocale cu şampanie, cute», cent şi cornuri proaspete tn pom* oră.

O cunoscuse pe doamna primar, o femeie cu păr blond şi creţ şi un râs puternic. Şeful poliţict, un bărbat de 10 şi ceva de ani, frumos, înalt s zvelt, cu nişte ochi albaştri superbi trecu şi el pe acolo – şi ceru o cafea neagră, rărea să cunoască pe toată lumea, lucru care, după părerea lui Morgan, era un mate plus pcntni un şef de poliţie. Când tl văzu plecând cu o pungă de cumpărături, îşi zise că văzuse probabil ceva ce-l plăcuse sau înţelegea efit de important este să susţii afacerile locale. Poate că şi una, şt alta, dar gestul Îi câştigă încă un plus în agenda ei.

ispaţiul cel nou era plin de voci, de exclamaţii aprobatoare, de între- băn. Intenţia ei da a da o mână de ajutor în prima oră se extinse la trei ore.

-Trebuie să faci o pauză, îi spuse Olivia, în timp ce Morgan mai curăţa încă o masă.

-Sunt bine. îmi place să fiu ocupată. Mă simt mai bine şi mai în pielea mea decât m-am simţit de multă vreme. Le vezi pe femeile de la masa de acolo.[7] Care beau Mimose şi ciugulesc din comuri? Au fost colege de cămin, acum zece ani. Se întâlneau în fiecare vară, pentru o săptămână. Acum toate au familii, aşa că au redus întâlnirile la un »eekend prelungit, în perioada asta. Stau la complex, au venit să facă mşte cumpărături prin oraş – e ultima lor zi.

-De unde ştii toate astea?

-Sunr o barmaniţă foarte bună. Oamenii vorbesc cu mine. S-au simţit minunat şi consideră un bonus că au găsit locul ăsta. Şi, după cum îţi poţi da seama uitându-te la pungile de sub masă, toate cu logoul magazinului vostru, o să plece acasă cu o mulţime de amintiri. Ar trebui să te duci să le saluţi, adăugă Morgan, în timp ce ştergea masa. Ar fi încântate. -Atunci, o să mă duc.

La opt ore după ce se deschiseseră, uşile se închiseră. Şi întregul Personal explodă în urale. La un semn din partea bunicii ei, Morgan derficu o sticlă de şampanie şi turnă câte un pahar pentru toată lumea, ca să sărbătorească.

Olivia comandă pizza – cine ar fi crezut că era preferata bunicii ei? – adăugând un combustibil foarte apreciat la finalul unei zile ce se dovedise de mare succes.

în cele din urmă, când nu mai rămăseseră decât ele trei, Olivia se ªs«ă şi-şi ridică picioarele pe un scaun.

-Nu-mi odihnesc doar picioarele obosite, mă lăfăi.

-Am încasat mai mulţi bani decât am scos vreodată în cea mai bună h de vânzare la Artizanat, mamă.

Olivia afişă un zâmbet mulţumit.

-Aşa mi s-a spus.

-Şi, chiar şi cu ofertele speciale din prima săptămână şi cu totct I am oferit azi pe gratis, cafeneaua tot a scos cu douăzeci la sută mai mult I decât am anticipat. Bum.[1] Paul Audrey se trânti pe scaun şi ridică mâinile în aer.

-Aveţi în faţa voastră o femeie care, în copilărie, nu putea ţine ui dolar în buzunar, nici dacă-l cosea de căptuşeală, spuse Olivia. Acum I face calcule de profit şi pierdere în minte.

-întotdeauna m-am priceput la calcule. Doar că nu şi atunci când I erau legate de bani.

Îşi ridică la rândul ei cizmele cu tocuri joase pe un alt scaun. Şi, cu ui oftat, scoase clama în formă de libelulă care reuşise să-i ţin părul ridicat | şi dat deoparte de pe faţă întreaga zi, spre marea uimire a lui Morgan, care era convinsă că fusese niscaiva magie la mijloc.

-Şi eu mă lăfăi.

După ce-şi trecu degetele prin păr şi-l scutură puţin, arăta ca şi cum ' tocmai ar fi venit de la coafor.

Magie, îşi spuse din nou Morgan.

-Nu ne aşteptam să stai aici toată ziua, Morgan. Ne-ai fost de foarte mare ajutor. Şi eşti atât de pricepută. De câte ori mă simţeam depăşită, mă uitam la tine şi te vedeam cum te mişti ca peştele prin apă.

-Vreţi să ştiţi ce cred eu?

-Categoric.

-O să fac câte un cappuccino pentru fiecare şi o să vă spun. Se duse în spatele barului, la aparatul de cafea, şi se puse pe treabă. E doar prima zi şi nu o să aveţi mereu atât de mulţi clienţi.

-Oh.

Mâinile pe care Audrey şi le învârtea deasupra capului în mişcări de dans, căzură dezamăgite.

—M-ai dezumflat.

-Dar – amuzată, Morgan se uită spre masa lor – cred că aţi dat lovitura.

Maşina scoase un şuierat în timp ce făcea spuma de lapte.

-în primul rând, aveţi o locaţie încântătoare şi aţi acordat atenţie detaliilor. Contează. Aţi angajat oameni buni. Câţiva dintre cei noi nu şi-au intrat încă în ritm, dar o să se dea pe brazdă. Voi, amândouă, vă trataţi angajaţii cu respect şi nu aveţi idee cât de mult contează asta. Puse cafelele pe o tavă, adăugă linguriţe şi un bol de zahăr, apoi veni cu tava la masă. Nu vă cunosc planul de afaceri şi nici nu am nevoie să-l ştiu. Ştiu doar că oferiţi un produs excelent şi o faceţi cu stil şi fără prea mult tam-tam, aşa cum se potriveşte unui astfel de local. Dar.

-O-o! munnurâ Audrcy.

-Trebuie să mai angajaţi un om. O sil aveţi nevoie – mai ales În sezonul aglomerat – de cineva care sfl facă trecerea de la o afacere la alta. Cineva care să poatfl să servească vin, să prepare cafele, să elibereze repede o masă şi să se ocupe şi de vânzări. Cineva care să se priceapă sau care să înveţe suficient despre produse artizanale şi meşteşuguri şi despre artiştii care le produc, ca să poată răspunde la întrebări. Au fost întrebări şi personalul – inclusiv voluntarul aici de faţă – a trebuit să trimită clientul la voi sau la un angajat din magazin.

-Argumentele tale sunt perfect valide. Vrei postul?

Morgan clătină din cap înspre bunica ei.

-Nu la asta mă pricep eu cel mai bine. Vouă vă trebuie un coordonator, un fel de jucător de rezervă. Aveţi timp să găsiţi persoana potrivită. Şi, după ce rezolvaţi şi asta, va trebui să faceţi musai un album cu reţete din bucătăria şi barul cafenelei, în care să includeţi şi fotografii cu obiectele din Artizanat. Fotografii cu vin, de exemplu, într-un pahar ce poate h cumpărat de alături. O felie de tort care să meargă la cafea expusă pe una din farfuriile voastre, un biscuit pe o alta şi tot aşa. Angajaţi un fotograf local – e în ton cu misiunea voastră – şi vindeţi totul aici, în exclusivitate.

Olivia se lăsă pe spătarul scaunului.

-Ascultă la tine! Sunt blestemată să am urmaşi deştepţi.

-Tu ai început, îi aminti Audrey. Un album cu fotografii, ca o carte pentru măsuţa de cafea. îl şi văd. Ştii cine ar fi grozav să ne facă pozele?

-Tory Phelps, spuseră împreună.

-Nu uita! spuse Olivia, ridicând o mână. întâi trebuie să angajăm omul cel nou. Morgan are dreptate aici. Nici una din noi nu poate să mai muncească între opt şi zece ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Au apus vremurile astea, Audrey.

-De acord. Dar pot să încerc totuşi apele, să văd cam cât ne-ar lua Tory pentru ceva de genul ăsta. Ca să ştim dacă este măcar fezabil. E bună, îi spuse lui Morgan. Avem câteva lucrări de-ale ei în magazin, i-am organizat chiar şi o expoziţie cu vânzare anul trecut. Predă arta fotografică la colegiul comunitar.

-Tare-i mai place mamei tale un proiect nou.

-Aşa este.

Morgan privi în jur.

-Ăsta a ieşit destul de bine.

-Nu te pot contrazice aici, spuse Olivia bătându-şi fiica pe mână. Acum, hai să ne ducem acasă, suntem obosite. Fata asta are un interviu pentru o slujbă peste câteva ore şi are nevoie de un somn bun.

Dar Morgan nu reuși să adoarmă. Mintea ei refuza să opre. Dacă nu primea postul de la Après? Putea să caute în altă parrc, că putea. Dar... Ar trebui să le spună doamnelor că voia ca postulai coordonator? Se putea descurca. Putea să învețe despre arte, meșteșugim | artizani, artiști și meșteșugari. Știa deja cum să coordoneze personalul, | cum să conducă o afacere. Poate că era timpul să lase deoparte aspirațiile I și visurile și să accepte ceea ce era în fața ei.**

Dar nu era pregătită. Nu putea încă să îngroape toate țelurile pentru (care muncise. Dacă muncea timp de cinci ani, dacă locuia aici, muncea I și economisea banii, poate că reușea să o ia de la început.

Poate.

Adormi cu acest *poate,* apoi se trezi devreme doar ca să stea întinsă în pat și să analizeze totul de la început.

Când coborî să bea o cafea, o găsi pe maică-sa așezată la masă, cu laptopul în față. își împletise părul sărutat de soare într-o coadă la spate în această dimineață și purta un halat roz-bombon.

—Bună dimineața. încerc să aflu cum se face o carte pentru măsuța de cafea. E greu!

—îmi închipui că este.

-E o idee atât de bună. Mi-a intrat aici – Audrey se bătu cu degetul în tâmplă – și nu pot să mi-o mai scot din cap. Vreau să calculez și să organizez cât pot mai mult, înainte să încep s-o bat la cap pe bunica ta. Așa e cel mai bine să procedezi cu ea.

Morgan vru să se întindă să ia o cană, când văzu cutia cu logoul „Artizanatul" de lângă aparatul de cafea. Și un cartonaș cu numele ei.

-Ce-i asta?

-Ceva mic de la bunica și de la mine, ca să-ți poarte noroc azi. Dacă nu-ți plac... prefă-te. Le-am pus acolo pentru că nu știam dacă o să te trezești și o să cobori înainte să plec eu la muncă.

Pregătită 6ă mintă dacă ar fi fost cazul, Morgan deschise cutia. Cristalele încrustate pe cerceii din argint, rotunzi, pe ureche, îi tăceau să sclipească. Nu trebuia să se prefacă.

-Sunt frumoși!

-Ne-am gândit că se potrivesc cu ce ai ales să porți azi.

-Cred că tu ai ales cu ce să mă îmbrac.

-Ei, te-am ajutat. Dar, la urma urmei, hainele erau în

dulapul tău. Chiar îți plac?
-Foarte mult. Și-i puse la ureche, ca să-i dovedească. Cum arată?
-Ca tine. Eleganți, uşor îndrăzneți și foarte bine executați. îți fac
ceva de mâncare?
-Nu pot să mănânc. Morgan își apăsă o mână pe stomac. Am emoții.

-Sigurei ai. Cine n-ar avea? Dar nu trebuie decât să fii Morgan, cei de ia complex vor fi norocoşi să te aibă si spun asta în calitatea mea jc manager de afaceri – deşi nu mi-am imaginat niciodată c-o să ajung «a cei'«. Te-am urmărit ieri, puiule, şi ştii exact ce faci.

-Aşa credeam şi eu, cândva. Si nu mă duc la interviu cu o atitudine negativi. Am nevoie de ceva care să-mi ridice moralul, nu pretind că n-ar fi aşa. Am nevoie de cineva care să-mi spună că sunt suficient de bună şi care să nu fie mama sau bunica mea.

-Nenorocitul ăla te-a rănit, nu glumă. Să-l ia naiba!

Morgan ridică sprâncenele.

-Auri cum a început să vorbească mama mea!

-Oh, mereu am vorbit aşa. Dar nu când mă auzeai tu. Poate că asta a fost o greşeală, să pretind mereu că totul era bine în faţa ta. Dar nu pot să mă întorc acum în timp şi să schimb lucrurile. Du-te azi acolo si fit tu însăţi. Dacă nu-ţi dau postul ăla, sunt nişte idioţi.

Audrey închise laptopul şi se ridică.

-Trebuie să mă îmbrac. Probabil că o să plecăm înaintea ta. Pnvindu-şi fiica în ochi, îi puse o mână pe obraz. Ne anunţi cum a mers interviul? Poţi să ne trimiţi un mesaj sau chiar să treci pe la cafenea să ne povesteşti.

-Promit. Mulţumesc pentru cercei. Deja simt cum mă învăluie norocul.

Se îmbrăcă în ţinuta aprobată de mama ei. O cămaşă verde-salvie, pantaloni negri strânşi pe picior, cizme negre, înalte. Adăugă blaze- nd din piele moale, crem. Şi trebui să admită că, aşa cum se întâmpla întotdeauna când venea vorba de modă, Audrey o nimerise din plin. Arăta profesionistă, încrezătoare şi ca ea însăşi. Acum trebuia doar să-şi amintească să se poarte la fel.

La parter, se încurajă singură în timp ce-şi punea hainele de exterior. Ştii ce faci.

Ai un CV solid.

Poate că ajungi la concluzia că nu vrei jobul ăsta – dar o să-l accepţi, pentru că ai nevoie de el.

Scoţând un şuierat când o izbi frigul de afară, se duse la maşina Ninei. ixoase un oftat adânc de uşurare când pomi. Şi, ştiind că radiatorul nu o să apuce să se încălzească până ajungea la destinaţie, o pomi tremurând spre oraş.

Când aruncă o privire, văzu o pereche ieşind din cafenea, cu pungi în mână. A doua zi începea promiţător, îşi spuse, apoi traversă oraşul fi îl părăsi iar.

ja, trecu peste un pod sub care apa tremura peste pietreU I fel cum tremura ea la volan. încă un viraj, pe un drum mărginit de copaci I îmbrăcaţi în zăpadă. încercă radiatorul în timp ce urca un deal şi, când | simţi aer rece, dar nu îngheţat, hotărî să-l lase pornit.

Zări primele cabane cuibărite printre copacii înzăpeziţi şi recunoscu I în sinea ei că nu înţelesese niciodată farmecul unei vacanţe de iarnă care I chiar să implice iama. O plajă tropicală, altă poveste. O vilă scăldată în I soarele Italiei, asta da, avea într-adevăr sens. Dar o cabană în pădurile I din Vermont, unde să dai bani ca să dârdâi în teleschi sau să patinezi pe | un lac îngheţat? Nici vorbă!

-Şi ai face bine să păstrezi părerile astea pentru tine, dacă vrei să I primeşti postul ăsta.

Urmă indicatoarele până la hotel, învârtindu-se şi rotindu-se.

Hotelul se înălţa alb pe alb, distins mai degrabă decât strălucitor, I pe patru niveluri drepte, cu linii solide. Parterul se întindea în afară în | ambele direcţii, dar ştia deja asta, pentru că văzuse imagini pe internet, înăuntru o să găsească magazine, două restaurante, două baruri şi zone de recreere, o piscină interioară şi un centru de fitness, un mic spa, săli de conferinţă, o sală de bal pentru nunţi şi evenimente şi cincizeci şi două de camere pentru oaspeţi, printre care douăsprezece suite.

în spatele hotelului se înălţa muntele şi se întindeau pârtiile de schi.

Hotărî din clipa în care le văzu că ar fi trebuit să fie ameninţată cu arma ca să urce pe aşa ceva şi, chiar şi atunci, poate că ar fi preferat glonţul.

Intră în parcare şi observă că până şi acum, la sfârşit de sezon, nu era uşor să găseşti un loc. Hotelul oferea serviciul de transport până la intrare, dar îşi imagină că era un serviciu pentru oaspeţi aşa că străbătu pe jos distanţa, mare cât un teren de fotbal, de la locul în care lăsase maşina Ninei şi până la intrarea hotelului — un foaier larg, din piatră, încălzit.

În interior, şi mai mult alb – în podeaua strălucitoare de marmură, în şemineul, tot din marmură, în care ardea un foc uriaş şi în faţa căruia oameni aşezaţi în fotolii sau pe canapele se delectau cu o cafea servită dimineaţa târziu. O masă rotundă era sufocată pur şi simplu de un superb aranjament floral care mirosea a primăvară.

Amintindu-şi să inspire şi să expire, Morgan traversă foaierul şi, trecând pe sub arcada mare, intră la Après.

Studiase cu atenție pagina de web, știa la ce să se aștepte. Dar singurele gânduri din mintea ei în clipa în care păși înăuntru fură: „Oh, Doamne! Doamne, vreau postul ăsta!"

Un perete de sticlă deschidea barul spre lumea de afară. Munții, pârtiile, o bucată de lac, pădurile și potecile. Și, presupunea, grădini tn >urul unei curți interioare generoase, odată ce iama își îrimuia colții.

Mesele străluceau – din lemn de culoare închisă, din nou, o nor㠄demnă – și pe fiecare din ele era o lampă micuță și o vază. Scaunele si separeurile te invitau să rămâi acolo, pe pielea moale și gri, de culoarea pietrei.

Barul se întindea de-a lungul peretelui lateral, permițându-le celor de după tejghea să vadă întreaga încăpere. Din lemn de culoare închisă, la fel ca mesele, amintea de mobilierul de altă dată, cu sculpturi adânci, cu rafturile din spate pe patru coloane și arcade în oglindă. Numaidecât, și-l dori pentru ea.

Aparatul de cafea – din cupru și sofisticat – avea locul lui aparte, lângă rafturile din spate, iar casa de marcat era ascunsă într-un alcov discret, pe partea cealaltă. Două uși turnante dădeau în spate.

își notă în mintea ei idei pentru viitor – decorul, clasic și elegant; îmbinarea, excelentă.

își dorea foarte mult să se ducă în spatele barului, să vadă cum era amenajat acolo, să vadă ce era la dozatoare – câte șase, de-o parte și de cealaltă a barului. Se duse până acolo – poate o să arunce doar o privire – dar un bărbat apăru pe ușile turnante, cu o tavă în mână.

înalt, cam deșirat, cu părul în cârlionți scurți și ordonați. Purta o cămașă albă, vestă și pantaloni negri. Pe ecusonul de alamă de pe vestă scria: NICK.

-Bună dimineața! spuse el, cu un zâmbet larg. Après se deschide abia după unsprezece, dar puteți servi cafea, ceai sau ciocolată caldă în foaier. Vă pot lua bucuros comanda.

-Nu, mulțumesc. Trebuie să mă întâlnesc cu doamna Jameson. Nell jameson. Am venit puțin mai devreme.

-Morgan Albright? întrebă el și zâmbetul i se lăți. Lăsă tava pe bar «se apropie de ea, cu mâna întinsă. Nick Tennant. Eu sunt băiatul de a- Ai venit pentru poziția de manager. Mă bucur să te cunosc.

-Și eu. E un bar foarte frumos.

-Chiar așa. Privi în jur cu o expresie mândră. Desigur, eu sunt subiectiv. Lucrez aici de zece ani – la Après. Patru ani înainte am lucrat în complex pe timpul verii și de sărbători.

-Zece ani?

-Da. Ochii lui căprui și adânci o priveau, măsurând-o. Și o să-ți [a5]Pund la întrebarea pe care ești prea politicoasă ca să o pui: nu am vrut ^ poziția de manager. Mie-mi place să lucrez opt ore, să ajung acasă la ‹'nâ. Tocmai ni s-a născut un copil.

-Oh, felicitări! înțeleg.

Cu un zâmbet acum până la urechi, scoase teiet* >r i>ȷ i pe ecran, o fetiță cu ochii adânci și cârlionți i tată 1 u i ■ hr. că avea o fundiță roz și o rochiță din tul, roz și acea-> >

-Seamănă cu tăticul ei. Cum o cheamă

-Sheila. Are gura maică-sii, dar altfel e numai a '

-Nu-

-îți schimbă viața. Mai zâmbi o dată copilului de pe c telefonul deoparte. M-am gândit la ce înseamnă să fi 11: • >' – de noapte pe care le implică poziția. Sau la momentele în – vii pe nepusă masă, pentru că apare o urgență. Programul, han - - ?*■ sunt mai mulți bani, dar... Nu. De la zece jumate <ES_ la sase j urn bine pentru mine. Vin la zece treizeci, verific stocurile, mă mai avem la dozator, pregătesc ingredientele. Sunt sigur că i

-O știu.

-Deschid barul, servesc clienții, îmi fac treaba, plc-c la >î ir-i – P®' gramului. în cele mai multe seri, sunt acasă la șapte fără un sfert, i tetele mele. Prind partea cea mai frumoasă și într-o parte, și-n alta.

-Așa se pare.

- la loc la bar. O să-ți tom un pahar de suc.

-Accept. Aș putea... Aș vrea să arunc o privire.

-Vino încoace.

O conduse în spatele barului, luă un pahar.

Curat, strălucitor, organizat, observă ea – așa cum trebuia. Aparat de gheață, grătar suspendat pentru pahare, o chiuvetă care lucea de curățenie, răcitor, shakere, tirbușoane, cuțite, lavete pentru șters barul, șervețele de cocktail, totul impecabil de curat, la fel ca sticlele și paharele din spate.

-Ce părere ai?

-Cred că oamenii care conduc locul ăsta și care lucrează aici știu ce fac.

întoarse arătătorul spre ea, apoi îi puse paharul cu suc pe bar.

-Pot să-i trimit un mesaj lui Nell, să-i spun că ai venit. E în birou.

-Nu e nevoie. Am timp să mă acomodez, să mă pregătesc. Ieși din spatele barului și se așeză pe un taburet. Nu sunt obișnuită să stau pe partea asta.

- De cât timp ești barmaniță?

-De aproape șapte ani. Am început în ultimul an de facultate ș mi-am dat seama că aici e locul meu. Nu e nevoie să te întreb dacă-ți place să lucrezi aici. Nu-mi pari genul care să rămână zece ani – plus încă patru vara și de sărbători – într-un loc care nu-i place.

-E pwav să lucrezi aici. Aici mi-am cunoscut soția. Corrine se ocupă dc rezervări. Adică, acum e în concediu de maternitate, dar vrea să se ÎMOMcă măcar part-time după ce face Sheila șase luni. Și-a facut prieteni huni aici, e tratară în mod corect. Hal? Majordomul clubului? E aici de douăzeci și

şapte de ani. Şi nu deţine recordul.

-Nu?

-Doamna Finski – şi toată lumea, până şi soţii Jameson i-au spus întotdeauna doamna Finski – a lucrat în complex timp de treizeci şi şase de ani, înainte să se retragă. Şefa departamentului de curăţenie.

-Asta arată loialitatea angajaţilor.

-Câştigată. Soţii Jameson sunt oameni buni.

-Mulţumesc, Nick.

Primul gând al lui Morgan fu că Nell Jameson – o recunoscu din EKografia de pe website – umplea aerul din jur de energie. Avea cam un metru şaizeci şi cinci în cizmele elegante şi o siluetă lucrată la sală, acoperită de o rochie până la genunchi, roşu-ruginiu. îşi purta părul şaten cu şuviţe răsucit într-un coc la spate. Şi, deşi era senzaţională în fotografie, concluzionă Morgan, arăta şi mai bine în realitate. Poate era datorită energiei pe care o emana sau a ochilor căprui şi foarte adânci. Păşea cu foarte mare încredere.

-Nell Jameson.

-Morgan Albright.

îşi strânseră mâinile şi se cântăriră reciproc din priviri.

-Am întârziat.[7]

-Am ajuns eu mai devreme. „Fii tu însăţi", îşi spuse Morgan. Am vrut să văd barul, înainte de interviu.

-Şi cum ţi se pare?

-Barul? Morgan îşi trecu o mână peste blatul lucios. îl vreau pentru mine.

-Te înţeleg. Bunicul meu a pus să-i fie trimis pe vapor, tocmai în Dublin.

-Mi s-a părut mie că e original. Restul? E minunat. Stilat, dar confortabil. Organizat, fluid – detalii pe care clienţii poate că nu le observă, dar care îi fac să se simtă mai bine. Iar priveliştea, ei bine, face toţi banii.

-Ferestre termale, cu oglindă, ca să nu se poată vedea din exterior. Poţi să priveşti pârtiile – schiezi?

-Categoric, nu.

-Bine, atunci. Primăvara, vara şi până toamna târziu poţi vedea trenul cu nouă găuri dinspre lac. Joci golf?

-Nu. Dar am stat în grădini, am şi plantat una, şi-mi imaginez că, atunci când nu sunt acoperite de zăpadă, cele de acolo sunt spectaculoase.

-Sunt. E» bine, hai să ne așezăm laomasăși sA îim i < m '"i'ca j un deget. înainte de asta, ce-ar fi să începem cu o demon-ai.it u pra îmi pregătești un Kir Royale?

-Cu mate plăcere. Am nevoie să văd un act de idcnrinrc îl auzi pe Nick. trăgând aer în piept, dar nu-și dezlipi pri\ irca de pe l chipul lui Nell.

-Vorbești serios?

-Altfel nu pot să vă servesc.

-Am 27 de ani.

-Așa spun toți. îmi pare rău, arătați de douăzeci. Poate c.i uveț»o l moștenire genetică de excepție și o structură osoasă de invidiat. - ir mo | eu, nici localul nu suntem dispuși să ne asumăm riscul.

-Este politica ta personală?

-Da și sper că e și politica dumneavoastră de afacere, altfel nu sunt | persoana potrivită pentru această poziție.

-înțeleg. .

Nell își puse servieta pe bar și o deschise. Scoase un portofel >unțite | dintT'un buzunar și extrase dinăuntru permisul de conducere.

Morgan îl examină, zâmbi și spuse:

-Mulțumesc.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul în timp ce se ducea în spatele harului. Apoi se potoli. Știa ce face aici. Umplu un pahar înalt cu gheață și apă rece, îl lăsă deoparte până localiză o sticlă de *crème de cassis,* o lămâie și un cuțit de fructe.

-Pe pagina de web scrie că sunteți directoarea departamentului de ospitalitate.

-Așa este.

Morgan scoase o sticlă de șampanie din frigider.

-Asta înseamnă Après, barul Lodge, restaurantele și room-service-ul, nu'i așa?

- Barul de sucuri din centrul de fitness, barul de gustări de lângă lift, cumpărăturile de alimente speciale, la cererea clienților.

-Mult! spuse Morgan, deschizând șampania cu un pocnet surd, elegant.

-Am o echipă excelentă.

-Nu l-am cunoscut decât pe Nick, dar, dacă el e reprezentativ, atunci așa este.

Puse gheața, adăugă din ochi o lingură de crème *de cassis* în sondă, înclină paharul ca să toamc șampania.

-Credeți că atunci când lucrezi pentru o afacere de familie e mai degrabă comod sau provocator?

-Ambele. Intrigată, Nell își sprijini bărbia pe pumn. îmi iei tu nuc interviul?

- Făceam doar conversație.

Folosi cuțitul, felie lămâia, tăie pulpa și făcu o spirală

perfectă. Puse dopul la sticla de şampanie, adăugă spirala de lămâie pe marginea paharului, apoi îl aşeză pe un şervețel de cocktail.

-Sper să vă placă.

Nell sorbi, apoi puse paharul jos.

- Bun, e perfect. Nu aveam de gând chiar să-l beau, dar o să fac o excepție. Hai să-l luăm la masă.

Când Nell se duse într-un separeu de lângă fereastră, Nick îi zâmbi lui Morgan şi-i făcu semn cu degetele mari ridicate.

-O s-o spun, ca să putem trece mai departe, începu Nell, când Morgan se aşeză în fața ei. îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat. Pentru ce i s-a întâmplat prietenei tale. îmi pare foarte rău.

-Mulțumesc.

-A doua parte de care trebuie să trecem. M-am enervat când bunica ți-a aranjat interviul ăsta. S-a băgat peste mine.

—Oh. JLa dracu'!" Vă înțeleg.

-Bunicile astea! Acum Nell îi adresă un zâmbet de o mie de wați. Noroc că o ador pe a mea.

-Nu pot să spun decât acelaşi lucru despre a mea.

-Bun, o să lăsăm asta deocamdată. Din nou, Nell deschise servieta. De data asta scoase un dosar, pe care îl deschise. CV-ul tău este impresionant. Dar nu scrie că ai fost manager la barul încă o Rundă, din Maryland.

-Acolo am fost doar barmaniță. Am fost office manager la Greenwald's Builders.

-Fostul tău şef de la încă o Rundă mi-a spus că te ocupai adeseori de programări, de aprovizionare, de inventare – chiar şi de reparații minore şi întreținere.

-Făceam ce era nevoie.

-Cuvinte sfinte. Mi-a mai spus şi că ai fost al doilea cel mai bun barman pe care l-a avut în cei treizeci şi unu de ani de când are barul.

-Big Mac. Numărul unu.

Nell zâmbi din nou.

-Exact. Big Mac ți-a luat-o în față pentru că putea să cânte ca un înger şi intimida prin simpla lui prezență orice individ pus pe scandal. Dar tu erai mai flexibilă şi ştia că se poate baza oricând pe tine – aşadar, sunteți pe-aproape. Spera să-ți vândă afacerea, când se pensiona.

-Cum? Era o lovitură puternică. Nu am ştiut asta.

-Se pare că nici el nu şi-a dat seama, decâi ciupii * <• -n pl^c^t Intenționezi să rămâi în Westridge?

O tulbura adânc ideea că fusese atât de aproape de ;i .ivea barul ei

Trebuia să lase deoparte visul ăsta acum, pentru că asta trecu*. Trebuia să se concentreze pe aici şi acum.

-Vreau rădăcini. Le-am transplantat aici. Nu am nimic la care si mă întorc, şi familia mea e aici.

-Ai trăit în multe locuri, provenind dintr-o familie de militar. Vreunul preferat?

-Nu, nu tocmai. Totul e temporar, şi ştii asta de la bun început.

-Aşa că nu te aşezi. Nell dădu din cap şi, deşi avea CV-ul lui Morgan pe masă, nu se uită la el. Ai lucrat în facultate, aşadar, ai experienţă cu servitul la mese şi ştii ce înseamnă asta. Ar trebui să te ajute să înţelegi cu ce probleme se confruntă ospătarii. Şi din punctul de vedere al experienţei de manager, şeful tău de la Greenwald's Builders te-a ridicat în slăvi.

Morgan era uimită că deja sunaseră să verifice, dar răspunse neperturbată:

—A fost o plăcere să lucrez pentru familia Greenwald. Sunt nişte oameni minunaţi.

-O afacere de familie.

-Da, cu adevărat.

—Şi bunica şi mama ta au o afacere de familie.

-Aşa este.

-Apropo, ador Artizanatul şi trebuie neapărat să ajung în oraş să văd cum e cafeneaua aia.

-E fantastică.

-Dar nu vrei să lucrezi acolo?

-Un bar de vinuri e încântător, dar nu e un bar complet. M-ar putea folosi, dar nu au nevoie de mine.

-Ţi se pare că afacerile de familie oferă confort sau provocări?

Pentru prima oară, Morgan râse.

-Ambele.

Nell se lăsă pe spătarul băncuţei şi sorbi din cocktail.

-De ce un bar?

-îmi plac oamenii. Oamenii se adună într-un bar. Când eşti de cealaltă parte, se aşteaptă să le serveşti băuturile. Dar trebuie să ştii să le citeşti starea de spirit. Sunt veseli, sărbătoresc ceva, vor să încheie o zi grea, sunt trişti, nervoşi sau doar caută companie. Şi asta serveşti odată cu băutura. Mă pricep să prepar băuturi, mă pricep să ghicesc stări de spirit. îmi plac barurile. Sunt micul meu univers.

Luwm t fnvtotnarc acolo. Făcu un ccrc în aer cu degetul l ^ a*' an moment de respiro. Întâlnirea a men prost' Nu ai primit mărirea _*■ uiaw'Retpirâ Pustiul a tăcut perfect testul «Jc ortografie? Ai pnmit -ornreme»' Un loc în care să sărbătorești si să imparti cu altu vestea cea •sasi. într-un bar dmtr-un complex hotelier clientela este traruitone. «Iar ■are «acură că m» vin și localnici. Arătă spre o masă goală. O întâlnire

*** a*acen acolo. De* tineri proaspăt căsătonti care se sorb din priviri «ofcv EXwâ cupluri, vechi prieteni, într-o vacantă împreună- O petrecere ■ereni vntoarea mireasă. îi pot vedea pe toți din spate – amplasamentul e vurre atet – fără să-î ignor pe cei de la bar.**

-Ce aștepți din partea personalului?

- Aceiași lucru pe care îl aștept de la mine. Să servească, să intuiască clnlr de ^tnt si să se plieze pe ele. N u începi să vorbești dacă nu vorbește ■oe întâi clientul. Vrei bacșiș? Zâmbește, fă contact vizual, fii atent și nu nețbp o masă în detrimentul alteia. Serv irea prietenoasă trebuie să fie

*** f«ormă Serveşti acum, te vaiți mai târziu. Dacă ai nevoie de ajutor, •ccsie-mi. E treaba mea să intervin. După cum e nevoie.**

-Bun. Am cam 15 minute. Să discutăm despre condiții, apoi o să pasc asistentei mele ca să-ți arate ce și cum. Mai sorbi o dată din zaueuri. Dacă ne înțelegem, poți să începi pregătirea de lunea viitoare. A» s-Tea să stai o săptămână întreagă pe lingă Don, managerul nostru actual, înainte să te las singură.

Morgan își puse mâinile în poală, le împreună și strânse cu putere.

-Aia, gata?

De data asta, Nell privi o vreme paharul înainte să soarbă, înainte *£ priveascâ fix în ochii lui Morgan.

-Si eu știu să evaluez o persoană.

9Cde minute mai târziu, încă amețită, Morgan intră la Artizanat. Sase clienți se învârteau prin magazin și Sue marca o vânzare.

- Bună, Morgan. Mama și bunica ta tocmai au urcat în birou.

-Mulțumesc.

l-ircâ la etaj fi le găsi pe amândouă la computer, cu Olivia privind ?* umărul lui Audrey.**

-Mă gândesc că motivația e mai importantă decât experiența, mamă. să învățăm pe cineva să... Morgan!

Audrey își prinse mâinile sub bărbie.

-Ts-au adus noroc cerceii?

-Cu carul! M au angajat.
-Evident, spuse Olivia ridicând din umeri.

Dar ochii îi străluceau în timp ce o privea pe A m ir > i I ¡o» scaun, apucându-i mâinile lui Morgan şi începând să r<| u -Cei din familia Jamesoni nu sunt idioţi.

-încep pregătirea de mâine şi o să fiu în perioadă de ţr Kt Timp de trei luni. După care? Automat o creştere salariulă l • mi.* oferit mai mult decât făceam la Rundă cu tot cu bomisurt 'i -i, oh, Doamne! Conduc o echipă de douăzeci şi trei de oameni, incluzându m pe cei din spate.

—Trebuie să sărbătorim! declară Audrey. Te scoatem la cină. Morgan spuse, dintr-un impuls:

-Vă fac cotlete de porc!

Audrey clipi.

-Vrei să gătești tu?

-E rețeta mamei Ninei. Am făcut-o o dată, pot s-o fac din nou. I O să fac cotlete de porc şi cartofi picanţi la cuptor, repetă ea, pentru că aşa închidea o amintire urâtă. Şi o să folosim serviciul bun de porţelan şi tacâmurile de argint. Aşa vreau eu să sărbătorim. Făcu un pas înapoi, îţi mulţumesc, bunico, că mi-ai deschis uşa. Vă mulţumesc amândurora pentru cercelii norocoşi pe care nu cred c-o să-i mai scot vreodată. Mă duc la cumpărături, apoi pregătesc cina. Le strânse mâinile amândurora. Dacă o să iasă groaznic... minţiţi-mă.

8

Dimensiunea prostiei umane, dublată de naivitate, nu înceta să-l uimească.

Şi să-l încânte.

La urma urmei, fără aceste încântătoare slăbiciuni, cum şi-ar mai fi putut trăi viaţa în stilul pe care îl merita?

Gavin Rozwell învăţase devreme că femelele speciei lui ofereau oportunităţi de exploatare şi manipulare aproape nelimitate. Metoda, firește, era adaptată la victimă. Pentru unele, era suficient să arăţi bine. Şi Gavin arăta bine, primise asigurări în acest sens întreaga lui viaţă.

La altele era nevoie şi de puţin farmec – iar el putea să picure şarm, să le învăluie în şarm sau să le sufoce pur şi simplu cu farmecului lui, dacă aşa cerea situaţia. Avea talentul ăsta.

Altora, dimpotrivă, le plăcea să joace dur – nici o problemă. Dar avea grijă »ă nu întreacă o anumită limită. Decât lu final.

Unele se îndrăgosteau de lupul singuratic, altele de băiatul cufundat în **cânduri negre,** de poet, de tipul detaşat sau de cel rănit de soartă. \>ea **milioane de** personalităţi pe care le putea purta ca pe un costum.

Poveştile lacnmogene îi ofereau o deschidere către anumite genuri. Pdrhatul căruia îi murise recent soţia, de exemplu, sau soţul înşelat.

Şmecheria era să fie cine-şi dorea ţinta să fie. Şi Gavin excela în jcest *joc.*

Cum am spus, învăţase de la o vârstă fragedă, văzându-şi propria mamă dusă **de nas iar şi iar.** Ea crezuse din toată inima că oamenii erau bum în **sufletul lor – chiar** dacă această bunătate era uneori adânc îngropată. **Nimeni nu era, după** părerea bunei lui mame, cu totul şi cu totul rău. Nu **complet, nu total.** Răul absolut nu existase în lumea ei. La urma urmei, **lumea o făcuse** Dumnezeu, iar Dumnezeu era bun. Crezuse – chiar **>1 după ce fusese** trântită la pământ de nenumărate ori – că bunătatea **învinge întotdeauna.**

Mama lui, sfânta.

Mama lui, idioata.

Il considerase pe el un dar de la Dumnezeu – băiatul ei frumos şi **deştept Sigur, taică'Său** o bătea în rarele ocazii în care îi acorda câtuşi **ie cât atenţie. După** care urmau scuzele – din partea ei, niciodată din **partea lui.**

„A **avut o** zi grea, se supără uşor, n-ar fi trebuit să spun nimic."

Şi, când îi părăsise, luând până şi bănuţii pe care ea îi ascunsese sub **chiloţii şi sutienele** ieftine, din bumbac alb, tot îi găsise o scuză: **.Ne iubeşte prea mult ca** să rămână cu noi".

Aşa că el – darul ei – văzuse slăbiciune – slăbiciunea femeiască – **numai bună de exploatat.**

Pentru maică-sa, devenise fiul iubitor şi devotat în timp ce ea se spetea **muncind pe brânci pentru** nenorociţi care abia o plăteau suficient cât să **poată acoperi chiria. Un** buchеţel de păpădii sau o inimioară decupată **din canon şi putea fi sigur** că o să-l servească şi-n genunchi. Şi fie nu **observa, fie se făcea că** nu observă, cei cinci sau zece dolari pe care îi **scotea din cutia de** cafea **pe** care o ţinea ascunsă în bufetul din bucătărie.

Se descurca bine la şcoală. Avea minte suficientă, se purta întotdeauna **impecabil, foarte politicos.** Şi se folosea de încrederea pe care o câştiga cu **mare grijă ca să-i** ducă de nas pe colegi şi pe profesori în egală măsură.

Se pricepea la computere şi se folosise de asta ca să-l distrugă pe **profesorul de istorie** din clasa a opta.

Nenorocitul îi dăduse un B-M

' Echivalentul notei 8 (n.tr.)

Odată ce încercă, se dovedi că era un hacker înnăscur. încărca* materiale de pornografie infantilă pe computerul de acasă al domnul* Stockman. Stockman îşi pierduse postul, soţia şi copiii şi stătuse sa* ani într-o închisoare federală.

Să-ţi iasă nota pe gât, dobitocule!

Discursul pe care îl ţinuse la ceremonia de absolvire în calirare de şef de promoţie adusese lacrimi în ochii maică-sii — şi ai alrora. Acceptase o bursă la Michigan State. Deşi avusese mai multe colegii dintre care să aleagă, pretinsese că trebuia să rămână aproape de casă, lângă mama
lui, în Detroit, ca să poată veni în mod regulat să o ajute. Şi aşa făcuse,
cu maximă conştiinciozitate, aşteptând până în primăvara semestrului al doilea ca să ucidă pentru prima dată.

Şoc! Tragedie! O crimă fără sens! Ucisă în timpul unui jaf în casa ei hodorogită, în vreme ce fiul ei, unicul, iubitorul şi devotatul ei fiu, dormea la 150 de kilometri depărtare, în camera de cămin. Fiul ei de 19 ani, care făcuse o cădere nervoasă la înmormântare.

Şi, la această vârstă, când nu mai risca să fie luat de sistem şi băgat în programe de plasament, gustase prima oară libertatea. Luase banii de pe asigurarea de viaţă a maică-sii, pe care el o convinsese să o facă- doar cincisprezece dolari pe lună, ca să fim liniştiţi – şi Gavin Rozwell, psihopat înnăscut, o pornise la drum.

Era în elementul lui.

O vreme se mulţumise doar să călătorească, să trăiască pe picior mare. Dar banii de pe asigurare nu-i puteau ajunge la nesfârşit. Se ocupase un timp de escrocherii simple, care se dovediră distractive şi profitabile. Apoi trecuse la furtul de identitate, care îi aduse şi mai mult profit, şi mai multă satisfacţie.

Dar îi lipsea emoţia autentică. Nu avea ceva care să-l dea pe spate. Să-i pompeze adrenalina în vene. Aşa că, în timp ce călătoarea, planificase şi complotase şi-şi găsise adevărata vocaţie.

Ştia că-şi ucidea mama iar şi iar, de fiecare dată când omora o victimă. La urma urmei, fusese cel mai bun din clasa lui la psihologie. Dar ce dacă? îi făcea plăcere de fiecare dată. Absolut de fiecare dată. Le curma viaţa, privea în ochii lor şocaţi în timp ce le sufoca, luându-le suflarea – şi-şi ^mintea clipa în care privise în ochii maică-sii.

Cine zicea că nu te mai poţi întoarce acasă?

Iar plăcerea maximă era să le ia mai întâi tot ce aveau de preț – cum taică-său luase tot ce avea de preț maică-sa. u excepția lui, desigur.

Vm Într-<1 fncâmatiWT dimipe-ítS de pcimăvrră. wib numele de .W S*â. Miera pe terasa hotelului din Maui. trișând arnjl *m* r*er* < «jealnd pmrIntea în timp ce •••rhra din a doua ceașcă de c^e* ínon dowperaeoe ani de când Ui cenoráie mama. tráire bne. rrátre -v menr mare Asigurarea de un síért de milion de doian ii «Anse *aa*y vmaât* » oportimitatea de a duce stilul de viață pentru care se nfccuse kvisci ceașca într-un toast -Metu. mami.

!• câștigase. așa cum câștigase bec are hănuț. Pentru ci *va* munci, roanzi pentru cate era nevoie de timp. inteligenți *H* hnete Sâșximânjje- ioesecn hmdc de cercetare și planificare isi spuneau cuvánrul. Trebuta șv* si adauge cheltuielile necesare pentru a-si întrețíne aspectul nzic. vr^mbândud doar o idee de fiecare dați, costurile generate de dcé-ánJirea nockc lăenntăti si a garderobei corespunzătoare.

_nde cliente se așteptau la sex, un aspea care lui, personaL nu-i r-icase niciodată cu adevărat. Dar îl încadra în categoria costurilor it acaceri.

rjsese o femeie în Portland cu trei, ba nu, patru ani în urmă, își EExrx IXannezeule, ce nesătulă! Pe de altă parte, se alesese cu aproape sX XC de dolan înainte să punã capăt relației. Si ei.

Ezz ioane mulțumit de ceea ce realizase, îi plăcea viata pe care o avea. 2 psăcea ce făcea, îi plăcea să călătorească- Și rata lui de succes fusese zesieaâ. Câștigase perfecțiunea. Menta perfecțiune.

Până la Morgan Albright. Cea care îi scăpase. Încă îl rodea si trebuia să admită că eșecul îl marcase. Si nu puțin. Suficient cât să ta o pauză si ö ie răsfețe cu o vacanță lungă. Cu siguranță javra vorbise cu poliua, • *au* imbecilii ăia de agenți federali si poate, doar pate, se scăpase în fata e oi ceva ce n-ar fi trebuit.

Puțin probabil, dar gândul ăsta, care nu-i dădea pace. îl împinsese *i* A-* ta o vacanță și să punã câteva mii de kilometn între ei

La tema urmei, își permitea. O vreme în San Diego, apn vreo Anã *** în Malábu, după care o să sarã dintr-o insulă în alta în Hawaii Nimic a» *e ccmpara cu un horei bun pe o pbjă, Jupă părerea lui. Si, vorba ara. •«»ca fără distracție îl făcea pe micul Gavin morocănos

Dar chiar și în hotelurile frumoase de pe plajele frumoase se gândea *j* b ea tar șt tar. Îi luase un ce avea. dar supravietuise. ii stncase recordul î«kct, și asta nu-i clădea pace Trehuía să rezolve asta. să o rezc*lve pe **. recâștige norocul. În plus, se plictisea. Pentru el. munca era iattacție. și fi lipsea. Și, fiindcâ-i lipsea, mirase în modul de cercetare. Trebuia să-fi recâștige norocul, să înceapă o sene nouă înainte să se J«*** de Morgan.

Avea două candidate potrivite pe continent, si urma N.i -, ţ curând câştigătoarea. Dar Morgan? Ea dovedise c,î oamt i.i; ţ naivi şi că merită să profiţi de ei.

Își schimbase parolele – ca şi cum ar fi contat – m--i în, h *-m* * | ultimul an toate conturile, şi aşa slăbuţe, de pe reţelele de ¡.«lizare. ţ

Dar maică-sa le avea pe toate. Posta în mod regulat pentru atac«. 1 rea de familie din Vermont. Fotografii drăguţe, reclame vesele m c» notă personală.

Aşa că Gavin ştia că Morgan, acum falită, se mutase în V ermont,* întorsese la mami şi la bunicuţa. Şi, cu toate postările fericite. îi era toare uşor să o urmărească. Aflase tot ce se putea afla despre familia ei, despre casa şi întreprinderea de familie înainte să intre în barul ăla lamentabil aşa că ştia planul de afaceri, le cunoştea finanţele.

Când o să fie pregătit, o să se folosească de conturile maica-sii ca să găsească o portiţă şi să intre iar în ale lui Morgan.

Când o să fie pregătit.

Poate că fusese menit să o rateze prima oară. Gândul ăsta, „menit', îl liniştea. îl rănise rămânând în viaţă, putea să o rănească înfinit mai mult lăsând-o să trăiască o vreme, apoi luându-i iar totul.

O a doua încercare necesita o schimbare de tactică, o metodă complet diferită. Dar avea infinit mai mult potenţial. Mai mulţi bani, mai multă durere, mai multă plăcere pentru el.

Şi dacă – uite o idee! – dacă le omora pe toate trei ?

Merita să ia în calcul ipoteza.

Mai întâi însă, trebuia să se întoarcă în joc. Era timpul să aleagă norocoasa câştigătoare, hotărî, şi să înceapă să lucreze la un plan.

Morgan era încântată să se întoarcă la muncă, să aibă iar o rutină, o structură, un program. Uniforma o făcea să se simtă productivă, capabilă. Faptul că se întâlnea cu angajaţii însemna că era, din nou, parte dintr-o echipă. Perioada de pregătire se dovedi a fi foarte simplă. Après era cu siguranţă un local mult mai mare şi mai stilat decât oricare altul în care lucrase Morgan vreodată, dar ştia că o să se descurce.

Poate că vizita la cramă îi tăiase o clipă răsuflarea – rafturi peste rafturi şi soiuri vechi, mult mai multe şi mult mai vechi decât gustase ea vreodată – dar se putea descurca şi cu asta.

Meniul pregătit în spatele barului era cu câteva trepte deasupra celui de la Rundă şi clienţii primeau migdale prăjite în sirop arţar şi măsline verzi la băuturile comandate în loc de covrigei şi alune, dar asta era doar o chestiune de stil.

Trecu fără probleme de prima săptămână, servind clienţi foarre ase mănători cu cei pe care ti descrisese în interviul cu Nell. tVsi îl considera pc Nick cel mai bun dintre angajaţii barului, nu sc plângea

Cât despre ospătari, se vedea că erau bine pregStiţi.

La sfârşitul săptămânii, fu chemată de Lydia Jameson. Se

asrepra.se la un birou elegant, ceva regal care să se potrivească cu fotografia femeii pc care o studiase şi cu biografia pe care o aflase de pe Google. Găsi în schimb o încăpere modestă, foarte funcţională, cu un birou practic şi un scaun cu un spătar la fel de drept ca spatele Lydiei.

Işi purta părul de culoarea mierii în onduleuri blânde ce încadrau o faţă puternică, cu trăsături ascuţite. Pomeţi şi bărbie tăiate ca nişte diamante. Cutele apărute de-a lungul anilor îi dădeau un aer de înţelepciune. Si era formidabilă. Ochii ei erau de un căprui-auriu adânc în spatele lentilelor ochelarilor cu rame negre. Buzele date cu ruj roşu nu zâmbeau în timp ce o examina pe Morgan.

-Ia loc.

Vocea i se potrivea cu faţa – puternică. Făcu un gest cu mâna împodobită cu o verighetă şi un inel de logodnă pe care strălucea un diamant orbitor, tăiat în formă de pătrat.

-Şi bun-venit în familia Jameson!

-Mulţumesc. Sunt foarte recunoscătoare că fac parte din ea.

-O văd pe Olivia în tine şi o văd puţin şi pe Audrey. îmi imaginez că ochii i-ai moştenit de la tatăl tău.

-Culoarea, da.

-îi port un foarte mare respect Oliviei şi în ultimii ani am ajuns să o respect şi pe mama ta. Acesta e motivul pentru care eşti aici. Sau, mai bine zis, acesta este motivul pentru care ai primit şansa să fii aici.

-Ştiu. Şi sunt recunoscătoare.

-Aşa şi trebuie. Am lăsat-o pe Nell să-ţi ia interviul, pentru că am simţit că e mai înţelept să stau deoparte. Şi pentru nepoata mea am un foarte mare respect.

- Aşa şi trebuie.

Sprâncenele Lydiei se ridicară la aceste cuvinte.

-Nell îmi spune, cum mi-a spus şi Don, că vei fi un câştig pentru complexul nostru.

-Sunt hotărâtă să fiu.

-Eşti o persoană hotărâtă, domnişoară Albright?

-Da, doamnă, sunt.

Lydia lăsă cuvintele să plutească o vreme în aer, în timp ce continua să o examineze pe Morgan în tăcere.

-E greu pentru o persoană hotărâtă să o ia de la început, darfju hotărâre nu există şansă de succes. Foştii tăi angajatori ţt-au lăudat» loialitatea. Noi punem preţ pe loialitate aici şi o oferim la rândul nosi».

-Apreciez asta şi am văzut deja. Nick Tennant, zece ani, Opal Rwtt doisprezece, Adam Fine, şaisprezece. Şi alţii care sunt aici de mult ma mult timp. Oamenii nu rămân bucuroşi la un loc de muncă unde nu suni bine trataţi, unde nu există respect şi loialitate de ambele păru – Osătj ofer tot ce am eu mai bun, doamnă

Jameson, iar asta nu e puţin lucro.

—Nu mă aşteptam la altceva din partea nepoatei Oliviei. încă o daü. bun-venit în familia Jameson!

De data asta, Lydia se ridică şi întinse mâna.

—Mulţumesc.

în timp ce se întorcea la Après, Morgan îşi îngădui să respire din nou. La naiba, era sigură că trecuse testul.

în prima ei zi oficială de manager al barului Après, îşi p^se cercetu norocoşi. Şi veni cu o oră mai devreme, pentru o şedinţă cu Nell şi cu mama ei — Dtea Jameson, coordonatoare de evenimente.

Se întâlniră în biroul Dreei, un spaţiu mai mare decât al Lydiei, care includea o canapea de două locuri în tonuri de roz pal şi două fotolii cu model floral.

Morgan era de părere că notele feminine se potriveau cu femeia din faţa ei, cu părul des, care îi cădea pe umeri în valuri arămii, cu piele de porţelan şi ochi albaştri, visători. Purta o rochie strânsă pe corp, de culoarea prunei, cu un sacou până în talie. Morgan îşi imagina că pantofii gri, cu tocuri subţiri, îi adăugau vreo câţiva centimetri în înălţime.

-îmi pare rău că n-am apucat să vin la Après şi să mă prezint.

-Cu două nunţi, o petrecere aniversară, un banchet corporatist şi reuniunea familiei Grototti în ultimele două săptămâni, nu aţi avut prea mult timp.

Drea zâmbi şi Morgan se întrebă dacă faptul că nuanţa ei de ruj se potrivea perfect cu tonurile canapelei era intenţionat sau doar o coincidenţă fericită.

Hotărî că era intenţionat.

-Nell mi-a spus că eşti atentă.

-Evenimentele ocupă mese la bar.

-Aşa este. Deci... îi întinse lui Morgan un dosar. Evenimentele programate pentru următoarele patru săptămâni. Lui Don îi plăcea să primească lunar atât copii electronice, cât şi fizice. Vor exista schimbări. Adăugări, anulări şi o să vezi cifrele finale cu roşu.

Morgan deschise dosarul şi-şi trecu ochii peste hârtiile dinăuntm.

Suntem ocupați. Asia e bine. Personal, n-am nimic împotriva să pnmMC doar copiile electronice, dar a$ vrea să afișez informațiile în spatele barului – pot să Ic printez eu Și o să le modific după cum < nevoie. Ridică privirea. Ar fi posibil să primesc o listă cu evenimentele programate pentru următoarele șnsc luni?

- Desigur. Lui Don ti plăcea o abordare mai compactă.

-Mi-ar oferi o perspectivă mai largă si am putea planifica mai din nmp concediile, solicitările de schimbare de tură. Am putea să stabilim dm vreme ce evenimente au nevoie de bar sau de personal de la bar. Si. odată cu asta, de vin, bere și sucuri.

Se întoarse spre Nell.

- înțeleg că asta cade în sarcina ta, dar barurile private scad cererea la Après, cel puțin în timpul evenimentului. Dar tot au nevoie de oameni pentru servire, care sunt luați de la Après sau de la barul de la Cabană.

-Adevărat.

Nell lăsă capul pe-o parte.

-Altceva?

-Ei bine, deși întâlnirile corporatiste sunt o parte relativ mică din afacerea complexului, participanții folosesc barul pentru rețeaua de internet și pentru întâlniri informale, așa că un plan pe șase luni m-ar ajuta să fiu sigură că suntem mereu aprovizionați corespunzător. Vinerea trecută a trebuit să împrumutăm o sticlă de tequila 1800 Silver de la Cabană.

-Knox Seed and Soil, spuse Nell. Shoturi de tequila vineri seara. Ar fi trebuit să fim pregătiți.

-Don era cu un picior afară pe uşă, spuse Drea, ridicând ceașca de cafea. Și e de înțeles. Pot să-ți dau o planificare pe șase luni pentru evenimentele rezervate, cu o confirmare la fiecare două luni. O s-o găsești în căsuța poștală.

-Ar fi perfect, mulțumesc.

Nell înclină capul.

-Și tot mai e ceva?

Poate că Après nu era barul *ei,* dar...

-Dacă tot am început, aș putea să-mi mai încerc norocul cu ceva. Aș vrea să introduc o băutură specială, de sezon – așa cum fac cei de la spa cu tratamentele sau cremele lor. Mărul e fructul statului nostru, așa că putem încerca un cocktail cu cidru – tare sau slab – pentru toamnă sau iarnă, sau poate fiert pe timp de iarnă. Un amestec spumos primăvara, Sangria pentru vară – ceva de genul ăsta. Sau, dacă sunteți de acord, pot să mă interesez la spa și să mă dau după ei.

-Şi dacă el au tn promotor Şampanie de lavandă ’ •'*'r*ı ı ' < \| pregătesc săptămflna viitoare pentru lansarea de prim i jos ceaşca goala. Dar sunt convinsa ca ştii deja asta Pentm ca Într-adevăr ştia, Morgan era pregăt " ■'»

-Mărgărită de lavanda, gin fizz de culoarea lav.md« i. – kr«i J şampanie şi lavanda. Ar trebui să ştiu ca sa comand un miui l" ir’ypml am pregătite alte ingrediente necesare. l>ar se pot fac e mult* " âi«*ni,l de primăvară sau vară.

—Mi-ar plăcea o Mărgărită de lavandă, hotărî l)rea. Sima inointău* | Ce părere ai, Nell?

-în tot complexul, sau doar la Après?

— Asta ar depinde de tine. l

-Da, aşa este. Hai să încercăm coordonarea cu spa-ul. Si nc txfin I în tot complexul, dacă prinde. Poţi să încerci săptămâna viite.are la Aprts, | -Super! O să comand ce ne trebuie.

—Vin cu tine, spuse Nell, ridicându-se. ,■

-Bun venit la bord, Morgan! Drea se ridică la rândul ei. >' sPune'* l mamei şi bunicii tale că îmi lipsesc la cursul de yoga.

-Cursul de yoga?

-Studioul Om, pe South Alley, din Strada Mare. încercăm să ajungem l la cursul de la nouă de miercuri dimineaţa, dar, cu noua lor catenea si cu l programul meu încărcat, n-am mai fost de o lună. Ba eu chiar de vreo | şase săptămâni, cred. Spune-le că sunt hotărâtă să ajung săptămâna a' —Le spun.

- Face şi meditaţii, spuse Nell când trecură pe lângă biroul principal, j în care telefoanele sunau şi asistenţii se agitau. Tu faci meditaţii?

- Poate doar în somn.

Nell râse şi-şi dădu pe spate părul, lăsat astăzi liber pe umeri- Un look ceva mai lejer, care să se potrivească cu pantalonii gri şi Pu' loverul bleumarin.

—Şi eu la fel. Nu ştiu dacă să fiu fascinată sau uluită de ideea unui cocktail Mărgărită cu lavandă.

-Vino săptămâna viitoare. O să-ţi prepar unul.

- S-ar putea să vin. Scoase din buzunar telefonul care începuse să bâzâie. Ei bine, se pare că rămân şi fără meditaţii, şi fără Mărgărită. Mult succes diseară! adăugă ea şi plecă în pas grăbit în direcţia opusă.

-E bine să fii ocupat, murmură Morgan.

Făcu semn cu mâna şi salută dând din cap câţiva angajaţi ai complexului pe care apucase să-i cunoască, în timp ce se îndrepta spre foaier, traversa podeaua de marmură şi intra pe sub arcadă, începea să simtă că-şi găsise locul.

I torul zumzăia. aşa cum trebuia să zumzăie un bar, după părerea ei.

ᵥ\Mnrnii se relaxau la un pahar înainte de cină sau alegeau să mănânce ɹᴋ ɹ. Aruncă o privire în jur şi identifică repede doi corporatişti, cu »i^tele apropiate, prinşi într-o conversaţie intensă. Un grup de trei wnei care râdeau la un pahar de vin.

.Apoi se opri brusc, când îi recunoscu pe cei doi bărbaţi care beau ojpfobere. Alţi membri ai clanului Jameson, îşi dădu seama. Patriarhul, lîichsel *Mick" Jameson, omul care, împreună cu soţia lui, Lydia Miles iameson, extinsese cele câteva căbănuţe răzleţe şi hotelul de douăzeci d? camere, creând Complexul Westridge. Stătea la masă cu fratele lui Vrfl, Liam, mezinul familiei.

Făceau o imagine impresionantă, îi spuse Morgan, conturând trece- ra de la o generaţie la alta. Bunicul, cu părul cenuşiu ce încadra o faţă colţuroasă, tânărul cu un pămătuf ciufulit de păr şaten şi o faţă netedă, *5 nici o cută. Şi totuşi, nu încăpea nici umbră de îndoială că erau rade- Aveau aceeaşi ţinută, acelaşi fel de a sta – prima generaţie într-o adancă, tânărul îmbrăcat cu un hanorac. Purtau o conversaţie animată kcbere de seară.

De afaceri, de plăcere sau ambele? se întrebă ea, strecurându-se în satele barului.

-Ai venit mai devreme, spuse N ick, turnând încă o rundă – char- âonnay, zinfandel şi cabemet – pe care Morgan le ghici numaidecât ca and pentru cele trei femei de la masa cinci. E plin, toate mesele sunt ocupate, îi spuse el lui Morgan.

-Şi încă doi s-au aşezat în foaier când am intrat.

-Se ocupă Lacy. E în spate, pregăteşte un platou de brânzeturi pentru Şefii sunt la masa opt.

-Am văzut.

-Heady Toppers, spuse el, identificând berea. Dacă mai cer un rând, două porţii de cartofi prăjiţi cu brânză, chiar dacă nu le comandă, îi adoră.

-Priceput. Du-te acasă. îţi pun bacşişurile deoparte.

-Tu eşti şefa acum.

-Aşa s-ar părea.

Dn bărbat care arăta de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un somn lung, pe unul din scaunele de la bar.

-Bună seara. Ce vă aduc? li adresă un zâmbet visător.

-Tocmai am făcut primul meu masaj cu pietre vulcanice. Ai încer- ^ deodată?

-Nu încă.

-Fă-ţi o favoare. Nu m-am simţit niciodată mai rt- h • ■ ,*1 mea unul şi ne întâlnim aici. E prima oară când venim i —

Şi vă place?

-Mă gândesc să mă mut definitiv. Soţia mea o să vrc i ' pahar >1 şampanie. Din aia bună. Nu ştie încă, dar o să vrea. Eu ■ ~ ; ne ere >>» locală. Mărie. Aşa o cheamă pe soţia mea.

Morgan îşi spuse că Mărie era o femeie norocoasă. Pi hotărî că înşelase în clipa în care norocoasa apăru, câteva momente mai tar^. I Mărie aproape că se topi pe scaun.

— Dumnezeule, Charlie! Cum am trăit până acum fără asta

Clipi când Morgan îi puse un pahar de şampanie în faţă. —

Şampanie?

—Meriţi, spuse soţul ei. Apoi i se adresă lui Morgan; Optipreac;! ani, trei copii şi prima noastră ieşire în doi de şaisprezece ani încoace I -Şi acum mă simt ca o prinţesă. Ştiu că ar trebui să ne îmbrăcfe I frumos şi să luăm o cină elegantă, dar, Charlie, nu mă simt în 'rare. I -Nici eu, draga mea. Mâncarea de aici e bună? o întrebă pe Morgan. I -Vă pot spune că este. Ce ar fi să luaţi loc la un separeu la tereasni I Vă aduc băuturile. Uitaţi-vă la meniu şi, dacă vă hotărâţi să luau ciiu 1 aici, sun eu şi anulez rezervarea.

-Ce drăguţ din partea ta! oftă Mărie. Totul aici e atât de plăcut. Ador locul ăsta. Charlie, trebuie să-i luăm surorii mele un buchet mare de flori drept mulţumire că ni l-a recomandat.

în timp ce Morgan le pregătea comanda, cei doi bărbaţi Jameson ¡5* aduseră paharele goale la bar şi urcară pe scaunele înalte.

—încă o rundă. Heady Toppers.

Morgan puse paharele goale în chiuvetă.

—Şi nişte cartofi prăjiţi cu brânză?

Mick rânji larg şi, preţ de-o clipă, păru la fel de tânăr ca nepotul lui- – Reputaţia mi-o ia înainte. Ce zici, Liam? Mâncăm o porţie împreună şi nud spunem bunicii tale?

-Plăteşti tu? S-a făcut!

Morgan dădu comanda şi începu să umple paharele cu bere.

-Nu ştiu ce le-ai spus celor doi de acolo, zise Mick, arătând din cap înspre Charlie şi Mărie, dar i-ai făcut fericiţi. Âsta e scopul aici. Să facem oamenii fericiţi.

—Masajul cu roci vulcanice făcuse deja asta. M-au convins să vreau şi eu unul.

Servi berea şi surprinse gestul lui Charlie.

-Mă scuzaţi o clipă.

în timp ce se îndrepta spre separeul celor doi, făcu semn şi unei fete de la setvire. Când se întoarse, scoase o frapieră pentru şampanie.

-Cei de la The Glade au pierdut o rezervare. Charlie şi Mărie o să cineze aici. Ea vrea un club sandwich şi el un sendviş cu friptură – fără ceapă, pentru că Charlie are planuri în seara asta. Dădu din sprâncene în timp ce umplea găleata cu gheaţă. încheie prima zi din prima lor vizită în complexul nostru cu o sticlă de şampanie. Din aia bună.

-Şampania e din partea casei, îi spuse Mick.

-Oh, asta e... Asta-i grozav!

-Mă duc să-i salut până răceşti tu sticla. Să nu mănânci toţi cartofii, Liam!

-Cum zici tu Mick, spuse Liam, clătinând din cap.

Luă banii de la corporatişti, prepară două pahare de martini sec, îi privi pe Charlie şi Mărie atingându-şi paharele.

-Ai un fel aparte de a face o treabă grea să pară uşoară, observă Mick, terminându-şi berea. E un talent pe care îl apreciez. Hai să mergem, prietene! spuse apoi, lovindu-l pe Liam pe umăr.

Mick împinse o bancnotă de douăzeci de dolari pe bar.

-Ţine-o tot aşa.

-Mulţumesc, domnule Jameson.

-Mick. Suntem în familie aici.

-Schiezi, Morgan?

Clătină din cap ca răspuns la întrebarea lui Liam.

-O să îndreptăm asta.

-Nu prea cred.

-Dacă nu e vorba de schi, de bocanci sau de vreo coardă, băiatul ăsta nu înţelege rostul.

Mick îi făcu şmechereşte cu ochiul, apoi plecară.

Morgan fu surprinsă să le găsească pe amândouă doamnele ei aşteptând-o, când ajunse acasă.

-De ce nu v-aţi culcat încă? E aproape două dimineaţa.

- Prima ta zi de manager. Ara făcut un ceai – cu noul nostru ceai din Vermont.

Audrey scoase o a treia cană.

-Stai jos, bea un ceai şi povesteşte-ne cum a fost.

-Şi-aşa mi-a fost greu s-o conving să nu vină la bar, aşa că bucură-te că e doar o cană de ceai în toiul nopţii.

Morgan luă ceaiul, apoi se trânti într-un fotoliu de lângă focul care încă mai trosnea.

-A fost grozav! Am avut o discuţie cu doamna Jameson ; J Jameson apoi m-am întâlnit cu Drea şi cu Ncll. Drca m-;t rugat transmit că vă simte lipsa

la cursul de yoga şi că speră să ajungă miere* -Şi noi sperăm. Le-a plăcut ideea cu băuturile speciale, cele Je ^ -Mi-au dat aprobarea să încerc. Apoi i-am cunoscut pe don^ Jameson – Mick – şi pe Liam, la bar. Aşa că nu-mi mai rămâne deci generaţia de mijloc – Rory Jameson şi fratele mai mare.

-Familia asta a făcut foarte multe pentru oraş, spuse Oliv ia, sorbind din ceai. Avem mulţi clienţi – la fel şi restul întreprinderilor Westridge – dintre turiştii care stau la complex.

-întotdeauna au multe idei. La fel ca tine.

Audrey ridică ceaşca într-un toast.

-Chiar cred că o să dăm lovitura cu ceaiul ăsta.

-Cu siguranţă par foarte uniţi – o familie foarte unită- mi^ p acc foarte mult să lucrez acolo. Şi, pentru că am acum un salariu Ş* frumoşi din bacşişuri —, vreau să încep să vă plătesc chirie.

—în nici un caz! Am spus nu! continuă Olivia, când Morgan mc p
să protestează. N-o să iau bani de la tine. De la tine iau, Audrey- -Nu.

-Poftim! M-aş fi simţit singură în casa asta fără Audrey şi mai mu tcs sigur nu aş fi putut s-o păstrez. Prea multă muncă pentru o femeie singur de vârsta mea şi prea goală. Acum te am şi pe tine aici, atâta vreme cat o să vrei să rămâi. O să-ţi faci iar propria casă într-o zi, dar, momentan
e aici. Vrei şi alte responsabilităţi, asta e altceva.
Poţi să pregăteşti cin* o dată pe lună, în ziua ta liberă.

-Vreţi să gătesc?

-Cotletele alea au fost foarte bune, îi aminti Audrey. N-a trebui
să mintim. Poţi să rămâi la ele sau să diversifici meniul, cum vrei- Mi«
şi mamei ne place să gătim, dar ar fi plăcut să avem din când în când o
cină pe care să nu o fi pregătit sau pe care să nu o fi adus noi.

-Pregătirea unei mese te învaţă să fii independent, adăugă Olivia.
Sunt mereu surprinsă că nu o faci, având în vedere că *independenta* este practic al doilea nume al tău.

-Al doilea nume al meu este Nash.

-Exact. snue® • *
nume al meu este Nash.

-Exact, spuse Olivia şi zâmbi. Şi poţi să începi să pui bani deoparte

ca să-ți iei o mașină, ca eu și mama ta să nu stăm cu sufletul la gură ori de
câte ori urci la volan. Putem să fim recunoscătoare părinților Ninei și să
admitem totuși că masina aia are zilele numărate. Și liniștea sufletească e mai valoroasă decât banii.

- Bine.

irioepem tri curând să aranjăm grădina și o să nc prindă bine

^*«»1 rilu «cxvkv

^ pentru IXimnezeu, copilă, nu-ți mai ciopârți părul! spuse Olivia, jncixvhtt peste cap, Du-te la un salon. Cel de lângă magazinul nostru ĸv ?îv*bA toarte bună.

..-Nu' spuse Audrey, cu hotărâre. Știu că ai un buget – fata asta face calcule peste calcule, i se adresă ea maică-sii. Dar investește niște tunsoarea ta. întâlnești oameni în fiecare zi acum. Vrei să arăți jtafttbine.

-Nu ți-ar strica nici un tratament facial.

\cum Morgan își puse amândouă mâinile pe față.

-Fața mea!

-E KMite frumoasă, spuse Audrey zâmbind, pe un ton liniștitor.

'Vsb nevoie de puțin răsfăț. Au niște tratamente fantastice în complex să beneficiezi de reducerea de angajat. Trebuie să te porți frumos xtae însăți. Acum ar fi cazul să mergem toate trei să ne facem somnul jtsaaiBețe.

-Spăl eu vasele. Pot să dorm până la prânz dacă vreau.

S-o s-o facă, își spuse Morgan, dar ar fi putut.

-Noapte bună, atunci!

Audrey o strânse în brațe.

-Felicitări pentru prima ta zi de manager!

în timp ce se ocupa de vase, Morgan se gândi că întotdeauna trăise s£K> gospodărie de femei. Tatăl ei fusese mult prea rar prezent, apoi îkase pur și simplu. După care locuise cu Nina.

Da nu fusese niciodată în minoritate, două la una.

9

» meri seara. Sfârșitul săptămânii pentru mulți însemna o seară aglo- aeaă ia Apres. Iar asta însemna că Morgan era în elementul ei. în timp •^Twpara, agita, amesteca sau umplea pahare, hotărî că, în ciuda anului scoEkor pe care îl avusese, dăduse lovitura.

Avusese nevoie de o slujbă pentru că trebuia să-și câștige existența [1] ¿n prima încercare, găsise una care i se potrivea de

minune. Și încă *2 care o ajutase să se regăsească. Să fie din nou ea însăși. Morgan cea Morgan care făcea planuri și muncea mult ca să le realizeze.

Morgan care avea darul de a înveseli ziua unui necunoscut.

Indiferent ce-i furase Gavin Rozwell, îi rămăseseră talentul,, abilităţile ei şi, după un drum denivelat, îşi regăsise coloana vertebră Şi intenţiona să le folosească pe toate din plin.

La bar, îi servi pe Keith şi Martin, care sărbătoreau aniversarea^ cinci ani — martiniuri seci, din vodcă, cu trei măsline le ascults planurile pentru weekend.

-O să se ducă la sală.

Keith, adorabil cu ochelarii lui bleumarin, îşi dădu ochii peste cap, -Şi o să mă târască după el.

-Pentru că te iubesc.

-Da, da.

—Apoi la înot.

Martin sorbi din băutură.

—Uau! Ei asta numesc eu un martini. Ce-ai zice să vii i-u noi în Brilington şi să ne pregăteşti toate martiniurile de vineri seara-să re tratăm ca pe o prinţesă.

-Îmi luaţi şi o coroniţă?

-Evident.

-S-a făcut!

Se duse ceva mai încolo să pregătească o comandă pe care o adusese una din fetele care serveau la mese.

Şi ştia că Opal – de doisprezece ani pe post – avea multe rezerve vizavi de noul manager.

în timp ce Morgan îi pregătea comanda, Opal — 43 de ani, constituţie solidă, păr şaten aranjat într-o tunsoare practică — se duse să facă nota la o altă masă.

-Când întârzii prea mult cu băuturile, ne scad bacşişurile.

Morgan adăugă o felie de portocală şi o cireaşă la un Whisky Sour în timp ce umplea un pahar cu bere Pilsner la draft.

-S-a plâns cineva?

-Nu încă.

Păstrându-şi tonul plăcut, Morgan turnă o pahar de merlot şi pregăti farfuria complementară.

- Anunţă-mă când se întâmplă.

-Don lucra mai repede.

Cu aceste cuvinte, Opal îi întoarse spatele şi se duse cu băuturile la masă.

Nu-i putea câştiga pe toţi, cel puţin nu pe toţi deodată, îşi aminti Morgan. Dar, dacă o mai ţinea mult, va trebui să aibă o discuţie cu Opal. Pregăti încă o comandă de la o masă – fără să mai bombăne cineva de data asta că se mişca prea încet – servi gustări şi băuturi de la bar clienţilor

je pe scaune. Hirtă nevinovat cu Kcitli şi Martin pentru că Ic plăcea, tnsmtr să Ic ia banii, tn jur de miezul nopţii.

(.>1 coada ochiului, văzu un bărbat urcând pc unul din scaunele înalte

capătul barului. Părea un singuratic, îşi spuse. Se apropie de el în nmpee nou-venitul îşi privea telefonul.

Bună scara. Ce pot să-ţi aduc?

-Un pahar de cabemet, spuse el, fără să ridice privirea.

Scoase un pahar de vin roşu. Cu siguranţă era un singuratic, hotărî <«*. Nu era nevoie de conversaţie. Deşi era îmbrăcat în blugi şi cămaşă de flanel şi părul des şi şaten îi cădea peste guler, avea ceva ce parcă .punea „costum".

Aşează paharul de vin în faţa lui.

-Dacă vrei ceva de mâncare, bucătăria se închide în 10 minute.

Cu capul aplecat, butonând un mesaj, bărbatul clătină din cap în semn că nu voia să mănânce.

îl lăsă singur cu vinul şi telefonul lui.

30 de minute mai târziu, când mesele se mai eliberaseră şi începuseră si vină clienţii de noapte, singuraticul era încă acolo, la capătul barului, butonând telefonul, cu paharul încă pe jumătate plin.

Cu câteva minute înainte de ultima strigare, intră un grup de trei bărbaţi. Puţin trecuţi de 40 de ani, hotărî ea. Şi, fără îndoială, nu era prima lor oprire într-un bar în acea seară. Râzând zgomotos, se trântiră pe scaunele de la bar. Cel din mijloc întinse un deget spre ea.

-Eşti nouă. Am mai fost aici de trei ori şi erai bărbat. Acum şase hini – şase luni să fie? – acum şase luni erai bărbat.

-Ai dreptate pe jumătate. Sunt nouă.

îi adresă un zâmbet de om beat criţă.

-Eşti mult mai drăguţă acum.

-Mulţumesc. Ce să-ţi aduc?

Se aplecă spre ea şi rânji.

-Ghici.

-O să ghicesc că, dacă nu staţi la complex, o să vă aduc un Uber.

O privi clipind în timp ce vorbele ei îşi căutau ţinta, apoi lovi barul cu mâinile şi izbucni în râs.

-Un Uber! repetă el şi tovarăşii lui începură să rădă şi ei. Ce e într-un Uber?

Toată numai un zâmbet, Morgan se aplecă şi-l privi fix în ochii «zeloşi.

-Tu şi prietenii tăi, dacă nu cumva staţi la complex.

-La dracu'! Avem apartamentul prezidenţial de la Club.

Pentru că o spusese mai degrabă cu mândrir ilci.it <1,. ! > caidul de acces ca să i-l arate, Morgan continuă sfi zâmht i

-Am auzit că e fabulos. Ce sărbătoriţi?

-Divorţul meu. Sunt un bărbat liber. îşi flutură braţele si-si wi ambii prieteni, care găseau totul deosebit de amuzant, l >• ir h >ă urci,* să sărbătorim împreună, drăguţo?

-Oh, foarte tentant! Dar ce-ai zice în schimb să vă servesc uln«,| băutură pentru seara asta?

-Ah! Bem tărie, ca niște bărbați adevărați! Și singuri.

-S-a focuri

-A încercat să-mi răpească masculinitatea, spuse el, în umpct| Morgan începu să pregătească băuturile.

—Ținând seama că beți tărie ca bărbații adevărați, se vede că nu | a reușit.

—I-am dat doisprezece ani.

Tovarășii lui îl bătură pe umăr de-o parte și de alta și se înhpserăîn I migdalele pe care le puse pe bar.

-Poftim, pentru următorii doisprezece, spuse ea, punând paharele pe bar. Fac eu cinste.

—Aaa... Știi, drăguțo, dacă aș fi fost însurat cu tine, încă aș ti însurat

—E cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva toară seara.

Se ocupă și de restul clienților de noapte înainte să se ducă iar la singuraticul din capătul barului.

-Ultima strigare. Mai vrei un pahar de cabemet?

-Apă plată cu gheață. Apoi ridică privirea. Te-ai descurcat bine.

Morgan înmărmuri. Ochii lui erau ca de tigru, galbeni-căprui, concentrați, ușor sălbatici. Preț de-o clipă, fu tot ce văzu. Apoi înregistră și restul. Trăsăturile feței, ascuțite și bine definite, maxilarul puternic, care parcă te invita să încerci să-l pocnești. Dacă adăugai 45, 50 de ani și-i făceai ochii albaștri, îl vedeai pe bunicul lui.

-Mulțumesc, domnule Jameson.

-Miles. Aici ne spunem pe numele mic.

Aruncă o privire spre cei trei petrecăreți în timp ce Morgan îi aducea apa cu gheață.

-O să-i anunț pe băieții de la pază. O să aibă ei grijă să ajungă sus fără problem ».

-Sunt inofensivi. El e doar trist.

-Crezi?

— Divorțul te întristează întotdeauna, chiar și când e ceea ce vrei, chiar când e ceea ce ai nevoie.

-O să se trezească mâine cu ditamai mahmureala și o să fie și mai trist.

Telefonul Începu să-i sune – primele acorduri din B*cui to the Rrme*

-La naiba!

Când îl luă de pe bar, Morgan îl lăsă singur.

Când cei trei bărbați ieșiră împleticindu-se, Miles se ridică, lăsă o bancnotă de douăzeci de dolari pe bar și ieși după ei.

Își termină prima săptămână solo cu o sâmbătă seara foarte aglomerată – ideea ei de perfecțiune. Duminică – în seara ei liberă – o privi pe mama făcând pâine și pe bunica pui fript.

Sarcina ei? Să frece și să taie cartofii în sferturi și să curețe morcovii.

Se simțea acasă, relaxată și fericită cu mama ei povestind

despre brânduşele pe care le văzuse iţindu-şi capul din zăpadă.

-O să fie zece grade mâine şi marţi.

-Şi miercuri, reprize de ninsoare.

Audrey oftă, drept răspuns la replica mamei.

-Ştiu, dar îţi spun că am scăpat. *Reprize* de ninsoare. Primăvara în Vermont e cu atât mai frumoasă cu cât îi ia atât de mult să ajungă aici. Introduci tematica de lavandă săptămâna asta, nu-i aşa, Morgan?

-Da. Aşa că să uităm zăpada şi să ne concentrăm pe brânduşe.

Când privea pe fereastră, pătura de zăpadă era încă la locul ei, dar vedea locuri în care începuse să se subţieze, ba chiar petice de pământ ici şi colo. Ţurţurii picurau şi sclipeau.

Se gândi la panseluţele pe care le plantase împreună cu Nina cu un an în urmă. O să cumpere câteva răsaduri, o să le planteze în amintirea ei şi o să le facă pe doamne să zâmbească.

Se îndepărtă un pas de tocător.

-I-am tăiat bine?

-Merge. Acum aruncă-i în bolul ăla, cu nişte ulei de măsline. -Cât?

-Apreciază din ochi.

-Doamne!

-După care adaugi puţină miere şi coajă de lămâie. Sare, piper, ore- gano. Ştii cum să pregăteşti un cocktail, dă-ţi seama.

îşi dădu seama – spera – apoi întinse cartofii pe o folie de copt şi-i băgă în cuptor.

-Mama a măsurat când a făcut aluatul pentru pâine.

-Când coci e altceva.

Decât să se certe, Morgan schimbă subiectul.

-Am uitat să-ţi spun că l-am cunoscut pe ultimul dintre fraţii Jameson. Miles?

-Aţi avut o şedinţă? întrebă Audrey.

-Nu, a venit la bar vineri seara. Târziu. A tras tic un !. .,1-«^ pret de vreo oră, în timp ce a trimis şi a răspuns la rnesa|i | - Met}* -Cal de povară. Tot timpul munceşte, spuse Olivia. Aşa ,1t< sr mertt, -Uite cine vorbeşte.

Olivia ridică din umeri la comentariul fiicei ei, apoi a le ie < < ^riclăie vin alb din frigider.

-Caii de paradă sunt frumoşi, caii de povară fac treaba.

—Nu e la fel de frumos ca fraţii lui – are faţa prea aspră ca săi* frumuşel. Dar este totuşi un cal de povară foarte arătos.

Morgan scoase pahare.

-Toţi sunt frumoşi.

-Sunt. Mătuşa mea – din familia Nash – s-a măritat cu un vir Jameson. Eu am dus florile. Cred că aveam vreo şase ani şi-mi amintesc cât de frumos era totul, spuse Olivia.

-Nu ştiam asta.

Olivia, îmbrăcată într-o helancă gri cu semnul păcii în cu ori curcubeului, se uită la ea.

—Ei sunt stră-strămătuşa şi unchiul tău. Aşa că ai veri îndepărtaţi printre fraţii Jameson. Am avut o rochie roz de organza şi trandahraşi roz în păr. Olivia luă vinul pe care i-l oferi Morgan. îmi amintesc st asta. Şi am dansat cu tatăl meu, apoi cu fratele meu, Wil.

William Nash, Morgan ştia. Care se dusese în Vietnam si murise acolo.

-în orice caz, familiile noastre se cunosc de mult timp şi în amândouă au fost şi cai de paradă, şi cai de povară.

Audrey scoase păinea din cuptorul de jos, îşi scutură uşor umerii în semn de încântare şi o puse pe un tocător.

-Nu era logodit, Miles?

—Nu. Umblă vorba că a fost pe-aproape, dar nu s-a ajuns până acolo. Iar Lydia nu spune prea multe despre ce se întâmplă în familie, dar ştiu că s-a bucurat.

-Acum dacă stau să mă gândesc, nici Drea nu vorbea niciodată de ea la cursurile de yoga. Chiar aşa, cine era? Nu-mi mai amintesc. Dar sigur nu cineva de pe la noi.

-O prinţesă de bani gata din Brattleboro. Ca să-şi odihnească picioarele, Olivia le ridică pe un taburet. Cal de paradă. Edgar Wineman e bunicul ei. Genul pe care le vezi în paginile mondene. Mai există pagini mondene? Eu le citeam în revista *Rolling Steme, pe* vremea mea. -Probabil.

Fascinată, Morgan se aşeză lângă ea.

-Şi? Ce s-a întâmplat?

-N-as putea să-ţi spun. Dar îmi imaginez că un nepot al Lydiei şi al lui X4tck jameson are mai multă minte decât să se lege de o femeie care se tâtâte de colo până colo în loc să pună mâna să facă ceva.

-Bun, prezintă-mi familia. Unul câte unul. Am înţeles cum e Lydia jameson, dar restul...

-Prea bine. Mick e isteţ, are viziune şi nu se sfieşte să pună mâna la rreabâ. Ar sta tot timpul pe-afară, dacă ar putea – şi el, şi Steve au petrecut multă vreme în felul ăsta.

Un atlet înnăscut. Eram teribil de îndrăgostită de el pe la 13 ani.

-Nu cred!

-Norocul tău că mi-a trecut, altfel n-ai mai fi aici să bei paharul ăsta de vin. Rory, primul lor copil, a făcut Dreptul. El se ocupă de partea legală a familiei. Are firma lui şi una din fetele surorii lui lucrează la el. Sora lui, Jacie – e cam de-o vârstă cu mama ta – a studiat arhitectura şi şi-a cunoscut soţul în facultate. Au acum propria lor afacere în New York, dar o să-i vezi prin complex de cel puţin două ori pe an. A doua fiică se ocupă de design interior şi lucrează cu ei.

-O familie foarte unită.

-Aşa este. Pe Drea ai cunoscut-o deja, cred că ţi-ai dat seama cât de cât cum este. Brici de isteaţă.

-Şi bună, adăugă Audrey.

-Aşa e. E răbdătoare ca Iov şi-mi imaginez că e nevoie, când te ocupi de evenimente. Dacă ai vreodată o situaţie delicată de rezolvat, Dreei sâ-i ceri ajutorul. Diplomaţii ar putea lua lecţii de la ea. Amestecă în legume, Morgan.

Se ridică, ascultătoare.

-Şi a treia generaţie?

-Să începem cu cei mai mici. Liam nu e doar un chip drăguţ, deşi, Dumnezeule mare, tare frumuşel este. Seamănă cu bunicul lui – atletic, în elementul lui în natură. Şi au fost destul de deştepţi cât să-l lase să-şi joace atuurile. Şi aş mai spune că are răbdarea maică-sii. Un tânăr vesel şi binedispus, din câte l-am văzut eu.

-Aşa mi s-a părut şi mie, spuse Morgan, aşezându-se la loc.

-Nell s-a desprins direct din coloana de oţel a mamei ei. Tare ca piatra, nu suferă prostovanii. Nu se dă mare şi are grijă să frecventeze afacerile locale.

Făcu o pauză, apoi continuă:

-Şi acum, Miles. Olivia sorbi gânditoare din vin. Nu e la fel de simplu de catalogat, Miles, ăsta. A rămas acum singur în casa familiei. Lydia ?i Mick au hotărât că locul era prea mare pentru ei – şi este mare – aşa că i-au dat-o lui. îmi imaginez că Rory şi Drea sunt fericiţi în casele
lor, aşa că au sărit o generaţie. în vreme ce Liam este ., hr<-
poate – din câte am văzut-să vorbească despre orice c IM
»rw > • fr^ţ lui este mult mai tăcut. Politicos, manierat,
clin câte arn .K<-rv,r destul de retras. Pe de altă parte, cu

Mick şi Lydia pe < al.- >i retrăi şi cu Rory ocupat cu firma lui de avocatură, el o să treacă în Mirând^* cârma corăbiei.

-Este o corabie foarte complexă, cu multe straturi.

Olivia dădu din cap.

-Cu multe punţi şi cu o moştenire mândră pe care trebuie sâ o Juri 1 mai departe. Eşti fericită acolo, Morgan?

-Chiar sunt. Nu e ceea ce aveam eu în gând, dar am senzaţia că mi-arr. I găsit locul. E un loc de muncă bun şi nu pot cere mai mult decât atât I

-Ba sigur că poţi. Olivia o bătu pe mână, apoi se ridică să ungă puiul 1 Dar e un început.

O dată pe lună – duminica, la ora 15.00 fix – Jamesonii aveau o 1 întrunire de familie. Tradiţia cerea ca aceasta să aibă loc în casa mare. 1 în stil victorian, unde bunicii lui Miles trăiseră vreme de mai bine de un | sfert de secol, de când se căsătoriseră. Deşi era acum a lui, Miles încă u mai considera pe ei gazdele şi şefii casei.

în copilărie, îşi petrecuse vremea în timpul acestor întâlniri citind în bibliotecă sau jucându-se în curtea din spate, torturându-şi sau ignorându-şi alternativ sora, odată ce apăruse Nell, dominându-l sau aliindu-se cu Liam, când veni şi acesta.

Vremuri frumoase.

La 16 ani, participase mândru la prima lui întâlnire şi învăţase responsabilităţile şi provocările generate de conducerea unei afaceri de familie care nu numai că susţinea familia, dar aducea venituri, locuri de muncă şi profit comunităţii locale.

Fiindcă aveau loc de zeci de ani, întâlnirile de familie decurgeau fără probleme şi dinamica familiei le făcea să curgă lin ca un râu. Nu şi le putea imagina altfel.

Se pregăti pentru întâlnire, uitându-se încă o dată peste foile de calcul, dosarele, rapoartele şi proiectele din biroul lui de la etajul al doilea din turela de est, care dădea spre curtea din faţă, iar de la fereastră se vedeau dealurile şi micuţa livadă de meri pe ale căror crengi se cocoţase cândva, cufundat în gândurile lungi ale copilăriei.

Câinele pe care Miles nu intenţionase vreodată să-l aibă dormea în faţa şemineului – unul dintre cele douăsprezece ale casei.

Câinele pe care Miles îl botezase Howl[1], pentru că urla, pusese stăpânire pe Miles şi pe casă cu o iarnă în urmă, un vagabond de origine dubioasă şi cu maniere bizare.

După ce termină revizuirea, Miles îşi luă laptopul şi biblioraftul cu dosare şi stinse din buton şemineul pe care bunicii lui îl trecuseră cândva pegas-

Howl deschise un ochi şi scoase un mârâit din gât. Miles îl ignoră si-şi văzu de drum, coborând pe scările din spate în bucătărie. Câinele, aşa cum făcea întotdeauna, veni după el. O matahală cu păr gri şi ţepos, cu o coadă care se mişca tot timpul şi urechi lungi şi pleoştite, acesta îl urmări pe Miles punând laptopul şi biblioraftul pe masa din sufragerie, aprinzând luminile şi pornind focul.

Miles se întoarse în bucătărie, deschise uşile franţuzeşti şi îi spuse: -Afară!

Howl ieşi pe verandă, coborî treptele şi se duse în curte, unde avea să petreacă o vreme apărând proprietatea de veverițe, rostogolindu-se în peticele de zăpadă şi urlând odată cu vântul.

După o serie de încercări şi erori, de nervi şi de repetiţii, Miles îl dresase până la urmă să vină în antreu atunci când voia să intre. Şi Howl îl dresase să păstreze în antreu un vraf de prosoape vechi sau să şteargă urmele de zăpadă, zloată sau noroi, în funcţie de anotimp.

Pentru că mama lui aducea o bucată de şuncă, lui nu-i mai rămânea să asigure decât cafea şi răcoritoare pentru şedinţă şi vinul pentru masa de după şedinţă. Aduceau prin rotaţie mâncarea, lucru pentru care era nevoie de încă o foaie de calcul şi încă un calendar, dar mergea.

Făcu în tihnă cafeaua, bucurându-se de ce-i plăcea mai mult pe lume – tăcerea şi solitudinea. Iubea casa, deşi era mare şi uşor ciudată. Iubea încăperile ca nişte vizuine, deşi aprecia decizia bunicului său de a doborî peretele dintre bucătărie şi sufragerie, ca să mai deschidă spaţiul. La fel cum înţelegea şi că fusese mai practic să treacă toate şemineele de la riaje de pe lemne pe gaze.

Schimbase foarte puţine de când se mutase el aici. De ce să schimbi ceva, atunci când ţi se potrivea de minune? Şi ştia prea bine că o schimbare atrăgea aproape întotdeauna după sine o alta. Se rostogoleau ca piesele de domino.

Duse serviciul de cafea în sufragerie şi aşeză totul pe bufetul din lemn de nuc. Îşi turnă o ceaşcă şi se aşeză la una dintre ferestre, privindu-şi câinele rostolindu-se în zăpadă de parcă ar fi fost pe o pajişte, vara.

Dar văzu şi mugurii formându-se pe crengi, în copaci, hreie ie bă – anemice încă, dar verzi – care începuseră să se întindă pe în curând, o să schimbe lopata şi aparatul de suflat zăpada pe maşina^ tuns iarba şi pământ proaspăt.

Pe care câinele o să se tăvălească.

Trilliumul o să apară în culori vibrante prin pădure şi e-a unşti potecilor. Arborele lui luda o să-şi arate florile roz aprins cu mu t timp înainte ca frunzele să i se deschidă, în spatele curţii, acolo un e, cu înainte să se nască el, bunicul şi tatăl lui construiseră o căsuţă în copac Cei din familia Jameson construiau lucruri de durată, isi^^u^^e_e^ apoi auzi vocile şi paşii părinţilor lui – primii sosiţi — care în r] timp ce el fusese cufundat tn visare. ^ ^

-Se simte miros de primăvară, spuse mama lui, în timp ce aşeza platoul cel mare pe insula din bucătărie.

-Eu simt miros, de şuncă. . ,

La ea acasă, maică-sa băgă vasele în cuptor, ca să stea la ca -Şunca miroase bine, dar primăvara durează mai mult.

—Unde e câinele ăla? întrebă Rory, ridicând un ditamai osul L e »-io -Afară. Se udă şi se murdăreşte.

-Cum e normal să facă un câine.

Rory lăsă osul şi o ajută pe soţia lui să-şi scoată haina. O agăţ [1] preună cu a lui într-un cui din antreu.

-Vrei cafea, scumpo?

-Nu, mulţumesc. Bună, străinule. îl strânse cu putere în braţe p* Miles. Aproape că nu te-am văzut toată săptămâna.

-Am fost ocupat.

-Mie-mi spui?

în timp ce Drea îşi pregătea laptopul şi hârtiile, Rory se duse la uşă ca să se uite afară. înalt şi zvelt, stătea cu mâinile în buzunare. Purta o cămaşă roşie reiată, pe care Miles presupunea că o alesese maică-sa, şi blugi care începuseră să se tocească la genunchi. Ţinuta lui obişnuită, atunci când nu era necesar să arate ca un avocat. Părul îi încărunţise la tâmple şi câteva şuviţe răzleţe îi rătăceau prin părul des şi şaten.

-De cât timp e câinele acolo? îl întrebă pe Miles.

-Oh, de vreo două, trei zile. L-am lăsat să se descurce singur.

Rory îl privi peste umăr.

-De vreo 10 minute. Şi-i place afară. Evident.

—îi place şi înăuntru. îl bag în casă. îl curăţ eu, nu te mai strâmba aşa. — îi e dor de Congo, murmură Drea, când Rory se duse în antreu să cheme câinele.

-Știu.

Ptecă ar fi putut, Rory l-ar fi luat pe bătrânul Boston-terier cu el în sala de judecată. Se mulţumise în schimb să-l ia pe iubitul lui Congo la bmxi în fiecare zi – partenerul lui tăcut, aşa îi spunea.

-$i mie mi-e dor de el. Şaptesprezece ani sunt mult timp şi e greu să-ţi iei rămas-bun. Ştiu că am făcut ceea ce trebuia, săracul de el suferea prea tare. Dar, până o să fie pregătit pentru alt câine, tatăl tău o să-şi reverse toată dragostea pe al tău.

îl au2i pe taică-său vorbind cu dulăul şi auzi câinele răspunzându-i cu urlete de încântare.

-Aşa se pare.

Şi, pentru că-şi auzise bunicii intrând şi le cunoştea tabieturile, se duse să mai toarne nişte cafea.

La trei, familia se aşează la masa din sufragerie – maică-sa cu un pahar de apă minerală, Liam cu o cola, restul cu cafele.

Analizară împreună rapoarte şi proiecte, încheiară afaceri vechi şi deschiseră altele noi. Printre cele noi se număra una propusă de Liam, un parcurs de corzi.

-Am făcut analiza de curs pentru construcţie şi pentru asigurare şi tata a verificat aspectele legale. Ar trebui să vă apară pe ecrane.

-Ştiu că sunt foarte populare, începu Drea, însă eu, personal, nu pot sa înţeleg de ce-ar vrea oamenii să se caţăre pe nişte funii şi pe platforme care se leagănă.

-Din acelaşi motiv pentru care vor să coboare pe pârtie pe schiuri sau pe placă. E distractiv. Şi ne-ar mări câştigurile pe care le scoatem din sporturile de vară.

-Era o vreme când drumeţiile, caiacele şi canoele erau îndeajuns pentru asta.

Privind prin lentilele ochelarilor de citit, Lydia studie proiectul.

-Vremurile se schimbă, fata mea dragă.

Privi de cealaltă parte a mesei, spre soţul ei.

-Şi-ncă cum.

-Peretele de căţărare pe care l-am instalat acum cinci ani a avut succes. Pe timp de vară, este închiriat la toate orele în weekend şi în proporţie de patruzeci până la şaptezeci la sută în timpul săptămânii. Tiroliana e trăsnet. Intenţionăm să le încorporăm pe amândouă într-un pachet de aventură sezonul ăsta. O să adăugăm peretele de căţărat sau tiroliana la drumeţii, traseele pe bicicletă sau cursele de caiac.

Participi la trei aventuri, ai cincisprezece la sută reducere la o achiziție de la Outfitters. Am putea să adăugăm și parcursul de corzi sezonul ăsta, dacă-l terminăm la timp. Sau sezonul viitor.

Lydia lovi masa cu degetul.

-Miles, nu ţi-ai exprimat încă părerea.

-L-am lăsat pe Liam să-şi prezinte cazul şi cred că .1 tăcut • irte M-a bătut la cap până ce m-am dus la White Rtver. să irit crc parcuri de eoni de acolo. Nu e uşor, dar e distractiv. Şi prinde

-White River e de trei ori mai mare ca noi.

Liam rânji.

-Noi suntem mici, dar puternici, bunicule.

-Evident, Liam este pentru, supuse Mick la vot, depărtân mai Miles, presupun că şi tu la fel?

-Da.

-Nell?

-Sunt de acord.

-Draga mea Drea?

Dându-şi părul pe spate, Drea îi un zâmbi cochet socrului ei.

-Crede-mă, dragul meu Mick, că n-o să înţeleg niciodată e da cineva bani ca să atârne pe-o funie, dar votez pentru.

-La fel şi consilierul juridic, adăugă Rory.

-Adaug şi eu votul meu. Vrei să fie unanimitate, Lydia?

-Dacă nu te apleci după schimbări, te frângi. Ridică degenil ară ta spre soţul ei. Să nu-ţi treacă o clipă prin cap că o să te urci pe corzi alea, irlandezule.

—Strici tot cheful omului.

-Super! O să mă apuc de treabă cu inginerul şi constructorul săptămâna viitoare. Mulţumesc. Nu mi-ai spus că te-ai dus la White River.

Miles ridică din umeri.

-Toamna trecută. Nu ţi-aş fi spus nici dacă nu mi-ar fi plăcut. Te-am lăsat să-ţi pledezi cazul.

-Mai ai şi alte idei, Liam?

-Nu, bunicule. O să-mi accept victoria şi o să mă retrag de pe teren-

-Drea?

-Câteva schimbări de sezon în pachetele pentru evenimente. Si eu, şi Nell lucrăm la ideea unui picnic la mijloc de săptămână, pentru vară. Un meniu fix, în fiecare miercuri. Mese lungi lângă lac, două baruri, bufet suedez, muzică live.

-Picnic lângă lac, preluă Nell ideea. Lucrez cu bucătarul de la Cabană. Un meniu simplu, prietenos. Cu opţiuni pentru copii, pentru vegetarieni şi vegani. în principiu, ce facem deja duminica la Bufetul de Seară la Cabană, doar că la mijloc de săptămână şi în aer liber.

-îmi amintesc cum dormeam în cort, lângă lac, pe vremea când doar Cabana.

Mick studie estimările de cost şi ridică sprâncenele.

i era

c »tătarele aste« costa mult mal mult decât un aragaz de voiaj sau o ,£*>0 pe un foc de tabără.

Vremurile se schimbă, spuse Lydia, şi Mick râse.

Touché. Trebuie să mărturisesc că-mi place ideea. Mesele lungi, ,«mcni care să stea împreună. Aşa se clădeşte o comunitate.

-O să avem nişte cifre clare la următoarea întâlnire.

-Si meniul – care va putea fi schimbat, în funcţie de nevoi, adăugă Ore». Cei de la bar se coordonează cu spa-ul şi introduc o băutură de «eîon, începând cu Mărgărită cu lavandă.

-Ce mama naibii mai e şi asta.[7] întrebă Mick.

-Ideea noului manager de la Après. Şi mi se pare isteaţă. Nell nu e încă pe deplin convinsă, dar mie-mi place, continuă Drea. Mai ales de când Morgan mi-a făcut una.

-Nu mi-a făcut şi mie.

Drea ridică din umeri spre fiica ei.

-Nu ai spus că vrei s-o încerci. Susţine că poate să pregătească *o* băutură specială pentru fiecare element pe care îl propulsează cei de la spa. Şi o cred. Pe lângă asta, am schimbat politica şi îi dau lista cu evenimentele planificate şase luni în avans.

-Cu asta sunt de acord. Ajută personalul să fie mai organizat. Mi-a dat peste nas în timpul interviului. încă mă sâcâie.

-Cum adică „ţi-a dat peste nas"? întrebă Miles.

-Am vrut s-o văd cum prepară un cocktail şi mi-a cerut să-i arăt un act de identitate înainte să mă servească.

Rory râse cu poftă.

-Scumpa mea, ia-o ca pe un compliment.

-Ştii ce-a fost? Tupeu.

Nell ridică din umeri.

-Trebuie să fiu de acord şi cu asta. Mi-a părut rău când l-am pierdut pe Don, dar trebuie să recunosc că ea are aptitudini manageriale mai bune. Opal se plânge că se mişcă încet...

-Opal se plânge şi că apa nu-i destul de udă, când nu-i convine ceva.

-Aşa e, îi răspunse Nell lui Liam. Şi adevărul este că bacşişurile au crescut, la fel şi profitul de la Après – chiar dacă numai puţin.

-Nu se mişcă încet, comentă Miles.

Acum Lydia lăsă capul pe-o parte.

-Oh?

-Am fost acolo vineri seara, am stat o vreme. Cam pe la miezul nopţii Ü în momentul ăla, rămăsese singură la bar. Era lume multă şi treaba se ®i$ca suficient de repede. Nu am văzut nici o ezitare, nici măcar când '* avut de a face cu un tip care-şi sărbătorea divorţul cu ceva prea mult entmiasm şi cei doi prieteni ai lui, care nu se mai ţineau pe

ptor^ 1 ^
Toţi trei erau deja beţi criţă când s-au aşezat la bar. Pentru .î-m um** * ^
limita, Miles trecu de la cafea la apă. S-a asigurat că srârc.tu în c<n». I plex înainte să-i servească, dar în aşa fel încât să nu se -irnra iterw», I Şi, când divorţatul s-a dat la ea, l-a refuzat, dar într-un m<>d care 1 lase orgoliul intact.

-La urma urmei, e nepoata Oliviei Nash, spuse Mick.

-Erai la Après când mi-ai trimis mesajul?

—Tu mi-ai trimis prima.

Drea deschise gura, dar se gândi mai bine.

—Poate. k 1

— Amândoi ar trebui să faceţi altceva decât să lucraţi viner, I miezul nopţii.

-Amândoi mi-au trimis mesaje mie, şi eu chiar făceam altcev

Nell se întoarse spre fratele ei mai mic.

—Cum o cheamă?

Liam rânji.

-Şi cu asta, întâlnirea s-a încheiat.

Mick îi făcu şmechereşte cu ochiul nepotului.

—Hai la masă!

10

în ziua ei liberă, Morgan cedă presiunii şi se aşeză pe un scaun de salonul de frumuseţe.

Stilista, Renee, îşi purta părul şaten-auriu cu vârfuri roz într-o coadă cu o împletitură superbă. îi aruncă o privire lui Morgan şi oftă.

-Femeie, ce ţi-ai făcut în cap?

-Păi... în defensivă, Morgan îşi trecu o mână prin păr. L-am tăiat puţin.

-Noi două o să facem o înţelegere.

—Serios?

-Dacă o să-ţi placă ce-o să-ţi fac, promiţi să nu-ţi mai bagi niciodată singură foarfeca în păr. Apoi îşi trecu degetele ca un pieptăn prin părul lui Morgan. E frumos şi sănătos. Şi e blond natural, ca al mamei tale. Ai noroc. Cam ce ai vrea?

—Ceva simplu, uşor de întreţinut. înainte îl purtam ceva mai scurt, cu o tunsoare în unghi. Dar mi-a fost frică să tai atât de mult.

(\tmne*euie mare! Renee miji ochii, cxaminAnd-o pc Morgan în ,viind*. Ai o faţă frumoasă, cu trăsături puternice »1 formă dc

romb. Osft tncercâm ceva îndrăzneț, dar elegant.

-Oh, păi...

- Oede-mă. O să-ți placă.

l\tpă ce fu spălată pe cap – șl se simți minunat Morgan sc așează înapoi în scaun. Sunetele și mirosurile din salon o învăluiau, în timp ce Rcncc tăia și iar tăia.

Nu-și petrecuse niciodată prea mult timp în saloane, doar o tunsoarc rapidă o dară la șase săptămâni. Intra și ieșea. Aici însă femeile păreau să dhovească, făcând conversație în scaunele de pedichiură sau la mesele 3c manichiură, în timp ce vocile lor se amestecau cu țăcănitul foarfecilor $i cu bâzâitul aparatelor de tuns.

Era ca într-un bar, își dădu Morgan seama. Era un fel de lume de sine stătătoare, cu clienți regulați, clienții care intrau întâmplător și cei care îi serveau.

-E o tunsoare bună, hotărî Renee, în timp ce storcea ceva în mâini și le freca apoi între ele. Și ai suficient volum, așa că n-o să ai nevoie de prea multe produse cosmetice, decât dacă vrei să-ți faci de cap. Pune niște spumă din asta – începu să-i pieptene iar părul cu degetele – așa, înainte să-l usuci cu fonul. Sau poți să o folosești între spălări, pe părul uscat.

-Bine.

Renee zâmbi și începu să mânuiască fonul și o perie.

-Fii atentă ce-ți fac aici. O să fie ușor de întreținut. Ți l-am tuns în trepte, e elegant dar și puțin răvășit, înțelegi? Și ți-am lăsat bretonul mai lung, pe care să-l dai de la dreapta la stânga. îndrăzneț. Nu o să arate prea încărcat și o să se miște lejer.

Uluită, Morgan privi transformarea până fu gata. Adio, tunsoare dură si unghiulară de dinainte. Adio, încercări de frizer amator. Părul ei arăta acum proaspăt și lejer și câtuși de puțin sofisticat – pentru că nu avea mei timpul, nici îndemânarea de a întreține o coafură prea complicată.

Ce avea acum? O frizură simplă și lejeră și – presupunea – îndrăzneață * elegantă.

Ridică privirea spre Renee în oglindă.

-Promit că nu mă mai tund niciodată singură.

-Asta-mi place să aud.

-Pot să fac o programare pentru data viitoare? Când crezi c-ar trebui vin iar?

-Asta-mi place și mai mult să aud. îți găsim un loc.

Se duse la sera care se afla la câțiva kilometri în afara orașului« cumpără panseluțe și ghivece și tot ce avea nevoie ca să le planteze.

Când le auzi pe doamne întorcându-se acasă, turnă vinul.

-Morgan, panseluțele! Sunt atât de drăgălașe! Și ceva miroase foanț bine. Ai gătit? Nu e ziua ta să... Oh, Doamne! Maică-sa se opri în loc. Părul tău. E adorabil!

-Serios?

—Da. întoarce-te, întoarce-te. Ce-mi place! Mamă, uită-te la fata noastră!

-Mă uit. Ți se potrivește. O coafură pentru o tânără încrezătoare. Ce faci aici?

-Am găsit o rețetă cu resturi de pui și mi s-a părut ușoară. Întotdeauna pare mai ușor decât este, așa că n-o s-o mai cred altă dată. Dar cred că e bun. L-am gustat și mi s-a părut bun. Chili de pui.

-Ce surpriză! Trei surprize dintr-odată. Și toate trei minunate.

Audrey luă vinul.

-Ai avut o zi plină.

-M-am simțit bine. M-am simțit bine tot timpul.

-Hai să stăm puțin jos. Olivia își luă paharul de vin. Și să ne simțim bine.

Când Nell intră în bar cu puțin înainte de prânz, Morgan deretica prin spate.

—În primul rând, părul e super.

-Mulțumesc. Pot să-ți aduc ceva?

-Nu încă. Unde e Nick?

-Pe scaun, la dentist. își obturează un canal.

-Au! Instinctiv, Nell trase aer printre dinți. Asta mi-a amintit că trebuie să-mi caut și eu un dentist.

-Faci tură dublă? N-ai găsit pe nimeni să ia tura lui?

-Copilul lui Charlene e bolnav. Rob are două cursuri azi și se apropie examenele, așa că nu am vrut să apelez la el. Aș fi rugat-o pe Becs, dar ea a lucrat o tură dublă ieri, pentru că puștiul lui Charlene e bolnav. Cabana găzduiește un eveniment privat, așa că nu avea rost să iau din oamenii de acolo, când puteam să vin eu. E-n regulă. Mă descurc.

-Cât de bolnav? Care copil? Jack sau Lilah?

-Jack, și febra i-a cedat în dimineața asta. E mai bine.

Și conta, își spuse Morgan, că Nell întrebase și că știa cum îi cheamă pe copiii lui Charlene.

-Bine, atunci. O să vină frații mei. O să avem o ședință și-o să mâncăm ceva.

Se uită la ceasul de la mână.

- Eu am venit mai devreme. Miles o să ajungă la timp. Liam o să întime.

Se *așează* pe unul din scaunele înalte și bătu cu unghia într-un anunț «sal îr» fața unei vaze cu crăchițe de lavandă.

-Ei?

- Merge binișor. Un grup de cinci persoane – cu pachete complete la țw, experiență pe care o repetă în fiecare an – a comandat două runde. Vier să încerci?

-Nu încă. Mama a spus că cea pe care i-ai trimis-o a fost

delicioasă. At tbst foarte ingenioasă. Ai aflat unde era şi i-ai trimis o Mărgărită. Respect ingeniozitatea.

-Mă bucur că i-a plăcut.

-Da, i-a plăcut. Dar eu cred că o să vreau un latte.

-Ce-ai spune de un latte cu lavandă?

Expresia care apăru pe chipul lui Nell era un amestec de fascinaţie s groază.

-Glumeşti?

-Deloc. Vrei să încerci?

-Dacă refuz, sunt laşă. Şi asta e iar ingeniozitate.

-Nu eşti laşă.

Morgan se duse la aparatul de cafea. Dacă nu-ţi place, îţi fac una obişnuită. Am auzit de noul eveniment de vară – Picnic lângă lac.

-Chiar aşa? Nell îşi schimbă poziţia, ca să o urmărească pe Morgan. Ce repede circulă vorba.

-Dacă ştii să asculţi... E o idee bună. A ta?

-A mea şi a mamei. Am gândit-o împreună.

-Aţi gândit bine. Oamenii o să se certe care să lucreze acolo. Şi e ocale de a vă asigura că lucrurile rămân proaspete şi noi. Ca un latte ie lavandă, spuse ea, aşezând o cană mare în faţa lui Nell.

-Rămâne de văzut. Ai aflat şi de parcursul de corzi?

-Nu. E clar că nu ascult cu suficientă atenţie. Adăugaţi un parcurs it corzi?

-Este ideea lui Liam şi motivul pentru care ne întâlnim azi aici. ® principal. Se opri ca să guste cu precauţie din cafea. Apoi gustă *- Şi trebuie să recunosc – e foarte bună. Cine naiba se gândeşte la bestii de genul ăsta?

-Cred că a plecat din Asia.

-În fine. Sorbi din nou. O să-i spun asistentei să mai facă un anunţ.

după expresia satisfăcută de pe faţa ta, îmi dau seama că exact asta >P«ai *A* obţii.

-Am o expresie satisfăcută? Morgan îşi puse mâinile pe tară Cred că am afişat expresia de mulţumire tacită. Ceva de genul ăsta nu ar â mo la încă o Rundă, dar o să prindă la clientela voastră. Păstrează *cda* preţ ca pentru un latte obişnuit – costurile ingredientelor adiţionalei« minime – şi o să se vândă.

-S-a făcut. Miles! Nell îşi schimbă iar poziţia în clipa în care în« fratele ei. Gustă asta.

Miles clătină din cap şi se uită la Morgan.

-O cafea neagră. Ai trecut de tura de zi?

-Obturaţie de canal, începu Nell, copil bolnav, examene, ace dublă. întinse iar latte-ul cu lavandă spre el. Doar gustă!

-Frate! Luă o sorbitură rapidă şi zgomotoasă, apoi păru sincer Cafea cu aromă floralâ? De ce?

-Miles e un puritan când vine vorba de cafea. Nu e cafea a nu e neagră.

-Atunci îi aduc una neagră.

-Bine. Liam o să vrea o cola când o să ajungă.

-Şi cartofi prăjiţi cu brânză?

Miles se uită în ochii lui Morgan. Nu, nu era un cal frumos, e pa îşi aminti ea. Dar era un cal de povară foarte, foarte arătos.

- Probabil. O să luăm un separeu în spate. , ~

Nici de data asta nu purta costum, observă Morgan, în timp se îndepărtau. Pantaloni negri, cămaşă albă apretată, pantofi de ca te – pe care îi purta cu aceeaşi uşurinţă cu care-şi afişa atitudinea direc ^ O catalogase pe Nell drept o persoană greu de câştigat, dar reU*^ j facă vreo câţiva paşi în direcţia asta. Miles i se părea chiar şi mai di c' • dar avea să găsească ea o cale să ajungă şi la el.

Oamenii începură să umple barul. Evenimentul privat de la Cabană însemna că oaspeţii care voiau o masă uşoară trebuiau să vină la Apr^5- Foarte bine, hotărî ea, în timp ce pregătea primele comenzi. O să fie ocupată.

Când Liam intră în grabă – cu bocanci în picioare, un pulover negru şi blugi –, Morgan îi arătă separeul din spate.

-Am întârziat puţin. N-au comandat încă, nu?

-Nu.

-Super. îmi dai te rog...

îi întinse un pahar înalt cu cola şi o felie de lămâie.

Liam îl luă şi se îndreptă grăbit spre separeu.

Ăsta nu era deloc greu de înţeles, îşi spuse Morgan. Dar era dulce şi amabil.

-* Apoi 1*1 îndreptă atenția spre cele d<nia femei, evklent surori, pn- | ubii gemene, cure se așezară pe două scaune de Har. Cea din stânga
iprivi încruntată anunțul.

-Ce e o Mărgăriră cu lavandă ?

-Ceva delicios, o asigură Morgan.

isi continuă tura și, înainte de cinci, puse pe har și anunțul pentru fotre-ul cu lavandă. Nell își ținuse cuvântul. La miezul nopții, când începu si viseze la un duș plăcut și fierbinte și la un pat moale și cald, avea sase mese, cinci separeuri și cinci din cele opt scaune de la bar ocupate. *j* Miles veni, se așeză pe un scaun din capătul barului, își scoa- | sc telefonul.

Gemenele – 38 de ani, venite din Middlebury pentru o excursie de trei zile împreună – se întoarseră pentru un pahar după o cină elegantă. Comandară Mărgărită de lavandă. După ce le servi, se duse la Miles.

- Un pahar de cabemet? întrebă.

Bărbatul dădu doar din cap, așa că-i turnă vinul și-l lăsă în pace.

40 de minute mai târziu, le ură noapte bună gemenelor și se întrebă cum ar fi fost oare viața ei dacă ar fi avut o soră geamănă. Sau un frate. Mu neapărat geamăn.

Când cei șase clienți gălăgioși de la una din mese hotărâră în sfârșit să se retragă, nivelul de zgomot scăzu considerabil. Mai rămâneau cei doi Bârfeați de la bar care nu mai aveau decât câtva guri de bere în pahare, ?rupul de patru care terminau o sticlă de vin, o pereche care sorbea din ai doilea rând de martiniuri și Miles.

-Ultima strigare, domnilor! Mai dorește cineva ceva?

Toți refuzară și achitară nota. Grupul de patru plecă după doar câteva minute.

-încasez eu nota la masa trei, Holly. Poți să te duci acasă.

-Ce seară! Credeam că ăia de la masa trei o să plece să tacă salteaua scârțâie de acum o oră.

-Preludiu cu martini.

Râzând, Holly se duse în spate să-și ia haina și Morgan turnă apă platâ în două pahare umplute cu gheață. Puse unul în fața lui Miles.

-Mulțumesc. Nu ridică privirea. Ai ajuns la ultima strigare, iar domnul și doamna Martini încă mai sorb din pahare. Nu puteai s-o lași pe Holly să închidă barul.

-Căpitanul e ultimul care părăsește corabia. Iar domnul martini este, cei drept, căsătorit, dar doamna nu e soția lui.

Ridică privirea acum. Ochii de tigru îi erau animați de curiozitate. -Cum ți-ai dat seama?
-El are verighetă. Ea nu.

— Poate că a trimis-o să fie lărgită.

-Posibil. Sau nu. E cu doisprezece, poate cincisprezece am I nără ca el.

-Asta nu înseamnă nimic.

Şi, văzând că i-a captat interesul, Morgan simţi cum începe înceţi#, | încetişor să cedeze.

-în sine, nu. Se uită la cei doi, în timp ce sorbea clin apă. Când nu I sunt ocupaţi să-şi manifeste în public afecţiunea, ceea ce le ia foarte mult I timp, el îi explică, iar ea îl ascultă cu ochii măriţi, ca şi cum ar fi cel mai I fascinant bărbat pe care l-a întâlnit vreodată. Şi, când s-a dus la toaletă, | tipul s-a uitat la fundul ei. Nu a salivat, dar nici mult nu mai avea.

— Poate că sunt încă foarte atraşi unul de celălalt.

—A primit un telefon în timp ce ea era la toaletă şi pun pariu ci I

aceea **era doamna Martini. S-a enervat. A fost scurt. Se poate spune I că i-a retezat-o. Apoi a luat o gură mare de martini, s-a încruntat şi şi-a învârtit verigheta pe deget. Atunci a comandat a doua rundă.**

—Dovezi circumstanţiale.

Morgan se aplecă spre el.

-Îţi plac pariurile, Miles?

-Poate.

-Punem pariu pe un dolar nou-nouţ că am dreptate.

-S-ar putea să nu am unul nou-nouţ.

— Poţi să-mi rămâi dator. în orice caz, i-a spus nevestei că are afaceri j afară din oraş. Ea nu îl crede, aşa că l-a sunat şi i-a dat mai multe mesaje. I-a spus noii lui cuceriri că este în mijlocul unui divorţ foarte dificil şi de durată. Poate că fata l-a crezut, poate că nu, în orice caz s-a ales cu tratamente la spa şi o cameră luxoasă de hotel şi brăţara aia de platină cu care se tot joacă şi care a fost cumpărată din magazinul de bijuterii al complexului. Era expusă în vitrină. E superbă. Scuză-mă.

Domnul Martini îi făcu semn. Morgan puse nota într-o copertă.

Miles o privi cum se duce la masă şi poartă o scurtă conversaţie cu cei doi în timp ce bărbatul adaugă bacşişul şi semnează nota.

-Vă doresc o noapte minunată, domnule şi doamnă Cabot!

Femeia chicoti şi se lipi de domnul Martini.

-Oh, nu suntem căsătoriţi. încă.

Morgan luă paharele goale şi şterse masa cu cârpa de la bar pe care o puse apoi în cordonul de la brâu.

-îţi datorez un dolar.

-Da, aşa este. Unul nou.

Puse paharele de martini, paharul de vin, paharele de apă şi farfurioarele pe o tavă şi duse totul în spate, în bucătărie. Când se întoarse, Miles

no tn*i em. Morgan ridica din umeri, arunc* gheata şi şterw chiuveta închine cam, încuie sertarul de hani, mai şrer*e n dar* zdravăn barul *,*ncfe4e.

Sc întoarse, îmbrăcat cu o haina neagr* şi cu un fular la gAr

-îmi pare rSu, domnule, dar am închis.

-Te conduc.

-Oh. Mulţumesc, dar nu e nevoie...

-Oricum trebuie să mă duc la maşină. Ia-ţi haina.

Morgan îşi luă haina, căciula croşetată, fularul, mănuşile

Când o văzu aşa înfofolită, Miles o privi lung.

-Faci o excursie la polul nord?

-Nopţile astea reci din Vermont nu seamănă încă a primăvară penau mine.

Miles stinse luminile, şi Morgan mai aruncă o privire în urmă – totul era în ordine – înainte să treacă pe sub arcadă împreună cu el.

Traversară foaierul liniştit, unde recepţionerul de noapte citea un ziar, la biroul lui.

-Noapte bună, Walter!

-Noapte bună, Morgan! Noapte bună, Miles! Aveţi grijă cum conduceţi.

Ieşiră în frigul aspru. Nu era la fel de ascuţit cum fusese cu o lună în urmă, hotărî Morgan, dar încă muşca. Făcură stânga pe aleea lată, îndepărtându-se de grădinile din faţă şi de parcarea pentru clienţi înspre lotul destinat angajaţilor. Proprietarii aveau locuri rezervate, pe care erau trecute numele lor. Maşina lui Miles – un SUV negru – era singură, dar trecu pe Lângă ea, continuând să meargă alături de Morgan.

-Maşina mea e chiar acolo. Mulţumesc că m-ai condus.

-Te referi la maşina aia? Făcu vreo câţiva paşi înspre maşina Ninei. îţi trebuie mai mult de-un dolar dacă mergi cu asta.

Poate că s-ar fi simţit ofensată dacă n-ar fi fost purul adevăr.

-îmi caut o maşină.

în curând, adăugă în gând.

-Găseşte-ţi una mai repede. Te aştept, să fiu sigur că porneşte.

-Porneşte. Mulţumesc din nou. Noapte bună!

Se duse la maşină şi, din aerul rece, intră în aerul şi mai

rece – dacă era cu putință! – dinăuntru. Motorul mârâi, tuși. Morgan închise ochii Și spuse o rugăciune. Și, când în sfârșit pomi, își promise că o să caute cu toată seriozitatea o mașină în următoarea ei zi liberă.

Momentan însă, nu trebuie decât să o ducă până acasă. Se uită în oglinda retrovizoare, îl văzu pe Miles în picioare, cu mâinile în buzunarele

hainei, privind-o cum se îndepărtează. Și-și spuse, l i . crăpătură, oricât de mică, în carapacea MORA

Săptămâna trecu repede. Își puse salariul la banel •: ^ mare parte din bacșișuri, apoi își petrecu dimineața de luni ■ ii.r.ind^ la mâna a doua pe net. Ajunse la concluzia că-și permite i m mâna a doua cât de cât de bun-simț, dar că și-ar li permis un.i m,« dacă mașina Ninei mai rezista încă o lună.

- încă o lună, murmură ea.

Spinarea iernii se rupsese și, chiar dacă primăvara nu pr> >tiuse inel pe deplin, chiar dacă zăpada și frigul continuau să amenințe, ^el puțjl începeau să dea înapoi.

încă o lună însemna că putea să depună un avans mai siih^rantiil și să facă un împrumut mai mic. Iar mașina Ninei nu trebuia 'ă o Jucjl decât până la muncă și înapoi, din când în când de ici pana colea a, | până în oraș dacă dădea o mână de ajutor la cafenea.

Lăsă laoparte mașinile și începu în schimb să caute rețete ușoart I Când se sperie și de asta, se hotărî să facă o plimbare. I

Să-și limpezească mințile, își spuse, în timp ce-și punea bocancii ■ Să-și dea seama ce ar trebui să facă mai departe. Nu putea să alerge pt I loc la nesfârșit. 1

Da, avea un loc de muncă, își aminti în timp ce ieșea din casă. Lnui I bun, care îi plăcea foarte mult. Avea unde să stea și învețe ceva noum I fiecare zi petrecută împreună cu doamnele. Nu-i era dor de casa ei 1 Nu mai fusese casa ei de când murise Nina. îi era dor de Nina și avea I să-i fie întotdeauna și de prietenia pe care o legase cu Sam. Pe colegii i | de șefii care deveniseră familia ei când se stabilise acolo.

Se opri și se uită spre cerul șocant de albastru, înspre munți- Nu avusese asta, își spuse. Nu avusese un astfel de tablou chiar în curtea ei. Și aici o să aibă patru anotimpuri. Oare nu vedea deja primele semne de primăvară? Și da, schimbările din aer, din lumină.

Următorul pas?

-Mașina, Morgan. Știi foarte bine. Hai, nu mai fi botoasă și du-ce să-ți găsești o mașină.

Pentru că nu era vorba doar de bani. însemna să renunțe la ultima ei legătură cu Nina, 1 tot ce o mai lega de viața de dinainte.

. .vgaut v.avavi

Se duse înapoi în casă și se îmbrăcă repede, ca o femeie care știe ce vrea. Scoase hârtiile – actul de proprietate pe care părinții Ninei îl trecuseră pe numele ei, documentele de asigurare, informațiile bancare, tot ce-i trecu prin minte.

Băgă totul într-un dosar și-și puse cerceii norocoși. O să aibă nevoie de noroc ca să negocieze un preț bun și să obțină un împrumut avantajos.

Ştia d nu era într-o poziţie prea grozavă, dar avea iă se descurce.

-Şi ei vor să-şi vândă maşinile, nu? O să găsim o soluţie.

îsi aranjă părul – îndrăzneţ şi elegant, îşi aminti. Apoi coborî la parter si-si îmbrăcă haina.

Când deschise uşa ca să plece, îi găsi în prag pe agenţii speciali Morrison şi Beck. Totul în ea îngheţă.

-Domnişoară Albright. Plecaţi? Putem veni altă dată.

Se uită lung la Morrison.

-Tocmai... Nu, nu e important. Intraţi. Făcu un pas în spate, asemenea cuiva prins într-un vis. Daţi-mi hainele. După ce le luă, le atârnă, cu mişcări foarte precise, în holul de la intrare. Vă fac o cafea.

-Nu vă deranjaţi, îi spuse Beck. Ce-ar fi să ne aşezăm?

-Da, desigur. Ne aşezăm.

îi conduse în sufragerie, unde cei doi se aşezară pe câte un fotoliu, aşa că ea luă loc pe canapea. îşi strânse mâinile în poală.

-A... A f&cut-o din nou. Altcuiva. Aţi venit să-mi spuneţi că a făcut acelaşi lucru altcuiva. E moartă?

-O femeie din Tennessee, lângă Nashville. Singură, continuă Beclc. Blondă şi subţirică, de 29 de ani. A fost găsită acum două zile de sora ei, după ce nu a răspuns la telefoane şi la mesaje şi nu a apărut la serviciu.

-Conturile bancare i-au fost golite. Mai multe împrumuturi au fost făcute în numele ei, folosindu-i casa drept garanţie. Maşina i-a fost furată. Sora ei l-a identificat pe Gavin Rozwell drept bărbatul cu care sora ei se întâlnea de câteva săptămâni.

-înţeleg.

Dar nu înţelegea. Nu putea să înţeleagă.

-A folosit de data asta numele John Bower, îi spuse Beck. Pretindea că este fotograf şi că lucrează la un album. Pe ea o chema Robin Peters.

-îmi pare rău. îmi pare rău că i s-a întâmplat asta. îmi pare rău pentru familia ei. Dar nu înţeleg de ce aţi venit până aici să-mi spuneţi mie.

-Până acum, nu a lăsat nimic în urmă. Dacă victima avea bijuterii, i le lua, împreună cu toate celelalte lucruri de valoare. De data asta, victima a fost găsită purtând asta.

Beck scoase o fotografie şi i-o întinse lui Morgan.

-E... e medalionul meu. Cel pe care mi l-a dat bunica. A

fost al mamei ei. Are poze înăuntru. Părinţii bunicii mele. Nu înţeleg. 1 l-a dat înainte să-i facă asta?

Morrison aştepta până ce Morgan se uită la el.

-Nu credem că aşa a fost. Sora ei nu îl mai văzuse. Nici unul dintre colegii ei nu o văzuse purtându-l. Doar că, în loc de fotografiile pe care

le-ați menționat în declarația de după inculcnr. în.'mr • acum pe astea.

Moițan luă următoarea foaie care îi fusese întins'» > ' • o fotografie cu propriul chip si încă una a bărbatului r' ·' drept Luke Hudson.

PARTEA A II—A

Un nou început

Mâine, spre alte păduri şi păşuni noi.
John Milton

Toate începuturile sunt grele.
Proverb german

Panica. O copleşea, îi ţiuia în urechi, îi bloca gâtul.

-Ce e asta? Ce înseamnă? Este imposibil să ne considere un cuplu. Sta

nu am – nu era ceva serios, nu a fost niciodată. Nici măcar când credeam că...

-Rozwell nu are relații normale, Morgan. Beck vorbi cu grijă. Credem *d* eșn singura femeie pe care a vizat-o și care a supraviețuit. Și, din câte șrim, este prima dată când lasă un trofeu luat de la o țintă la o noimă ulterioară.

-Trofeu, repetă Morgan.

-Obiecte pe care le păstrează, îi explică Morrison. Știm, pentru că *m* recuperat o parte din obiecte, că are tendința să le vândă sau să le amaneteze pe cele cu valoare mai mare. Dar nu avem nici o dovadă care ¿ne facă să credem că scapă de toate. Este foarte probabil că

păstrează anul sau mai multe obiecte de le victimele lui.

-Drept trofee.

Auzise de așa ceva, desigur. Citise cărți, văzuse filme. Dar gândul aducea cu sine o groază nouă.

-Așa ca... ca un cap de cerb pe un perete. Dar nu a păstrat meda- touil meu.

-L-a pus la gâtul victimei, știind că îl vom identifica drept al tău – daar și fără fotografiile pe care le-a pus înăuntru, ne-am fi dat seama că «unul din obiectele furate în ziua în care a fost ucisă domnișoara Ramos.

-De ce a făcut asta? Dar știa. Știa deja. Ca să mă sperie, spuse ea, «amte ca

vreunul dintre agenţi să apuce să-i răspundă. Să-mi spună 3 nu a uitat de mine. Să... să sugereze că există o legătură între noi. &ce-i pasă? întrebă ea. A câştigat. A omorât-o pe Nina, mi-a ucis cea
mai bună prietenă. Mi-a luat
totul. Am pierdut fot. – .i -
ULM de muncâ. Mi-am
pierdut casa.

-Trăieşti, spuse Beck simplu.

-Nu şi Nina.

-Nu pe Nina o voia. Pe ea a omorât-o pentru că a rreh<m. nn$.l dorinţă. Pentru prima oară, a dat greş. A ratat. Tu trăieşti, repetă | Şi-

ți reclădești viața. 4

Pas cu pas, își spuse. Cărămidă cu cărămidă.

Și acum?

-Spuneți – adică el spune – că nu a terminat cu mine Îmi spuneți 1 că s-ar putea să încerce din nou. Ce-ar trebui să fac ? Se ri icâ M începi 1 să se învârtească agitată de colo-colo, strângându-și corpul cu ratek I Să mă mut iar, să mă ascund, să-mi schimb numele? Și I[a ce ml ,r ⁎005¹ I

toate astea? Dacă vrea să mă găsească, o să mă găsească.

I

-Vrea să-ți fie frică, spuse Morrison. Vrea să trăiască în mintea o. I Tu trăiești într-a lui. Și asta-l arde, Morgan. îi râcâie orgoliul, 51

ar- 1 sura aia, răcâiala aia l-a determinat să facă o greşeală majoră. Suntem I preveniţi, la fel şi tu.

1

—Şi la ce-mi foloseşte asta? Se trânti iar pe canapea, cum o | trăiesc privind în fiecare zi peste umăr, aşteptându-l să vină după mine. Dar mama, dar bunica mea?

-Vă sfătuiesc să instalaţi un sistem de securitate.

—Avem unul, spuse Morgan obosită. Nu-l folosim niciodată. ^ 1

-E cazul să începeţi, spuse sec Morrison. Morgan... Se aplecă în j faţă. Nu o să-ţi spun că nu trebuie să-

ți faci griji, dar ai avantaje în povestea asta.

-Ce-ar fi să mi le prezinți, pentru că eu nu văd nici unul.

-Știi cum arată. își schimbă înfățișarea – culoarea părului, părul faci . lentile de contact, ochelari – dar îl cunoști. Nu-și poate folosi metodele obișnuite cu tine. Trebuie să găsească altă cale, și de data asta poți să-l blochezi. Sistemul de securitate e prima măsură.

-Lucrezi noaptea, continuă Beck. Cumpără un buton de panică, țin« cheile și butonul de panică în mână, când pleci de la muncă. Roagă-i pe cei de *la* pază sau o colegă să te conducă la mașină. Verifică

presiunea roților și nivelul de benzină înainte să pleci cu mașina. N-o lăsa niciodată deschisă și verifică bancheta din spate înainte să urci la volan.

-Am dat deja fotografia lui Rozwell agenției locale de implementare a legii. Ar trebui să o dai și tu departamentului de securitate de la locul tău de muncă și celor de la afacerea familiei tale. Ca să te rănească, trebuie să se apropie de tine. Fă să-i fie greu să se apropie.

—Ar putea să mă împuște pur și simplu în cap, de la distanță.

-Nu ar fi nici o satisfacţie pentru el în asta, spuse Beck cu atâta ireniate, încât pe Morgan o înecă râsul.

-Oh, atunci e bine.

-Trebuie să te omoare de aproape. Trebuie să fie personal, pentru d este ceva personal pentru el. E posibil să li făcut asta doar ca să ne jea nouă peste nas şi să te sperie pe tine. Dar te sfătuiesc vehement să *ta* măsurile de siguranţă de care am vorbit.

-Ţine-ţi telefonul mereu încărcat şi asupra ta, adăugă Morrison. Anuntă-ne, şi pe noi, şi poliţia locală, dacă încearcă să ia legătura cu ane. Contactează-ne şi dacă simţi pur şi simplu că ceva nu e-n regulă. No ar strica nici să urmezi un curs de autoapărare. Sincer, aş da sfatul ista oricui.

-Cea mai bună armă pe care o ai împotriva lui este să-ţi trăieşti viaţa.

-Ţinând cont de ce ţi-am spus. Tonul lui Beck se schimbă, se mai asurie doar o idee. Cele mai multe sunt măsuri de precauţie de bun-simţ. Esti o femeie cu capul pe umeri, Morgan. Rămâi aşa. îmi pare rău că a tsebuit să-ţi aducem vestea asta. îmi pare rău că nu l-am prins. Credem ci s-a petrecut cea mai mare parte a anului care a trecut ascunzându-se, pentru că l-ai speriat. Dar acum a ieşit la suprafaţă şi a făcut greşeli.

-Medalionul.

-Si altele. Beck se uită la partenerul ei, care îi făcu semn cu o încli- sse subtilă din cap că poate să vorbească. Dovezile indică faptul că şt-a aaut victima prizonieră în propria casă preţ de douăzeci şi patru de ore feainte să o omoare. E un risc pe care nu şi l-a mai asumat până acum. Sora ei avea cheia de la casă, şi Rozwell ştia asta. Ar fi putut să vini în «ke moment. A vorbit cu o vecină a victimei în această perioadă – a *«t în mod intenţionat din casă şi a legat o conversaţie. în declaraţia pe tare a dat-o autorităţilor, martora descrie discuţia şi atitudinea lui drept bare şi spune că i s-a părut neobişnuit că victima nu a ieşit personal din tari, fiindcă era pasionată de grădinărit. Nu a raportat nimic din toate wea, dar putea să o facă. Rozwell a riscat şi aici, foarte posibil ca să-şi îkUe propriul orgoliu după eşecul suferit şi după absenţa îndelungată.

-Şi femeia este tot moartă.

-Da. Dar ea nu îl cunoştea şi nu avusese ocazia să ia măsuri de P^cauţie împotriva lui. Tu nu eşti în situaţia ei. Beck puse un plic galben pe masa dintre ei. înăuntru sunt mai multe fotografii cu Rozwell, *preună cu o descriere şi o listă a tabieturilor şi rutinelor lui cunoscute. Lanea mea de vizită şi cea a partenerului meu sunt de asemenea acolo.

vorbit noi cu poliţia locală. Te rog să le dai tu pe astea angajato-

« familiei tale. Dacă e greu pentru tine sau te pune într-o situaţie let*3tă, o putem face noi.

-Le dau eu.

-Amândoi îţi stăm la dispoziţie în orice moment, - i i Morrison se ridică. Ia măsuri de siguranţă, Morgan.

O să ia, sigur că o să ia, îşi spuse, când rămase singură în <.as-.i ^
Ce altceva putea face?

O să înceapă cu sistemul de alarmă, pe care bunica ei îl instala»^ scurt timp după moartea soţului ei. Şi pe care, Morgan şti ', nimenin, se obosise să-l folosească.

Trebui să caute instrucţiunile şi codul în dosarul Oliviei, dar activa sistemul înainte să ia plicul şi să iasă din casă.

Detesta să-şi simtă inima bătând să-i spargă pieptul în clipa în cat* păşi afară. Şi tremuratul dinăuntrul ei când se duse la maşina, da, des. cuiată, şi verifică bancheta din spate. ,

Rezervorul era plin pe trei sferturi, aşa că era bine, dar nu avea habar | cum să verifice presiunea roţilor.

O să înveţe.

Chiar şi pe scurtul drum până în Westridge se surprinse privi obsesiv în oglinda retrovizoare, încordându-se când o maşină se apropia din sens opus.

Parcă în lotul din spatele Artizanatului şi păşi în atmosfera ca # primitoare a magazinului. 1

Sue şi o clientă râdeau împreună ca nişte vechi prietene. Poate c iar l
erau. Mama ei stătea lângă o vitrină în vreme ce o altă clientă proba | un pandantiv. Anson îi adresă lui Morgan un zâmbet în timp ce vor cu clienta.

-îţi vine minunat. Te prind atât de bine culorile! Şi se asortează c cerceii ăştia. Se potrivesc, dar nu sunt chiar la fel.

-Eşti o vulpe şmecheră, Audrey.

Dar femeia ridică un cercel la urechea stângă.

—încearcă-i. Ştii că vrei. Vezi cum ţi se par. Tu ce părere ai, Morgan? Irene, ea este fata mea, Morgan.

-Carevasăzică, ea e Morgan! Irene se întoarse în timp ce-şi scotea unul din cerceii pe care îi avea la ureche şi i-l întindea lui Audrey. Mama ta vorbeşte tot timpul despre tine. Nu mă mir că ai spus că e frumoasă, Audrey. Seamănă leit cu tine. Şi, la naiba, ador cerceii!

-Vă vin minunat, reuşi să îngaime Morgan. Şi pandantivul e fantastic.

-Când ai dreptate, ai dreptate. Bine, Audrey, împachetează totul. După care plec de aici, până nu-mi explodează cârdul de credit.

-Bunica e aici? întrebă Morgan.

-Tocmai a urcat.

-Crezi că poţi să urci şi tu după ce termini? Doar un minut?

. Síp»

Truverul cafencaun – **trei mese ocupate de clienţi** care **beau ceai** ţ. »etw «**f lâmbeesci băiatului de la har, **înainte** sfl se **ducă în** spare şi să **iuvv soirile.**

Simţind d nu mai poare, se aşează o clipă pc trepte, între bucătărie şi ^rouri.c* si sc liniştească. Hal, trebuie si termini! îşi spuse, apoi se ridici.

Au» *voce»* bunicii înainte să intre. Olivia stătea la birou, studiind «cranul computerului în timp ce vorbea la telefon.

-Dacă poţi livra săptămâna viitoare, vrem câte două din fiecare, şase în romi. Şi să nu încerci să mă păcăleşti la calitatea tonului, Al. Sunetul este la fel dc important ca şi calitatea execuţiei. O să merg pe mâna ta. / bine marţi. Ne vedem atunci. Pa! închise telefonul.

-Clopoţei de vânt. Şase bucăţi. Şi avem tăviţe pentru hrănit păsări colibri, ţăruşi de grădină, căsuţe de păsări, tot tacâmul – sosesc săptămâna viitoare. E semn sigur că vine primăvara. întinse mâna după cana de ceai ■ase uită lung la faţa lui Morgan. Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva. -Păi...

Se opri când Audrey dădu buzna înăuntru.

-Ce s-a întâmplat? Ce e? Am citi în ochii tăi că ceva nu e-n regulă. -Staţi jos amândouă! ordonă Olivia. Trage aer în piept, Morgan, a spune.

-A mai ucis pe cineva, o femeie din Tennessee. Oh, Doamne! Doamne! Agenţii FBI au venit acasă, să-mi spună.

-Audrey, adu-i fetei nişte apă.

-Sunt bine, sunt bine. După ce o opri pe mama ei prinzând-o de nană, Morgan continuă: Medalionul meu – medalionul tău, bunico – i l-a pus la gât. A schimbat pozele dinăuntru cu unele cu mine şi cu el. Agenţii au spus că asta a fost o greşeală, dar...

Le povesti ce spuseseră despre crimă, despre sora victimei, despre vecină.

-Ce anume transformă un om într-un monstru? murmură Olivia. Criminalii se nasc aşa sau aleg să ucidă? îmi imaginez că poate îi oricare ᵛanantă... sau amândouă.

Ridicându-se, Audrey turnă un pahar cu apă din sticla pe care o avea ®ereu la îndemână şi i-l întinse lui Morgan.

-Bea cu guri mici. Nu pleci, nu te muţi în altă parte. Văd că deja tba intrat ideea asta în cap.

-Dacă e acolo, ar face bine să iasă. Fetele Nash rămân împreună de ^ asta. Şi să nu aud discuţii! decretă Olivia, cu un gest scurt din mână. "A ucis-o pe Nina pentru că era acolo. Dacă...

-Dacă, dacă... Acum Olivia îşi aruncă mâinile în KT Uci calce mâine o maşină? Ascută-mă! Nu o să ne laşi, pe manvi m ¡, | tine, cu sufletul la gură, f&cându-ne griji pentru rine, infrebându^l înnebunite dacă eşti bine. Rămânem împreună, si nenumciriji^l nu o să ne despartă. Bagă-ţi în cap asta, Morgan. O să începem 'â t"ic*| sistemul de alarmă.

-L-am activat eu, înainte să plec. Mi-au spus că trebuie să tac * aşa că am f&cut. Şi trebuie să-mi iau un buton de panică. Si v re au luaţi şi voi câte unul. .,

-Atunci o să ne luăm. Audrey se întinse şi-i frecă braţu [111] • [ut]

O să vorbim cu şeful poliţiei. O să vorbim cu Jake. .

-Au vorbit deja agenţii. Şi au spus să vă las o poză cu e si l lor de vizită. ,I

După ce studie fotografia pe care i-o dădu Morgan, Oii' ia c | din cap. .

-O să afişăm o copie în magazin şi încă una în cafenea, un e | să-i vadă faţa de criminal.

-Oh, bunico! . ^

-O să facem c6pii, Audrey, şi-o să le dăm şi celorlalţi P[ro]^[ri]Ł^[una] magazine. O să le afişeze şi ei. Să îndrăznească numai să-şi arate m ^ în Westridge. Să încerce doar. Nimeni nu se pune cu nepoata naiba să-l ia!

-Mamă!

-Nu folosesc vocabularul ăsta decât atunci când e folositor şi P[otri] Presupun că ţi-au spus să dai fotografiile şi la complex.[7]

-Da.

—Nu ştiu ce altceva ţi-au spus, dar, până acum, totul e de bun-s Ascultă acum ce-ţi spun eu. O să scapi de cutia aia de conserve pe ear® o conduci şi o să-ţi cumperi o maşină nouă. O maşină nouă, sigură fiabilă. îţi împrumut eu bani.

-Bunico...

-Nu o întrerupe pe bunica ta, îi spuse Audrey.

—O să-ţi iau dobândă şi o să-mi plăteşti rate lunare, aşa cum ai face la o bancă. O să facem un program de amortizare. în felul ăsta eu şi mama ta o să fim liniştite şi o să-ţi păstrezi mândria intactă. Amândouă contează-

-M-am uitat la maşini la mâna a doua...

— Nouă! Olivia tăie din nou aerul cu mâna. Nouă, sigură, fiabilă şi capabilă să reziste iernilor din Vermont. O să-ţi dau numele reprezentantei de la care mi-am cumpărat eu ultimele două maşini. Am ajuns de fiecare dată la o înţelegere cu ea şi, dacă vrea să mai colaborăm în viitor, o să ajungă la o înţelegere şi cu tine.

•Hi isH*ţfc, Motyftn, şi spune mulţumesc.

-în mulţumesc, bunico, vă mulţumesc amândurora. Recunoştinţa

***•vk)c* |n* gât, în inimă, în stomac. însă adevărul e că nu ştiu dacă o şwn wm un loc de muncă după ce îi explic situaţia**

familiei Jameson.

~Nu~ri face mai multe probleme decât e cazul, o sfătui Olivia. V* si fa ce trebuie să faci. Apoi du-te la reprezentanta auto. îți dau îWSM ei de vizită. Scoase cartea de vizită dintr-un portmoneu gros cât dSrătmdă și i-o întinse. Poftim. O să-i dau un telefon, o să-i spun ce șroeme te interesează și ce aștept de la ea. Scoase apoi un carnet cecuri. Să nu vii acasă fără o mașină ca lumea. Completă cecul pentru srrezentanța auto, puse data, îl semnă și lăsă suma necompletată. O să cseurăm despre rate când te întorci acasă.

-O să fim acasă când te întorci, spuse Audrey, luându-i mâna lui feepan st Lipindu-i-o de obrazul ei.

-O să fim acasă, dar n-o să putem intra dacă nu știm codul. Care iake?

Surprinsă că mai era în stare, Morgan râse și i-l spuse.

Deși mașina Ninei hurui tot drumul până la complex, Morgan își sase să nu se gândească încă la mașini. Era posibil să plece de la corn-

* șomeră și, dacă se întâmpla asta, nu mai avea rost să se gândească i e mașină nouă.

Parcă în lotul pentru angajați, încuie mașina și o luă pe alee. hâuntm, în mijlocul foaierului, trona un aranjament proaspăt, din te de primăvară, și Morgan se gând din nou cât de mult îi plăcea să «Hseaici-

ii plăceau oamenii, atmosfera, energia, sarcinile ei, totul îi plăcea. *y.* acum Gavin Rozwell putea să-i ia totul, putea să-i ia din nou atât *»ult.

Poate că ea nu lucra lunea, dar știa pe dinafară programul de lucru

* tuturor. Neli, supervizoarea directă, era într-o întâlnire, unde finaliza tenul pentru o nuntă. Nu numai că i se părea inutil să o întrerupă sau

* wepte până termina, dar simțea că trebuia să discute problema direct -‘tei cei mari.

x Lydia Jameson era în biroul ei lunea.

duse în zona de birouri, găsi ușa Lydiei deschisă și pe ea așezată

* '-âicuiator.

-încă o dublă?

'•Nu, doamnă. Aveți un minut?

^ydia îi făcu semn înăuntru. Morgan intră și închise ușa.

în acest timp, șeful poliției, Jake Dooley. Km K* în Nr-
Erau prieteni din școala generală și îl cunoștea pc Mile*11
rf |
se cunoștea pe sine însuși, așa că-i spuse întreaga p< >v< ;
- l* ,, ^ l
în timp ce asculta, Miles studia fotografia lui K> ir? -
dăduse Jake.
-Bun, acum spune-mi ce crezi tu. Nu varianta lor. i ’ i
-Individul și-a asumat riscuri stupide – a vorhit cu vet în.i. i
nnut^ l în viață când sora ei avea cheia de la casă. Genul de risc
uri pe tare, l ^ câte am citit eu în dosar, nu și le-a mai asumat
niciodată- Schimb indu-» ■ *
poziția, Jake se apleca și bătu cu degetul înspre fotografie. Nu e
unul1 da l r
ăia care vrea să fie prins, Miles. îi place mult prea mulr cec i
ce tace f Nu e doar un psihopat sadic, e un răsfățat. E lacom.
Și a fost, până acum. I extrem de atent. Dar medalionul?
continuă Jake. Nu numai că l-a lăsat I la gâtul victimei, dar și
să schimbe fotografiile din interior.’ Să si-o pufl | pe a lui,
lângă a lui Morgan? Mesajul ăsta e foarte clar.
-Ea spune că nu erau un cuplu.
-Nu cuplu, nu. Dar a intrat în mintea lui, s-a creat o
legătură. Ea | este motivul pentru care i s-a schimbat
norocul. Și vrea să știe că nu a terminat cu ea, să știe și să se
teamă.
-Dacă nu-i e frică, e o idioată. Și nu mi s-a părut idioată.
O să vorbe» I cu cei de la Securitate, cu familia ei, cu ea.
-Bun. Când vorbești cu ea, ai grijă să-i spui că mă poate
contacta I oricând. Dacă are întrebări, o să încerc să-i
răspund. Știu că au un sistem | de securitate. Dacă nu-l
folosesc, va trebui să înceapă s-o facă.
-Fii sigur de asta.
-Mă duc s-o caut pe Nell, spuse Jake, ridicându-se. Ea e
supervizoarea J directă a lui Morgan, nu? Vreau să-i explic
situația.
— Bine. O să-ți transmit ce are de spus Morgan, după ce
vorbesc cu ei
Odată rămas singur, stătu câteva clipe să studieze
fotografia lui Rozwell. Apoi se ridică. O să înceapă cu bunica
lui, hotărî, apoi o să ajungă pe rând la ceilalți.

-E clar că s-a întâmplat ceva, îi spuse Lydia lui Morgan.
Vreo problemă la Après?
-Nu, doamnă. E ceva personal.
-Stai jos atunci. Să auzim.
-Știți ce s-a întâmplat când – înainte să...
-Nu te grăbi, spuse Lydia, când Morgan nu reuși să
termine propoziția- Are legătură cu bărbatul care ți-a
omorât prietena și ți-a furat identitatea?
-Da. Agenții FBI care se ocupă de investigație au venit
să-mi spună că a mai ucis o femeie, acum câteva zile.
ptpfife, spuse totul înainte ca stomacul încordat s.11 *întoarcă
itJ»
-A* o fotografie cu el în plicul ăla?

rv

-B. s-o vedem.

Gesturile î» erau stângace şi fu nevoie să-şi folosească îmbele mâini, *ig* scoase o fotografie şi se ridică, întin2ându-i-o Lydiei peste birou rVximnă Jameson, înţeleg dacă nu vă doriţi astfel de probleme în .'VtupJexul dumneavoastră, unde v-ar putea afecta angajaţii, oaspeţii. *odu. înţeleg.

-Frumuşel. Dar prea alunecos. Nu mi-au plăcur niciodată alunecoşii. Puse fotografia pe birou, îşi împreună mâinile peste ea, apoi se uită a Morgan.

-Eşti aici de aproape o lună.

-Da, doamnă.

-Te-am catalogat drept o persoană isteaţă – unul dintre motivele pentru care te-am angajat. înveţi repede. Dar, dacă tu crezi că familia araeson este atât de slabă şi de fricoasă şi de lipsită de inimă încât să

*** concedieze pentru ceva de genul ăsta, înseamnă că m-am înşelat tn oeea ce te priveşte.**

Un tsunami de emoţii, de stres şi de uşurare o izbi dintr-odată. Izbucni » lacrimi şi se prăbuşi la loc pe scaun, acoperindu-şi faţa cu mâinile. CXipă ce bătu o dată, Miles deschise uşa.

-Bunico, am... Oh, la naiba!

-Dă-i fetei o batistă.

-Nu am una.

-Intră şi închide uşa.

-Poate c-ar fi mai bine...

-Acum!

în timp ce vorbea, Lydia deschise un sertar şi scoase o cutie ffi* şervеţele.

-Dă-i şervеţelele, adu-i nişte apă. Nu ti mitocan!

-îmi pare rău. Eu...

-Plângi cât ai nevoie. Ai dreptul. Nenorocitul ăla a mai ucis o femeie

• Tennessee.

Lydia îi dădu detaliile lui Miles într-un mod mai coerent decât *** să i le dea Morgan ei. Şi, deşi ştia deja întreaga poveste, Miles nu f*** nimic.**

-Credea că o s-o dăm afară din cauza asta.

-Atunci e proastă.

-Nu e proastă, e copleşită. \ipă cum pontr «..»..... oi o fărămă de creier.

-îmi pare rău. Făcând eforturi să se calmeze. M -r crimile. îmi pare rău.

-De ce să-ţi pară ţie rău?

Morgan ridică ochii umezi spre Lydia.

-Nu ştiu. Chiar nu ştiu. Aş vrea să ştiu. Scoase m u m u • din cutie. Doamne, sunt în ultimul hal. Poate să-mi par i r 'n i pentru *m*

-Scuzele-ţi sunt acceptate. Miles.

-Sigur. Jake – şeful poliţiei, adăugă el, în caz că Mi >rgan nu ita.j discutat deja cu mine. O să facem copii după fotografie, i >'- ■ ne iMguri* că ajung la băieţii din departamentul de securitate. Le dăm şi 1 ‘ rezerv* la recepţie, în restaurant şi la bar. Bunico, trebuie să-i împrumutăm uru din maşinile de serviciu. Ar trebui să vezi ce hodoroagă conduce. E» inevitabil să se strice la un moment dat pe drumul dintre complex» casa Nash.

-O să-mi iau o maşină nouă. Mă duc chiar azi. Bunica mea mu acceptat un refuz.

—Olivia Nash e o femeie cu capul pe umeri. Mă aştept la acelaşi uc.~ de la nepoata ei. Faci parte şi din familia Jameson acum, iar grijă de ai noştri. Ai înţeles?

- Da, doamnă. Vă sunt foarte recunoscătoare.

—Continuă să faci treabă bună, ca şi până acum. E suficient. M condu-o pe Morgan la maşină.

Morgan se ridică.

—O să fac treabă bună şi tot o să fiu recunoscătoare. Mulţumesc.

-S-o luăm pe aici. O conduse spre stânga, trecu pe lângă vreo câteva birouri ţi se opri în dreptul unei toalete. Du-te şi fă ceva cu faţa aia.

-E aşa rău?

-Destul de rău.

Intră în toaletă, văzu că nu minţise şi făcu ce putu.

-Mai bine? întrebă ea, când ieşi.

-Merge. Cineva de la pază o să te conducă la maşină în fiecare seară, după închidere. Jake a spus că aveţi sistem de alarmă acasă. Folosiţi-!- Şi să nu-ţi iei altă porcărie. Ai nevoie de tracţiune patru ori patru aici.

Ceva din tonul lui direct, fără menajamente, îi induse, în mod straniu, o stare de confort.

-Ştiu.

-Ai mai cumpărat o maşină până acum?

-Da. Aveam un Prius foarte drăguţ. Mi l-a furat el.

-Nu plăti mai mult decât face pentru că eşti obosită şi te doare c?™1*

Ţ<twl îr»#ur«tni ei părea amorţit $i mintea părea iă-i funcţioneze # {tvertnitnml

-S«t cfcowtâ. Şi chiar mă doare capul

-Nu plăti mai mult decât face şi nu re lăsa păcălită de accesorii

O aşteptă până descuie maşina.

Morgan dădu din cap şi urcă la volan.

Miles îi ţinu portiera deschisă şi o privi intens.

-Motgan, când ceva se întâmplă din vina ta, îţi asumi responsabil »K»tea sau te porţi ca un dobitoc. Când nu e vina ta, e o prostie să-ti «umi responsabilitatea. Nimic din toată povestea asta nu s-a întâmplat Jir cauza ta. Du-te şi cumpără-ţi o maşină, spuse el şi închise portiera.

Dm nou, rămase cu mâinile în buzunare să o privească îndepărtân Ju-se. Apoi se întoarse în complex ca să programeze o întâlnire de familie Je urgenţă. Avea să dureze mai puţin în felul ăsta.

Morgan cumpără o maşină. Nu intră la reprezentanţă şi nu ieşi de acolo cu aceeaşi bucurie ca data trecută, dar îşi cumpără o maşină. & nu plăti mai mult decât merita. Totuşi, Morgan bănuia că asta se datora mai degrabă relaţiei îndelungate a bunicii ei cu reprezentanţa auto decât talentelor ei de negociere.

Oricum ar fi fost, deţinea acum un SUV nou, compact, capabil să ică faţă iernii, când avea să se arate din nou. Un hibrid care corespun- as valorilor ei economice şi grijii pentru protejarea mediului, care nu auruia, nu bocănea şi nu hurducăia. Şi considerase un bonus faptul că ie alesese cu ceva mai mult decât cu o privire lamentabilă în momentul a care dăduse la schimb maşina Ninei.

Aşa cum promiseseră, doamnele ajunseseră acasă înaintea ei şi pro- babil că se uitau după ea, pentru că ieşiră amândouă în clipa în care î®că pe alee.

-Oh, ce drăguţă e! spuse Audrey, împreunându-şi mâinile. Ce al- fcwru frumos!

-Pare robustă. în timp ce o înconjura, Olivia dădu aprobator din Si sigură,

-Robustă, sigură şi drăguţă. Ai făcut treabă bună, Morgan.

-E un hibrid. Nu conduc prea mult şi au două staţii de încărcare la *w»plex, aşa că e practică.

-înseamnă că are de toate, atunci. Pregătită să o aline, Audrey o jţnnse cu braţul pe după talie. Eşti epuizată, scumpa mea. Hai să intrăm * *â mănânci ceva. Bunica a

făcut supa ei de roșii afumate. Ce-ai zice 4-u pregătesc un sendviș cu caşcaval la grill?

-Sună fantastic, mulțumesc.

înăuntru, Audrey îi puse haina în cuier înainte , i'[1] ,- ! să o facă. 'V

-Nu m-au concediat, nici nu mi-au cerut să-mi l.m i,: ,,

-Sigur că nu. Ce zici de-un ceai? Pui tu ibricul l,i h.o .n,y

-O băutură mai țeapănă poate că i-ar mai da reda pur m . obraji, dar o să ne mulțumim cu un ceai. Stai jos, Mi >rc în \ ^ momentul, și asta e tot ce contează.

Morgan se așează și-și apăsă degetele pe ochi.

-Am plâns. Dumnezeule, am făcut o cădere nervoasă în bir ui .io% nei Jameson.

După ce aprinse focul sub ibric, Olivia se întoarse la ea

-Nu cred să fie prima oară când cineva plânge în bir. >ul Lwliei.

-Și Miles a intrat tocmai când boceam mai tare. A n> că mne pr.>a*i

Audrey, care era ocupată să întindă unt pe feliile de pâine de casăa maia, se opri brusc și o privi cu ochi din care țâșneau fl.'n.âri

-Fiindcă plângeai?

—Nu, nu. Fiindcă am crezut că o să mă dea afară- Si chiar m-aa simțit proastă, și uşurată, și au fost atât de drăguți! Drăguți. ! ir t'"am practici, așa că m-am simțit și mai proastă, și mai uşurată. ÎM lă>â mâinik să cadă. l-a spus bunicii lui că trebuie să-mi împrumute o mașină pennu că a mea e o hodoroagă.

-Ei bine, asta e adevărat.

Audrey puse o bucată groasă de brânză Cheddar pe pâine.

—Fără supărare pentru Nina sau pentru familia ei.

-Nina știa că era o rablă. Le-am spus că bunica a hotărât că o să-n» iau o mașină nouă azi și doamna Jameson i-a spus lui Miles să mă conducă la mașină, și el mi-a spus să fac ceva cu fața, pentru că arăt ca dracu Și chiar arătam, după porția de plâns. După care m-a bătut la cap să nu plătesc mai mult decât face.

-Sigur, bărbat adevărat! Olivia puse ceaiul în fața lui Morgan Șn* din start că o femeie nu are suficientă minte să facă o afacere bună.

-Cred că a fost mai degrabă din cauză că arătam ca naiba și că am avut un fel de ceață pe minte din clipa în care am deschis uşa și i-am găsit pe agenți în prag. Sunt sigură că se vedea. Era obosită. Foarte obosită, își frecă ochii cu pumnii. Mai că mă așteptam să spună că vine cu mine ca să se asigure că n-o dau în bară. în schimb, mi-a spus că, dacă-ți asumi responsabilitatea pentru ceva ce s-a întâmplat din vina ta înseamnă că nu ești un dobitoc, dar, dacă te simți responsabil când nu a fost vina ta, atunci ești prost. Sau ceva de genul ăsta.

—Și? Ai dat-o în bară? întrebă[1] Olivia, în timp ce sendvișul sfârâia în tigaie.

-Nu cred.

-Eşti de vină pentru ce a făcut monstrul ăsta?

-Nu.

-Să nu aud vreun „dar". Răspunsul e simplu: nu.

Prea obosită ca să intre într-o dispută, Morgan dădu din cap.

-Am toate documentele maşinii şi suma totală, după ce am dat maşina Ninei la schimb.

-O să ne ocupăm de toate astea mâine. Olivia umplu un bol cu supă în timp ce Audrey întorcea sendvişul în tigaie. O să stabilim un pogram de rambursare şi poţi să plăteşti prima rată pe cincisprezece mai. Apoi pe cincisprezece, luna următoare.

-Bine. Are multe sisteme de siguranţă.

-Şi e drăguţă.

Audrey puse sendvişul, tăiat în diagonală, lângă bolul de supă şi-i aduse un şervet de pânză.

-Este drăguţă. Sunt sigură că o să-mi placă, după ce se ridică ceaţa. Luă câteva linguri de supă, o simţi alunecând, caldă şi relaxantă, prin corpul ei obosit. Oh, ce bună e! Cu un oftat, muşcă din sendviş. E atât de bun!

Când Audrey îi mângâie părul, Morgan îşi îngropă faţa în umărul mamei ei.

-E-n regulă, puiule. Privi în ochii mamei sale, peste capul fiicei ei 0 să fie în regulă.

12

Familia jameson se strânse în jurul unei mese din camera mică de şedinţe.

Miles comandă sendvişuri şi salate de la room-service fiindcă, din cama programelor încărcate ale fiecăruia, nu se putuseră întâlni decât pe b şapte.

De data aceasta, pentru că el convocase întâlnirea, se aşeză în ca- P«l mesei.

-Pot să vă dau acum mai multe informaţii decât cele pe care vi k-arn trimis în mesaje, pentru că am discutat cu agenţii care se ocupă de caz. Nu sunt multe informaţii în plus faţă de cele pe care le ştiam deja *n momentul în care am angajat-o pe Morgan şi faţă de ce i-a spus ea Amicii în această după-amiază. Au dovezi care îl fac pe Gavin Rozwell

responsabil de uciderea a zece femei, inclusiv vu tm , în Tennessee, acum câteva zile.

-Zece, murmură Mike. Dumnezeule mare!

-În decursul unei perioade de treisprezece ;im Profiluri!, r cheză drept un psihopat, un narcisist diabolic, un M K H .[.ir în, simtă vina sau remuşcări. Jake a mai spus că e probabil s.ulu ,I . şi nu se înşală.

-Le distruge din punct de vedere financiar. Ncll studie t..r «rafc lui Rozwell pe care i-o dăduse Miles. Apoi le ucide- Nu, nu. i eu nucnii că Jake se înşală.

-Femeile pe care le vizează, continuă Miles, pe care le-a ales în *m* specific în ultimii patru ani – subţiri, blonde, singure, prenume androgin, proprietare de casă şi de maşină – o reprezintă pe mama lui. confom profilului pe care i l-au făcut. Mama lui a fost prima din cele zece vierme.

-Şi-a omorât mama? Prinş între şoc şi dezgust, Liam anima sen v^d înapoi pe farfurie. Iisuse!

-Tatăl lui o abuza frecvent, apoi a părăsit-o – după ce a făcut un împrumut pentru care a girat cu casa, a luat toţi banii din cont ţi ma^j spuse Nell. Jake mi-a dat şi mie nişte informaţii. în principiu, loacă lui taică-său şi le foloseşte pe aceste femei că să-şi pedepsească mama lar şi iar.

-Este deştept şi un hacker foarte priceput, adăugă Miles. Este oarte fermecător şi se foloseşte de diverse înfăţişări şi personalităţi pentru a atrage victima momentului. Agenţii cred că se documentează temeinic înainte să-şi selecteze ţinta, dar, în general, nu petrece mai mult de o pănă la patru săptămâni în viaţa lor, înainte să le preia identitatea şi să le omoare.

-Aşadar, nu este suficient pentru el că le distruge din punct de vedete financiar, spuse Rory, îmbrăcat încă în costumul de tribunal, analizând raportul. Le distruge mai întâi, profită financiar – aşa îşi susţine viaţă. Le trădează încrederea şi nu este îndeajuns. Le sugrumă personal – cu propriile mâini.

_rv>------ - foarte

— ,.wi»,»ic uiaini.

-Dar nu a pus mâna pe Morgan, concluziona Drea

-La ucis prietena, le atrase atentia Liam.

-Dar nu pe Morgan. Şi cu ea îşi pierduse el timpul, pentru ea făcuse toate eforturile.

-Exact, spuse Miles, dând din cap spre maică-sa. Din câte ştiu investigatorii, Morgan e singura care a supravieţuit.

—Şi un narcisist nu dă greş. Nell împunse salata cu furculiţa. Nu este capabil să admită că a greşit. De unde medalionul. L-a lăsat ca să se joace

*•:**.<* sA » asigure că Morgan ştie că Intenţionează să ducă lucrurile ţ Nm «riirşH. La timpul lor.

Fftl-ule de aceeaşi părere cu tine, la fel şi jake. Şi eu sunt de acord ^*4, adăugă Miles. în ceea ce ne priveşte pe noi, băieţii de la securitate * fotografia lui şi toate informaţiile cunoscute, la fel şi managerii de ¿ţttttamenre. l-am informat şi pe cei de la servicii, pe portari şi valeţi, ¿feeva dm echipa de securitate o s-o conducă pe Morgan la maşină după Khidere. O să parcheze în locul pentru oaspeţi, în faţă.

-Mai bine aşa, aprobă Mike. Avem lumină şi în parcarea pentru fgxctal, dar cea pentru oaspeţi se vede la intrarea din faţă.

-O să alocăm un număr direct pentru pază pe telefonul ei.

-Se întâmplă des să închidă singură barul, spuse Nell, gândindu-se. C*cd că ar trebui să mai fie cineva cu ea.

-Ai dreptate. Drea continua să-şi noteze pe tabletă. Sunt mai puţine sase ca maniacul ăsta să-i facă ceva când e cineva în apropiere. Pe lângă sate celelalte, mai este şi laş.

-Aş putea să o trec pe tura de zi. Ar fi păcat, ţinând cont de talentul a, dar se poate.

-N-o să vrea, spuse Miles, clătinând din cap la ideea surorii lui. M-am fîndit şi eu, dar, pe lângă faptul că nu cred că ar fi de acord, oamenii au sdinţa să fie mai atenţi în timpul nopţii. Morgan nu e neglijentă, aşa ăau o văd riscând aiurea.

-Este o tânără cu capul pe umeri, vorbi Lydia, pentru prima oară. Avem deja politici şi protocoale care să asigure securitatea oaspeţilor s angajaţilor noştri. Mai adăugăm câteva straturi, pentru aceste srcumstanţe specifice. Suntem cu toţii de acord?

-Sigur că suntem, spuse Mick, bătându-şi soţia pe mână. Face parte în familia complexului nostru şi noi avem grijă de familie. O să adaug ¿mi place şi stilul ei în spatele barului. E foarte dibace. S-ar putea să înţeleg niciodată cum e posibil să amesteci lavanda cu tequila, dar «3 se pricepe.

-Mărgărită cu lavandă. Mi-ar prinde bine una în clipa asta.

-Ce zici să-ţi iau una, scumpo, după ce se termină şedinţa?

Dtea îi zâmbi soţului ei.

-S-a făcut.

-Asta e tot ce am, deocamdată. O să păstrez legătura cu agenţii FBI, •Oake să ne adaptăm după cum va fi cazul. Nell, îi trimiţi tu un ^j lui Morgan, în legătură cu noile aranjamente de parcare?

-Sigur. O s-o rog să vină mâine cu jumătate de oră mai devreme, ca *iscut toate astea cu ea. Şi aş mai vrea să ştiu de ce s-a dus la bunica Inu a venit la mine.

***£11** **li**

-Credea că o s-o dăm afară.

Liam făcu ochii mari la bunica lui.

-Fugi de-aici! Ar fi trebuit să ştie mai bine.

-Ştie acum, spuse Miles.

-Totuşi. în orice caz, o să vorbesc cu managerii de h deparramejJ de aventură mâine-dimineaţă, mă ocup eu. Dacă am terminat. m<,₄| plec. Am o întâlnire.

-Liam Jameson are o întâlnire! Acum sora lui se prefăcu socanj Alertaţi presa!

-Eşti invidioasă.

-Puţin.

O împunse prietenește în timp ce se ridica.

-Şi tu ai avea o mulţime de întâlniri dacă n-ai fi atât de pretenticail —lar tu ai avea mai puține dacă ai fi mai selectiv.

—Poate, dar ar însemna să mă duc singur la film. Noapte bună tuturor.[1] -Ah, să ai 25 de ani! oftă Mike.

-La 25 de ani, tu erai logodit cu mine.

Mike îi luă mâna Lydiei şi o sărută.

-Exact. Ce zici, să-ţi cumpăr şi eu ţie ceva de băut, draga mea dragi- —Zic că e o idee bună.

-Miles, Nell, vreţi să vă alăturaţi vechii generaţii?

-Aş vrea, dar mai am încă ceva treabă, în timp ce vorbea, Miles strânse hârtiile.

—Vin eu, spuse Nell. Cobor în câteva minute.

Când rămaseră singuri, Miles se uită întrebător la sora lui.

-Crezi că o să vină aici?

-Cred că e mult mai puțin probabil să încerce să o atace aici. Mat degrabă la ea acasă sau pe drum.

-Aşa mă gândeam şi eu. Şi, în cazul ăsta, nu putem face nimic- Totuşi, o să luăm măsuri de precauţie. Nell se ridică şi-şi trecu pe umen cureaua servietei. îmi place.

- Este destul de plăcută.

Miles înfăşură într-un şervet sendvişul de care nu se atinsese.

-Să aduci şervetul înapoi.

-Sigur. O să termin treaba de acasă.

-Sun la room-service, le spun să strângă aici.

-Mai mănânci cealaltă jumătate?

-Nu. Mă duc la bar, să-mi facă bunicul cinste.

Miles mai luă un şervet în care înfăşură jumătatea ei de sendviş. -Le aduc înapoi pe amândouă. Nell, ieşi odată cu bunicul şi bunica, când pleci.

-Nu sun* genul lui.

j* flutură parai şaten.

Nu te duce singura la maşină. Fă-mi mie pe plat

-Promit.

Mulţumit, ieşi împreună cu ea, apoi se pregăti să plece acasă.

La primul dram pe care îl fileu la serviciu în maşina cea nouă. Morgan «,mt> primii mici fiori de bucurie. Mergea atât de lin, motorul era atâr je silenţios şi mirosea atât de bine! îi plăcea la nebunie ecranul si-si promise să programeze setările pentru *Acasă, Serviciu* şi

coordonatele Artizanatului în GPS cu prima ocazie.

Doar de amuzament.

Nu-i plăcea ordinul de a folosi parcarea pentru clienți, dar avea să se supună, fără să protesteze. Familia Jameson îi oferea întreaga susținere <a nu era obligată să o facă. Putea cel puțin să urmeze ordinele fără să «plângă.

Surprinse privirea din ochii portarului în clipa în care îi făcu semn să intre. Vorba se răspândise. Nu o să se plângă nici de asta și o să tacă eforturi să nu se simtă jenată și expusă.

Alte priviri ici și colo, în timp ce se îndrepta spre birouri. își spuse că era firesc. Oamenii erau îngrijorați, sau curioși, sau și una și cealaltă.

Ușa de la biroul lui Nell era deschisă. înăuntru, tânăra pășea plină de energie dintr-o parte în alta, vorbind în cască. își ridicase părul azi și purta pantaloni maro și un top cu guler în V, fără mâneci. O geacă de piele de culoare crem stătea atârnată pe spătarul scaunului de la birou.

-Absolut și complet gata, până în cele mai mici detalii. Da, o să avem grijă să-i ducem miresei tot ce ne-ați solicitat la ora 14.00 și vom face livrarea în camera mirelui la 14 30.

Se uită la Morgan, își dădu ochii peste cap și arătă spre un scaun.

-Am vorbit cu mama mea chiar azi-dimineață. Are totul pregătit pentm aranjamentul de pe mese. Da, și mărturiile. Nu e nevoie să o sunați ca să vă confirme. O să fie o nuntă foarte frumoasă, doamnă Fisk. Avem totul sub control. Da, și noi suntem nerăbdători. Ne vedem sâmbătă.

Nell închise telefonul, apoi se trânti în scaun.

-Mama miresei.

-Bănuiam.

-Pun pariu pe un milion de dolari că o să ne sune iar, fie pe mine, pe mama, fie pe amândouă, până la sfârșitul zilei.

-Chiar dacă aș avea un milion de dolari, n-aș face pariul ăsta. Și nu ®*-aș dori să fiu în locul tău.

-Foarte bine, pentru că-mi place ce f a l'r.-l ihi gulâ cu mine, dar chiar îmi place. Bun, am vrut s.i n i totul la pază.

V

-Apreciez, chiar foarte mult. Știu că v-a cost.it nu ; ■ A ranjat pentru mine. I

-Mult prea puțin și dintr-una, și din cealaltă. Avem un de securitate foarte bun. Acum știm cu ce ne confruntăm >.im 4*1

întreb, Morgan, de ce nu ai venit la mine cu problema '-'' că aș fi mai puțin înțelegătoare decât bunica mea, că n-< i pnme*ț aceeași susținere de la mine?

-Nu. Oh, Doamne, nu! Erai într-o ședință, nunta de 'umbătâ 1 -Oh, Iisuse! Iar doamna Fisk. își trecu o mână prin păr Nu mi-*.l dat seama că s-a suprapus cu asta. Altfel, ai fi venit la mine -Da.

Lipsa de ezitare o convinse, și Nell dădu din cap.

-Bine, atunci. Voiam să fiu sigură că știi că poți veni la nune Penm | că poți, adăugă ea. Chiar dacă nu vrei decât să te descarci. Mncer.ml știu ce-aș face eu în locul tău. Nu știu cum m-aș descurca.

- Probabil că nu ai izbucni în plâns în fața șefilor.

-La plural? I

-Miles a intrat în birou tocmai când a cedat barajul.

Buzele lui Nell se curbară în timp ce-și întindea picioarele-—Nu zâmbesc pentru că mă amuză situația ta, ci mutra lui p[tf cart] I tocmai mi-am imaginat-o. Parcă-l și văd: „Oh, la naiba!"

—Ceva de genul ăsta. Poți spune că m-am descărcat.

Sunt bine acum. -Chiar ești?

-Ce altceva aș putea face? Trebuie să trăiesc, trebuie să muncesc* Folosim sistemul de alarmă acasă. Trebuie să verific combustibilul din rezervor și presiunea roților înainte să plec undeva. Să încui mașina, dar și să verific bancheta din spate. Și o să mă interesez de un curs de autoapărare.

-Ultima parte se rezolvă.

-Ce, tu?

-Nu, dar... Nu ți sc pare că pot să-mi port de grijă?

Nell își ridică brațul drept, îl flexă.

-Aș fi spus „ba da" mai devreme. Acum spun: uau!

-Opera lui Jen. Antrenor personal și managerul centrului de fitness. Ca parte din pachetul tău de beneficii, poți să folosești centrul de fit ness. Ai reducere la antrenorul personal, și Jen predă cursuri de autoa părare de patru ori pe an la liceul din Westridge. Tocmai ai ratat

dat *t trebui să <> cauți la centrul de firness Nell <e uită la ** fne* mai ai <iț>roape 25 de minute. Du-te acum. . Acum?

-fVce sft aşrepți? îi trimit un mesaj ca să o anunț că vii.

\i; tt ceita cu şefa, își aminti Morgan şi se duse la centrul de firne^s **Pupii numai 15 minute, avea deja** prima ședința programați pentru **a inpîi Avea pantaloni de yoga. Nu făcea yoga,** dar avea pantaloni. Avea

1 **Sasnerâ pentru sport, deşi nu făcea sport. I se părea potrivit, fiindcă**

calculase că putea să strecoare în program o ședință pe săptămână, când deprindea niște tehnici de autoapărare. Cu reducere, costul era «cceptahil, chiar şi cu bugetul ei strict. Pe lângă asta, aflase că Jen – care ffts un coip înspăimântător de bine lucrat – era sora lui Nick. Morgan < gândea că, dacă semăna cu fratele ei, o să-i fie uşor să stabilească o «âniră cu ea şi astfel antenamentul o să fie mai uşor.

După cum i se spusese, sosi cu un sfert de oră mai devreme, să-şi «3 încălzirea la aparatul preferat – bandă de alergare, bicicletă eliptică «t înclinată.

i; plăcea să meargă pe bicicletă, dar cea înclinată arăta ciudat, iar »eliptică era prea complicată. Mersul era alegerea cea mai sigură.

În sală mai erau câteva persoane care foloseau aparatele care pe &sgan mai degrabă o speriau, ridicau greutăți şi făceau niște întinderi

2 **răreau dureroase pe saltele.**

Păşi pe o bandă şi, după ce o studie puțin, o programă pentru §minute la o înclinare şi o viteză moderată.

Cu muzica de pe telefon răsunându-i în căşti, se simțea motivată şi aseptățită. Pe terenul care urca şi cobora în spatele ferestrelor putea «¿ea câteva tufe ce păreau să se gândească să se trezească din sonv «iiematic şi câteva narcise şi lalele îndrăznețe, care-şi iţiseră deja wfcu strâmți.

Plăcut, hotărî ea. Putea să facă asta, cu plăcere chiar. La urma urmei, că-şi stabilise o rutină, îi lipsea mersul pe bicicletă, era aceiaşi lucru, desigur, acum exercițiul era mai scurt şi mai „'Sfcşi rămânea într-un singur loc. Poate că până la vară o să găsească ^^tidetă bună la mâna a doua şi o s-o încerce pe dealurile din împre- *Baj O să coboare cu bicicleta chiar şi până în oraş, din când în când.

Avea mai mult timp acum decât avusese înainte să se

mute. Jonglase [4] «¿ce-ar fi să mai iau un al doilea job cu jumătate de normă, dar nu [>3]9ca. Dacă f&cea asta, n-ar mai fi putut să acopere turele de zi de la când apăreau urgențele, nici să le ajute pe doamnele ei la cafenea, ^ ar fi fost nevoie.

Totuşi, chiar şi cu ratele **1:1 mo**ri**n**i, **dungatul** cm i i să înceapă, încet, să-şi reclădească **economiile.**

Şase luni, hotărî ea. O să aştepte şase luni, ap< >i planifice iar obiective pe termen lung.

O surprinse cât de repede şi de uşor **trecură cele** I >

Se felicită în sinea ei pentru exerciţiul **efectuat m i < >1** O **1** îări pe Jen, lucrată şi superbă într-un **top de gimnast u** 11 cu vârtejuri roşii şi negre – ceea ce o făcu **numaidecât să m** şi deloc superbă în pantalonii ei vechi **negri, de yoga.** I

Stătea în picioare şi vorbea cu un **bărbat care** se **antre**n i i jeufit 1 Morgan avu nevoie de un minut **ca** să **treacă de** piuo.ir«. <. lin9«l puternice, în pantaloni scurţi **şi** negri **de sală, de tricoul gn.** * " ' pe care deja se vedea o linie de transpiraţie **şi pe sub c,m** muşchii, şi să se poată concentra asupra **feţei. . pe ut**

Tocmai se întreba cum de transpiraţia putea h atât *. <- L % ^ oameni, când se opri brusc. Cine ar fi crezut că Mile*' a\ c.i u.t ■ corp? Şi de ce – de ce, Doamne, de ce – trebuise să vină fă |r 11 ^ ■ sală tocmai acum, când ea era îmbrăcată în pantaloni vu 1 o bustieră elastică şi un tricou de pe vremea bunicii.' În m K c I nu se putea duce acolo, aşa că privi în jur, căutând ceva dc t icL1 să lase impresia că ştie ce face. «itive I

Tocmai hotărâse că majoritatea aparatelor arătau ca nişte *. 'T I de tortură, când o strigă Jen. .\ndu-> ■

-Morgan! spuse ea ridicând mâna şi îndoindu-şi degetele, tă»-*- semn să se apropie. ^ţiles j

Ei, asta e, îşi spuse Morgan în sinea ei, îndreptându-se spre ea- | îşi mută greutatea în cealaltă mână, continuând exerciţiul.

-Iartă-mă, aveam o întrebare pentru Morgan.

-E-n regulă. Nici o problemă.

-Ai făcut cele 15 minute de încălzire?

-Da.

-Cât de departe ai ajuns?

-Cât de departe? Cred că am făcut cam un kilometru jumate...

-O să mărim distanţa data viitoare. Hai să începem! MulţU' mese, Miles.

Miles îi răspunse cu un „Aha" mormăit şi-şi văzu mai departe de treabă.

—Folosesc camera asta pentru antrenamentele personale când e prea aglomerat la sală, începu ea. Sau pentru sesiunile de yoga unu la unu.

***ţm* o încăpere mică, cu un perete de oglindă, cu rafturi pe care erau de echilibru, mingi medicinale, benzi elastice, »altele, Si o etajeră**

■v enrutăti de tot felul într-un colţ.

-I>a?Oe faci dacă eşti atacată?

-îl pocnesc în faţă?

- fn gât e mai bine.

-Serios?

-Foarte. Vine un norocit cât o namilă după tine, care e primul tău «tmct?

Morgan ridică din umeri.

-Să ţip şi să fug?

-Exact. Dacă poţi să ţipi şi să fugi, ţipă şi fugi. Dacă nu poţi, ascun- frte. Le poţi încerca pe oricare din acestea două mai întâi, în funcţie sr situaţie. Dacă nu poţi să faci nici una, nici alta, luptă.

Morgan strânse pumnii.

-îl pocnesc în gât.

fen se răsuci pe călcâie şi o prinse pe Morgan de la spate.

-Cum? Nu ai spaţiu să-ţi foloseşti pumnul.

-Ne întoarcem la ţipat?

-Fă cât de mult zgomot vrei, dar apără-te. O să începem cu noţiunile siscă.

-S-ar putea să le ştiu.

-Plexul solar. Jen o atinse pe Morgan pe al ei. Laba piciorului, i continuă demonstraţia. Nasul. Bilele – sau testiculele, dacă vrei ôiti politicoasă. Vino şi prinde-mă de la spate şi uită-te în oglindă. Co să te lovesc.

Când Morgan o cuprinse cu braţele, Jen se lăsă în faţă cu toată saaatea.

-Te laşi în faţă ca să-ţi creezi mai mult spaţiu. Apoi? Simţi atingerea •ari a cocului lui Jen, plexul solar. Cotul e arma ta cea mai puternică. Hai puternică decât pumnul – foloseşte-l cu hotărâre, ldeea este nu doar *&-V* loveşti atacatorul, ci să-l faci să slăbească strânsoarea, ca să ai mai kát loc de mişcare. Laba piciorului este un punct slab, loveşte-o. Jen vfcs uşor cu călcâiul pe piciorul lui Morgan. Cel mai probabil, după „•Ttunie astea două, o să slăbească suficient de mult strânsoarea cât să te WJîntoarce. Ăsta! Ridică mâna cu podul palmei în afară. E puternic si fer ÎJ Loveşti în nas, de jos în sus, apoi te tragi în spate. Apoi loveşti cu »unchiul, tare şi cu forţă, direct în biluţe. Ţine minte. Cotul, călcâiul, ^dul palmei, genunchiul. Sunt puternice şi dure. O să facă treabă.

-Ca să pot să fug şi să ţip.

-Categoric, dacă e o opţiune. Să începem cu aceşti patru paşi.

Se simțea bine, era aproape ca un dans. Simțea t j
-Bravo, așa! Nu trebuie să stai să te gândești. "• <
viitoare o să aduc un voluntar în costum de prote> • - n
*.1
dai drumul.
-Mi-ar plăcea. Cine ar fi crezut că o să-mi pl.K "i
i- pe cineva?
-Dar să presupunem că te lipește cu spatele de :ul. 1 ;
«el pe Morgan cu spatele la perete, Jen se împinse în e<i.
M jurul gâtului tău. Jen ridică mâinile, apoi le lăsă hru'C -i
în spate. Dumnezeule, îmi pare rău. Nu m-am gândit
-E-n regulă. Știu că ai fost alertată. Pentru asta sunt au. '
Arară-«, 1
-Te-a lipit de perete, nu poți să-ți ridici genunchiul, nu ai
loc ăl miști cotul. Instinctul celor mai mulți dintre oameni
este -ă prmdaa I degetele mâinile care îi lasă fără aer. Nu te
obosi. Care e punctul lui 1 în situația asta? Ochii. Atacă-i
ochii. Cu degetele e bine, de preferata * cele mari. împinge-ți
degetele mari în ochii lui, ca și cum ai vrea să * I scoți pe
cealaltă parte a capului.
-Pot să spun „iu"?
-Doar după ce ai scăpat. Bagă-i degetele în ochi și o ^1
Abeasică K strânsoarea, pentru că o să simtă o arsură
îngrozitoare. Dacă ești în p ■ cioare așa, lovește-l în bijuterii,
izbește cu forță cu genunchiul, iă i cu 1 cotul în stomac. Dacă poți
să dai un pumn?
îi luă mâna lui Morgan, îi închise pumnul și i-o lipi de gâtul ei- k
-Țintește aici. Sau aici, spuse, trecând apoi la nas. Cu pumnul
sau ■ cu podul palmei. Repede, apoi te tragi în spate. Hai să
încercăm.
Exersară de șase ori.
- Bine, foarte bine. Jen o lovi ușor, prietenește, cu pumnul
în umăr ft învești repede.
-încă mai trebuie să stau să mă gândesc. Și, vezi tu, știu că
n-o să I mă lovești, așa că nu sunt cuprinsă de panică.
-O să ajungă să fie instinctiv, și instinctul o să bată panica.
Crede-mă- 1 Știu din experiență.
-Oh. îmi pare rău.
-Poate că o să depănSm amintiri de război într-o zi, la una
din Mărgăritele alea cu lavandă. însă acum ți-au mai rămas
20 de minute.
O să schimbăm perspectiva. Când te-am întrebat ce tip de
antrenament fizic practici, ai recunoscut că nici unul. Mai
demult, mergeai cu bicicleta pe vreme frumoasă, cam 15
kilometri pe zi. De-asta ai picioare puternice.
-Mi-am vândut bicicleta când m-am mutat, dar mă gândesc
să-mi cumpăr alta la vară.

fcmre bine. l|i pi** ** **nergi pe bicicletă. **« < ă ., «r m lr.rrr
l Zâmbind, îf strânse hiccpșii lui Morgan <) O lu< r*m
j- .nn ia
l ^11 nmtiMil muscular din partea superi« rară
'M*-«țan fet strânse brațele la piept într-un gestdefenrav r irul. V~u
lîndreptându-se spre raftul tu greutăți.
[-Chiar așa?

-Cei mai mult» dintre bărbații care atacă femei percep femei« .1 tund ¿M.o victimă. Am exersat câteva gesturi si tehnici de apărare pe «re vr; s* le folosești împotriva unui atacator, care cel mai probabil <*sre «x fxrremic decât tine, mai mare decât tine. Asta nu înseamnă 1 mi son si devii și tu puternică. 5». când ești puternică, gesturile 51 rehmt 1 le i apărare sunt și mai eficiente. Când veni cu două gantere pe ir- <■ gesise lui Morgan, Jen câmbi din nou. Hai să te facem puternic 1

În următoarele 20 de minute, Morgan nu învăță doar diverse rehn ic 1 ir a folosi ganterele pentru a clădi forță musculară, învăță si uim ^ sapme și cum să stea – două lucruri pe care presupunea că sria deja -»ă *e* tacă – cum să-și întindă mușchii pe care îi lucra până simțea ^.1 ird.

-Bine, foarte bine! Ai transpirat.

-Cred și eu.

-Săptămâna viitoare, la aceeași oră. Între timp, te vreau acolo Jc ae ori pe săptămână, pentru început.

Frecându-și brațele care deja se împotriveau, Morgan tăcu un etort *ă* nu se dezumfle.

-Aici?

-Acolo, în celelalte două zile. 15 minute de cardio – >1 ceva mai epede , ca să ajungem să depășim un kilometru jumate. 15 minute pentru țartea superioară, 15 minute pentru cea inferioară, cinci de început – ^auru mijloc și 10 minute de stretching. Dacă nu sunt eu pe-uici să-ți ** cum să lucrezi partea de jos și mediana, o să fie Ken sau AJJv

-Nu am întotdeauna o oră la dispoziție...

-Trei ore pe săptămână – deocamdată. Motivează te, tă-ți timp. lihnește-te în celelalte zile. îi întinse o sticlă de apă. Hidratează te. «V vedem poimâine.

-Mulțumesc. Cred.

Jen ieși râzând.

IXipă ce bău lacomă câteva guri de apă, Morgan se întoarse spre și-și flexă mușchii.

-Au! își frecă bicepșii. De trei ori pe săptămână? De trei ori pe fântână, ca să nu fiu slabă. Bine, își spuse. Bine, o să încerce. O lună. $ «ngură lună. Dădu să plece, apoi se opri și se întoarse iar spre

oglindă. Nu pot să port hainele astea dc trciori p< >i' ■ mp,l o lună! Arăt ca o idioată. RORKR'I

Ţinută sport, hotărî ea. Cu discountul pc cart- il [1 ir] pi* 1 să usture?

O să usture, îşi zise, dar ieşi în zona în care oameni i ri ! ■■ /reuflt- S transpirau şi alergau – din proprie voinţă. O lună, îşi r[r',ni] [se 'I™] I să considere echipamentul pe care trebuia să-l cumpere«. i o idioată o investiţie în propria forţă, putere şi stimă de MM chiar şi cu discountul, mai mult decât se aşteptase.

Când se prezentă la muncă în acea seară, o dureau braţ«. l<. >• urea» 1 fesele – ale naibii genuflexiuni cu ganterele în mana! la picioare, care îi aminteau că nu mai mersese în ritm rapi [c oane] mult timp.

Nick o întâmpină cu un zâmbet radios.

-Jen a zis că te-ai descurcat grozav.

-Sora ta e un monstru.

-Da, aşa zic toţi. Te doare puţin?

-Tu ce crezi? juseîn

După ce-şi trecu repede privirea peste mese şi separeuri. se spatele barului şi verifică dacă totul era în regulă acolo.

-O să te obişnuieşti, spuse Nick când se întoarse.

-Nu prea cred.

-Aşadar... a fost aglomeraţie la *Happy Hour*. Specialităţile de >ez încep să prindă. [ce]

-Bine de ştiut. Vezi ce vrea tipul din capătul barului, apoi u w acasă. Mă ocup eu mai departe. ,

-S-a făcut. Mama stă cu cea mică şi mergem la film. Sunt ne un după bombonica aia, dar o să fie tare bine să mai ies şi cu iubita mea.

Turnă un pahar de bere pentru clientul de la bar. Puse alături un pahar de vin alb.

-îşi aşteaptă soţia, a cerut nota pe cameră. 305. Am plecat.

-Distracţie plăcută!

Desfăcu sticle, umplu pahare, şterse şi servi mese şi aproape uită cte durerile sâcâitoare.

Aproape.

Spre miezul nopţii, Miles se aşeză la bar. îi puse un pahar de cabemet în faţă.

-Nu e seara ta obişnuită, remarcă ea.

— Am o seară obişnuită?

-Vineri seara.

Miles ridică din umeri.

ceva de lucru. Nu te-am mai văzut la sală, spuse, înainte ca să plece ţi să-l lase cu ale lui.

* -A fost prima oară. în orice sală.

Ochii de chihlimbar îi studiau chipul de parcă ar fi fost o enigmă ¿iTcbuia rezolvată.

-Vorbeşti serios? Nu ai fost niciodată la sală? În viaţa ta?

-Aveam alte priorităţi, abonamentul la sală nu era în capul listei.

-Dar te antrenai acasă?

-Nu. De ce se simţea ruşinată? Nu toată lumea... Unii dintre noi... ţfcrgeam cu bicicleta. Până la serviciu de zi, aproape mereu.

-Bine. Dar ridică paharul de vin şi nu telefonul. $i?

-Mergeam cu bicicleta, repetă ea. Cam 15 kilometri pe zi. Şi altele.

-Ce altele?

-Alte... lucruri normale.

Un zâmbet apăru în ochii lui. Nu-l mai văzuse până acum. Dincolo Je iritare, apăru dorinţa de a-l păstra acolo.

-Te-a epuizat Jen?

-Trebuia să fie un curs de autoapărare, şi aşa a şi început. După care: Ja greutăţile astea! Hai, încă cinci!"

-Le simţi?

-Dumnezeule, da! Acum zice că trebuie să mă duc în camera aia de ţortură de trei ori pe săptămână şi mă tem că, dacă nu fac ce zice, o să lină după mine şi-o să mă facă să-mi pară rău.

-O să te duci, dar nu de frica lui Jen.

-Dar de ce?

-Pentru că nu te dai bătută.

Neştiind exact cum să interpreteze răspunsul ăsta, Morgan ieşi de (lupă bar să ia o comandă de la o masă. Când întoarse capul, îl văzu ocupat să tasteze un mesaj, aşa că îl lăsă în pace.

La ultima strigare, puse un pahar de apă plată pe bar.

-Ai venit să stai cu ochii pe mine?

-Aveam de lucru, am vrut un pahar de cabemet.

-Lou de la pază a venit aseară la ora închiderii şi a stat aici până am knoinat. Asta faci şi tu acum?

-Eu îmi termin paharul de vin şi ce am de lucru. Dar, dacă tot sunt ^ o să te conduc până la maşină după ce închizi.

-Mă întreb când o să ajungă familia ta la concluzia că sunt o bătaie prea mare de cap?

Acum Miles lăsă telefonul.

-în primul rând, noi nu suntem aşa. în al doilea rând, dacă nu crezi ^meriţi câteva bătăi de cap, ar trebui să mai lucrezi la stima de sine.

„Am crezut că asta fac azi, la sală. Doare puțin -O să treci peste. Pleacă ultima masă.
-Da, am văzut.
Când o conduse la plecare, făcu o roată în jurul mi"
—O mare îmbunătățire.

-Știu. Trebuie să verific bancheta din spate înainn < verific rezervorul și presiunea în roți. Mașina asta te anur presiunea. Nu știu de unde, dar știe.

—Sunt niște măsuri de precauție bune -Le iei și tu?
-Nu.
Morgan oftă în timp ce verifica bancheta din spate.
-CKs$_m$* j..., **ij-efrică** **deJen-I**
„ui timp ce ventica oancneta am spaic-
-O să mă duc la afurisita aia de sală nu pentru că|'^$_{tuC}$g 0 sănii deși îmi este puțin frică de ea – nu pentru că nu mă dau a | duc pentru că nu o să fiu slabă.
-Este același lucru. portiera.!
-Poate. Mulțumesc. Apăsă telecomanda ca să dese | Noapte bună!

Verifică benzina înainte să o ia din loc.
Și iată-l din nou, își spuse, privind-o **cum pleacă-**

13

Primăvara se instală. Bobocii de flori pocniră, mugurii se desfăc j și, cu recunoștință, Morgan lăsă deoparte hainele de iarnă.

Deși bunica ei nu voia să accepte chirie, Morgan știa că nu ar refuzat niciodată flori. Drumurile pe care le făcea la centrul de gră [1] nărit o copleșeau de amintiri dulci-amărui despre Nina. Dar simțea și alinare să audă vocea prietenei ei șoptindu-i în ureche în timp [ce 36] învârtea pe acolo, alegând plantele.

Petrecu o dimineață și o după-amiază fericită selectând, cumpărând, cărând, creând aranjamente cu ghivecele scoase din șopronul de grădină, aranjân<[1] florile colorate anuale în răzoare, lângă cele perene, care începeau să-și arate capul.

Când sună alarma de pe telefon, puse uneltele deoparte și se duse înăuntru, ca să se spele și să se schimbe pentru muncă.

Fusese o zi bună, productivă, își spuse.

Nu căutase ceva cu care să-și ocupe timpul, *avusese* ceva de făct^

„\

ftfl* n tfcvwil şi-mai frumoasa când coborî şl «uzi vrtci enfintla«marc *tf»iM*cecul<»l! Şi cum a aranjat ghivccele. l« înălţimi diferite'

Şi eftnd mÄ gândesc, Audrey, efl voiam sa arunc prur.imenml ala ^pmît Si uite cum «nară acum!

PuttnÄ vopsea din spray şi nişte şuruburi, spuse Morgan, întorcân- în curtea interioară. Va place?

-F minunat!

Audrey se aplecă şi tase adânc în piept mirosul de heliorrop

-Ce surpriză minunată ne aştepta acasă! Şi florile pe care le-ai planrar vîsţă sunt atât de drăguţe. Cred că ai muncit roata ziua

-Mi-a făcut plăcere. Nu am apucat să termin. Arăta spre zona rămasă tacă poală. Dar m-am gândit că poate vreţi şi voi să vă distraţi puţin şi ¿«puneţi ce vă doriţi şi unde.

-Ai cumpărat tot centrul de grădinărit? întrebă Olivia.

-Nici pe departe. Au o mulţime de chestii acolo. Nu am apucat să «eaî mobilierul de grădină şi să-l curăţ, dar pot să fac asta mâine.

- Aş aprecia foarte mult, Morgan. Apreciez ce-ai făcut aici. încă ratend, Audrey privi în jur. Nu mi-aş fi imaginat că ştii să faci toate astea.

-Nina m-a învăţat despre plante. Şi, când ai un buget sărac, buretele ţ?sârmă, şmirghelul şi vopseaua sunt prietenii tăi cei mai buni. În orice cc. trebuie să plec la muncă. Ne vedem mâine.

-Părea atât de fericită, murmură Audrey.

-Aşa e. începe să-şi revină. E genul de fată care trebuie să facă ceva, a ace.

Audrey îşi trecu mâna peste norii de alyssum dulce care se revărsau ssrtr-un ghiveci.

-Chiar nu ştiam că poate să facă asta. Nu aşa.

-Acum ştii.

O clipă, Audrey luă mâna mamei şi o strânse într ă ei.

-Cred că şi în ceea ce mă priveşte, au fost multe lucruri pe care nu *** ştiut.

-Plicele cresc şi-şi croiesc propriul drum. Aşa e firesc să fie.

- Nu ştiu unde aş fi dacă n-aş fi putut să mă întorc aici.

- Dar ai putut şi te-ai întors.

-Ştiu că s-ar putea ca Morgan să nu rămână cu noi, dar... Sper

că i»pui pe care îl avem aici, împreună, să ne apropie. Distanța dintre noi * «părut din vina mea.

-încetează.

-Așa e, insistă Audrey. Ar fi trebuit să fac m.ii ruult Mat Eu puteam să aleg, ea nu. Și știu că nu s-ar fi întors м • „ I mine, dacă ar ar fi avut de ales.

-Cum spuneau băieții ăia din Liverpool, îți tril m- !■ >■ nft* » Poate că aș adăuga și o pereche confortabilă de pant ei ■ ' ceva tare după o zi lungă, dar iubirea e cea mai importară rzan>M iubește, Audrey.

—Așa e. Și sunt atât de norocoasă că e așa. Eu si M< >riian ttn lev?T» » alți oameni cât am stat departe una de cealaltă. Și acum < <-m nmțw I ăsta ca să... ei bine, ca să creștem împreună, așa ca florile pe Lirele* f plantat. Și am de gând să prețuiesc fiecare minut.

—Și eu la fel. Ce-ar fi să aruncăm o privire în șopron înainn. e cini. I să vedem ce altceva mai voiam să aruncăm și putem acum să-i l^m I ăsteia, dacă-i place așa de mult să se joace cu chestiile astea

în loc să se ducă acasă după ce plecă de la complex, Mile'rrec ț* I la Jake. Prietenul lui locuia la marginea orașului, într-o casă comp cu două niveluri și o verandă micuță și acoperită în față-

Miles îl ajutase pe Jake să construiască terasa din spate – și acope ^ înclinat de deasupra, ca Jake să poată face grătar tot anul- În lumea Jake, tot ce nu venea deja gata preparat, mergea direct pe grătar

Când opri în fața casei, Miles observă cele două ghivece >u»pen din care se revărsa ceva colorat, ceea ce însemna că mama lui rre«. pe acolo la un moment dat. Jake avea să le ude, dintr-un simț al datorie* față de mama lui – și mânat de un sentiment sănătos de frică vizavi furia ei.

Simțindu-se acolo ca la el acasă, Miles urcă scările și intră. Hin vedea până în capătul bucătăriei, unde Jake strivea niște carne coca de vită, ca să facă hamburgeri.

-Hei! Vrei o bere?

-Acum, că mă«ntrebi...

Miles deschise frigiderul, în care se găsea bere, o cutie de lapte, co- ca-cola, o carafă din sucul de mango, care lui Jake îi plăcea în mod inexplicabil extrem de mult, și un pachet foarte singuratic de unt.

-Tocmai m-am întors. A trebuit să soluționez o dispută legată de un rahat de câine descoperit în proaspătul răzor de flori al lui Anne Vincent. O știi?

—Nu.

[1] Aluzie la Aii *you need is love,* piesă a trupei The Beatles

.. încearcă, dacă poți, să nici n-njungi s-o cunoști. (ionvmaă < â rahatul

|,«*nirdc la pomeranianul din vecini pe nume Cii«i domnișoara vtoccnt a luat rahatul și l-a pus la ușa vecinilor. Martor în acest sens *jr fiul de opt ani al vecinilor. Charlie Potter.

-Nici pe el nu-l știu.

-Charlie și-a informat mama – anume pe Kate Porter.

Milcs se așează lângă blatul de bucătărie și luă o gură de bere. -

Totnu-i știu.

-Altercația care a urmat și care a implicat țipete, cuvinte dure și

| chiar și câteva îmbrânciturI l-a alarmat îndeajuns pe tânărul Charlie cât ¿-I determine să cheme poliția.

-Și aici ai intervenit tu.

-Mă întorceam acasă. Mi-era în drum.

Pentru că era și Miles acolo, Jake începu să lucreze la a doua chiftea. -Amândouă femeile erau, cum se spunea mai demult, cu capsa pusă.

INu pot spune că m-am temut pentru viața mea, dar m-am temut că va trebui să duc două femei la secție.

-Ca să nu mai vorbim de puști și de câine.

-Ca să nu mai vorbim. Una susține că Gigi nu iese din curte fără bă, după incidentul *singular* de toamna trecută, când a fugit și a săpat în crizantemele vecinei. Cealaltă îi tot dă înainte despre lătrat și răhătit, când iese Charlie cu suspectul în brațe. Jake făcu o pauză de la povestire st-i spuse lui Miles: Ia chiflele și punga aia de chipsuri. Arătă spre ușa glisantă care dădea în spate, apoi ieși cu farfuria cu hamburgeri și se duse b grătarul deja încins. Acum, vezi tu, deși mă consider un expert când rine vorba de rahaturi – nu poți să ajungi șef de poliție altfel – nu mă pretind a fi expert în rahatul de câine. Dar a fost suficient doar să uit la mărimea rahatului și la dimensiunile lui Gigi ca să mă conving de nevinovăția cățelului.

Chiftelele aterizară pe grătar și începură să sfârâie.

-Ai atras atenția asupra acestui aspect?

-Da, deși într-un limbaj ceva mai civilizat și mai profesionist. Inves tigația care a urmat – în care am fost ajutat de Charlie, care mi-a oferit «formații relevante – a scos la iveală faptul că în cartier sunt mai mulți ¡¿ini de talie mare, printre care, spune Charlie, un golden retriever pe «fflie Stu, chiar în capătul străzii, care evadează adeseori din curtea lui * căruia îi place să-și facă nevoile prin alte părți, jake întoarse burgerii.

-în concluzie, i-am spus lui Anne Vincent că iau rahatul, dacă accep-

I[14] să suporte costurile analizelor necesare pentru a identifica rasa câinelui k la care a provenit. Chestie care era, evident, o minciună gogonată.

Altfel să-l ia personal de la uşa vecinilor şi să speli- scar i să fie de acord să nu depună plângere. Şi am sfătuit ■ prindă acţiuni similare în viitor. A ţipat – mult – ,ip.<: i un. să împuşte orice câine care mai pune piciorul pe proprii v.

-Dumnezeule mare!

-Da, evit-o dacă poţi. l-am spus că, dacă face asta. . . ,• într-una din celulele mele în mai puţin de un minut. Si i u ,r cea mai serioasă şi dură mutră pe care sunt în stare să o atw: ; r ,ij aşa mi-a venit. A dat numaidecât înapoi.

Puse burgerii înapoi pe farfurie.

Pentru că-şi cunoştea prietenul, Miles scosese deja cotuiuu- nreie, farfuriile de carton din dulapul de sub grătar.

Se aşezară la masa pe care Jake o construise în liceu, la ■ r ii t ei« îşi pregătiră burgerii şi deschiseră punga de chipsuri.

—Şi? Tu ce-ai făcut azi?

—Nimic atât de palpitant ca tine.

-Morgan ce mai face?

—Rezistă. în ziua în care ai venit să-mi spui despre Rurwdl. m-an dus în birou la bunica şi am găsit-o acolo. Plângea.

—Ce-i drept, e mult.

—E mult. Apoi m-am hotărât să mă duc la un antrenament în ^ de fitness şi am găsit-o acolo, pe o bandă de alergare. Mi mu la Ce rost are să urci pe o bandă de alergare, doar ca să mergi lai Rid"* din umeri, mâncă. După care aflu că lucrează cu Jen i a i noare personală într-un curs de autoapărare.

-Jen Distrugătoarea?

Miles rânji şi ridică iar din umeri.

-Am trecut pe la bar în seara aia. Se resimţea. în oiuc ,a:. M-* cumpărat o maşină de Doamne-ajută.

-Marca, modelul, anul, culoarea? Vrem să stăm cu ochii pe ca.

Miles îi spuse, iar Jake îşi notă.

Uitându-se la Miles, ronţăi dintr-un chips.

-Se pare că şi tu stai cu ochii pe ea.

-I-am alertat pe băieţii de la pază, începu Miles.

—Nu am nici un dubiu. Dar eu vorbeam de tine. Personal.

-Lucrează pentru noi.

-Mulţi oameni din Westridge lucrează la voi. îmi dau seama când ţi se aprind călcâiele.

-Nu mi se aprind călcâiele. Şi are şi aşa destule pe cap.

—Cu asta nu pot să te contrazic. Mai vrei o bere?

-Nu, mulţumesc. Mi-am luat ceva ele lucru acasă ţi trebuie să ajung hrănesc câinele. Dar mal rămase puţin, ca să-ţi termine berea pe ^ o începuse. Lucrurile sunt complicate.

-Mie-mi spui?

Antrenamentul de la sală nu o făcea fericită pe Morgan, dar conrinuă ¿seducă. Poate, recunoscu în sinea ei în timp ce făcea un exerciţiu dunuitor ca să-şi întărească tricepşii, pentru că Jen o intimida. Si poate, j«nn, şi pentru că se simţea doar o idee mai puternică.

Şi în foarte mare parte, ştia, pentru că avea trei ore pe săptămână în care să facă ceva, ceva activ şi productiv. Şi care o făcea sâ tran-

siré. Abundent.

Acum, partea cu lecțiile de autoapărare chiar o făcea fericită. O făcea áse simtă mai puternică şi mai isteaţă şi mai conştientă de sine. Trehuía ¿admită că-i făcuse foarte mare plăcere să sară pe Richie, valetul de cameră, îmbrăcat în costumul de protecție.

Dar nu îi plăcea să ridice greutăți, să lucreze la aparatele alea infernale, rifacă fendări şi tot felul de alte torturi pe care le născocea Jen pentru ta. Totuşi, ştiind că ochii de şoim ai lui Jen se puteau opri în orice clipă asupra ei, Morgan se lăsă pe vine, în ceea ce formidabila ei instructoare numea „poziția zeiței" – mai dă-o dracului! – şi începu seria de exerciții pentru bicepşi.

-Ți-am trimis mesaje.

Morgan nu reuşi să-şi ascundă pe deplin strâmbătura în clipa în care ndică privirea şi o văzu pe Nell. Nell, cu părul ei strălucitor perfect coafat Ecu machiajul impecabil. Nell în rochița de primăvară roz şi drăgălaşă «nepătată de transpirație.

-Mă antrenez. Am mâinile ocupate.

-Văd şi eu. Tracie mi-a spus că te-a văzut aici.

Cu agilitatea unui jucător de baseball care se pregătește să prindă ®ingea, Nell se ghemui lângă ea.

-Am nevoie de o favoare.

-Tu ai nevoie de o favoare? Hotărâtă să ducă treaba până la ca- f&, Morgan mută greutatea în cealaltă mână şi începu a doua parte a ««cițiului. Dacă spun da, faci tu exercițiile care mă aşteaptă după asta?

-Nu ți-ar folosi la nimic. Le-am luat pe Loren de la Cabană şi pc Tncia de la Après să lucreze la nunta din seara asta.

-Ştiam. E posibil să-ți plesnească o coapsă? Morgan gâfâi. Cred că mele o să plesnească. De ce vrea Jen să mă omoare?

-Loren şi-a dislocat un deget.

-A fost la sală?

-A jucat baschet. Inelarul de la mâna dreaptă ' ᶠ îi» atelâ şi aşa o să rămână o vreme.

-îmi pare râu. Cred că a durut. Poate la fel ilcr ir ˌ'" când îți plesnește o coapsă. Poate chiar mai rău. Îi> m.r n«^l poare să ajute la nunta de diseară. Ai nevoie de

alt -Am nevoie de tine.

-Am pierdut socoteala, dar ştiu că trebuiau să hi t'Pf®**** Morgan îşi îndreptă spatele. Am terminat seria. Am UT 'wț încă în viață. Simt că ard. îmi ard toți mușchii.

-Aşa şi trebuie. Ascultă...

-Ție ți-e uşor să vorbeşti. Tu ai brațe ca Linda Haini Ir» ui în 7tTnwUfcfi* -Mulțumesc. Morgan...

-Da, da. Se trânti pe o bancă. Chiar şi cu nunta – asta imeamnâin B jur de două sute de oameni –, vinerea e seara noastră cea mat «. meratl 1 -Nu o să fie la fel de aglomerată de la şapte până la nue- il noptu, I pentru că ,weekendul ăsta treizeci şi cinci la sută din camerei«, noastre ■ lsunt ocupate de invitați la nunta Janson. Nick a fost de ac« >rJ -l ᵠ" K tură dublă. Nu am putut să dau de tine,

spuse Nell, când M> «rgan o pt™ ■ lung, ştergându-se de transpiraţie. L-am întrebat dacă ar fi de acor ® ■ acopere, în caz că participi la eveniment, şi a acceptat.

-Ar putea să ajute el la eveniment. e »

-Ar putea, dar... Tricia lucrează în weekenJ la Apres pentru c ^ » una dintre fetele noastre cele mai bune. Loren e cel mai experimen ■

bannan de la Cabană. Nick e excelent, dar nu vreau să-l pun sa i ■

şi de nuntă, după o tură plină. Decât dacă n-am încotro. Făcu e> ^-ur ■

pauză, apoi continuă: Ariei Janson, mireasa.' Este doamna Fisk° H

ştii pe doamna Fisk? – pe steroizi. Este o adevărată mireasă-monstfu K o bridezilla! Trebuie să iasă perfect. Şi mama mea te roagă să ne aci ■ această favoare.

—Voi mă plătiţi. Aţi putea să-mi spuneţi pur si simplu ce să fac. K

-Dar nu facem asta. Te rugăm.

Morgan luă prosopul de pe bancă şi-şi tamponă faţa.

-Ştii când am mai transpirat atât de mult?

-Nu.

—Niciodată. Vin şi bere sau bar complet?

- Bar complet. Două baruri complete, unul în colţul de nord-est al sălii 1

de bal, unul în cel de sud-vest. Are două cocktailuri specifice. Culorile j

ei sunt piersică şi lavandă, aşa că un cocktail se numeşte Piersicuţă — un |

Bellini. Celălalt Zbor înalt, de fapt Aviaţia, pentru că e de culoarea 1

lavandei. Am reţeta pentru Aviaţia.

-Ştiu să fac un cocktail Aviaţia.

. <***»?&* nici nu auzisem de el. Nici Loren, nici Tncia ieşi | t erf*******ptntni test $i au trecut. Vezi, de-ast» avem nevoie ie nne «*<r* *¿1**

B*ne. Sigur. Ce,..

»Supcr* Mii de mulţumiri. O să-ţi trimit toate detaliile, dar va trebui I *¿te met* la sase, pentru ultima instruire. Oremonia începe la 19.00.

I «*f#* U 19 .30, urmată de dans – formaţie live – de la 20.30 până la miezul Daci depăşesc ora 00.00, îi costă în plus, dar mama crede că o ^jkâ- la în calcul mai degrabă ora 1.00.

-Bine. Chiar nu vrei să-mi faci tu exerciţiile?

-Te-am ajutat să faci o pauză. În plus, Jen zice că esti o maşină.

Morgan aproape că se înveseli.

-Pe bune?

-O maşină care mai are nevoie să fie unsă pe ici, pe colo, dar o _asană. Nell întinse mâna şi-i ciupi bicepsul lui Morgan. Sentâmplâ. Trebuie să plec. îţi trimit mesajele.

Morgan mai rămase o clipă pe bancă, își flexă bicepșii, îi ciupi. Poate | ¿seîntâmpla totuși ceva.

Acum trebuia să îndure oroarea genuflexiunilor, a bicicletei și a ri- jorii de greutăți pe picioare, înainte să se ducă să verifice că totul ram regulă cu Niclc, apoi să se întoarcă acasă, să facă un duș și să-->i Eriarufice întreaga zi.

Deși nu era prima oară când lucra la o nuntă, nu mai lucrase nicio- ' zasă la una atât de sofisticată și de elaborată – și atât de organizată până | E.ceie mai mici detalii. Transformaseră sala de bal într-o grădină de mmăvară, o grădină în care scânteiau cristale și străluceau lumânări. !iaâ și pe barul ei fusese amplasat un mic aranjament de trandafiri de ea piersicii, într-o vază subțire, argintie.

Mai multe aranjamente, de data asta uriașe, flancau podiumul înălțat, 1 *pcatt* avea să stea orchestra. Momentan, o cortină albă separa acest | fațiu de restul sălii.

U cererea miresei, mai multe flori încadrau ușile sălii de bal, pe unde avea să intre, h mesele îmbrăcate în huse de culoarea lavandei cu traverse de culca- ^piersicii erau aranjamente florale în care fuseseră ascunse luminițe feouicule. Scaunele, și ele îmbrăcate în huse din același material, aveau **hețele de flori prinse în funda de la spate. Un pavilion sufocat de flori * înălța în capătul unui culoar pe care fusese întinsă o traversă albă.

I ^ aanga acestuia, la oarecare distanță, un cvartet de coarde avea să *t* înainte de ceremonie și în timp ce domnișoarele de onoare – opt I a i*woăr – înaintau spre altar. Cvartetul trebuia să interpreteze muzică

aleasă de către mireasă pentru părţi specifice ale ceremi >nm mesei. Valeţii aveau să înceapă să escorteze oaspeţii la m< chelnerii aveau să le ia comenzile pentru băutură - I m ; ' <. , ceremonie la şampanie la masă, unul din cele două c< >ck r. -
*
şi sau o băutură non-alcoolică la alegere. Barmanii puri până la 19.00 – fix! – când mirele şi cavalerul de om >are prin uşile laterale ale sălii de bal. Orice invitat sosea iu trebuia să aştepte în afara sălii de bal până ce mireasa şi r.i r ,-oq, la pavilionul cu flori. Fără excepţii, din ordinul miresei —Ceremonia durează 15 minute, continuă Drea. Dup mireasa au fost declaraţi căsătoriţi, invitaţii pot să comun,o – iei mese sau de la bar, în timp ce personalul nostru va demoni mona şi va strânge traversa. Cea mai mare parte a fotograful r ■ * -: dea făcută şi fotograful şi cameramanul vor înregistra cerem. >. iar vnr mai fi încă cincisprezece sau 30 de minute de fotografii Jur 'i – c-reraoiut Mireasa vrea ca servirea să înceapă la şapte treizeci, cu sal. Apoivor fi anunţate persoanele importante de la nuntă, părinţii ; r.irmtn
miresei, fericitul cuplu. După ce se vor aşeza la loc, servi:, mina şi barurile se vor deschide din nou. La opt treizeci se de-*.! .: . mnas orchestra începe să cânte.

Trecu în revistă ritualurile, fiecare cu momentul lui -m. vsemnac- primul dans, mamă-fiu, tată-fiică, tăierea tortului, aruncau . cruk La şase treizeci Morgan îşi ocupă postul şi invitati: ..părăsi
sosească.

Se potriveau cu încăperea, în ţinutele lor elegante -m lotoait Morgan considera că exclamaţiile lor de încântare în clip . ă- r.-intrai în sala de bal erau pe deplin meritate.

Apoi avu de lucru, preparând cocktailuri de piersică o ivandă j turnând apă minerală.

Nu ştia dacă laudele trebuiau îndreptate spre mireasa pn u ici sau spre Drea, dar totul mergea perfect. Apoi, la şapte fix, nuia, a -chimfci Domnişoarele de onoare, în rochii mov şi purtând pe cap „" onire J«¹ boboci de trandafiri de culoarea piersicii, apărură pe culoar.

Băieţelul care aducea inelele şi fetiţa cu coşuleţul de flori iduseri zâmbete pe chipurile tuturor – el într-un smoching minuscul si vesti de culoarea lavandei, ea într-o rochiţă din voal, de culoarea piersicii- Apoi, pauza dramatică înainte ca mireasa, la braţul tatălui ei, s* păşească pe uşă.

Morgan abia îşi stăpâni propria exclamaţie admirativă.

Purta o rochie de prinţesă din poveşti, albă ca zăpada, o fustă amp& din zeci de metri de material şi un corset strâns pe talie, fără bretele. caK

farninâ Pfinil ei, negru ca pana corbului, fusele Jar pe spare si

% SA | **a i câteva şuviţe artistic lăsate libere pe lângă fată ">i ea purta * jj$_{o}$j$_{f}$ mai elaborată decât cea a domnişoarelor Je onoare, plutindu-i în spate ca şi cum ar fi fost un nor de borangic.

9 **V»te că fusese un chin să lucrezi cu ea, îşi spuse Morgan, dar felul în '« uita la bărbatul care o aştepta sub pavilion si felul în care acesta C«ca la rândul lui trăda de Ia o poştă că erau îndrăgostiţi- >ea se strecură în spatele barului şi veni lângă Morgan.

-ft-iu! spuse ea, încet.

-E uluitor. Totul este senzaţional.

- Asta şi-a dorit. Iar asta? Arătă cu un gest din bărbie înspre locul în [¿r mirele şi mireasa îşi spuneau

w jurămintele. E prima oară când o văd sută şi fericită de câteva săptămâni încoace, kşi din nou.

Morgan privi sărutul, văzu cum mirele duce la buze

Sa ia Sj mâna miresei | ial se întoarseră spre invitaţii lor. Se întrebă cum te simţeai oare când tai ca o prinţesă.

Mai mult însă, se întrebă cum te simţeai atunci când cineva se uita | aaae aşa cum se uita mirele acesta la mireasa lui. Ca şi cum tot ceea 1s-s dorise vreodată, tot ce avea să-şi dorească vreodată era chiar acolo, [«ochii ei.

Apoi păşiră pe culoar şi ieşiră, iar Morgan tu dintr-odată ocupată.

Orchestra fu la mare înălţime. Pentru că se adresau unui public ce

I-4*®dea trei generaţii, muzicanţii interpretară câteva piese vechi, m **»4 câteva coveruri după piese noi şi presărară printre ele cât mai *** cântece de rock clasic. Ringul de dans

I satului rămase tot timpul plin, ^{i30ct}ând*j-se doar pentru ritualurile tradiţionale, ca de pildă tăierea masiv, cu patru etaje.

[redacted] la miezul nopţii, Morgan estimă că aproximativ jumătate dintre

I Aflaţi îşi luaseră rămas-bun. Cealaltă jumătate însă era încă în toiul I **acţiei. Nu fu surprinsă când i se transmise că tatăl miresei acceptase ^Petrecerea să mai continue încă o oră.

umâ, amestecă, scutură şi se bucură de muzică şi de spectacol.

0 surprinse când îl văzu pe Miles apărând acolo – fără să arate câtus^ ^{ne}lalocul lui în blugi şi cămaşă. Morgan era convinsă că Mii – ^ mereu un costum invizibil, mi pare rău, domnule, este un eveniment privat.

^fiies Privi în spatele ei, la cele câteva sticle de şampanie răn\.

******* pe gheață, în frapiere de argint.**

166 I NORAROBFRTs

-Oi tot cu sticlele trimise la mese, cred că ajuntjem Bellini-ul special si şampania simplii au fost toarte p- t fost pe locul trei, la distanţii mare, după estimările nu !•
?i bere.

-Ochelari de soare şi piloţi?

- E un cocictail, Miles.

Ca la un semn, cavalerul de onoare – fără haină, c ra se apropie de bar.

-Cum merge, Morgan? I l>arcie'

—Nemaipomenit, Trevor. încă o rundă pentru vrendatl 1 tine

—Te-ai prins. Cea mai tare petrecere la care am "r Mă întorc să iau băuturile. Trebuie să dansez.

-il cunoşti? întrebă Miles. ro

-il cunosc acum. El şi mirele – ăsta-i Hank, cel de ac» > > '•1 de flori pe cap – sunt prieteni din şcoala primară. Puse g •' sondă şi într-un pahar de martini ca să le răcească, apoi scoase un a er

Trevor şi Darcie sunt împreună de vreo zece luni. E serios, .K a UI, în timp ce punea gheaţă în shaker. Un cocktail Aviaţia. I sau, cum i se spune în seara asta, Zbor înalt. Gin, suc de lămâie. i maraschino şi crème *de* violette. eosticlădeşamp»

în timp ce scutura ingredientele în shaker, scoase din frapieră. Ridică opritorul din argint, aruncă gheaţa din >o În timp ce Miles o privirea, reuşi să toarne şampania şi să strecoare pruna I băutură în paharul de martini. Adăugă nectar de piersică în şampanie > j cocktailurile aşteptau pe şerveţele când Trevor se întoarse vie la dans. „SUPCr!

Băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc de bani, prins cu o agrara. -Nu mai am decât bancnote de douăzeci.

-Nu-ţi face probleme, începu Morgan.

-Lasă că meriţi! Băgă douăzeci de dolari în borcanul pentru bacşişuri. Hei, e iubita ta? îl întrebă pe Miles.

-Nu.

-Faci o greşeală. Cel mai bun barman din universul barmanilor- Şi e şi supersexy. Ah, să nu-i spui lui Darcie că am zis asta.

-Buzele-mi sunt pecetluite, îl asigură Morgan. Zbor înalt, Trevor! -Poţi fi sigură!

Sorbi din cocktail, apoi se duse cu paharele pe ringul de dans.

-E mov. De ce e mov?

-Violet, îl corectă Morgan. Şi explicaţia este crème *de violette.* -înţeleg cum s-a întâmplat, dar nu înţeleg de ce. Mai au, cât? Vreo 15 minute?

s*?«

-O si mă-ntorc.

t* unu şi un sfert, doar personalul complexului mai era în sala de nmp ce băieţii din orchestră îşi strângeau instrumentele Morgan pe cei de la firma de catering să pună bine băuturile alcoolice, *•» începu să strângă prin har.

-Rrma de curăţenie o să arunce totul la coş, îi spuse Miles si privi Îţi*. Ai terminat.

-Este primul meu eveniment la complex, dar îmi dau seama că stiti 4„*ganuaţi unul.

-Mai avem încă unul, tot aici, mâine. Aşa că o să scoatem husele ipe mese şi de pe scaune, dar o să le lăsăm aici.

-Dacă Loren nu poate să participe, aveţi nevoie de ajutor .'

-Nu. E un eveniment mai mic, mai puţin elaborat. A doua nuntă.

să pleci, spuse el din nou, apoi îi luă braţul. Te conduc.

-De fapt, vreau să trec mai întâi pe la Après.

-E închis.

-Ştiu asta, şi Nick e grozav. Este meticulos şi responsabil, dar nu e iişnuit să închidă, mai ales într-o seară de weekend. Après este res- Ţ&sabilitatea mea, aşa că mă duc să verific.

Ridicând din umeri, Miles o conduse pe coridor, prin foaier şi pe abarcadă. Când aprinse lumina, Morgan cercetă încăperea din priviri.

Mesele, separeurile, scaunele păreau curate. Cei de la departamen- si de curăţenie spălau pe jos în fiecare dimineaţă şi geamurile o dată

săptămână.

-Mulţumită?

Ignorându-l, Morgan se duse în spatele barului.

Curat, totul pus la locul lui, tăvile spălate şi puse la uscat, chiuvete şterse.

-De ce nu arăţi obosită? se întrebă el, privind-o cum verifică.

-Sunt o creatură nocturnă, spuse ea, absentă.

- Bufniţă sau vampir?

-Depinde de noapte şi, în ciuda evenimentul din seara asta, se pare 3 a fost o noapte bună la Après.

-Văd şi eu, din cât s*a vândut.

Veni la rândul lui în spatele barului şi luă o sticlă de cabernet.

-îmi tom un pahar. Se uită la ea, în timp ce scotea dopul.

Vrei şi tu Ai ieşit din tură.

-Eu... sigur.

Puse două pahare de vin roşu pe bar, apoi puse un dop special pe •d*. după ce Miles tumă.

-Separeu.

îi indică unul, se duce acolo şi se aşează.

Când se duce după el şi se aşează pe banchetă. M ʳ.

-Mă mir că-mi mai amintesc cum să stau jos. A

rr- -Ai dreptul la pauze în timpul unui

eveniment -Da, am făcut cu rândul cu Tricia.

Dar era o senzaţie delicioasă să stea pur şi simplu ; şi oftă iar.

-Faci des asta? Stai într-un bar pustiu?

-Nu. Tu?

-Sincer, chiar da. Nu beau cabemet, mai ales nu din p dar un bar gol are propria personalitate. Âsta e linişti cu o notă de eleganţă subtilă. E drăguţ. . i

Nu ar trebui să o întrebe. Nuri plăcea conversat: > conversaţiei. Dar întrebă totuşi, pentru că voia să ştie

—De ce ai ales să fii barman? .■ «j—i

-Păi, pot să petrec mult timp într-un bar – fără să mă l plac barurile. îmi plac oamenii. Trebuie să-ţi placă, dacă u«.rezi meniul ospitalităţii.

—Şi eu lucrez în domeniul ăsta. Dar nu-mi plac oamer spe^iaL

Il studie în timp ce bea. Ochii ăia, îşi spuse, cu siguranţă ştiau concentreze, atunci când îşi propuneau să o facă.

—Asta-i o prostie. Trebuie să lucrezi cu oameni în fiecare -i -

Ai dreptate aici. ^

—Ei bine, mie-mi plac oamenii. Spatele barului e un loc ocupa de obicei e un loc vesel. Oamenii vin pentru că vor să se dc-^arc^ să sărbătorească. Mai sunt şi singuraticii, care vor doar să vor | cu cineva. De-asta eşti tu acolo. Tu de ce vii în fiecare vineri mai ales vineri seara, când ştii că o să fie multă lume la bar. dacă plac oamenii?

-Când vii într-un bar aglomerat ca să bei ceva sunt mai P uti^ şanse să încerce cineva să stea de vorbă cu tine. Pot să mai lucrez. ^ mă destind, să beau un pahar de vin. Dacă vin când nu e aglomera*- Cineva o să încerce să lege o conversaţie. „Ce zici de vremea asta- Ai fost prin cluburi?" Ceva.

Aha, îşi spuse Morgan. Acum înţelegea.

-îţi foloseşti telefonul ca pe un câmp de forţă- Miles zâmbi uşor.

-îl folosesc ca să lucrez şi, da, are şi rolul barieră. Dar mă întrebam cura ai ajuns să lucrezi într-un bar şi, din spusele lui — Trevor

cufti ai ajuns să fii cel mai hun harman din univer-
^vor zburase cam prea mult, ti aminti ea.
Te-am văzut **cum lucrezi şi ştiu** de ce mamaşi sora meate-au vmr
-cnimentul foarte solicitant din seara asta.
Iservit la mese în facultate. Doamne, e grea muncaasta! Fie că
jatorită barului pustiu, a paharului de vin sau a companiei, Morgan l
smtea complet relaxată. Poate avea satisfacţiile ei, dar adevărul este
jexistă o categorie de oameni – mulţi dintre ei din motive variate ce
l ^Je situaţii aparte – care-şi varsă nervii pentru tot ce nu le convine
pe lejţoana care îi serveşte. Am hotărât că nu vreau să-mi câştig
existenta ,ind la mese sau ca manager de restaurant. Se lăsă pe
spate, sorbi din . Profitul din restaurante e foarte mic. La bar faci mat
mulţi bani.
| pin motive exclusiv cinice, am făcut un curs de barman. Şi mi-a
plăcut.
tjj.a plăcut mult. Aşa că, imediat ce am împlinit 21 de ani, am
renunţat | *Î* mai servesc la mese şi m-am mutat în spatele barului. Şi
mi-a plăcut ctor mai mult. Simţindu-se în largul ei, închise ochii o
clipă. Ideea | aa să strâng destui bani, să acumulez suficientă
experienţă şi să strâng suficienţi bani cât să-mi deschid barul meu.
Un bar mic şi drăguţ, de ' cartier. Mai aveam încă vreo trei ani, după
calculele mele minuţioase. Apoi... Ridică din umeri şi sorbi iar din vin.
La tine e mai uşor de înţeles.
| continuă ea. Hotelieri de trei generaţii, cel mai mare băiat din
generaţia j 3treia. Te-ai gândit vreodată să faci altceva?
-Sigur.
-Cum ar fi?
-Indiana Jones. Versiunea mea de Indiana Jones, aventurierul/an- !
îropologul singuratic.
-Fiecare puşti care s-a uitat la filmele astea a vrut să fie Indy.
-Mie mi s-a întâmplat anul trecut.
Morgan râse şi clătină din cap.
-Ţi-ar trebui o pălărie. N-are cum să-ţi iasă fără pălărie. Dar ţi-ai
britasta? Făcu un gest larg, menit să cuprindă întreg complexul. Şi tot j
cf implică asta? Pentru că familia ta munceşte extrem de mult.
-Nimic altceva din ce mi-am dorit n-a ţinut. Da, am vrut asta. uncim **atât**
de mult pentru că toţi vrem asta.
„Se vede. Oamenilor care lucrează aici le place ce fac şi le plac **ujndiţiile,**
aşa că-şi fac bine treaba. Iar asta vine de sus. Serviciul meu d j J[1] **dinainte**
era la o companie de familie. La scară mai mică, sigur, di **„"esenţă este**
acelaşi lucru. Şi barul în care am lucrat înainte era foar **condus. Nu pot**
spune acelaşi lucru despre cel în care am lues l [81] ultimul **an de facultate.**
Dar am învăţat şi asta e tot ce conte.--
¿<**»'

Puse jos paharul gol. îți mai torn ție unul dacă vrei, dar < >> m-hme« mă duc acasă.

-Nu, unul e suficient.

Morgan duse paharul în bucătărie. Când ieși în h;ir. mai arunci o privire în jur, înainte să stingă lumina.

-Nick e un angajat valoros.

-Știm.

-Și sora lui la fel. Este o diavoliță împielițată, dar e vaK >r. iasă.

—Nu degeaba i se spune Distrugătoarea. Nu ai haină ’

-Am una în mașină, dacă-mi trebuie.

Păși afară, în aerul răcoros și înmiresmat.

-Nu-mi trebuie. Și tot valoroși sunt oamenii care se ocupă de pei-sagistică aici, la complex.

Traversară lotul de parcare și înconjurară insula unde florile se revărsau în râuri de roșu, alb și roz delicat.

Ajunsă la mașină, verifică bancheta din spate înainte să descuie.

—Mulțumesc pentru vin și pentru că m-ai condus.

-Nici o problemă.

Intră și verifică rezervorul și presiunea roților. Firește că rămase si o privească plecând.

în timp ce se îndepărta, își spuse că, într-un mod ciudat, tocmai avuseseră un fel de întâlnire. Nu știa ce să creadă în legătură cu asta și hotărî că probabil nu fusese câtuși de puțin intenția lui. Par. dacă și Miles considera seara aceasta un fel de întâlnire, Morgan î>i dădu seama că nu o deranja.

14

Dormi până târziu sâmbătă și, când în sfârșit coborî >â bea o cafea, o văzu pe bunica ei în curtea din spate, așezată la masă. cu un pahar de ceai cu gheață în mână.

Morgan înșfăcă o brioșă – cineva făcuse brioșe își turnă cafea și ieși în grădină.

-Oh, ce aer! Perfect. Nici prea cald, nici prea rece. încântată, Morgan luă loc lângă bunica ei și mușcă din brioșă. Unde e mama ’

— S-a dus la magazin pentru câteva ore. Unul dintre artiștii noștri aduce o linie nouă de bijuterii și a vrut să pună prețurile și să o scoată

■ ' „u!v. lii'.llili '

^ |» -vânzare. l-am spus cfl n-are decât să se ducă dacă vrea, clar că cu rămân aici și sfl savurez roadele muncii nepoatei mele Ați muncit și tu, și mama. Clopoțeii de vânt sunt adorabili -Oam « mers aseară?

N-am mai participat niciodată la o nuntă atât de simandicoasă, sporea folosi toate florile pe care le-am plantat aici anul ăsta şi toate le-ai plantat tu în anii trecuţi, să dublăm numărul si tor nu am <*** nici pe jumătate din câte flori au fost în sala de bal. Sincer, iti râia ¿«rflnrea. întregul tablou. Bărbaţii în smochinguri negre şi femeile în ţchii de seară. Dar rochia miresei – făcea timpul să se opreascâ în loc.

-Gum e şi firesc.

-Radia pur şi simplu, arăta ca o prinţesă din poveşti. Si, după ce le-a i»din minţi pe Drea şi pe Nell timp de luni întregi, acum părea fericirâ ţ relaxată. Doamne, a fost atât de romantic! Flori, muzicâ, lumânări. Trehiie lăudată pentru că a ştiut exact ce vrea, iar familia James«>n pentru da reuşit să-i ofere totul, conform aşteptărilor.

-Şi tatăl ei, presupun, pentru că a achitat nota.

-Şi sigur a fost uriaşă. Am scos trei mii numai din bacşişuri.

-Poftim?

Râzând, Morgan îşi ridică braţele spre cer.

-Trei mii două sute şaizeci şi şase de dolari bacşişuri personale. Am mai lucrat la nunţi şi e firesc să vii acasă cu o sumă frumuşicâ, dar ad pe departe ceva de genul ăsta.

-Poate că am greşit afacerea.

-Aproape că e ca şi cum ai fi plătit să te duci la o petrecere, liu tocmai, pentru că oamenii ăia ne-au ţinut ocupaţi. Dar a meritat. A meritat pe de-a-ntregul.

-în mod evident, ai făcut o treabă excepţională.

-îmi place să cred. Cu un bar deschis, balanţa poate înclina în ambele irecţii- Unii au tendinţa să dea bacşişuri generoase, pentru că nu plătesc Sutura, alţii se gândesc că, dacă tot nu plătesc băutura, la ce să mai a* bacşiş? în cazul ăsta, a câştigat generozitatea. Mai ronţăi din brioşâ. ■Tte sfârşit, a venit şi Miles. Presupun că e persoana desemnată să mă inducă la maşinâ în serile de vineri. îşi schimbă poziţia. 11 ştii de multă ''fcme. Ai observat că nu poartă cu adevărat costume? Şi totuşi poartă?

-Nu înţeleg.

-Păi, cam... Cam la fel cum Superman îşi poartă costumul pe sub «¡unele obişnuite. Este ridicol, dar poartă costum de Superman pe sub hat '„Wcivile şi nimeni nu îl vede. Cu Miles, este exact invers, bl parcă ar i Pufla un costum de afaceri invizibil, peste hainele obişnuite. E sursa lui

vie putere, bunico. Supemian o poartă pe dedesubt , < 1 1 1 . ' > Mi* :

o poartă pe deasupra, dar e invizibilă. Dar tot pui eu <

-Nu pot spune că am remarcat.

-Nu pot să mă lămuresc ce-i cu el. Şi, recunoscu, i m n , „м-teascâ din prima seară în care se aşezase la capătul barului (r, 1 ^

înțeles pe ceilalți, dar nu pot să-mi dau seama exact cum <• 1 Asearj, după eveniment, am vrut să mă duc să văd dacă e totul în e 1 ; i l,i Apr& Nick nu e obișnuit să închidă, cu atât mai puțin întru > ,n 1 de vineri.

-Fetița mea responsabilă.

-Sunt responsabilă. Așa că mergem la bar și încep să verific totulfo mintea mea. Miles se duce, ia o sticlă de vin și mă întreabă dacă vreau un pahar. îmi zic că de ce nu, așa că ne așezăm, bem un pahar de vin ți chiar purtăm o conversație. Apoi, în drum spre casă, m-am gândit că a fost, într-un mod mai ciudat, ca un fel de întâlnire. Crezi că a fost?

—Mi-e greu să spun, pentru că eu n-am fost acolo.

În mod evident intrigată, Olivia își trase scaunul o idee mai aproape de al lui Morgan.

-Ți-a făcut avansuri?

—Nu. Nu. Nimic de genul ăsta. Am băut doar un pahar de vin și am stat de vorbă. Dar, cum am spus, de data asta a fost o conversație autentică, iar ăsta nu e stilul lui obișnuit. M-a întrebat de ce am ales să fiu barmaniță, iar eu l-am întrebat dacă și-a dorit vreodată să tacă altceva decât să ducă mai departe afacerea de familie. Știi, genul ăla de întrebări pe care le pui la o primă întâlnire, ca să-l cunoști mai bine pe celălalt.

-Au trecut câteva zeci de ani de când n-am mai fost la o primă întâlnire, dar îmi amintesc.

-Am simțit o tensiune între noi, chiar dacă era doar o conversație simplă, după muncă.

-Este un tânăr foarte atrăgător.

-Sigur. Toți sunt atrăgători.

-Și ești atrasă?

-Fizic? Sunt o femeie normală, iar el este superb, așa că, da. evident Poate fi prea direct și morocănos, și în mod normal asta nu 1111 var părea ceva atrăgător, dar totul este contrabalansat de un fel de... bunătate, presupun. Nu mă conduce doar până la mașină – o sarcină pe care ar putea să o paseze ușor altcuiva, chiar și atunci când este el acok >. Dar aşteaptă până mă îndepărtez. Nu e decât un minut în plus, dar se gândește la asta-

-A fost crescut să fie un gentleman, să respecte și să prețuiască oamenii care lucrează pentru el. Venea uneori cu

Mike pe la noi, se învârtea pe lângă Steve în magazie.

privf înspre magazia din lemn, ascunsă pnnrre copacii din proprietății.

fi dăduse hainele de pomană, îi schimbase hiroul, dar nu putuse să'i strângă lucrurile din magazie.

_Nu știam asta.

.Vliles mi s-a părut întotdeauna un suflet bătrân. Eceva în ochii lui

-Are nişte ochi superbi.

-Mm-hmm. Ai fi interesată, dacă ar fi el?

JV\ îşi spuse numaidecât Morgan în mintea ei, apoi se gândi *nb»ne.

-Probabil că n-ar fi o idee prea bună, nu? Lucrez pentru el. Nu în *d direct, dar e unul din şefii cei mari. Cred că a fost doar plăcut să

şi să beau un pahar cu un bărbat frumos şi interesant. A trecut ceva sap. Chiar foarte mult timp.

-Ar trebui să ieşi în oraş, să întâlneşti mai mulţi oameni de vârsta ta.

-Oh, bunico! întâlnesc oameni tot timpul. E în fişa postului. Doar 3 nu am întâlnit nici un bărbat cu care să vreau să stau şi să beau un aharde vin. Momentan? Nu mă deranjează. Mă simt iarăşi eu însămi, ¿iar şi cu tot ce s-a întâmplat, chiar şi când trebuie să-mi verific în «care seară presiunea la roţi, mă simt iarăşi eu însămi.

Gavin Rozwell, folosind acum numele Charles P. Brighton, se plimba •na Cartierul Francez. îi plăcea viaţa de noapte, îi plăceau turiştii idioţi, beţivanii ridicoli şi uşurinţa cu care putea ajunge de la hotelul lui de lux s străzile ticsite cu magazine, restaurante şi muzică.

Un bărbat ca el se putea pierde atât de uşor în mulţime.

îşi dăduse iar jos barba şi mustaţa şi-şi lăsase părul să crească destul ¿mult. îl vopsise într-un roşu aprins pentru că ştia, din experienţă, că «menii o să observe coama de păr roşu şi cam nimic altceva.

Dacă-l întreba cineva, venise în New Orléans ca să facă cercetări îmtru romanul pe care îl scria, ca să se lase absorbit de cultura si am- oraşului.

Charles P. Brighton era un dobitoc plin de el, alt rol pe care Rozwell]«terpreta cu plăcere.

U«r, deşi aprecia cu adevărat Vieux Carré şi deşi îl amuza să joa- «toiul dobitocului plin de sine (cu un fond considerabil în spate), ^«mţea – cum ar fi spus Charles – foarte ennui.

Ultima crimă — odineşte-te în pace, Robin! – îl lăsase straniu * ?*satisfăcut.

Pusese victima perfectă. Atrăgătoare, dornică să-i tacă pe

plac, ^ de încredere.

Cu împrumuturile pe care le făcuse girând cu « ..... conturile bancare şi cu ce obţinuse pe Uyumlaiiil n<m ... mai mult de şaptezeci de mii.

Totul fusese atât de uşor.

Prea uşor, îşi spunea acum, în timp ce se plimba pe >i m. i u r 'harul de punch de rom în mână.

Nu era nici un fel de provocare să prosteşti o fetru-u nu lomică să înceapă o relaţie. Iar Robin nu avusese prieteni apr< >| mu Avuse» o soră, da, dar nu-şi spuneau absolut tot ce se petrecea în a- ti le lor.

Fusese absolut perfectă pentru el, Robin, şi se dovedire •[1] leiamăgire. Aproape că-l plictisise de moarte cu încântarea pe care o manifesta de câte ori îi acorda atenţie. Deşi fusese fericit să o omoare în sfârşit! –, nu simţise entuziasmul crescându-i, nu atinsese un pune t c ulminant.

La urma urmei, nu era vorba numai de bani. Banii 11 'fereau posibilitate de a duce stilul de viaţă pe care îl merita. Par n unentul în care omora? Acesta făcea sângele să-i fiarbă în vene, îi stârnea vâjâitul dintre urechi. îi oferea gloria cu care se putea hrăni săptăm nu la rând, uneori chiar luni.

Dar nu se întâmplase cu Robin.

Şi nu se întâmplase nici cu caraghioasa de colegă de apartament a lui Morgan Albright.

Avea nevoie de clocot, de vuiet, de punctul culminant, i\ t 11 dracii, le merita!

Două femei trecură pe lângă el. Tinere, cea din stânga , 11 tundul prea mare pentru gustul lui. Pantaloni foarte scurţi, maiouri mm ¡seule – o căutau cu lumânarea, nu încăpea îndoială. Şi mai erau si hme м râdeau ca proastele.

Le-ar fi putut omori pe amândouă atât de uşor. Ai putut să se ducă după ele în următorul bar, să intre în vorbă mi ■ .e plătească băuturile.

Jucându-se cu ideea, le urmări din priviri. Nu ar ti t«> > ¡ m . otnpli- cat, îşi spuse. Le ademenea în camera lui de hotel. Femmh v rodeau în siguranţă când nu erau singure. I-ar fi fost uşor să lr «mu >.m pe Urc pe amândouă, la nevoie. Sau poate s-o scoată din joc pe 1 ur \1 ne şi să se distreze o vreme cu bruneta.

Pentru că în sfârşit se simţea bine imaginându-şi jocul, .mu uă punctul cu rom şi intrăîntr-o bodegă, după ele. O bodegă aglomerată, unde berea era rece şi atmosfera încinsă. Oamenii se frecau un ii de cm 1.11 11, t emeile îşi zgâlţâiau ţâţele pe un ring de dans minuscul.

Pentru că se opriseră în capătul barului, avu timp să le studieze. Cur-Mare avea o faţă mai frumoasă şi părul blond, dacă igm >1.1 r.idăc mii« negre, crescute cel puţin doi centimetri. Dar bruneta avea trupul mai prelung şi cra maj subţire, aşa cum prefera el. împreuna, îşi spuse el în nmp ce femeile îşi comandară gin cu sifon, erau o combinaţie câştigăroare. Şi ce şoc ar fi avut menajera de la hotel a doua zi, când venea la curăţenie!

începu să se apropie în spate lor. „Trei!" o să spună.

Dar plictiseala nu era o scuză pentru prostie, își aminti el. Putea să le omoare – oh da, putea vedea exact cum ar fi făcut-o dar apoi ar fi trebuit să-și facă bagajele și să plece de la hotel, să plece din New Orleans – și asta doar cu mărunțișul pe care îl aveau parașutele prin buzunare.

Nu așa juca el.

Ieși din bar, dar, pentru că nu-și putea scoate ideea din minte, se opri și-și cumpără o șapcă, un tricou cu echipa de fotbal New Orleans Saints și o pereche de ochelari caraghioși. Poate că, dacă mai pipera nițel jocul, avea să iasă din amorțeală.

Cu părul ascuns sub șapcă, cu tricoul îmbrăcat peste cel pe care îl purta deja și cu ochelarii de soare pe nas, se întoarse în spelunca din care ieșise mai devreme. Grăsana își scutura fundul pe ringul de dans. Bruneta chicotea la bar, cu doi băieți care arătau a studenți.

O să-și comande o bere și o să aștepte să vadă dacă i se ivea ocazia.

Și ocazia îl izbi practic în față în clipa în care Cur-Mare se îndreptă spre spatele barului. Poate ca să-și facă nevoile, poate ca să vomite, în orice caz, lui Rozwell i se păru ocazia ideală. Numără până la zece, apoi se duse după ea.

Erau o grămadă de oameni pe ringul de dans, și mai mulți la bar sau la mese.

Muzica bubuia între pereții înguști.

își exersă în minte replica „Pardon! Am greșit ușa!” pe care să o rostească împleticit, în cazul în care ar mai fi fost cineva la baie.

Muzica îi mască intrarea. Nu era nimeni în dreptul chiuvetei montate în perete. O singură pereche de picioare se vedea pe sub ușile șubrede ale celor două cabine.

Ocazia era chiar de nerefuzat. Nu vedea de ce ar fi ignorat-o. încuie ușa în spatele lui. Era riscant, categoric era riscant, dar avea nevoie de adrenalină, de momentul culminant.

în clipa în care auzi zăvorul toaletei deschizându-se, intră în acțiune.

Ochii mai că-i săriră din orbite când se împinse în ușă. Ochi mari, aproape frumoși, care deveniră sticloși în clipa în care îi izbi tața cu pumnul. Abia dacă scoase un sunet când alunecă la pământ, și Gavin se duse după ea și-i prinse gâtul în mâini.

-Uită-te la mine, Cur-Mare! Vreau să văd cum se stinge lumina.

Prea beată, prea ameţită de lovitură ca să se poaiă ini] ■ ' • i preţ mult, dădu doar patetic din mâini şi scoase un fel de t ' » I i n nmp ce un acordeon cajun scoase un sunet ca un vuiet pu-lun • t h indjs pulseze pereţii băii.

Oprivi cum moare, aşteptă adrenalina. Şi când nu''imn ufi. <■ > lecât un hor slab de satisfacţie, o lovi din nou.

-Curvă!

O izbi cu capul de marginea cabinei în timp ce-i scotea p< »eta micuţă, pe care o purta în stil poştaş. O băgă la spate, în betelia pantalonilor, şi o lăsă întinsă pe jos.

Când se întoarse la bar, muzica încă bubuia, oamenii dansau mai departe şi bruneta râdea la o glumă făcută de studenţi. Voia să o i>moare şi pe ea, doar pentru că era acolo, pentru că avea trupul aşa cum trebuie, dar culoarea greşită de păr.

După ce aruncă ochelarii de soare, mai merse câteva străzi, îşi scoase şapca şi o lăsa să cadă pe trotuar, de unde presupunea ca o s-o înhaţe cineva.

în timp ce mergea, îşi imagina ţipetele şi haosul ce avea să se declanşeze atunci când următoarea femeie avea să se ducă la toaleta tavernei.

Asta, cel puţin, îi oferea o mică satisfacţie. Şi n-o să se simtă v inovată bruneta? Flirta cu nişte beţivi la bar în timp ce prietena ei era ucisă. Si mai multă satisfacţie.

Hotărî că efortul nu fusese în zadar. Nu strica niciodată s | încerci lucruri noi. Omorâse pe cineva într-un loc public, aşa ca unu ;ei\ > pentru el.

în mod clar, trebuia să aleagă altă ţintă. Avea şi alte opţiuni M greşise când o alesese pe Robin cea plictisitoare.

Morgan n-o să fie plictisitoare, nu încăpea îndoială

Dar nu încă, îşi spuse, în timp ce se întorcea la hotel.

Pentru că, atunci când avea să vină din nou rândul ei, 1 1 \ hm i vă fie ceva foarte, foarte special.

în însorita lună mai, bugetul lui Morgan arăta mai promit hoi Poate că viaţa în sine arăta mai promiţătoare, îşi spuse ea. Că slujbă hună la care primea bacşişuri bune îi permitea să se bucure de m u mult timp liber decât avusese în ultimii zece ani.

Şi se folosea de acest timp.

Când le auzi pe doamne vorbind despre o renovare . 1 biuK cirului, duse să arunce o privire. Câteva măsurători, un drum până la magazinul de materiale de construcţie şi câteva ore de muncă ar fi reiadvat treaba

termin«« aproape toate retuşurile când mama *V* hunioi ci ajun *rr** acasftw

Morgan, am venit! Ce zi! continua Audrey. O zi care rrehme sa -,<■ î^Teic cu o sticlă de vin la cina.

Morgan fileu un pas în spate ca să admire tablourile pe care rocmai i jf **pusese pe perete şi luă jardiniera** pe care o folosise pe post de curie **¡ir unelte.**

-Ai timp să mănânci înainte să... Când trecu prin dreptul uşii deschise ? budoarului, Audrey se opri, privi lung înăuntru şi scoase un ţipăr ascuţit i încântare. Ce...? Cum ai...? Oh, Dumnezeule! Mamă, vino să vezi' -Cesă văd? Trebuie să-mi scot pantofii ăştia afurisiţi. După care şi ea »upri în uşă. După ce privi lung şi clipi de câteva ori, îşi strânse braţele i»piept. Măi, măi! spuse ea.

-Da, ştiu că voiai să-i chemi pe băieţii tăi, să iei o chiuvetă nouă, să **îdiimbi instalaţia, să vopseşti** ţevile şi aşa mai departe, dar, sincer, nu t **aa chiar atât de greu şi chiuveta** e în perfectă stare. îşi trecu mâna peste **dauveta de modă veche, din porţelan.** Picioarele din crom erau ruginite, **ia fel şi robineţii. M-am gândit să** vopsesc picioarele în negru şi să iau **ci robinet nou, de aceeaşi culoare,** ca să se potrivească. Şi, cu pereţii **agrăviţi într-o nuanţă veselă** de albastru, pare o cameră de fetiţă, mai **ales că becul de acum este mai puternic.** Şi oglinda asta veche pe care am **fâsit-o în pod creează un efect** dramatic. Aveţi multe chestii tari acolo.

-Am cumpărat oglinda asta înainte să se nască Audrey, murmu- 13 **Olivia.**

-Şi e superbă! Trebuia doar curăţată puţin. Şi i-am vopsit rama tot ffi negru, ca să meargă cu restul. Câteva prosoape noi. Am furat una din naletele tale africane ca să o pun pe pervaz, am ales o nuanţă mai dese hi 4 cu o margine superbă. Am luat săpunurile astea drăguţe şi cele două îâMouri de la voi de la magazin. Covoraşul e de la târgul de vechituri, m-am gândit că faptul că e uşor decolorat îi adaugă personalitate, ^•gnjoratâ că mersese prea departe, Morgan trecu jardiniera în cealaltă ®ână- în orice caz, dacă nu îţi place, poţi oricând să-i chemi pe băieţii tăi.

■Mie-mi place la nebunie! Mamă, uite cum tablourile astea drăgălaşe **'¿flori scot în evidenţă tonurile** de roz şi de negru. Totul este adora **Clasic, dar uşor copilăresc** şi adorabil. Unde ai învăţat să montezi **'robinet?**

'Am învăţat multe la slujba mea de zi din Marylarid.

-O aveai deja în sânge. Cu braţele încă strânse la piept, **Olivia exa- pereţii. Ai moştenit talentul ăsta de la bunicul tău. Nu e ceea ce îmi ^»nasem şi credeam că amărâta aia de chiuvetă şi-a trăit ultimele zile. -Este superbă!**

-Este acum. Nu c ce mi-am imaginat. E mai frumos. Ar um – * . £ ştiu cât ai cheltuit pentru toate astea.

-Locuiesc ţi eu aici. Folosesc haia asta. Şi mi a f'i< ur *<rrr* plăcere sS o aranjez.

-E un cadou, mamă, spuse Audrey, punând o mână pe r ir,HVWM ei. Cineva mi-a spus că trebuie să fim întotdeauna rc< ,i >- • . acceptăm cu grație un cadou oferit din inimă.

-înfrântă de propriile cuvinte. Mulțumesc, Morgan (, ia .r^r» a bunicului tău este în magazie. Să o iei și să o folosești.

-O s-o iau.

-Data viitoare când ne mai vine vreo idee să schimbăm >- , -«* :

o să te întrebăm mai întâi pe tine. Acum hai să găsim ce-, imc** Și sunt de acord cu tine, Audrey, în ceea ce privește vin-,

-Eu nu o să beau, dar accept ceva de mâncare. Sunr lihnră 7-er*a* să pun uneltele la locul lor și să mă schimb pentru munt 1

După ce Morgan plecă, Audrey mai privi o dată în jur.

-La fel ca în grădină, habar nu aveam că poate să facă m i Je ar-nul ăsta.

—Dar ești surprinsă?

-Nu, nu sunt. A făcut-o atât de fericită, continuă Audrev ;r. v.aș ce se îndreptau spre bucătărie. Nu doar reacțiile noastre. – - raptul ci a putut să gândească și să facă toată treaba. Simte nevoia să se revanșe* față de tine, mamă. Și trebuie să o lași.

-Știu. Mă râcâie puțin, dar știu. Ce zici de pui cu ore: >; salată?

—Sună bine. Audrey se duse să aducă orezul din cămară Nu-nu cuno* fiica atât de bine pe cât ar trebui.

-A fost o vreme când nici eu nu o cunoșteam pe a mea uât de bns pe cât ar fi trebuit. Am schimbat asta. Și o să se schimbe M în cazul tas

-Sper. Deocamdată, îmi ajunge că e aici și că e fericită. Pupă cursa de yoga de zilele trecute, Drea mi-a mulțumit pentru că am crescute fiică atât de inteligentă și de capabilă. Nu m-am putut gândi deçà că nu am avut prea mare amestec în asta.

—Te înșeli aici, Audrey. Și, când o să se îndrepte lucrurile, o să-t dai seama.

Când luna mai se pierdu în iunie, Morgan schimbă lavanda pe caisă cu Colada de caise și ceai de caise – fierbinte sau rece. Fiindcă depășișî perioada de probă și Après își deschisese terasa, merse si mai departe.

După ce-și formulă ideile, se duse la Nell. O găsi pe seta ei ieșim din birou.

-Presupun că nu ai un minut.

-Am chiar mal multe dacă poți să vorbești în timp ce mergi ftthiic «fi verific dacă e totul pregătit pentru un eveniment din Salo- ^ prezidențial.

-Petrecerea de cincizeci de persoane. Loren se ocupă de bar. Marisol ₉ Kcvin servesc la mese.

-Văd cfi ții pasul. Vin, bere, răcoritoare, aperitive calde si reci și osclecție de mini deserturi. După ce apăsă butonul ca să cheme

liftul, vicii îi făcu semn lui Morgan să vină cu ea, intră şi apropie cârdul de janoul de control pentru a accesa Nivelul Club. La ce te gândeşti.'

-Oamenii pe care i-am angajat pentru vară încep să se descurce ¿arte bine. Opal i-a dat repede pe brazdă.

-Nu mă mir㠔.

-Plecând de aici, aş vrea să o recomand pentru o primă. A depus l *ult efort şi a petrecut mult timp ca să-i pregătească pe angajaţii cei noi si munca ei a dat roade. Am un raport detaliat pe care o să ţi-l trimit.

-Aşa să faci.

Nell ieşi din lift şi făcu stânga.

-Ador locul ăsta! Eleganţă rustică. Plafoanele înalte, cu bârne, colturile calde, artă tradiţională americană. Şi salonul e foarte primitor. Semineul, florile, mobilierul care te îmbie să te aşezi şi să rămâi o vreme.

-Şi noi suntem de aceeaşi părere.

în capătul holului, Nell apropie cârdul de panoul montat lângă un set de uşi duble.

-Oh, vai! Aici n-am fost niciodată. Foarte prezidenţial.

în foaierul generos, cu tapet de un albastru visător, era o băncuţă msucă. Pe o masă de vânătoare erau flori şi lumânări şi două scaune oi spătare înalte de-o parte şi de cealaltă. Văzu un dormitor în partea ^ptă, cu un pat care plutea sub o pătură albă şi pufoasă şi o mulţime de Pmie îngrămădite pe o tăblie tapiţată într-un auriu mat, foarte elegant.

Foaierul se deschidea într-un living suficient de spaţios pentru două ^pele şi o masă lungă, îmbrăcată într-o husă albă, pe care erau mai ^dte seturi de vase pentru încălzit mâncarea. Barul portabil fusese deja ®°ntat într-un colţ.

Dar vedeta spectacolului era reprezentată de peretele de ferestre şi *** care se deschideau spre o terasă şi spre priveliştea senzaţională de Lacul, pe care se vedeau canoe şi caiace, strălucea albastru t* fondalul verde al dealurilor din spate, peste care se ridicau vârfurile [lotUn]jite ale munţilor.

~Am văzut fotografii online, dar o asemenea frumuseţe nu poate 'capturată.

„Atn chiar mai multe dacă poţi să vorheşti în rimp ce mergi TfpSnc verific dacă e totul pregătit pentru un eveniment din Salo- *d* Prezidenţial.

-Petrecerea de cincizeci de persoane. Loren se ocupă de har. Marisol „K«vm servesc la mese.

-Văd că ţii pasul. Vin, bere, răcoritoare, aperitive calde si reci si .'«lecţie de mini deserturi. După ce apăsă butonul ca să cheme liftul, &11 îi făcu semn lui Morgan să vină cu ea, intră şi apropie cârdul de ¡«»oul de control pentru a accesa Nivelul Club. La ce te gândeşti?

-Oamenii pe care i-am angajat pentru vară încep să se descurce tarte bine. Opal i-a dat repede pe brazdă.

-Nu mă mir㠖

-Plecând de aici, aş vrea să o recomand pentru o primă. A depus suit efort şi a petrecut mult timp ca să-i pregătească pe angajaţii cei noi s munca ei a dat roade. Am un raport detaliat pe care o să ţi-l trimit.

-Aşa să faci.

Nell ieşi din Lift şi făcu stânga.

-Ador locul ăsta! Eleganţă rustică. Plafoanele înalte, cu bârne, colţuri le calde, artă tradiţională americană. Şi salonul e foarte primitor, ţemineul, florile, mobilierul care te îmbie să te aşezi şi să rămâi o vreme.

-Şi noi suntem de aceeaşi părere.

În capătul holului, Nell apropie cârdul de panoul montat lângă un set de uşi duble.

-Oh, vai! Aici n-am fost niciodată. Foarte prezidenţial.

în foaierul generos, cu tapet de un albastru visător, era o băncuţă tustică. Pe o masă de vânătoare erau flori şi lumânări şi două scaune m spătare înalte de-o parte şi de cealaltă. Văzu un dormitor în partea ¿captă, cu un pat care plutea sub o pătură albă şi pufoasă şi o mulţime de P«ne îngrămădite pe o tăblie tapiţată într-un auriu mat, foarte elegant.

Foaierul se deschidea într-un living suficient de spaţios pentru două -anapele şi o masă lungă, îmbrăcată într-o husă albă, pe care erau mai ®«lte seturi de vase pentru încălzit mâncarea. Barul portabil fusese deja ®ontat într-un colţ.

Dar vedeta spectacolului era reprezentată de peretele de terestre şi ^ care se deschideau spre o terasă şi spre priveliştea senzaţională de *©lo. Lacul, pe care se vedeau canoe şi caiace, strălucea albastru i* fundalul verde al dealurilor din spate, peste care se ridicau vârfurile **unjite ale munţilor.

-Am văzut fotografii online, dar o asemenea frumuseţe nu poate ^ capturată.

—Două dormitoare, două băi şi o toaletă. O aşa numită „cămară a majordomului", pe care o putem umple cu gustări sau băuturi, l,i cererea oaspeţilor. Sau, când avem o petrecere ca asta, o putem transforma într-o

debara în care să punem tăvile şi farfuriile şi aşa mai departe.

-Este atât de frumos! Şi nu are deloc un aer rece, protocolar.

—Ne-am luptat cu designerul de interior ca să iasă aşa cum am vrut noi. Am câştigat. Ce altceva pot să mai fac pentru tine?

-Scuze, am fost distrasă şi m-am zăpăcit. Aş vrea să-o pregătesc pe una din fetele noi pentru poziţia de barman. Bailey Myerson, din partea locului, lucrează ca să-şi poată plăti studiile de masterat. Se descurcă excelent cu servirea la mese şi şi-a exprimat interesul pentm a învăţa mai mult. Cu locurile suplimentare apărute de când am deschis terasa, ne-arfi de folos cineva dispus să treacă de la una la alta, în funcţie de necesităţi.

-Ai întrebat-o pe Opal?

—Am vrut să-ţi spun mai întâi ţie.

-Şi ai un raport detaliat gata scris.

-Am.

—Trimite-l. Spune-i lui Opal că aş vrea să ştiu şi părerea ei.

-Bine. Şi, în ultimul rând, aş vrea să-l promovez pe Nick în postul de asistent manager, cu o mărire de salariu corespunzătoare. Meritä, Nell. Nu ar însemna ore în plus de muncă. Deja îmi ţine locul atunci când nu sunt eu la bar şi la fiecare schimbare de tură mă informează cu privire la ce s-a întâmplat şi necesarul de comenzi. Şi întotdeauna este dispus să ajute, când am nevoie de el.

—În evaluările semestriale, Don a indicat că Nick are o etică de muncă excelentă, că e jucător de echipă, că-şi face foarte bine treaba, dar a spus că nu are talent şi abilităţi de manager.

-Nu sunt de acord.

-Nici eu n-am fost şi tocmai de aceea i-am oferit lui Nick poziţia ta. Ce te face să crezi că ar accepta-o pe aceasta?

-Ar accepta pentru că face deja tot ceea ce am nevoie să facă un asistent manager. Şi, dacă în orice moment i-aş cere mai mult, ar face mai mult. Nu-i lipseşte decât funcţia oficială şi mărirea de salariu.

-Ar fi o poziţie de salariat, mai degrabă decât una de angajat temporar.

-Şi ar câştiga mai mult decât câştigă acum dacă ar fi remunerat corespunzător, lucru de care sunt sigură că o să te îngrijeşti. Ar câştiga atât cât merită.

-Trimite-mi raportul. Cămara majordomului, dădu Nell instrucţiunile când echipa de catering intră cu o masă pe roţi, pe care era vin şi bere, deja în gheaţă. Reveni apoi la Morgan. întreabă-l. De vreme ce i-atn

I ^crit postul tău, cu siguranţă am fi de acord cu poziţia aceasta dacă < > Itta. întreabă-l şi, dacă vrea, spune-i să mă contacteze ca să discurăm.

-Mulţumesc. Mai am 15 minute până-mi începe tura dacă ai nevoie Je ajutor ca să aranjezi aici.

-E-n regulă, îi spuse Nell, în timp ce în salon intra o altă masă pe

- meaux

Luiţi, de data asta cu pahare şi decantoare. Mă descurc. Jumătate în spatele tanjlui, jumătate în cămară.

Mulţumită, Morgan îi trimise rapoartele de pe telefon. în timp ce | cobora la Après.

Nick o întâmpină cu rânjetul lui obişnuit.

-Ia uite-o! Am dat lovitura cu terasa. Cine n-ar vrea să stea afară

(într-o zi ca asta? Iar Colada ta de caise tocmai a ajuns numărul unu pe lista de cocktailuri.

-Serios?

-Va trebui să mai comanzi piure de caise.

în timp ce Nick mai servea câţiva clienţi, Nell intTă în spatele barului, | verifică programul de noapte şi inventarul.

Aşteptă o pauză.

-Familia Jameson o să-ţi ofere poziţia de asistent manager, cu un j salariu corespunzător.

-Ce? Stai. Te au deja pe tine.

te au şi pe tine şi te preţuiesc. Faci deja toată treaba. Nick E timpul să fii şi compensat pentru asta. Nu o să însemne mai multe ore. ir o să fii salariat, nu angajat temporar. Am recomandat eu salariul, pe ia experienţei şi competenţei tale şi ţinând cont de cât primesc alţii în aceeaşi poziţie.

După ce-i spuse suma, îl mai lăsă doar atât cât să servească următorii [¿oi clienţi.

-De ce mi-ar da atât de mult mai mulţi bani pentm o treabă pe care [fee deja?

I-Din acelaşi motiv pentru care lucrezi aici de atâţia ani. Du-te acasă, ^ndeşte-te, vorbeşte cu Corrine. Dacă te interesează, contacteaz-o pe Nell şi discutaţi condiţiile şi detaliile.

„Te-ai dus şi i-ai spus lui Nell?

-Face parte din treaba mea. Cum o să fie parte din treaba ta să-mi [dacă ratez ceva.

Veni lângă ea şi o sărută pe obraz.

-Mulţumesc. Sincer. Orice o să hotărâm, îţi mulţumesc.

O să accepte, îşi spuse Morgan, în timp ce Nick se pregătea de ple- I ^e. O întâlnise pe soţia lui – şi bebeluşul lor adorabil – şi Corrine era

o **femeie practică şi raţională.** Consideră această sarcină i n i : ‚r„
rămase să o **urmărească pe Opal.** Spera să treacă la k-Ut n ■ ■
1.«*

15

Când lucrurile începură să se mişte iar mai lent-Morgan proiipunei I că era din cauza petrecerii din Salonul Prezidenţial şi a tapri „ ora cinei chemă la ea una din fetele mai experimentau

-îmi iau o pauză.

-Tu nu-ţi iei niciodată pauză.

-îmi iau una acum. Acoperă barul şi ocupă-te si de mesele ule. 10 minute. Lucrurile se mişcă încet în clipa asta.

Se duse şi o bătu pe umăr pe Opal.

-Am nevoie de tine câteva minute.

—Ţi se pare că aş avea câteva minute?

-Da. Suzanne, acoper-o pe Opal. 10 minute.

Deşi o urmă pe Morgan, Opal bombănea supărată.

-Trebuie să stau cu ochii pe angajaţii cei noi. Tera> n rin i

-Da, dar nu şi barul. Ieşi din complex şi nu se opri de«. *V* «tunci când nu mai puteau fi văzute sau auzite de nimeni. Vre m discut cu tine despre Bailey.

Opal intră imediat în defensivă, îşi puse mâinile în MMM M ochu i se aprinseră sub bretonul gros şi tăiat drept.

-Se descurcă bine. Dacă ai o problemă...

-Se descurcă mai mult decât bine. Vreau să o pregătea pentru bar.

-Abia am terminat să o pregătesc pentru servit la mor Nu mă poc lipsi de ea. Ar trebui să ştii asta, dacă ai şti să-ţi faci treaba A mag»

-Ştiu să-mi fac treaba de manager şi putem discuta pn'Moinele pe care le ai cu mine cu altă ocazie. Şi pentru că erau problem«, im 'pu* Morgan, trebuiau abordate. Pot să vin înainte de rură în «>ru.e :i vrei.să stăm jos şi să vorbim despre asta. între timp, mi-ar prinde bine încă un barman la care să pot apela la nevoie şi văd în Bailey o pers««anâ suficient de pricepută şi de energică cât să poată acoperi şi barul, m mesele, după cum e nevoie. Ar însemna mai mulţi bani pentru ea si ar mai învăţa ceva. Nell vrea să ştie ce crezi tu.

Mâinile pe care Opal şi le ţinea în şolduri se strânseră în pumni

-Te-ai dus la ea peste mine?

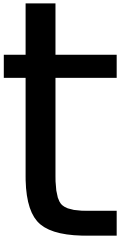

g*i. rn-»m Jus la supervi2onil meu direct penrru * faer a< r,nră *rr tstoi*- E treaba mea. Tu te ocupi dc mese, așa că șefa noastră vrea «q părerea ta. Bailey vrea să învețe. Eu vreau să-i dau șansa asra iute poți lip de ^ 9* dacă ^ dispusa s?i facă asta, pot s-o pre^äresc**
le libere. O să ne coordonăm programele.
.-«teci fata asta are și ea o viață.
tocă nu-» place, poate să refuze. întreab-o tu.
um Opal își strânse brațele la piept.
aci zice nu, o să scrii în raportul de evaluare că e necooperanră *i* de ambiție.
-L< ce naiba aș face așa ceva? Dumnezeule mare, Opal!
-Si nu mă-njuri!
Mai ducă-se! își zise Morgan. Mai ducă-se!
-Nu mă acuza că subminez pe cineva din echipa mea. Dacă nu vrea <£> pregătesc, spune nu, mulțumesc, și cu asta am terminat. E alegerea ₅ N-ai decât să o oprești, dacă ții atât de tare, dar să nu arăți spre mine. uegeo zi, jumătate de oră înainte să-mi începăp tura. Trebuie să stăm r vorbă.
-îmi fac treaba.
-Așa e. Dacă nu putem rezolva, o să continuăm să ne facem amân-«5 treaba și să ne călcăm reciproc pe bătături. Pot să trăiesc și așa. Vs uita să-i spui lui Nell ce părere ai despre Bailey.
.Morgan se duse înapoi, se așeză la bar și încercă să nu spumege.
Peste vreo 10 minute, Bailey veni la ea.
-Opal zice că, dacă tot nu avem prea mulți clienți în momentul ăsta, «ce ai timp să lucrezi cu mine.
-Sigur. Mulțumită că Opal nu încercase să o oprească, Morgan îi ia» semn lui Bailey să vină în spatele barului. Până o să fie tar nevoie *une la mese, o să stai aici. Mă ajuți, îi explică Morgan. Ai grijă să fc mereu gheață, pregătește ingredientele, adu sticle, când

se termină, •xăță și schimbă paharele. Momentan nu e nimeni pe scaunele înalte, «că se servește la mese. Un barman bun trebuie să știe să comunice icej care servesc la mese.

-înțeleg.

-Aici, în spate, totul e curat, dezinfectat, organizat și calm – chiar tând lucrurile se precipită și rămâi în urmă, ai nevoie de calm. Dacă organizată, calmul n-o să fie chiar atât de greu de găsit. După * folosești o sticlă, pune-o înapoi la locul ei. De hecare dată, chiar âcâ e vorba de calitate premium sau o sticlă de magazin. Arătă sub Cu excepția cazului în care un client îți cere o anumită firmă sau – tunbtnație specifică, asta folosești. Le vezi pe cele două temei care

mcmai au intrat? Sunt prietene vechi, venite într o | m O să se aşeze pe scaune.

Când se aşezară, Morgan se duse să le întâmpin»- -

-Cum a fost masajul?

-Divin. Cea din stânca – de aproximativ 50 l» .în rame roşii şi păr blond, prins într-c coadă ciufulită ntr.i ' suntem în stare să stăm în capul oaselor.

Prietena ei – cu un pămătuf <Je păr negru si < n t adormiţi – râse.

-Dar o să facem un efort, pentru că vrem să inc 1 delicioasă Colada de caise.

-S-a făcut. Pe cameră?

-Te rog.

Morgan dădu aprobator din cap, când Bailey îi înrir – .rw«j cu gustări de bar.

-Folosim pahar de brandy, îi spuse, în timp ce pune t j , - î n "tender. Construim şi amestecăm. Jumătăţi de caisă în sirop nt») de suc de ananas, lapte de cocos, rom şi cremă uşoară dv

-Nu ai măsurat nimic.

-Ba da, dar din ochi şi cu numărătoare.

Apăsă butonul.

-Ador sunetul ăsta, spuse bruneta. Cam linişte aic: t ista.

-Aşa e la mijloc de săptămână. Şi mai avem si o per" , _ re pnvad la club.

-Şi pe noi nu ne-au invitat! spuse blonda.

-Ei au pierdut, noi am câştigat.

Morgan turnă băutura în pahare, pe care le decora ,_ relk de ananas.

-Sper să vă placă!

Dornică să ajute, Bailey spălă blenderul.

-Pricep treaba cu ochiul, dar nu şi cu numărătoarea v u tăcut

-Număr până la patru. La cum tom eu, patru secundo -n-c unnăt uncie. Ar trebui să iei acasă o sticlă goală. Foloseşte apă. Măsoară im întâi, o uncie, o uncie jumătate, două uncii într-un pahar. Foloseşte al' pahar ca să exersezi turnatul liber. Din ochi şi numărând.

-Adică unU'Mississippi, **doi-Mississippi...**

-Exact. Ai învăţat cum să te porţi cu oamenii când ai servit la mese Nu e mare diferenţă la bar, dar trebuie să studiezi, să te familiarizezi a diferite tipuri de alcool, diferite feluri de băuturi şi limbajul de bază.

-Ştiu deja câte ceva.

-O să înveţi şi restul. Dacă ai întrebări, întreabă.

„Am unu. Cum al ştiut că o să sc aşeze la har?

_Au fost şl aseară şi mi-au spus că le place să stea la har, pcnrru că ^cunoşti oameni Interesanţi.

pregătiră băuturile pentru mese în timp ce Morgan o învăţa pe Bailey ţţtcum să facă. Un curs rapid, îşi spuse Morgan din nou, oprindu-se cu ,*»din tendinţa înrădăcinată de a face totul în spatele harului.

îl zări pe Liam sub arcadă, cu o femeie care avea cam un merm de păr ţţaşi ceva ce părea mai puţin de un metru de rochie neagră.

Şi o auzi pe Bailey murmurând:

-Ladracu'!

Ridică privirea.

-Vreo problemă?

-Nu. O... O cunosc. Pe fata care intră cu Liam Jameson. Am fost relege de liceu.

-Stai să ghicesc. O fată rea.

-Oh, Doamne! Atât de rea! Cel puţin ştiu că n-o s-o servesc la masă. -Calm! îi aminti Morgan. O să vină mai întâi la bar, o să-mi dea o oxnandă, apoi o să se ducă la masă. Aşa face Liam.

Şi exact aşa făcură.

-Hei, Morgan, cum merge?

-Se mişcă bine. Probabil că o să înceapă să se mişte mai repede în curând. Petrecerea de la etaj ar trebui să se termine. Ce să vă aduc ' -Tu ce vrei, Jessica?

-Un martini foarte sec. Hanger One şi Carpano Bianco, trei măsline. Prefer măslinele *picholine.*

Automat, Morgan răci un pahar de martini.

-Sună prea sofisticat pentru mine, hotărî Liam. Ca de obicei.

-Vi le trimitem la masă. înăuntru sau afară în seara asta?

înainte ca Liam să răspundă, Jessica scoase un râs scurt.

-Bailey? Bailey Myerson? Aproape că nu te-am recunoscut cu tun-*area asta. Eşti barmaniţă acum?

-Bună, Jessica. Nu ne-am văzut de mult.

-Chiar că. Eu şi Bailey am fost colege de liceu. în timp ce se uita ■ Liam, Jessica îşi trecu braţul pe sub al lui. Te-ai mutat înapoi în l'estridge?

-Pe timpul verii.

-Eu sunt doar în vizită o săptămână. Stau la New York acum. Chiar ■ trebui să ne întâlnim să mai stăm de vorbă, odată când nu lucrezi. Ar "hii să ne ducem la masă, Liam, şi să le lăsăm să se întoarcă la treabă.

-Sigur. Ne vedem!

-Osâ-i facem un martini perfect, începu Morgan, l i , place de ea.

în timp ce o puse pe Bailey să-i umple paharul draft, îi demonstră.

-Le duc eu băuturile, spuse Bailey, ridicând şi sunt fată mare acum.

în mai puţin de o oră, atmosfera începu să se Morgan. Opal trimise vorbă că avea nevoie de mese în 15 minute.

-Am învăţat deja atât de multe! Mulţumesc,

-Oricând. Şi vorbesc serios.

Liam se cocoţă, singur, pe un scaun de bar.

-încă una?

-Nu, doar o cola. Mă duc acasă.

-Şi prietena ta?

—Nu e prietena mea, am ieşit doar să bem ceva. Apr. p. . Bailer, mie-mi place tunsoarea ta.

-Oh! Roşind, Bailey îşi trecu mâna prin păr. Mulţumea Trebuie să mă întorc la postul meu.

-Ia o pauză mai întâi. Mai ai încă 10 minute.

—Nu lucrează la bar? întrebă Liam, după ce Bailey pic*, i în crabi

-E în formare. Bailey lucrează doar pe timpul verii, i Jentâ la masterat. Nu ai fost şi tu coleg de liceu cu ea?

-Noi am fost la Lincoln – districte diferite. Unul dintre prietenii mei a ieşit pe atunci o vreme cu Jessica, aşa că o ştiam c.ii \e-am întâlnit întâmplător în oraş, ceva mai devreme. Ridică r u : d de cola şi-şi dădu ochii peste cap. Unii oameni nu se schimbă li: . pisicile,

dar nu alea cu două picioare. Apoi se strâmbă. Cred că am мм,' un luciu foarte misogin.

-în cazul ăsta, ţi se iartă. l-a plăcut martiniul?

-A zis că e „în regulă", aşa cum spui atunci când vorlv-l opre ceva care nu se ridică la standardele tale. Si mai înainte, când l\ m* \ ne-a dus băuturile, a făcut-o zob. Ştii? îşi împreună degetul mare m u u uorulşile răsuci împreună. Iar Bailey i-a zâmbit doar şi a spus cât dc miciesant era să vină acasă pe timpul verii şi să dea peste cineva cate nu -c " dimbase câtuşi de puţin. A zâmbit tot timpul, dar nu a fost un compliment.

-Bravo el! Dar cam neplăcut pentru tine.

-De fapt, de-a dreptul fascinant.

-Aş zice că poţi spune că ai avut noroc că ai scăpat.

-Nu trebuie să-mi spui de două ori.

torânui conversaţia relaxară cu el, schimba câteva cuvine < u grupul *ifb*«*ijloc\il barului, servi băuturile, supravcghe mesele.

-Ştii, îi spuse Liam când ajunse din nou la el, am lucrat si eu în galele barului într-o vacanţă.

-Serios?

-Legea în Ţara Jameson. Faci câte ceva peste tot ca să stii cum lucrurile. Cel puţin, aşa ar trebui. Sunt convins că am fost un **man îngrozitor.

-Mă îndoiesc.

-N-aş putea să fac ce faci tu. Stau aici şi mă uit la tine şi nu-mi dau i*ma cum reuşeşti.

Morgan se aplecă spre el.

-Eu nu ştiu să schiez.

-Putem schimba asta sezonul următor.

l -Nu o să ai niciodată ocazia. Nişte ghete ciudate prinse de două Icinduri subţiri, un deal acoperit cu zăpadă? Nu, mulţumesc! j -Vezi? Acum e o provocare. Se ridică şi lăsă nişte bani pe bar. Ador sovocările. Pe curând!

-Noapte bună!

Chiar înainte de închidere, Opal se apropie de bar cu pas apăsat. -Mâine, jumătate de oră înainte de tura ta.

-Bine. Hai să ne întâlnim în cramă. E un loc retras.

-în regulă.

Poarte furioasă, observă Morgan. Dar cel puţin spera că o să afle în rând motivul.

Îşi organiză ziua în aşa fel încât să aibă timp să treacă şi pe la Artizanat să se uite peste nişte fotografii pentru un eveniment pe care doamnele ti programaseră pentru sfârşitul săptămânii. înainte să plece, aduse în â corespondenţa şi o sortă în mai multe grămezi.

Deşi presupunea că în plicul adresat ei, venit din partea unei eompa- de credit, va găsi doar o solicitare de deschidere de cont, îl deschise uşi. pregătindu-se să îl arunce în coşul de reciclare.

Apoi înlemni şi rămase privind fix hârtia dinăuntru, simţind cum i se [5] fagi apoi cald. Trei mii două sute optzeci şi şase de dolari şi optzeci ch de cenţi. Pe un card pe care nu-l avea, pentru cumpărături pe care le făcuse, în New Orleans, unde nu fusese în viaţa ei.

Totul în ea începu să tremure. Gâtul i se încleştă; plămânii i se blo- L Preţ de câteva clipe groaznice, nu mai văzu decât gri în faţa ochiloc: simţi când alunecă, dar se trezi pe podeaua bucătăriei, strungar—■ ura în mână, încercând să oprească ţiuitul din urechi.

Se ridică agăţându-se de marginea hiatului, m dus- la chiuverfl, se apleca peste ea şi rămase aşa până < ân<I sen,,r^ i se potoli suficient cât să-şi stropească faţa eu apă r<< <■

încfl tremurând, reuşi să ajungă până la un sc aim .i ■ . puse capul pe hiatul de bucătărie şi rămase aşa până ^ din nou, să gândească din nou. îşi scoase telefonul i apoi o sună pe agenta specială Beck.

'„Este... este în New Orleans. Sau a fost.

-Morgan.

-Am... El a făcut alt credit pe numele meu. Morga r, De data asta mi-a folosit şi celălalt nume. Am primit • . — Peste... Peste trei mii de dolari.

—Morgan, am nevoie să rămâi calmă.

—Nu pot.

-Rămâi calmă. Vreau să-mi trimiţi factura. Fă-i o pe; . intf şi trimite-mi-o. O să trimitem pe cineva să ia şi .originalii:r IQr. distruge. Dar trimite-mi o copie. Poţi să faci asta?

-Da.

-Iei măsurile de precauţie despre care am discutat.'

-Da.

-Bun. Morgan, ştiu că treaba asta te-a supărat.

-Supărat?

Trebui să-şi apese mâna pe gură ca să-şi înăbuşe un r j- >r J::C.

-Dar vreau să mă asculţi. Asta e o altă greşeală. Ni i spus ande este. sau, mai degrabă, unde a fost. Ne-a oferit o cale de a-i lu

-Crezi că o să vină aici?

-Ştia că o să primeşti factura asta şi o să ştie când u prim ¡t-o. cu o marjă de o zi sau două. Nu ar avea nici un sens să .ip ; icum. Vrea să-ţi fie frică, să fii supărată, confuză. Vrea să ere ul . .el mai pregnant gând din mintea ta.

Morgan închise ochii.

-Aşa cum sunt eu în mintea lui. Asta spui.

-Dacă-i aşa, asta îl face să comită greşeli, să-şi asume i ^ urile astea inutile. Putem să venim la tine, dacă ai nevoie de noi.

-Nu, nu. Găsiţi-l!

-Ne ocupăm de asta. îţi promit. Trimite-mi fotografia.

-Bine. O trimit acum. Trebuie... Trebuie să plec curând la munci Dacă vine cineva după factură, va trebui să mă caute la

muncă.

-Aranjăm asta. Dacă o să avem informaţii noi. o -ă te anunţăm. E o altă promisiune.

Trimise poza apoi se forţă să se ducă în biroul bunicii ei, ca să ia un ftăgfl factura înăuntru şi puse plicul în geantă. în loc să se ducă la ^rm, conduse fără ţintă până ce se simţi câtuşi de cât calmă. I)rept ¿«iccinţfl, întârzie câteva minute la întâlnirea cu Opal.

-Timpul meu este la fel de preţios ca al rău.

-îmi cer scuze.

Nu-i dădu nici o explicaţie. Stăteau faţă în faţă, în aerul răcoros ii cramei.

Ochii lui Opal se îngustară în timp ce-i studia faţa lui Morgan

-Ţi-e rău sau ceva?

-Sunt bine. Ai nemulţumiri clare. Este momentul să le comunici.

—Oh, o să le comunic. Dacă bunica ta şi Lydia Jameson nu ar h fost sechi prietene, n-ai avea acum postul ăsta.

-Probabil că ai dreptate.

-Nici un probabil. Familia Jameson promovează de obicei oameni în interior, dar nu de data asta. Nu eşti singura care ştie să amestece sfaturi în complex. Şi eşti înceată, pentru că eşti prea ocupată să flirtezi ai fiecare bărbat care-ţi intră în bar. Te dai la ei, mai ales la bărbaţii jameson. Este ruşinos şi se reflectă asupra noastră, a tuturor.

-Flirtez? Mă dau la ei? Ce mama dracului?

-Să nu înjuri în faţa mea.

-Oh, la dracu' şi cu asta! Fă-mi un raport! Stai în faţa mea si practic

faci curvă pe faţă.

-Dacă se potriveşte? Te-am văzut cu Liam aseară şi ştiu că te dai peste cap ca să-i intri pe sub piele lui Miles. L-ai dresat să te conducă a maşină după închidere. Nu m-ar mira dacă ai încerca s-o rostogoleşti s<ţel şi pe Nell, dacă ai crede că-ţi poate ajuta la ceva.

Morgan nu se putu abţine şi pufni în râs.

-Va trebui să o trec în planul de rezervă, dacă nu-mi iese tripla cu Miles şi Liam.

Opal se învineţi la faţă.

-Să-ţi fie ruşine!

-Nu! Ruşine să-ţi fie ţie că ai o minte atât de murdară. Comunic cu – şi cu fraţii Jameson – după cum îi citesc. Fie că sunt bărbaţi ‴ femei. Aşa e meseria mea. Şi nu flirtam cu Liam aseară. Purtam o ^versaţie care era în cea mai mare

parte despre Bailey.

-După ce ai trimis-o să o servească pe javra aia!

-Nu am trimis-o eu. A vrut să se ducă şi s-a ţinut tare. L-a fel cum ‘‘ţinut tare şi în spatele barului. Un lucru pe care Liam l-a văzut şi

apreciat. Aşa că, dacă nu i-a observat talentul mai înainte, o să-l ^rce acum.

—O să înceapă el să te conducă la maşină acum ' I " i

asmuţi un frate contra celuilalt, jucând rolul victimei lip"- ! r.rsn „OK, mi s-a întâmplat ceva rău! Protejaţi-mă!”

Sincer şocată, Morgan făcu un pas în spate.

-Da, chiar mi s-a întâmplat ceva rău. Şi ceva mult mu râu i întâmplat prietenei mele. Ea e moartă. A bătut-o până < ! i c* latJ, apoi a sugrumat-o. Avea 26 de ani.

Un nou val de sânge se ridică în obrajii lui Opal.

-îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat, dar...

—Nici un „dar”. Pe toţi dracii, nu există nici un „dar”. Dacă nu s-ar fi întâmplat să răcească şi să-i dea planurile peste cap, probabil că eu as fi moartă. Vrea să fiu moartă. Vrea să mă omoare.

-Aşa spui tu şi...

-Aşa spun eu. Şi aşa spun agenţii FBI. Aşa ar spune femeia pe care a omorât-o acum câteva săptămâni dacă ar putea, pentru că a lăsat medalionul – medalionul bunicii mele, pe care l-a furat Je la mine - la gâtul ei. Erupea pur şi simplu din ea acum, tot ce ţinuse închn înăuntru ţâşnea la suprafaţă, fierbinte ca focurile iadului. Crezi că e ur. i c pentru mine? Un fel de joc în care să fac familia Jameson să ce? Să le tie milă de mine? O să te previn o dată. O singură dată! Orice problemă t: avea cu mine, nu amesteca asta. Pe toţi dracii, nu te atinge de asta!

—Toată lumea are probleme. Nu înseamnă că ai dreptu 1 >ă r ; angajezi din senin şi să primeşti tratament preferenţial. Şi nu-ţi dă dreptul să te guduri pe lângă bărbatul altei femei.

-Nu m-am gudurat pe lângă nimeni! Şi dacă te referi iar la ce-ţi închipui că s-a întâmplat cu Miles sau cu Liam, ei nu sunt în-nirafi.

-Niclc este.

—Oh, pentru... Până şi tu trebuie să-ţi dai seama cât de n i ! e asta! Şi acum te întreb dacă pui la îndoială judecata familiei i cM.m de a angaja oameni după cum consideră de cuviinţă.

-Nu, dar am dreptul la propria părere.

-Pe care ţi-ai exprimat-o. Ţinând cont de faptul că ai o m te atât de proastă despre mine, mă ofer din nou să te trec pe tura de n i preferi.

-Nu.

-Bine. în cazul ăsta va trebui să continuăm să ne >. âU u pe bătături. Trecuse ea prin situaţii mai rele, îşi spuse Morgan. *~h* pnntr-o

situaţie mai rea. N-o să schimb cine sunt sau cum lucie: , i – mă pliei pe standardele tale. în calitate de manager, îmi pare rău că nu putem soluţiona problema într-un mod mai productiv, dar, atâta \ i cine cât ne facem amândouă treaba, o să ne descurcăm. Ca femeie, o să-11 spun să-ţi vezi dracului de treaba ta! Acum, mai e şi altceva?

>),, mal am nimic «Uccvh

de spus. fvme, atunci. SA
trecem la treaba!
*î,s întoarse la bar şi gflsi locul plin cu clienţii de vară
O parre «lin * id**A în mediul familiar, în clipa în care
intră în spatele barului
1 inre sA preia tura de la Nick, umplu câteva pahare de
bere în rtmp termina treaba.
-Am vorbit cu şefa aseară. Am avut o întâlnire cu Nell. îl
ui în faţă <n(xil tău asistent manager.
-Superi Bătu palma cu el. Asta e vestea hună de care aveam nev< »te | . «oara asta. Trebuie să te duci acasă şi să sărbătoreşti.
-Am sunat-o pe mama după ce am semnat. A plâns puţin. Şrii cum l* mamele.
-Ştiu.
-După care a zis că o să ajung manager în mai puţin
de şase luni. -Hei!
Râzând, încasă banii unui client.
-I-am spus că n-o să-i mai pot face alţi nepoţi dacă o să tiu
ot timpul
i muncă şi a schimbat imediat nota. Apoi mi-a spus să-ţi
mulţumesc (imi-ai dat un brânci.
-Spune-i „cu plăcere". Ne vedem mâine.
Apoi, din spatele barului, privi mesele, privi terasa prin geam. |0 să treacă peste asta, îşi spuse. O să treacă peste asta, pentru că nu Im încotro.

Şi trebuia să le spună doamnelor – nici aici nu avea
ncotro. Când
coborî a doua zi de dimineaţă, simţi cum îi tresaltă inima când le văzu jeamândouă, îmbrăcate de plecare, aşezate pe scaunele din grădină, »conjurate de flori în timp ce-şi beau cafeaua.
0 să le întristeze ritualul de dimineaţă, dar o să treacă
şi peste asta După ce-şi făcu propria cafea de dimineaţă, ieşi şi se duse lângă ele. -Te-ai trezit devreme, comentă mama ei. Eu şi bunica ta ne răsfăţăm
Ntin, pentru că nu trebuie să fim la magazin decât abia la unsprezece, toate chiar pe la prânz.
-Şi mă gândeam să venim cu o pizza diseară. Cred că o să ai timp să ®*nânci şi tu o felie sau două dacă vrei.
-Cine refuză pizza?

Morgan se aşează şi aşteptă o clipă. Doar o clipă.

O pasăre colibri, strălucitoare ca un smarald în soare, se ndopa cu

Sfonţele puse special într-o farfurioară, în vreme ce o ciocănitoare tu- •^a ca o bormaşină. Florile pe care le plantaseră la începutul primăverii» r^°^au, se desfătau la soare, se întindeau într-o veselă abandonare.

Aici, doarîrieâ o clip#, totul era încă bine, şi dulce. i mmmi.it < ,,vj„ RorweU voia sft strice «sta, sfl-i pu nil capiii.

Fur çi simplu nu putea să-l lase.

- Am vorbit ieri cu agenţii federali.

-Ce s-a întâmplat?

Audrey se îndrepta numaidecât în scaun.

-Vreau sâ ştiţi că se ocupă de problemâ, dar am primii "l u tură pentru un card de credit prin poştă. Nu era cârdul meu, nu erau cheltuielile mele.

-Creatura asta, începu Olivia, pentru că refuz să îl numesc i >m, este de o răutate fără margini.

-Nu te contrazic. Dar agentul Beck a spus că şi asta a fost încă o greşeală. O cred. A folosit cârdul de credit în New Orléans, aşa că ştiu că a fost acolo la datele care apar în extrasul de cont.

—Vrea să te sperie.

—$i m-a speriat, bunico, dar sunt bine acum. Sincer, confruntarea- ba nu, lupta, pentru că asta a fost. Lupta pe care am avut-o cu Opal Reece la Après a fost aproape mai rea. Şi cu asta... Se ocupă FBI-ul. O să contacteze compania care a emis cârdul de credit, o să-i ia urma în New Orléans. Poate, cu puţin noroc, o să-şi poată da seama unde a plecat mai departe. E prea mult să sperăm că a rămas acolo, dar o să aibă o urmă. Cred.

-Ar trebui să mergem într-o excursie. Câteva zile undeva. Să mergem la plajă, continuă Audrey. Să stăm sub umbrele şi să bem cocktailuri.

-Mamă, spuse Morgan, întinzându-se şi bătându-i mâna, răspunsul nu e în plaje şi cocktailuri. Şi e prea devreme ca să-mi pot lua :ile libere. Sunt atentă. Toată lumea e atentă şi e extrem de enervant. Sriţi ce vreau eu? Vreau să pot să stau afară, aici, exact aşa cum stau acum, să admir grădina, să privesc păsările şi să ştiu că Gavin Rozwell e într > celulă şi nu vede decât gratii. Ziua în care voi putea face asta va fi o a fericită.

-în ziua aia o să bem Mimosa în loc de cafea, hotărî Olivia.

-între timp, care e treaba cu Opal? E chelneriţa-şciâ de la Après, nu? Nu o cunosc.

-l-am oferit o ocazie să-şi spună ofui şi ne-am întâlnit ieri. Sincer, nu eram în cea mai grozavă stare de spirit după povestea eu v. mlul de credit, dar nu mi s-a părut că pot să anulez. în orice cu., nu contează. Nu mă suportă. îmi poartă pică pentru că am obţinut po:u ia ,1c manager pe pile. Nu e chiar neadevărat, dar sunt calificată şi tac o treabă toarte, foarte bună.

-Sigur că da.

-Tu ai spune oricum asta, mamă, dar chiar aşa este. Bombăne că mă mişc prea încet, iar asta e o porcărie. în plus, încasările chiar au crescut.

*.« »euwit cE filtrez cu bărbaţii care vin În bar în spe(ini unn „miltfl farnwon.

4«« e ridicol! exclamă Audrey, cu vocea încărcată de indignare _4 ii»rfü dac* ar fi aşa? Nu e ilegal sa flirtezi.

DacE ar fi, mai toţi barmanii ar h dupa gratii. în meseria asta nu indowr bfluturi şi iei comenzi. Trebuie sa faci clientul sa se simtă il. Sau să re faci invizibil, daca asta vrea. Opal lucrează de suficient wik timp la Après ca să ştie asta.

A>-o sS te faci cu ea? se întrebă Olivia.

-N*o sa fac absolut nimic. Dacă vrea să lucreze în timp ce spume nervoasă pe şefa ei, o priveşte. în plus, *ştiu* că se aşteaptă să scriu ce a făcut în raportul de evaluare. O să le termin chiar azi. Dar i? aş face asta? îşi face bine treaba. Mai mult decât bine. Nu e ohli- iu să mă placă.

-Eşti deşteaptă. Oricum ar fi, pare o persoană foarte neplăcută. - Doar în ceea ce mă priveşte, se pare. Din câte văd, ospătarii o adoră, ii Telaţionează cu ea. Cei care au mai fost şi-o aduc aminte şi familia jaeson o preţuieşte. Morgan ridică din umeri. Pot să trăiesc cu asta.

îşteaptă, repetă Olivia. Şi o femeie puternică, aşa cum sunt ir din familia Nash.

-Cum sunt multe femei. O să mă duc acum să termin rapoartele alea.

le dau lui Nell cu o zi mai devreme, dacă tot sunt aproape gata. -Ai putea să-ţi aduci laptopul aici şi să te bucuri de vremea frumoasă. - Dite, asta – Morgan întinse arătătorul spre Audrey – e o idee foarte ai- Mă întorc imediat.

Audrey o urmări intrând în casă, apoi se uită la maică-sa.

-O să fie bine, scumpo. Suntem aici.

-Ştiu. Sau aproape că ştiu. Dar...

Dacă grijile ar oferi protecţie, ar avea o armură impenetrabilă. - Doamne, cât de adevărat! Cel puţin nu ne facem griji de la distanţă. - Nu ne mai facem.

16

Agenţii speciali Beck şi Morrison stăteau în toaleta cu două cabine bar numit Bourbon Beat. Cu două săptămâni în urmă, Jennie «de intrase aici căutându-şi prietena şi o găsise pe Kayleen Dressler »«tă, pe jos, în prima cabină.

Investigaţia era încă deschisă şi împotmolită în concluzia un ataţ întâmplător. Victima, care venise din Mobile, Alabamn, < a i si vizite^ prietena, nu cunoştea pe nimeni altcineva din bar sau «lin «.MŞ

-Poliţia locală crede că a fost un jaf care s-a terminat pn ist Nn A fa* agresată sexual, continuă Morrison. Agresorul, probabil un I .irl u ,i într» după ea şi a imobilizat-o cu o lovitură în faţă, după car« i ugrumat-o. l-a aplicat apoi o a doua lovitură, a izbit-o cu laterala c apulm în peretele cabinei, post-tnortem. Avea la ea o poşetă cu actul de identitate, nişte bani – nu se cunoaşte suma exactă, dar sub două suie- de I »lan un ruj şi un când Visa.

-E Rozwell, Quentin.

—Nu e nici metoda lui, nici genul lui de victimă.

-Nici în cazul Ninei Ramos nu a fost. Crima de aici amână cu cealaltă. Loveşte, omoară, loveşte încă o dată. E frustrat, Ic – a ra le bate după ce le omoară. Nu a obţinut ce voia. E vina lor.

Pentru că era de aceeaşi părere, Morrison dădu din cap.

-Victima era blondă şi în grupa de vârstă preferată. Dar asta e ceva nou, Tee. Un bar aglomerat, riscul să intre cineva în orice clipă

peste el. Sau să-l vadă când vine sau pleacă şi să ne poată oferi «> descriere.

—Aproape sigur le-a urmărit. Fetele au fost prin mai multe baruri. E agitat, vânează, se gândeşte la Morgan Albright. Victima se duce pe ringul de dans. O priveşte. Fata se duce la toaletă. Prietena ei e la bar, stă de vorbă, nu o vede pe Kayleen când se duce în spate.

—Oamenii beau, dansează, caută un partener pentru o seară, continua Morrison. Nimeni nu-l observă pe Rozwell ducându-se după ea. Nimeni nu observă preţ de vreo 15 minute că nu se mai întoarce – după cum nu-l observă nici pe Rozwell ieşind de la baie, apoi plecând din bar.

Beck se duse la uşă.

-O lasă un minut, se duce după ea. Intră. Dacă mai e cineva acolo, în afară de victima vizată, jocul s-a terminat. Se preface încurcat, rade, se retrage. Dar nu e nimeni, aşa că intră. încuie uşa în spatele lui.

-Nu trebuie decât să aştepte să deschidă uşa cabinei, continuă Morrison. Lovitură în faţă. Mimă gestul. O dă în spate, o trânteşte la pământ, o ameţeşte. E muzică şi e foarte tare.

-Chiar dacă ar striga, cine s-o audă? Se gândeşte la N1« >rgan în timp ce o sugrumă pe Kayleen, Quentin, dar nu e Morgan .şi nu >e Minte satisfăcut. Aşa că o izbeşte cu capul de cabină, îi ia poşeta şi o lasă acolo. Se întoarce la hotel şi pleacă în aceeaşi seară. Sau a doua _ i

-Eu zic că ţine.

— Da, ţine. Un hotel bun. Un apartament cu vedere, tntr-un hotel bun. într-un cartier select,

>l>a, da, aprobă Morrison. E stilul lui.

..Hai găsim hotelul. Când o să fim siguri, o contactăm pe Morgan

jşi loviturile veneau una după alta, îşi spuse Morgan, lisând |<>s

Nu tTecuseră nici treizeci şi şase de ore de cănii primise pumnul în reprezentat de factura pentru cârdul de credir, şi acum încă vmeie era moartă.

Omorâtă de Rozwell.

O biată femeie care nu făcuse altceva decât să iasă în oraş să se dis- să se prostească puţin cu o prietenă. Rozwell nu o cunoscuse si. ¿tace spunea Beck, nu se documentase în legătură cu ea. O alesese pur simplu din mulţime.

îi găsiseră hotelul. Deşi fie îşi vopsise părul, fie purta o perucă R-rie, îi localizaseră hotelul. Plecase a doua zi după ce comisese crima, jupă-amiaza — după ce făcuse câteva cumpărături cu cârdul de credit &is, pe numele ei – şi luase un taxi până la aeroport. Dar nu intrase, din formaţiile obţinute de la agenţii de securitate.

Nu avea ce să facă, îşi aminti Morgan, în afară de ceea ce făcea deja. Si asta însemna să se ducă la muncă. Vineri seara şi o repetiţie pentru

0 nuntă însemna că, pe lângă clienţii obişnuiţi de

weekend şi oaspeţii »telului, o să aibă şi un val de petrecăreţi după cină.

Era recunoscătoare că se întâmpla acum, pentru că avea să he prea xupată ca să se poată gândi prea mult.

O avea din nou pe Bailey lângă ea, în spatele barului, în principal – si Morgan era singură de asta – pentru că Bailey o rugase pe Opal. Oricum ar fi fost, Morgan o punea la treabă.

-Poţi să pregăteşti comanda asta la masă. Un shiraz, un chardonnav, un pahar din şampania casei şi un pinot grigio. Porţie dublă de cartofi prăjiţi cu brânză, patru farfurii.

încrezătoare că Bailey se va descurca, Morgan se duse la blender. să pregătească trei Colada de caise. Lucra pe pilot automat, pregătea comenzile, stătea de vorbă, oferea mostre pentru degustare când un client mi se putea hotărî dacă voia bere, vin sau whisky.

Un bărbat care se apropia de 40 de ani veni la bar şi o chemă

1 **degetul.**

-Joc cu prietenii mei de la masă un joc care se cheamă Încurcă barmanul. Eşti tânără, nu ai cum să faci de prea mult timp meseria asta, »» că am şanse mari.

-Care e premiul?

-îmi plătesc ei mâine partida de golf.

-Tare. Ca rec băutura?

Zâmbind, bărbatul ridică arătătorul şi-l clătină în >

-Nu ai voie sft cauţi pe Google.

Morgan ridică mâinile.

-Osul.

-Cred că sunt mai bătrână decât par. Să fie (âirt.nminunt* cu Bourbon?

—Fir-ar să... Apoi râse. Curcanul. Patru pahare.

— Patru băuturi foarte bărbăteşti. Vi le aducem : are rS* pentru partida de golf.

Răci patru pahare şi scoase două shakere, ca să j ■■ • e i<mj deodată.

îi îmbunătăţi starea de spirit, la fel ca perechea care e ■ î .rkij de şampanie ca să-şi sărbătorească logodna.

-Doamne, ce tare e!

Cu răsuflarea tăiată, Bailey umplu la loc tava cu garnituri.

-Ştiu că e superaglomeraţie, dar e tare! Probabil pentru c • umile atât de nou pentru mine.

-Pentru mine nu mai e nou şi tot mi se pare tare.

Râsetele izbucniră într-un separeu din spate.

—Şi nu ne distrăm numai noi.

Barul se umplu. Excursionişti, biciclişti, jucători de golr. perechi în luna de miere, petrecăreţii de la nuntă şi alţii.

Pe la miezul nopţii, Miles veni şi se aşeză la locul lui obişnuit. St-a scoase telefonul.

Morgan ii turnă paharul de cabemet.

-Ai avut noroc că ai găsit loc.

—Tot complexul e plin weekendul ăsta. Şi se pare că umiăcate din oaspeţii noştri sunt aici.

-Ar fi trebuit să vii acum o oră. Acum începe să se calme c Se duse la un cuplu care tocmai terminau un merlot şi o vodcă tonic Încă un rând!

-Ai venit la fix! Şi dă-ne şi nişte cartofi din ăia picanţi

-îmi pare rău, bucătăria se închide la douăsprezece

—Oh, haide acum! Bărbatul îşi bătu cadranul ceasului .lc la mână eu un deget ţeapăn. N-au trecut decât cinci minute. Poate că ar n trebuit să vii mai devreme la noi.

-îmi pare rău dacă am întârziat. Să văd ce mai pot tace. Fiindcă şw* că închiseseră deja friteuza din spate, plasă comanda la roomservice* Mai durează puţin până se fac cartofii şi sunt din partea mea.

- Aşa mai merge.

-Vă mulţumesc pentru răbdare.

[duse mai încolo.

Jn sinea mea, îmi dau ochii peste cap, murmură Bailey.

1 Atâta timp cât nu se vede.

QI chipul complet lipsit de expresie, Opal veni la har.

„Două Bellini, o Colada de piersici şi o Corona.

I-Mă ocup eu de Corona şi de Bellini. Mulţumesc că m-ai lăsat la har j^masta, Opal. învăţ atât de multe!

-Mâine am nevoie să fii înapoi la mese.

•O să fiu.

J[n timp ce blenderul huruia, Morgan scoase sondele, apoi îi întinse jd Bailey sticla de şampanie.

-Fă-le tu.

-Serios? Primul meu cocktail oficial.

Cu ochii pe Bailey, Morgan închise blenderul.

-.Arată perfect. Bravo!

După ce aşează băuturile pe tavă, Morgan dădu să se uite la Opal. 0 mişcare îi atrase atenţia.

Il văzu, îndreptându-se spre uşile de sticlă ce se deschideau spre terasă. Avea capul întors, dar îi zări profilul. Părul auriu, constituţia, până şi relul în care se mişca. Totul păru să se înmoaie în ea.

-Hei, Morgan, eşti...

Apoi simţi o înverşunare sălbatică. Ţâşni afară din spatele barului, îl ajunse din urmă chiar în dreptul uşii şi-l prinse de braţ. -Nenoroci...

Luat prin surprindere, bărbatul se întoarse spre ea, şi Morgan se pomeni uitându-se la un străin.

—îmi pare rău. îmi pare extrem de rău. Mi s-a părut că sunteţi... -Mă bucur că nu sunt. îi adresă un zâmbet încurcat. O despărţire urâtă?

-îmi pare extrem de rău, spuse ea din nou.

Se răsuci pe călcâie. Simţea că nu mai poate să respire, privirea

începea să i se întunece. Ieşi în grabă.

-Terasă, masa trei, spuse Opal, împingând tava spre Bailey. Serveşte, acoperă barul.

Ieşi repede, imediat în spatele lui Miles. Acesta se opri brusc în faţa toaletei doamnelor şi arătă cu degetul.

Opal deschise uşa şi o găsi pe Morgan aşezată pe jos, cu spatele lipit de nerete făcând eforturi să respire.

-Uşori Se ghemui lângă Morgan şi-i luă faţa în palme. Respiră încet.

-Nu pot- Nu pot să respir- -Ba da, poţi. încet. Uşor şi încet.

-Doare. Mă doare pieptul.

-Sunt sigură. Suflă aerul, încet şi uşor. Trage iar. E un arac le panici aşa că o să te calmezi. Aşa. Inspiră, expiră. Sora mea păţea i i lup*^ a părăsit-o un dobitoc în facultate. Nu te opri.

II

-Am crezut... Am crezut că e...

-Da, m-am prins. Hai, ţine-te bine. Se ridică, se lu i , ^ ^ deschise, ti trebuie nişte apă.

Când se întoarse, o găsi pe Morgan cu genunchii 1.1 j • , lipită de ei.

-Sunt bine. E în regulă. Mi-e atât de jenă.

-Nu fi proastă! Opal se duse şi deschise uşa, când cm ' linea. Luă paharul. Mai lasă-ne un minut, îi spuse lui Mi les. Ap 1 : ' mmche iar în faţa lui Morgan. Bea. Dar nu repede.

-Mulţumesc. Semăna atât de mult cu el, până am...

-Eşti sigură că nu era el?

-Da.

—Bine că te-ai oprit, atunci.

în timp ce Morgan sorbea din apă, Opal se lăsă pe călcâie.

—Erai gata să-l pocneşti.

—Oh, Doamne! îşi coborî iar capul. Asta ar fi pus capac.

—Arată că ai curaj. Mai mult decât credeam. Credeam că exagerezi povestea, că faci pe victima. Aşa că... îmi pare rău.

-Să zicem că suntem chit. Cu ochii închişi, îşi sprijini o clipă .apuidé perete, apoi sări ca arsă. Dumnezeule mare! Am plecat de la bar. Bailev-

-Bailey poate să se descurce câteva minute. Am star cu . chu pe ea. O pregăteşti bine. Firește, ai şi cu ce să lucrezi.

—Aşa e, dar trebuie să mă întorc.

-Hm, ţi-a revenit culoarea în obraji şi nu mai tremuri, hv.v trcă să te ridici în picioare şi mai vedem.

Când reuşi, Opal dădu din cap.

-Bine, atunci. O conduse afară, unde-l găsiră pe Milo im .111 adu se agitat pe coridor. Ţi-o predau ţie, spuse Opal şi se retrase >[, ec idă.

-Haide. Te duc acasă.

-Nu! Dumnezeule, nu! Trebuie să mă întorc. înainte vi »rdont altceva — şi vedea în ochii lui că se pregătea să o facă . 1 idu ; mână Trebuie. Am nevoie să mă întorc, Miles. Dacă nu, înseanm m 1 1 uui» câştigat o rundă.

După ce o privi lung preţ de câteva clipe, Miles tăcu 1111 semn sp« arcadă.

-îmi pare rău pentru...

-Opreşte-te! îi spuse el.

I Cs Se întoarse pe scaunul lui, Morgan se întoarse în lui ftni'î ^ C∘ ,l,<1 mo Pl,l ^c ştcrs ^ln »Patelc barului, îi strânse uşa/ -M f, °v 11 Part> rt,u cfl rtm ?i re↓am ,as at baltă. u"* nitnj c> Eşti bine?

rnn.l e bine. u v ^nit cartofii prăjiţi şi am servit vin la o masă.

^ uper. Pot» să tui faci o favoare?

- lVrigut.

- Află ce beau tipul pe care era să i pocnesc şi prietenii lui. Vreau să Ic trimit o runda din partea mea, înainte să închidem.

-Sigur.

în timp ce dădea cu mopul ca să se ţină ocupată, Morgan privi sca**unele** de la bar. Observă că cei doi care comandaseră cartofii picanţi **nu** aveau prea multe să-şi spună. Alcoolul şi carbohidraţii nu te ajută întotdeauna să ieşi dintr-o pasă proastă. Cele două femei care chicoteau în timp ce sorbeau din chardonnay o făceau să se gândească la tânăra moartă şi la prietena ei din New Orleans şi simţea că începe sa o doară capul. în capătul barului, Miles butona telefonul.

-Sunt cinci, raportă Bailey. Două beri Heady Topper, un Mojito, o Mărgărită cu gheaţă şi un merlot.

-Mulţumesc. Ce-ai zice să pui tu berea şi vinul? Duse personal băuturile la masă şi lăsă aerul nopţii să-i răcorească faţa în timp ce traversa terasa. Din partea mea, spuse ea, în timp ce-i serva. Cu cele mai profunde scuze.

-Hei, mulţumim, dar nu a fost mare lucru. Ar fi putut să fie, dacă apucai să arunci pumnul ăla pe care l-am văzut pregătit.

-Croşeul meu de dreapta e devastator.

Zâmbind, zâmbind, zâmbind, se aplecă şi luă de pe masă paharele goale, în timp ce tânărul şi prietenii Lui râdeau.

-Pun pariu că fostul tău e un băiat tare chipeş.

-Aici nu pot să te contrazic. Mulţumesc pentru

II

înţelegere.

Mai sigură acum pe picioare, se întoarse înăuntru.

Cartofi Picanţi termină şi lăsă un singur dolar pe bar, drept bacşiş.

Fetele care chicoteau mai cerură o rundă la ultima comandă.

Morgan o trimise pe Bailey să le servească, apoi îi întinse ei dolarul

-Păstrează-l ca amintire. Poţi să faci totul cum trebuie, şi unii tot ş̈ă-ţi tragă ţeapă.

-Ce jegos!

-Sunt destul de sigură că şi soţia lui e de aceeaşi părere. Chiar ş dacă mai vine şi mâine, o să facem totul aşa cum trebuie.

- Pentru că ne mândrim cu ceea ce facem, ch i a r м < t ■ ı r î nd clientul este un jegos.

-Chiar şi atunci. Şi pentru că reprezentăm complexul

La ora 1.00, mai rămăseseră doar câţiva clienţi în.eu ifart în timp ce personalul curăţa mesele.

Fetele vesele se retraseră râzând în timp ce nu-(învii. K cwell se opri la bar.

-Mulţumesc pentru trataţie.

—Cu cea mai mare plăcere.

—Dacă vreodată vrei să vorbim despre despărţiri urâte, t.n. eu cinste îşi puse cartea de vizită pe masă şi îi zâmbi larg. Mă bucur că n-ai apucat să mă pocneşti.

—Şi eu.

După ce plecă, Bailey se aplecă spre ea.

-Asta s-a dat la tine.

-Te pricepi. Băgă cartea de vizită în buzunar. Mitei o -ă mai vTea un pahar de apă plată cu gheaţă, după care poţi să pleci. Te- u descurca foarte bine în seara asta, Bailey.

—Pot să mai stau să te ajut să închizi.

—M-ai ajutat deja. Ai aruncat gunoiul, ai schimbat şervetele, ai curăţa şi ai încuiat dozatoarele de bere, ai golit frapierele. Ai spălat m ai pus la loc paharele. Cred că mă răsfeţi.

—Opal a spus că pot să mai lucrez două ore marţi, dacă acceptă Nick. Marţea lucrez pe tură de zi.

-E o idee bună, şi Nick n-o să te refuze. în felul ăsta o v \c:i mai multe stiluri şi un alt ritm.

în timp ce ultimii clienţi plecau şi angajaţii îşi urau i ipre buni Morgan continuă procesul de închidere, oprindu-se 1 b. 1 1 i -l Mile* veni în spatele barului.

-Stai jos.

-încă mai trebuie să...

-Ştiu cum să închid un bar. Stai jos.

-Dar nu ştii cum închid eu barul. în plus, e treaba mea

Ignorând-o, Miles începu să şteargă sticlele.

-Am lucrat două luni la bar, în tinerețe. Bailey a tăcut deia > bună parte din treabă.

-E atentă.

Şi Morgan adăugă în sinea ei: Şi tu la fel.

Lucrară în tăcere. După ce umplu la loc frigiderele cu bere şi vin. începu să le încuie.

Vu încuia vinul şi du-te şi stai jos. Bei cabernet de felul tău sau altceva?

_Nu am spus că vreau să beau ceva.

Dar, dacă ai vrea, ce ar fi?

Morgan nu se considera o fire deosebit de încăpățânată, dar chiar ar fi fost, nu credea că s-ar fi putut măsura cu el.

Poate ceva mai uşor. Pinot grigio.

Miles umplu un pahar cu vin roşu şi unul cu vin alb, apoi încuie vinul. Hai să le luăm afară. Poate că eşti obosită, continuă el, dar eşti mult încordată. Aşa că destinde-te.

Luă el ambele pahare şi o aşteptă să vină şi să deschidă uşa. După ce jfeîgan o închise la loc, se duse la masa cea mai apropiată şi se aşeză. -Chiar semăna atât de bine cu Rozwell?

Clătinând din cap, Morgan se dădu bătută şi se aşeză.

-Nu. Constituția, părul... Şi era îmbrăcat în stilul ăla – casual-şic. -Aha. Te-a învățat Jen să te repezi la un criminal şi să-l pocneşti fit față?

-Sigur că nu! A fost doar... Am reacționat din impuls.

-Eu eram acolo. Şi nu e nevoie decât să apeşi două taste pe telefon ■asâ anunți *paza.*

Nu mai puteam gândi. La naiba, e clar că n-am mai gândit. Sorbi ¿n vin. Rece şi uşor, la fel ca aerul. Nu e o scuză, dar nu cred că aş fi Sacționat aşa – doar că a mai ucis o femeie.

Când?

Nu ştiu exact. Acum vreo două săptămâni. Abia am aflat. A mai at un card de credit pe numele meu. i spuse toată povestea.

Au găsit hotelul la care a stat. Fie îşi vopsise părul, fie purta perucă. [Aplecat de la hotel a doua zi după ce a omorât-o şi a luat taxiul până la i*foport. Dar nu s-a dus pe terminal. A furat o maşină din parcarea i* termen lung. Au trecut cinci zile până când s-a întors proprietarul şi ifaportat furtul, aşa că ar putea fi oriunde.

-Nu ar fi putut să treacă de băieții noşti de la pază şi să intre în Après. -Nu m-am mai gândit la băieții de la pază. Nu rn-am mai gândit âtbc.M -am panicat.

-Nu. Miles continua să se uite fix în ochii ei. Nu te-ai panicat decât ka după ce ți-ai dat seama că era altcineva. Până atunci, păreai gata Mfaci bucăți. Faci des atacuri de panică?

-Nu făceam, înainte. Niciodată. După? Presupun că am avut câteva, » nimic de genul ăsta.

— E mai hine să fii furioasă, dacă poți să te st ăp/u u iin

II

Pe tipul cu care l-ai confundat. Ți-a dat cartea lui d< Mile, când Morgan rămase privindu-l lung.

-Oh. Nu. Categoric, nu. în primul rând, nu s ar c i !• -nrde circumstanțe. în al doilea rând? Circumstanțele. Pe l/m" - mul bărbat cu care am ieșit – și asta numai de două ori : ' a h criminal în serie. îți cam trece cheful.

-Te simți mai bine.

își lăsă capul pe spate, ca să privească stelele.

-Presupun că da.

-După care a fost și dobitocul cu cartofii prăjiți.

—Oh, da. El e câștigătorul. Ridică paharul într-un t> • i ilcare știe că să lași un singur dolar pe bar e o insultă mai nur Ar să nu lași nimic.

—Care e povestea lui? se întrebă Miles. Sigur ai una.

—îi place să fie măgar. îl face să se simtă important, mând se poartă urât cu cei care îl servesc sau care sunt în subordin, Avea un Rolex la mână, părea un bărbat important și numărul i, r.l este la Etajul de Club, așa că-și poate permite să fie generos l .â nue construit așa. Este un șef groaznic, nu are răbdare, este ; -și se poartă urât cu oamenii lui pentru că poate.

Miles sorbi din vin, continuând să se uite la ea.

-Și soția lui?

—Ea nu a scos nici un cuvânt, dar mi-a adresat o pri\ i■. , punea: „Ți se pare rău? Să vezi ce trebuie eu să îndur". Aș zicem - ' a urai să îndure. Ridică din umeri. Așa văd eu lucrurile, din

-La fel le văd și eu, din capătul barului. Cu to.u>. plac oamenii.

-Tipul pe care aproape că l-am pocnit a fost foarte ion , c ele două femei de b bar – care împart o cameră care nu e la h c 1 ub - au lăsat un bacșiș de douăzeci și cinci la sută. Opal si a ; , ostul - lucru pe care nu-l face niciodată – ca să mă ajute să dvp.ov . m atac stupid de panică. Și tu stai aici, ajutându-niă să mă desv uic [1] , ■ seară grea, când ai putea să fii acasă, în boxeri, și să te uiți la știn ik sportive de noapte. Așa că, da, îmi plac oamenii.

Rămase câteva clipe privind vinul care îi mai rămăsese în pahar, apoi îl dădu pe gât.

-Ascult știrile, mai degrabă decât să le urmăresc la televizor. Si. din câte știi tu, aș putea foarte bine să port chiloți decupați

, .N* cu siguranţă eşti un tip care p o a r t ă ^ c h i d şi să
labraşe seama, este complet nepotrivită. Ar
gjjucacasă.
Se ridică odată cu ea.
-Te conduc eu.

nubine. Luăm maşina ta. Unul din băieţii de

noapte si ne urmeze în a mea.
-Chiar sunt bine.
Miles întinse doar mâna.
-Cheile. Ştii procedura.
-Sunt în geantă. E o prostie.
-Nu e o ideea prea bună să-ţi faci şeful prost. Deşi—
-N-am spus că tu eşti prost, bombăni ea, luând pa are e ^
Miles închise uşa şi încuie în urma lor, apoi o
aştepta s< pmă la loc paharele, apoi să-şi ia
geanta.
-Ascultă, Miles...
-Cheile. ^, i xSimt că
-lisusel Smulse cheia de la maşină şi i'° trânti 1 P începsă-mi placă mai puţin oamenii. stinse luminile-
-Probabil că e un pas în direcţia corectă, spuse eridicol,
Morgan Amândouă maşinile aşteptau la intrare. urcă pe
scaunul pasagerului. Miles se aşează a vo g să
repoirivesc
-Ai picioare lungi, comentă el. Aproape c n
scaunul.
Morgan îşi prinse centura. apoi—
-După ce ieşi din complex, te îndrept. SP« <** • <*>
-Ştiu cum să a)ung la tine.
-Oh. Ai tăi si ai mei- Au fost prieteni.
-Bunicii, spuse el, ieşind din parcare.

Am venit cu bunicul de câteva ori.
Desigur, li spusese bunica ei. Q căsuţă pentru păsări, pentru
-Bunicul tău m-a ajutat să const fosţ celmai tare.
un proiect de la şcoală. Se uită spre ea.
-Dar nu-ţi plac oamenii.
-îmi plăcea bunicul tău. înmoaie dintr-odată. Era
-n umerii rigizi[1] ■ ţn v i21tă. Depindea de locaţia
-Si mie. Simţi cum umerii ng - . aDepinueaut s

obicei o săptămână 1 în funcţie de locul .n cate c
-Te-ai mutat mult.
-M-am mutat mult, recunoscu ea. Mai întâi pentru

< a tara lucra în armată, apoi pentru că mama nu părea să-şi găscast ă l«»« ul Nu mi-atu imaginat niciodată că o să şi-l găsească aici. Sau (im .i ma r,»M|ev eu aici. Se foi în scaun. Şi, pentru că se simţea cu aJ< \ arat m u hne * pentru că era curioasă, întrebă: Tu tc-ai gândit vreodată i l mestl în altă parte?

-îmi place aici.

-Dacă nu ar li afacerea de familie şi toată povestea a ia

-Tot mi-ar plăcea aici.

Avusese dreptate în legătură cu asta, îşi spuse Morgan Îi plăcea că avusese dreptate.

—E vorba de rădăcini. Sunt adânci. întotdeauna i-am m i hat pe cei cu rădăcini adânci.

-Ai suficient timp să le plantezi şi să le creşti pe ale tale.

Conducea uşor pe şoseaua pustie, apoi pe străzile liniştite dm Westridge.

Doar pentru că pierduse timp – şi atât de multe altele – nu însemna că nu mai avea timp. Se plantase aici, îşi spuse, de nevoie, mai degrabă decât din proprie alegere. Cel puţin la început. Dar se plantase si simţea cum rădăcinile încep să se prindă.

îi plăceau străzile liniştite în aceeaşi măsură în care îi plăcea agitaţia de peste zL îi plăcea solitudinea unei plimbări prin pădure la tel de mult pe cât îi plăcea banii animat şi aglomerat. Nu avea o casă pe care să o poată transforma într-un cămin, dar avea un cămin.

Când Miles intră pe aleea din faţa casei ei, nu trebui să-şi amintească să fie recunoscătoare.

Luă telecomanda pe care o pusese între scaune.

-Cheile.

Se întinse, recunoscătoare pentru ora pe care i-o Jădim . m u luă mai întâi mâna.

-Mulţumesc.

Se pierdu o clipă, doar o fracţiune de secundă, privind m hu lui- Apoi îşi trase mâna, cu tot cu cheie.

Când se aflau fiecare de câte o parte a maşinii,

apăsa butonul de încuiere.

-Noapte bună, Miles!

-încuie după ce intri.

Rămase, firește, să se uite după ea până ce ajunse la ușă, până ce o descuie. întoarse capul o dată și simți o strângere de inimă pe care 11-af fi vrut să o simtă. Apoi intră în casă, înț^jgț șj încuie ușa în urma ei.

l>un cu ca când avusese nevoie de bunătate mai mult decât ^sfcfccimoaacS. Ținând cont de circumstanțe, își aminti ea în timp scările, nu ar fi fost doar neînțelept, ci și o greșeală uriașă să-și gp^iie s8 simtă orice altceva în afară dc recunoștință.

Un bărbat atrăgător, își spuse, și interesant. Un bărbat care îi plăcea, *Niia sa recunoască. Așa că nu era firesc să simtă o oarecare atracție/ interes?

Sigur că era cât se poate de firesc, atâta timp cât totul se oprea acolo. >iar acolo.

Se așeză pe marginea patului încercând să ignore fluturii din stomac :*eîi trădau adevăratele sentimente. Și dorindu-și atât de mult să <> pe Nina aproape, ca să poată vorbi cu ea despre asta.

17

Miles avea duminica liberă și intenționa să facă mai nimic toată m Nu avea nimic presant la muncă, nu avea întâlniri – nici măcar cu amilia – nici criză, mică sau mare, la orizont. Câteva treburi casnice, sgur, dar nu îl deranja să le facă, atâta vreme cât nu era nevoit să le srecoare printre altele.

Dormi până târziu, după standardele lui, și se dădu jos din pat puțin oainte de nouă. Scoase câinele afară, apoi, pentru că avusese inspirația de ¿instala un aparat de cafea în dulap, își savură prima cafea de dimineață re terasa dormitorului.

Ca de obicei, Howl patrula prin curtea din spate,

apărând-o de orice posibili invadatori. Uneori se întreba ce o fi fost în mintea câinelui şi de obicei ajungea la aceeaşi concluzie: nu mare lucru.

Coborî la sala personală de fitness de la subsol şi se antrenă o oră întreagă, după care se simţi foarte mândru de sine.

Făcu un duş – unul lung. Răsfăţ de duminică dimineaţă.

După ce aruncă nişte rufe la spălat, hrăni câinele, amestecă şi prăji oişte ouă, băgă un covrig la toaster. Cu a doua cană de cafea, se aşeză ! ® grădina din spate şi citi ziarul de pe tabletă, luându-şi micul-dejun j «eâldat în razele soarelui.

! Şi, pentru că era soare, întinse rufele afară, la uscat. Puse cearşafuri l ᵀaitate pe pat, prosoape curate în baie, spălă vasele şi consideră că-şi ; îndeplinise sarcinile în interior.

Pentru câ era musai într-o astfel de zi, îşi făcu nıţel l-lu- m prin grădină. Nu era nevoie de cine ştie ce, pentru că echipa le Li r > mple» ' se îngrijea de grădină dacă şi când nu avea el timp. (lu ir < i na ce e de filcut, pentru că îşi petrecuse o vară lucrând cu gr,ulm u ,i din procesul de instruire.

Howl stătea întins în iarbă, privindu-l.

Lucra în linişte, pentru că aprecia liniştea atunc i < m ■ i oarre de ea. Doar ciripitul păsărilor – ceea ce-i amintea că trei un punâ grăunţe – mormăiturile ocazionale ale câinelui, hâzâirul il' ᵀ puie pe treabă.

în mod intenţionat, aşa cum făcea întotdeauna când e. • i irâ duminica liberă, îşi lăsase telefonul înăuntru, la încărcat. Dat . ceva absolut esenţial, venea cineva după el. Altfel, pentru <> :i. rumeni rra putea vorbi cu el.

încercând un experiment, scoase o minge de tenis şi i- irată lui Howl. Apoi o aruncă. Şi, ca întotdeauna, Howl rămase întins, privi mingea zburând, aterizând, apoi se uita la Miles cu o mutra ce părea sâ spună: „Ce? Du-te şi ia-ţi-o

singur".

-Ce fel de câine eşti tu?

Mormăiturile şi scheunatul lui Howl erau aproape umane.

Miles îşi luă singur mingea şi o bägă înapoi în şopron.

La două, cu rufele uscate, împăturite şi puse la locul lor. toate treburile erau rezolvate. Acum că ziua se întindea liberă în tata lui. era tentat să-şi verifice telefonul. N-o s-o facă, era o chestiune de disciplină. Dar era tentat.

Putea să stea pe verandă şi să citească o carte. Putea su-m pună bocancii şi să meargă la o plimbare prin pădure. Trebuia sâ si ia o c unele, pentru că i se părea greşit să nu o facă. Avea mai mult sen> >â meargă întâi la plimbare şi apoi să citească, dar, dacă le inversa, pute a treacă la întoarcere prin oraş şi să-şi ia ceva pentru cină – ca să nu trebuiască să mai gătească.

Orice hotăra să facă, trebuia să fie afară, pentru câ lui MiL ' >e ; area o crimă să irosească o după-amiază perfectă de duminică pe timp de ară lenevind în casă.

în plus, în ciuda comentariului lui Morgan, nu se uita pi ea mult ia televizor — nici la sport, nici la altceva. Gândul la comentariul ei i tăcu să se gândească la ea, lucru pe care avusese mare grijă să evite vi 1 taci toată dimineaţa. Chiar nu avea nici o treabă să se gândească la ea, cel puţin nu altfel decât ca la managerul barului. Dar, la naiba, o găsea acât de interesantă. Nu încăpea discuţie că excela în ceea ce tăcea >i. aşa

r

CUni

ᶜ«>ncluzianaae Nell la ultima întâlnire de familie, avuseseră noroc ^ găsească pc cineva deopotrivă creativ şi cu talent organizatoric.

Nu-i plăcea că-şi făcea griji pentru ea, dar se părea că nu era în stare ^ se oprească. îi rămăsese întipărit în minte felul în care trecuse de la furie sălbatică la panică neajutorată în clipa în care se dusese după tipul ăla din bar. Admira furia, empatiza cu panica.

Morgan pierduse totul, dar săpase adânc şi o luase de la început. Admira şi asta. Mai mult, respecta asta. Avea visuri, ţeluri, speranţe, îşi spuse, în timp ce lua cartea pe care abia o începuse. Câte dintre acestea îi furase Rozwell?

Cineva voia să o omoare şi nu o lăsa să uite. Cu toate astea, se trezea în fiecare zi. Se ducea la muncă şi îşi făcea treaba, îşi trăia viaţa. Viaţa pe care începuse să şi-o refacă. Combinaţia de dur şi vulnerabil îl fascina.

îşi putea spune că fascinaţia asta nu avea nici o legătură cu felul în care arăta, dar nu-i plăcea să se mintă singur. Arăta fantastic, îşi spuse. Felul în care se lumina la faţă când râdea, felul în care se mişca în spatele barului, de parcă, la naiba, ar fi fost pe ringul de dans. Şi ochii ei! De un verde fierbinte şi parcă mereu alerţi.

Şi acum, Iisuse, o să înceteze să se mai gândească la ea. O s-o lase, metaforic, lângă telefon, la încărcat, şi o să se ducă să-şi citească odată cartea.

Când o luă spre uşă, Howl urlă. Putea să iasă, desigur, şi Miles îi lăsa uşa deschisă, ca să poată să intre şi să iasă după cum voia. Dar, pentru că nu avea lesa, câinele ştia foarte bine că nu se putea duce mai departe de veranda din faţă.

Strada era departe, dar nici chiar aşa.

-Asta-i situaţia, spuse Miles şi deschise uşa.

Şi iat-o în prag, ca şi cum ar fi materializat-o cu puterea minţii, doar pentru că se gândise la ea câteva minute.

Purta un tricou roşu şi blugi scurţi şi tociţi şi, la naiba, picioarele alea atât de lungi mai că nu-l omorau. Avea un fel de recipient în mână si, chiar şi prin ochelarii de soare, îi putu vedea uluirea în clipa în care hdică privirea.

-Ai turnulețe, spuse ea şi uimirea se extinse.

-Casa are.

-Două turnulețe, spuse ea din nou.

Apoi Howl ieşi pe verandă.

-Şi un câine!

Howl mormăi, bombăni şi scoase trei chelălăieli prelungi în timp ce 56 gudura din cap până-n picioare.

-Turnulețe şi un câine care vorbeşte!

Mil<» simți câinele damând pe Im lângă H v pn • , l
şadă, când Howl încălcă o regulă de bază. i Aşm i<>s |. ; in^ I direct spre Morgan.

în loc să se sperie, pe chipul ei nu sc c iti dec âr în. ,- recipientvil sub un braț, ca să pontă să se lase pe vinr o >

Câinele o linse, se frecă de ea, se dădu pe spate, < h Li • g) să fie scărpinat pe burtă – scoțând tot timpul cele mai u r ,i IPfr

Nici măcar când venea taică-său, își spuse Miles, nu . r>r% de râs în asemenea hal. Apoi însă Morgan râse, îl mângâi. ir, lipi nasul de al lui.

-Oh, ce băiat bun! Eşti un băiat foarte bun! Şi ce bum. I te cheamă? Cum îl cheamă?

-Howl. Pentru că...

Ca să-i demonstreze, Howl scoase un urlet, făcând- p M< rgan să râdă.

—Nu are voie să coboare de pe verandă fără lesă.

-Oh, dar – Oh, şoseaua. Bună regulă. Haide, Howl, nu vrem să îiro neascultători. Scuze, a fost vina mea.

îşi îndreptă picioarele alea fantastice de flamingo şi câinele t> >pă: – nu țopăia *niciodată* – pe lângă ea până la verandă.

—Şi scuze, continuă ea, turnulețele mi-au distras atentia. \ iam doar să-ți las asta pe verandă, apoi să-ți trimit un mesaj. Nu voiam să te deranjez în ziua ta liberă.

-Ce să laşi?

-Ți-am făcut fursecuri.

îi întinse cutia.

-Ai... Dacă fusese mirat mai devreme, acum era de-a dreptul uluit. Mi-ai făcut fursecuri.

—Mulțumesc pentru vineri seara. Mărturisesc că a fost ideea mamei şi au ieşit bine în principal pentru că a stat lângă mine să mă supervizeze la fiecare pas. Dar mulțumirile sunt sincere.

Miles luă cutia, o deschise şi gustă dintr-un fursec în timp ee Morgan făcea potaia să se topească pupându-l pe nas.

-Sunt bune.

Când Howl îi aruncă o privire jalnică, Miles clătină dm cap.

-Nu-s ale tale.

-Tu nu ai voie să mănânci ciocolată, spuse Morgan, mângâindu-i urechile lui Howl. Nu-ți fac bine. Ce este?

-Câine.

-Ce fel de câine?

Mic nimeni Cel mai probabil, un cinhflneK *-a îndrăgostit ile

un

~ Uni, interesanta combinaţie. incert sS-mi parA rflti cA ţi-am între- nipr îiuji hhera. dar altfel nu l-n? h cunoscut pe l lowl. ţii... Acum ridiefl pn\ tren, si Mi les ştiu pe loc că o să-i fi e7 mult mai greu să spună nu acelor ochi decât ochilor lui Howl. Ai cinci minute. -Probabil.

-Dacă s-ar putea... aş putea să văd unul din turnuleţele alea pe interior. Doar să arunc o privire înăuntni.

-Probabil, repetă el. De ce?

-Nu am fost niciodată într-un turn. îmi plac enorm casele, iar a ta e roarre frumoasă, în stil victorian. Şi turnuleţele o ridică un nivel mai sus. - Bine.

-Oh, mulţumesc! Cinci minute, jur, după care te las în pace. Şi ai rursecurile.

îi făcu semn să intre.

-Oh, e foarte frumoasă! Şi... ai păstrat pereţii interiori curbaţi la haza turnuleţelor pentru o sufragerie, sau cameră de citit, sau cameră je dimineaţă. Sau cameră pentru orice vrei să fie. Şi lucrătura în lemn! Ai medalioane în plafon. Oh, podelele – sunt originale?

-Da.

I se părea că se uită la camera care se deschidea din vestibul de parcă tocmai i-ar fi deschis peştera lui Aladin.

-Superb, absolut superb! Şi ferestrele! Şi, iartă-mă, îmi irosesc primul minut. Ador casele. în special casele vechi. Construcţiile noi sunt atât dt... ei bine, noi. Poţi să simţi istoria aici. Vreau să zic, uită-te la scara aia. Se duse, cu potaia îndrăgostită după ea, şi mângâie stâlpul scării.

-O să poţi s-o foloseşti dacă vrei să vezi interiorul turlei.

-$i chiar vreau să-l văd! Este o casă atât de elegantă, fără să fie rece au simandicoasă. Lasă senzaţia unui cămin, spuse ea, în timp ce urca scările, mângâind cu un deget balustrada. Şi asta şi este. Casa ta.

-Este acum.

În timp ce o conducea la etaj, se gândea cât de ciudată era situaţia, li oferea un fel de tur al casei, ducând în mână o cutie cu biscuiţi de casă. Scoase un sunet nedefinit, ceva între geamăt şi suspin, când păşi în biroul lui. Miles îşi comandă să nu găsească nimic sexual în el.

Dar nu reuşi.

-Oh, da! E perfect. Absolut perfect. Pereţii curbaţi, priveliştea la ferestrele înalte – atât de multă lumină naturală minunară, care revarsă pur şi simplu înăuntru. Ţi-ai aşezat biroul cu faţa spre uşă P^tru că, nu-i aşa, cine ar putea să lucreze cu o asemenea privelişte?

Rafturi cuibare pe pereţi curbaţi şi şcmlneul! Felul în < an - .
,. ,.(trt
şi lucrătura metalică! Este absolut magic! Apoi ai compuni,ri,TK, tehnologic pe biroul vechi, atât de frumos, şi scaune iq dacoUtie. Respecţi istoria casei, dar ţii pasul cu s< himkîr 11< ,,|i|T îl hwi pricreneşte în bicepşi. Felicitări! E minunai.

Se aplecă să-l mângâie iar pe Howl, care intră în delir>ic4ţ| de Mană gri să se ridice în aer.

-Şi tu? Te faci ghem şi dormi pe un scaun în timp »-■ t e r-»ază?

-Nu pe scaun, şi categoric nu *tati.* El c câlne. Eu nu.

- Ahhh... Dar zâmbi. îşi mulţumesc mult de tot că mi-ai fi , f r plac.

-Nu vrei să vezi şi restul casei?

-Mor să-l văd! Nu ştiu cum ar putea fi mai minunat de< îrr .¡râu, dar mi-ar plăcea foarte mult să văd şi restul casei.

Ieşi după el. E o casă mare.

-îmi place spaţiul.

-Şi mie. Casa mea din Maryland era cam mică, dar v< nani >â o mai deschid. Apoi aveam gânduri mari. După ce-mi deschideam pr< ipriul bar cu care aveam supersucces, urma să-i adaug un etaj. Unde să fie di >rmitoa- rele, iar biroul la parter. în orice caz... Se opri când păşi în nivelul de sus al turnului. E şi mai minunat! E ca o ascunzătoare. Un loc în care să te întinzi pe canapea sau să stai iama lângă foc, să bei whisky, si te cufunzi în gânduri. Sau să stai doar la fereastră şi să te uiţi la... la tot. Oftă din nou şi mângâie câinele, care se lipi de ea. Acum pot să tai statul într-un turn de pe lista de lucruri pe care trebuie neapărat să le tac.

-Ai o listă?

-Trăiesc cu liste. Liste şi foi de calcul. Dar nu ştiam că am osca pe listă, până n-am văzut casa ta. Acum am pus-o şi am bifar-o în aceeaşi zi. Nu-i rău, pentru două tăvi de biscuiţi.

Se întoarse de la fereastra în care stătea scăldată în soare. Miles se întrebă cum de putea să arate ca şi cum acolo ar fi fost locul ci.

-Şi acum, aşa cum ţi-am promis, o să te las în pace. Deşi o să-mi fie greu să-mi iau la revedere de la noul meu cel mai bun prieten

-îl vrei?

-încetează! îi atinse braţul cu un deget când trecu pe lângă el. Pun pariu că ai unul din podurile alea uriaşe, cu grinzile expuse şi plin de comori.

-Vrei să vezi şi asta?

-O promisiune e o promisiune, dar s-ar putea să mai fac nişte tursecuri cât de curând – şi e mai greu decât ai crede. Casa bunicii mele are pod. Mă duc acolo la vânătoare uneori, în ziua liberă.

-Ce cauţi?

IVvii fiwrte creatiw când trebuie ni re descurci cu un buger ᵖ^ʷ Am gAsit o lampA extraordinară acolo, ac nm două lăprămâni. f am pus un abajur nou, l-am schimbat firele si *voilà!*

Se gândi la degetele ei lungi şi subţiri.

-Ai schimbat firele la o lămpii.

- înveţi totul de pe Google şi, pentru rnine, a fosr mai uşor decâr să fac fursecuri. Ca beneficiu suplimentar, am fosr iertată să mai fac cina în ziua mea liberă – chestie care ieşea uneori bine, alteori mai puţin – *n* am fost încurajată în schimb să repar lămpi sau să recondiţionez piese vechi de mobilier, când le găsesc.

-Probabil că avem şi noi nişte lămpi vechi acolo.

-Apreciez că ai acceptat să-mi arăţi casa, Miles.

Când ajunseră iar la parter, se întoarse şi-i zâmbi din nou.

-M-am ales cu nişte fursecuri.

-Astea au fost ca să-ţi mulţumesc că ai ştiut ce-mi trebuie vineri seara şi ai avut grijă să primesc asta, chiar dacă nu voiam. Aşa că... O apucă spre uşă, dar se întoarse iar. Vreau să-ţi pun o întrebare şi vreau să ştii că poţi să răspunzi oricum, nu mă supăr.

-Vrei să vezi subsolul?

Morgan râse.

-Nu — adică, da, dar nu asta e întrebarea de azi. Vreau să-ţi pun o întrebare delicată şi vreau să ştiu dacă e-n regulă.

-Cum pot să ştiu dacă e-n regulă înainte să-mi pui întrebarea.'

-Ai dreptate. E cam jenant. Ideea e că mă pricep destul de bine să citesc oamenii. Ei bine, cu o excepţie majoră, dar mă pricep. Când eşti nou în clasă, în cartier, pe terenul de joacă, înveţi să iii astfel. Cel puţin eu am învăţat. Aşa că te întreb dacă mă înşel eu în totalitate, sau dacă, aşa cum mi se pare mie, e ceva... ar putea fi ceva, aici. Arătă spre el, apoi spre ea. Gata, am spus-o! zise ea repede. Ştiu cum e când un şef pune genul ăsta de presiune asupra ta. A trebuit să-mi dau demisia dintr-un loc din cauza asta, când eram studentă. Dar acum nu e deloc aşa. Şi nu vreau să fie vreun pic de presiune din partea mea. Mă întreb doar dacă te citesc corect. Dacă eşti interesat de mine. în afară de ceea ce se întâmplă în complex.

-Noi suntem aproape mereu în complex, Morgan.

-Da. Am înţeles. Bine. Atunci... mulţumesc că mi-ai arătat turnuleţele şi că mi-ai prezentat câinele tău. Sper să-ţi placă fursecurile.

O aşteptă să deschidă uşa, îşi spuse să aştepte până ce ieşea. Dar au putu.

-Nu mă citeşti greşit.

Morgan închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea.

„Slavii Domnului! Bun, acum vine partea a doua I n î<ki4
«cord ca, în cazul în care potențiala chestiune devine <> l sS nu
amestecăm în nici un fel slujba mea în asta! î mi .1 « l< 1 .
și – îtică te citesc – e limpede că și tu o adori pe .1 ta Nn l. : – „fiif vorba și-mi
dau seama că situația e mai delicată pentru t u ,• -.
ta, decât este pentru mine.

-Poate că m-aș plictisi de tine și te-aș da afară.

-în primul rând, Nell este șefa mea directă. în al d<>il> > ir <1, m m* important, nu ai face asta pentru că nu ești construit asa. fa ; >■ le ^ parte, aș putea să mă enervez și să te acuz de hărțuire sex 1 1 1 ! î

-în primul rând, am un avocat dat dracului – e tatăl nu nCum
nu te-ar crede nimeni. în al doilea rând, și mai important, nu u face asta pentru că nu ești construită așa. Mă pricep și eu să circ- omenii.

-Nu, n-aș face asta. Am putea să punem totul în scris. p î specifică» că am intrat în chestiunea asta ca urmare a unei atracții si 1 interesului reciproc, fără presiune sau forțare din partea vreunei părți. Tatii tău» putea întocmi hârtiile. Howl ar fi martor.

—Bine că ai adăugat asta, ca să-mi dau seama că nu vorbești serios. Și *chestiunea* se numește sex, Morgan. Dacă ne gândim că s-ar putea să ajungem acolo, ar trebui să-i putem spune pe nume.

—Dacă nu merge treaba cu sexul, promit totuși că n-o să-mi dau demisia și n-o să-ți port pică.

—Și eu pot să-ți promit că n-o să te dau afară și n-o să-ti port pică. Deși, dacă n-o să meargă, o să fie vina ta. Eu sunt foarte hun.

—Acum tu vorbești aiurea, dar adevărul este că sunt toarte lipsită de antrenament – ceea ce justifică natura forțată a acestei conversații Ar trebui să-mi acorzi o perioadă de evaluare.

Nu știa ce să creadă despre ea, despre toată această corn ersatie. dar știa că momentul era important.

-Ești obișnuită ca bărbații să te evalueze în pat.'

-Nu-mi mai amintesc prea bine. Au trecut ceva ani.

-Ai spus „ani"?

Umerii i se pleoștiră, mâinile i se strecurară în buzunarele pantalonilor scurți.

-Nu pune sare pe rană.

Miles ridică un deget, apoi se duse să pună pe o masă cutia cu fursec uri.

-O să prelungesc această conversație ridicolă, pentru că o găsesc surprinzător de excitantă, și o să te întreb de ce. înțeleg că ți-a fost greu anul trecut, dar ai spus „ceva ani".

-Am fost ocupată, m-am concentrat pe alte lucruri.

-Și eu sunt ocupat și concentrat, totuși...

Munceam ir» două locuri.

[t'ănd Miles nu spuse nimic, oftă şi ridică din umeri.

Bine, pe lângă asta – şi ştiu că o să-ţi gâdil orgoliul acum , nu a «nimeni care să mă facă să vreau să-mi fac timp pentru el. Până acum «regulă dacă o să se dovedească a fi o experienţă unică sau o relaţie fr«tftă durată sau...

-A? vrea să taci acum.

-Aş fi foarte bucuroasă să tac acum. Ar trebui să plec.

Deschise uşa. O închise la loc. Apoi veni spre el, în el şi-şi lipi eura J*a lui.

Pentru cineva care pretindea că nu are experienţă, se pricepea tui de bine.

Auri vag coada câinelui lovind podeaua, în timp ce Morgan se înfăşură umil lui. Nu putea spune că-i era uşor, dar o lăsă pe ea să preia con- :a. De data asta. îl trase spre ea, îi făcu sângele să i se încingă. |»poi dădu înapoi.

-Mai am ceva de spus.

-Mereu vorbeşti atât de mult? întrebă el. Cred că aş fi observat. -Cred că, în situaţia de faţă, putem trece peste ritualul de întâlnire, butun, cină, film, teatru, dans... Oricare ar fi stilul tău obişnuit.

-Nu am un stil.

-Dacă ai avea, ai putea sări peste el. Şi eu aş putea sări peste al "eu – întotdeauna o iau încet, aştept câteva săptămâni – şi am putea n direct la sex.

Duminica aceasta liberă trecu instantaneu în capul listei pentru cele * 1 bune duminici.

-Nu o să mă scoţi la cină mai întâi ?

-O să-ţi rămân datoare, spuse ea şi-l sărută din nou.

0 răsuci prin vestibul, înspre sufragerie pentru că, la naiba, târnise „nd în el, iar dormitorul era mult prea departe.

În timp ce o răsucea, îi scoase cămaşa din blugi, i-o azvârli cât colo. -Nu mă judeca în funcţie de lenjerie, spuse ea cu răsuflarea tăiată, stunp [redacted] ce-i trăgea de cămaşă. Nu mă gândeam la sex când mi-am pus-o
o dimineaţă.
-S-o facem nevăzută atunci.

Ou o singură mână, îi deschise sutienul la spate, făcând-o să tremure. -Te pricepi.

-Linişte. O rostogoli pe canapea. îmi place liniştea.

Nu reuşea să păstreze liniştea, nu când îi făcea ce-i făcea cu mâinile, ^gur[redacted] Să fie atinsă din nou, să simtă greutatea unui bărbat deasupra ^să-i[redacted] simtă gura pe gura ei. Impulsuri electrice de plăcere îi invadară

Secare eolulfi a trupului. Şi senzaţia lui sub mâinile ei. mu -₃,j^ calti, îi dădea peste cap sistemul şi aşa zdruncinat. (»ura Im ■ i -.,r imaginase când fşi îngăduise să-şi imagineze, Fierbinte .1 | n. – | .ir,',

Inima ei bătea nebuneşte sub acea gurii în timp 1 i 1 rni-Kt trupul ei, îl poseda.

Cu doar o atingere a degetelor, o aduse brusc în pun. tul ' mant. Valurile de plăcere o zguduiră, ca un curent electric. < m 1 trup. Fără să-i lase timp să-şi revină, o porni din nou, în.il iu i ge metele cu gura în timp ce trupul ei se arcuia sub al lui.

Apoi era în ea, adânc, ţinându-se, ţinându-se pân.i ..psele în cepură să i se mişte, până ce întreaga lume înnebuni.

O privi, cu ochii ăia de tigru lipiţi de ai ei, în timp ce-l. uţ rindeacu picioarele, îl îmboldea să împingă, mai repede şi mai adânc în rimpee o privea, văzu plăcerea pe chipul ei, şocul din ochii ei. Ave.1 mai muit şi-i era grea să dea mai mult decât să ai.

Dar dădu, şi dădu, în timp ce trupul ei se ridica şi cădea sub el. Dădu până ce ţipă din nou, până ce mâna i se întinse să prindă braţul canapelei, ca şi cum s-ar fi temut să nu-şi ia zborul. Dădu până ce o simţi moale, relaxată şi lichidă sub el.

Apoi luă şi el.

S-ar fi putut lăsa legănată de valurile de plăcere ore, poate chiar ále în şir. Nici săptămânile nu păreau imposibile. Se lăsă pradă senzaţiilor, plăcerii de a-i simţi inima bătând cu putere peste a ei.

Poate că nu avea exerciţiu, dar făcuse bine treaba.

Fiindcă erau acolo, îşi trecu mâna peste muşchii lui de pe spate.

-Nu se văd, sub costumul tău invizibil.

Nu se mişcă.

-Am un costum invizibil?

-îl porţi în fiecare zi. Ei, nu chiar acum, dar altfel...

-Cum arată?

-Gri-închis, un singur rând de nasturi, din stofă fină, italienească. Cămaşă albă şi apretată din bumbac, cravată de culoare albastru-metalizat. Cu nod Windsor. Şi pantofi din piele neagră. Italieneşti, desigur.

-Eşti foarte specifică.

-Dacă aş avea un milion de dolari, aş pune pariu că ai în dulap ceva foarte asemănător cu ceea ce tocmai am descris. Şi arară al naibii de bine pe tine.

-De ce e invizibil?

-Nu ai nevoie să-l vadă toată lumea ca să ştie că tu eşti şeful. E pur şi simplu acolo. Dar acum eşti gol şi e foarte, foarte plăcut.

Se ridică într-un cot ca să o privească.

fYtntț c# nu mfli veîi bine dupăsex si încă-l mai port.

M»*rg«„ zâmbi.

~ Nu. |£9ţj Te-am dezbrăcat. A fost ideea mea si mi-o asum îri totalitate.

- A fost un concept, mai degrabă decât o idee. Şi eu te-am dezbrăcar primul. Pe de altă parte, nu am avut prea mult de muncă. Purtai nişte pantaloni minusculi.

-Intenţionam să curăţ cu şmirghel şi să vopsesc o bancă după ce-ţi aduceam fursecurile, aşa că... Aoleu! Trebuie să le trimit un mesaj doamnelor mele. Le-am spus că mă întorc imediat.

- Doamnelor tale?

-Mama şi bunica. Telefonul meu e în maşină. Chiar intenţionam sâ-ţi las doar fursecurile la uşă şi să plec. Apoi au fost turnuleţul şi câinele si partida de sex. Am nevoie de telefon.

-Eşti goală, îi aminti el. Casa mea e destul de retrasă, dar s-ar putea să nu vrei să te duci dezbrăcată la maşină.

-O să mă îmbrac mai întâi.

- Bine. îşi coborî capul şi-şi apăsă buzele pe gâtul ei. Ai putea face asta. -O s-o fac. închise ochii şi începu iar să plutească. într-un minut.

- Bine, spuse el din nou, înaintând spre maxilarul ei.

-Nu. Stai. La naiba! Nu vreau să-şi facă griji. Când îşi schimbă poziţia, ieşi de sub el şi se întinse să-şi ia hainele. E mai bine dacă inventez ceva? Nu să mint, nu. Pot să spun că mi-ai făcut doar un tur al casei, dacă preferi aşa.

-Prefer... în loc de ce?

-Dacă nu vrei... să ştie lumea că am făcut sex pe canapeaua ta. -Gândeşti prea mult.

-Aşa e. Se îmbrăcă în timp ce el o privea. Nu pot să mă abţin. A trebuit să mă prefac că meditez când m-am dus la yoga cu doamnele mele. Dar pun pariu că şi ceilalţi se prefac.

-Mult prea mult. Du-te, ia-ţi telefonul şi spune-le doamnelor tale că întârzii puţin.

-O să întârzii?

-îmi eşti datoare cu o cină. Vedem cum facem, după ce-ţi mai dau K* o dată pantalonaşii ăia. Iar restul ? De ce naiba-ţi pasă dacă ştie lumea că e ceva între noi? Şi încă ceva: când o să ajungi acasă o să arăţi ca o femeie care tocmai a făcut sex şi doamnele tale o să se prindă cu siguranţă.

JE ceva între noi", aşa spusese. Nu sex pe canapea, cel puţin nu ftumai atât.

-Nu te mai gândi, o sfătui el, întinzându-se să-şi ia boxerii. Du-te şi a-ţi telefonul. Propun să mutăm activitatea în dormitor.

-Mi-ar plăcea să-ţi văd dormitorul.

-Super. Aşa o să facem.

-Mă duc după telefon. Am zis boxeri, îi aminti. 11. .v\ I

preface cfrw doarme, adăugă ea, ieşind pe uşă.

Miles se uită la câinele care stătea făcut covrig în I.H t sorninewtei, un ochi deschis.

- Vezi-ţi de treaba ta!

18

Dormitorul lui era în acelaşi stil cu restul casei, cel puţin aceasta ■fii concluzia lui Morgan, după ce avu în cele din urmă şansa să-l vadă —cu adevărat.

Si faptul că se uita la el din mijlocul patului impunător, cu patru stâlpi, nu făcea decât să-i sporească valoarea. Un şemineu elegant, din marmură, uşi franţuzeşti care se deschideau spre o terasă, un spaţiu confortabil de relaxare, lucrăn artistice locale expuse pe pereţii zugrăviţi într-un albastru adânc. Totul inducea o stare de relaxare şi răsfăţ.

Şi aşa se simţea şi ea acum, relaxată şi răsfăţată.

î$i imagina că în cufărul superb, din lemn de cedru, de la picioarele patului erau pături şi cuverturi şi că uşile duble, din mahon cu şase panouri, se deschideau spre şifonierul lui.

Era încă în stare să parieze milionul de dolari imaginar că avea acolo un costum, foarte asemănător cu varianta pe care o descrisese.

Prin uşa deschisă înspre baia alăturată, zărise o cadă mare, care se sprijinea pe nişte picioare în formă de gheară. Dar numai atât, în timp ce Miles o trăsese în dormitor, scoţându-i hainele de pe ea.

-Iar te gândeşti.

—Nu chiar. Mai degrabă admiram. Este o cameră foarte frumoasă. Dacă încăperea de la al treilea nivel al turnului este o ascunzătoare, aici e un sanctuar. Nu lucrezi aici.

-Nu, dacă pot să evit.

-Faci foarte multe.

Absentă, începu să se joace cu părul lui.

—Şi asta îmi face mie treaba mai uşoară.

-Cum aşa?

-Cei mai mulţi dintre clienţii care vin la Apres sunt fericiţi. Au fost la spa sau într-o plimbare pe munte, au avut o aventură sau au mâncat

(bună. Vor doar să-şi prelungească starea În fericire la un pahar de pn iciul este exemplar şi asta vine de sus. Detaliile sunt

excelente, motiv. Vorba se răspândește în comunitate când oaspeții vului coboară în oraș și se învârt prin magazine. Ori de câte ori rână de ajutor la Artizanat, văd acolo oaspeți de la complex, întâmplă să plece cu mâna goală. Așa că da, faci foarte multe, ixatâ, atât de relaxată încât își dădea seama că, dacă ar fi închis ti adormit imediat, îi mângâie spatele, t stat cam mult. Ar trebui să plec.

iești datoare cu o cină. Am scos două fripturi din congelator ai dus tu după telefon. Le pun pe grătar. Ocupă-te tu de restul :em că suntem chit. tul?Care rest?

fac friptura, Morgan. Tu fă ceva cu niște cartofi, să rămână cu el la cină și asta era minunat. Dar... cer, știu să fac doar două chestii cu cartofi care nu ies congelați într-o pungă și doar o singură rețetă am făcut-o de mai multe ori.

J *i* de obicei, mă supraveghează cineva.

-Te descurci tu.

-Mă descurc eu.

Mai târziu, avu ocazia să vadă baia îndeaproape și să se delecteze ncel mai mare duș pe care îl văzuse vreodată altfel decât la televizor.

Regreta că nu avea la ea nici măcar un ruj, dar oricum o văzuse deja complet goală.

Apoi intră în bucătărie.

-Oh, ce elegantă e! Deschisă, pentru că asta e moda acum, dar fără **-l ascundă originile. Asta au făcut și bunica, și mama cu casa lor în stil Tudor. Gătești mult? Pentru că aragazul ăsta mă sperie.

-Nu, nu foarte mult. Doar atât cât să mă descurc.

-Eu, când mă „descurcam", îmi făceam o salată, luam la pachet sau c°niandam acasă.

-Cu cartofi congelați.

-Pe care îi gătesc excelenr! Știu să fac cotlete de porc. E singura ʿețetă pe care o știu. Și cartofi mexicani – sunt picanți.

-Îmi plac picanți.

Se duse la ușile din sticlă.

-Grădina din spatele casei e superbă. Și ai plante aromatice, așa « pot să folosesc din cele proaspete. Am rețeta de la mama Ninei, dar Problema este că ea – ca roate persoanele din casa mea – nu înțelege sau nu crede în măsurători exacte.

-Nici tu nu măsori când prepari băuturile la bar.

-Nu mă lua cu argumente logice când mit gfunU |,, tartofi, Unde sunt?

îi indică un bufet jos, unde găsi coșuri împletite M < nt,,h roșii

-Ai ceva cu care să-i curăț?

-Sub chiuvetă. Cât o să dureze?

-Cam o oră după ce... La naiba! Trebuie preîncălzir cuptorul. Vezi!' De-asta am nevoie de supraveghere. Doamne, câte butoane sunt aici!

Pentru că-l amuza, o lăsă să se prindă singură ce și cum în timp cel el alegea o sticlă de vin.

-O să beau și eu alb, dacă preferi.

-Nu, cabemetul e foarte bun. Gata. Am reușit. Cred. Simt deja că am început să transpir.

În timp ce curăța cartofii, Howl se așeză lângă ea și-și lipi capul de piciorul ei. Miles se duse la ușă și o deschise.

—Ieși! spuse el.

-Nu mă deranjează.

-Trebuie să patruleze.

-Serios?

—E ideea lui, nu a mea. După ce închise ușa, se întoarse spre ea. Ești de părere că la masa asta merge o salată sau legume verzi?

-Nu am absolut nici o părere în această privință.

—încep să cred că e posibil să fii, aproape, femeia perfectă.

Puse un pahar de vin lângă ea, pe blatul de bucătărie.

—îmi place salata, îmi plac și legumele verzi, dar în clipa asta mă concentrez pe cartofi. Nu am spațiu pentru mai mult. Va trebui să folosesc un tocător și unul din cuțitele alea pe care le ai pe banda magnetică, ca într-o bucătărie de restaurant.

-Servește-te.

-După care-mi trebuie ierburile aromatice, și condimentele, și ulei de măsline, și hârtie de copt. Și foarfecă de verdețuri, ca să pot să tai din alea de acolo. Da, chiar pare că patrulează.

-Pentru că asta face.

îi dădu o foaie de copt, foarfece de bucătărie și-i arătă unde era uleiul, apoi indică un bufet.

-Condimente.

O privi cum tăia cartofii în felii groase. Amuzat din nou, de data asta de intensitatea cu care se concentra, se sprijini de hiat și sorbi din vin.

îi plăcea solitudinea de duminică, îi plăcea cu adevărat. Dar găsea surprinzător de plăcut să o aibă în bucătăria lui.

Mormăi ceva despre usturoi, așa că-i arătă iar unde să-l găsească.

,>*1 *$i *i «* tctburile aromatice. 1 lowl își întrerupse rutina st I • lu ^ hea. pentru o noua rundă de admirație rec ipr<K a S: taloane în bucătărie, ținând mândră în mâna ridicară verdețurii** ţ*ott* Mai scoase ceva din dulapul de condimente. Aruncă mai mi peste cartofi, folosi o lingura de lemn ca să-i .»mestece si sa r. irne *+m]* pe deasupra. Luâ râșnița de piper și puse si din acesta era I ir • .fwtmse apoi amestecă iar.

-Bun, cred că am pus tot. în orice caz, merge la cuptor Puse foaia de copt în cuptor, potrivi cronometnil.

-Ai spus o oră. Ai setat 20 de minute.

-Pentru că după 20 de minute trebuie să amestec iar rotul. Nu -r • . *ce și nu-mi pasă. Știu doar că așa trebuie să fac. își luâ paharul de vin și făcu: *Uf!* Apoi bău.

-Ai lucrat și în bucătăria complexului, ca parte din pregătirea r i -Oh, da.

-De-asta ești atât de organizat. Eu am sărit peste asta. Mama gătea. Cfod tata era plecat, comandam sau mâneam în oraș de toarte multe *m.* Altfel, cina la 19.00 fix, neapărat cu legume veni.

-Strict.

-D-apăi cum. Acum, când îmi amintesc, îmi dau seama că avea moții când se apuca de pregătit cina. Puneam eu masa, dar verifica de ecare dată. Totul trebuia să fie perfect aliniat. Cu precizie militărească. fcf'â divorț, a mai făcut așa o vreme, după care a început să încropească îva le nimereală sau să comande masa gata preparată. Ridică un umăr. *bi iar din vin. în orice caz, e posibil ca fobia mea pentru bucătărie vină de aici. Acum mama și bunica gătesc împreună, vorbesc, râd. ama face pâine.

-Din făină?

-Incredibil, nu? Râse și-și dădu părul pe spate. Spune că vi reia *zâ și chiar pare să fie așa. Până acum am reușit să mă tofile: tenta- °l°r ei de a mă învăța și pe mine. De ce patrulează Howl? De cine apără?

-Nu se știe. Din când în când, câte o veveriță mai scapă vigilenței • dar nu am văzut încă vreun urs sau vreo căprioară în perimetru. Hai stăm afară.

Luă sticla cu el.

Howl își abandonă îndatoririle și traversă țopăind grădina, ca să-și nâ capul în poala lui Morgan.

-E atâta liniște! murmură ea. Cred că-ți place foarte mult.

-îmi place. îl vezi des pe tatăl tău?

-Hm? Oh, nu. Deloc. îmi lipsesc cromozomii n* care sunt recunoscătoare, adăugă ca. Altfel, pmhahil milttăreşte, sau aş fi salutată.

-Sunt multe femei care intră în armată.

Morgan dădu ochii peste cap şi râse din nou.

-Colonelul crede, cu fermitate, că femeile au loc ml uniformă decât dacă fac muncă de birou sau lucre.i: î l i

-Strict, spuse Miles din nou.

-La dracu', e un misogin de primă clasă! Nu ştiam i n pentru asta când eram copil, dar ştiam ce este. în (>ric c imediat după divorţ, ceea ce a dovedit că ăsta era inor i • m ca» vrut să o rupă cu noi. Aş zice că e mult mai bine aşa, pen; um*,

Poate din punctul ei de vedere, îşi spuse Miles, dar nu maţi că ar fi putut scoate un copil în felul ăsta din viaţa lui

-Howl patrulează când eşti la muncă?

-Ce face când nu sunt aici îl priveşte.

-Dar când plouă? Sau iama?

-El a hotărât că vrea să trăiască aici. Apoi ridică din unic: A re a coteţ în curtea laterală.

Ca şi cum ar fi ştiut că se vorbea despre el, Howl scoase m mormăi

-Aşa faci? Stai până noaptea târziu şi tremuri în cotor

-E încălzit.

Nu-i plăcea să o recunoască, dar atât câinele, cât si temei i 'c uitas la el.

-Şi are uşiţă de câine spre antreu.

-Bine, atunci. Aşa mai merge, îi spuse ea lui Howl. Ai cmă de animalul tău de companie.

-Nu e animal de companie. Mai degrabă un chiriaş.

-Chiriaş. Ochii îi râdeau peste buza paharului. Ochii ăia de un veri atât de aprins. Cât e chiria?

-Are grijă să nu se apropie urşii de hrănitoare» de pă»ăti MIU căpn oarele de iarba din grădină.

-Mi se pare cinstit. O să ţin minte toate astea, dac a nu iau vreodată un câine. Am vrut să-mi iau unul când am cumpărat casa. darni mi s-a părut corect. Aveam două slujbe, aproape că nu eram pe-acob Şi acum, bunica nu e încă pregătită. Nu după ce i a pierdut pe buni cui şi labradorul lor la doar câteva săptămâni unul după celălalt.

-La fel şi cu tata. Nu e pregătit pentru alt câine, aşa că-l răsfaţăf# ăsta de câte ori are ocazia.

-Cum să se abţină? Uite ce faţă are! Vorbise gângurit în timp c< prindea în mâini faţa păroasă. Cronometrul!

ta bucătărie.

~fcu p»n sa m£ abţin, îi spuse lui Howl, apoi se ridica si se duse s» Rotarul.

ft spuse că-i plăcea friptura mediu spre în sânge, se apropie si mai mult Je versiunea lui de femeie perfecta. Şi cartofii pentru care se strcsase atâta se potriviră de minune la masa lor.

În timp ce mâncau, Howl, hrănit şi cunoscând bine regula, se aşezâ ia câţiva metTi distanţă.

-Aşadar, suntem chit, anunţă Miles, când soarele începu să coboare la orizont.

-Dacă se pune că am pregătit jumătate de masă, accept. Şi o să-ţi gâdil încă o dată orgoliul.

-Cred că mai am loc.

-Sunt atât de relaxată! Nu cred că am fost atât de relaxată de... probabil niciodată. Mulţumesc!

-Aş spune cu plăcere, doar că a fost evident.

-Şi nu a trebuit decât să fac nişte fursecuri. Dar o să spăl şi vasele -—te să plec. Este unul din talentele mele cele mai mari.

După ce strânseră în bucătărie, îi cuprinse şoldurile şi o ridică pe blat. -Hai să terminăm unde am început, spuse el, şi o duse înapoi canapea.

După ce terminară unde începuseră, Morgan se îmbrăcă la loc. -Chiar arăt ca şi cum mi-aş fi petrecut după-amiaza şi cea mai mare e a serii făcând sex?

-Da. Am făcut treabă bună.

Îşi trecu o mână prin păr.

-Atunci, reacţia pe care o s-o primesc când ajung acasă o să fie vina ta. Să fii cuminte, îi spuse ea lui Howl în timp ce-I mângâia, _±Tidu-l la extaz.

-Eşti liberă mâine.

-Lunea e o zi frumoasă.

-Nu şi pentru mine. Dar pot să fac în aşa fel încât să fiu acasă la Jntoarce-te.

Ridică privirea de la câine şi-i întâlni ochii fascinanţi.

-Aş putea să mă opresc în oraş şi să iau o pizza.

-Merge. Ia una mare. Cu pepperoni şi orice altceva în afară de îiuperci.

-Bine.

Numai în boxeri, o conduse până la uşă.

~Ne vedem mâine.

Apoi o lipi de uşă şi o sărută până simţi că oasele i se topesc şi j ^ scurg afară din corp.

-Noapte bună! Noapte bună, Howl!

Aşteptă în uşă până ce intră în maşină, aşteptă până ce se îndepărtă, înainte să închidă uşa.

Şi atunci, câinele scoase un urlet de jale.

-Eşti femeie în toată firea, îşi spunea Morgan, în timp ce se îndrepta spre uşa de la intrarea casei. O femeie în toată firea, singură. Ai voie să faci sex.

În plus, nu puteau s-o pedepsească.

Intră şi dezactivă alarma. Şi se gândi serios să aleagă calea laşă şi se ducă direct în camera ei. Odată ajunsă acolo, putea să încuie uşa şi să înceapă să ţopăie fericită. Pentru că nu făcuse doar sex. Făcuse foarte mult sex extraordinar şi avea acum simultan senzaţia că ar putea dormi neîntoarsă trei zile la rând sau ar putea escalada un munte.

Dar ar fi fost nu numai laşă, ci şi nepoliticoasă, pentru că auzi voci în bucătărie. Făcu cale întoarsă cu prefăcută nepăsare şi le găsi aşezate la blatul de bucătărie cu câte o cană de ceai şi o prăjitură în faţă. Audrey îi zâmbi, clipi, apoi zâmbi mai larg.

-Ai venit la timp ca să guşti din celebrul pandişpan al bunicii tale. Ai luat cina?

-Da. îmi pare rău că am lipsit atât de mult.

-E foarte bine că te distrezi în ziua ta liberă. Stai jos, bea un ceai. Ne gândim să adăugăm pandişpanul în meniul de la cafenea. Gustă şi spuneme ce crezi. Ne gândim săd servim cu zmeură şi frişcă.

Pentru că doamnele făcuseră un ceainic întreg, Morgan îşi scoase o cană.

-Aşadar, tu şi Miles aţi mers la cină?

Simţi furnicături pe spate când Olivia îi adresă întrebarea.

-Nu. A făcut el două fripturi la grătar. Şi eu am fecut cartofii ăia pe care ştiu să-i fac.

-Ce drăguţ!

Furnicăturile se transformară în înţepături şi Morgan îşi scoase *o* : farfurie de desert.

-Şi da, am făcut sex. Mult sex. Şi mă mai duc şi mâine.

Urmară câteva clipe de tăcere, în timp ce Morgan ridica încet capacul pus peste präj iturä.

-Măi să fie, zise Olivia, sorbind din ceai. înseamnă că au fost grozave fursecurile.

Audrey izbucni în râs, şi Morgan rămase privind cu gura căscată.

~Oh, stai jos! spuse Audrey, bfltdnd cu mâna scaunul de lângă ea. [1 eii] bunica ta fncfl ne amintim cum era. N-o sfl fim indiscrete. Deşi rare mult ne am dori să fim.

-Mor să aud! recunoscu Olivia.

-Dar n-o să întrebăm. Cred că nu am fost lângă tine prima oară. Nu-i aşa?

-wAşa e. Morgan luă o furculiţă şi se aşeză. Eram în facultate. N-a fost pnea grozav.

-Nici eu n-am fost lângă tine, îi spuse Olivia lui Audrey. Dar mi-am dat seama imediat ce te-ai întors din vacanţa de primăvară. -Uniforma aia! Am fost pierdută din prima clipă.

-Doar nu vorbeşti despre tata! Tata a fost primul pentru tine? -Primul şi singurul.

-Faptul că a fost singurul e numai vina ta. Pun pariu că somelierul ila ar fi în stare să te facă să arăţi aşa cum arată Morgan acum.

-Mamă! Tata n-a fost primul la tine?

-Te rog!

Chicotind, Olivia băgă prăjitură în gură.

- Adu-ţi aminte ce vremuri erau. Dragostea plutea în aer şi era liberă, scumpo. Făcu semnul păcii. Nu, nu a fost primul. Dar a fost cel mai bun. 5e uită la Morgan. Ştiu că Miles este un om bun. Cam obsedat de muncă, dar asta n-ar trebui să te deranjeze, pentru că şi tu eşti la fel. Sunt sigură că nu te-a forţat şi, oricum, nu arăţi a femeie forţată. Toate astea contează. -Presupun că de la mine a plecat... Are turnulețe.

-Ăsta e un eufemism pentru ceva.[7] Trebuie să mă uit în dicţionarul urban?

-Nu, bunico! Fu rândul lui Morgan să râdă. Turnuri. La casă. M-a REpnns holbându-mă la ele. Şi are un câine adorabil. Şi dintr-una am *m* malta.

-îl iubeşti? Sunt indiscretă dacă întreb? zise Audrey.

-Am crescut o fotă cu moravuri de modă veche. încă nu-mi dau seama cam s-a întâmplat. Audrey, sunt doi adulţi tinerei, sănătoşi şi singuri.

-îl plac, clarifică Morgan. Mă simt atrasă de el, evident. E foarte oieresant, cu toate straturile alea ale lui. Şi da, îi respect etica de muncii dedicarea faţă de afacerea de familie. O să vedem unde ajungem, &sunt perfect mulţumită de felul în care stau lucrurile acum. După o ^ spuse: Prăjitura asta e fantastică. Mi-o amintesc acum. Şi da, chiar [8]merge cu zmeură şi ffişcă. O prezentare frumoasă şi un gust delicios.

-Poţi să iei şi pentru Miles mâine, când te duci la el, sugeră Audrey.

| ~E-n regulă, are fursecuri. Şi o să iau pizza pe drum.

-Ah. Olivia se lăsă pe spate și oftă. Pizza și sex tc vremuri! E greu să nu invidiezi tinerețea. Și acum că sunt bătrână, urc în camera mea ca să adorm citind o carte.

-Nu ești bătrână, bunico! Morgan se ridică de pe scaun ca s-o îmbrățișeze. Tu nu ai vârstă. Spăl eu vasele.

-Nu am vârstă. Olivia o strânse cu putere. Chiar dacă aș mai avea și alți nepoți, ai fi preferata mea, numai pentru asta. Noapte bună, doamnelor!

-Chiar nu are vârstă, aprobă Audrey. Sper să am și eu energia ei peste vreo douăzeci și ceva de ani.

Poate că era starea de spirit sau poate că era momentul, dar Morgan se întoarse spre mama ei.

-O să fiu indiscretă.

-Nu-mi pot imagina ce anume din viața mea te-ar putea face indiscretă.

-De ce n-ai mai avut pe nimeni de când ai divorțat?

-Oh, nu știu, Morgan. Audrey oftă ușor și roși o idee. La început, nu prea știam ce să fac sau unde s-o fac. Tu erai încă destul de mică și aveai nevoie să fiu lângă tine, dar trebuia să muncesc. Nu mă pricepeam la nimic.

-De ce spui asta? Pur și simplu nu e adevărat. Poți să strângi totul dintr-o casă în doar o clipă, apoi să despachetezi totul în altă parte cât ai bate din palme. Tu țineai casa și, când nu era el, tu făceai totul. Pe mine abia dacă mă puneai la treabă.

-Voiam să-ți faci prieteni, să ai o copilărie fericită și lipsită de griji, cum am avut eu. Ceea ce era o prostie, pentru că niciodată nu a semănat copilăria ta cu a mea.

-Nu e vorba de mine acum. Te întreb de tine și-mi dau seama că ar fi trebuit să te întreb mai demult. Nu erai fericită. Te prefăceai că ești, dar nu erai. De ce ai rămas cu el?

-îl iubeam. Oh, l-am iubit atât de mult, încă din prima clipă, și mi-a trebuit mult ca să nu-l mai iubesc. începu să învârtească absent ceașca în farfurioară. Poate că asta a fost problema. M-am îndrăgostit atât de tare, atât de profund, atât de repede. Nu-mi doream decât să fiu o soție bună, o mamă bună... și nici măcar asta nu am reușit.

-Nu mai spune asta! Vorbesc serios.

-Nu ți-a lipsit niciodată nimic – doar un loc stabil, un grup stabil de prieteni. Iar asta conta atât de mult pentru tine. Nu-ți plăcea deloc să te muți, și eu am continuat să o fac, chiar și după divorț. Mă temeam atât de mult să nu fac o greșeală, să recunosc că am făcut una, încât continuam să greșesc. Tu ai reușit să-ți găsești locul tău, să-ți faci viața ta...

vorba dc mine, repetă Morgan. Nn acum.

- Rine.

I^upă ce trase foarte adânc aer în piept, Audrey diîdu din cap.

- Rine. Am rămas cu el pentru că îl iubeam si pentru că voiam să ai un tată. Voiam – si mi-a trebuit mult timp să înțeleg –, dar voiam să avtm amândouă ce avuseseră părinții mei, ce avusesem eu datorită a ceea ce a\%iseserâ ei.

-S-au iubit. Şi te-au iubit pe tine.

— întotdeauna. Absolut întotdeauna. Nu am reuşit să obțin asta nici pentru mine, nici pentru tine. Şi mă făcea să simt că am dat greş.

-El a greşit, o corectă Morgan. A greşit faţă de noi.

- Da. Da, aşa e. Am avut întotdeauna grijă să nu-l vorbesc de rău, pentru că am sperat mereu că o să se apropie de tine, că o să creeze o legătură cu singurul lui copil. Dar nu a făcut-o şi nici n-o s-o facă.

-Nu m-a iubit niciodată.

Ochii lui Audrey se umplură de lacrimi, dar clătină din cap şi sorbi iar din ceai.

-Nu. îmi pare atât de rău. Nu ne-a iubit niciodată pe nici una din noi. Sau poate a încetat să ne iubească, nu am fost niciodată sigură. Presupun că nu eram ce-şi dorea, ceea ce considera că merită. Deveneam atât de agitată când ştiam că se întoarce acasă.

-Se vedea.

-Părinții pot fi atât de orbi. Nu-şi dau seama cât înțeleg copiii lor. Mi-era **fiică de el – nu fizic, se** grăbi să adauge. Nu în felul ăsta. Niciodată **în felul ăsta. Dar mi-era frică** să nu-Ì dezamăgesc – şi îl dezamăgeam în **ood constant. Nu-şi dorise cu** adevărat copii, dar, dacă tot era să-i aibă, *xí* **vnjt un fiu. Şi eu l-am** dezamăgit născând o fată. **A** vrut să-mi leg **Pompele după ce te-ai născut tu.** Aveam **24** de ani – abia împliniți – »'®i **doream mai mulți copii. Cred** că este singurul lucru pe care am nfuzar **cu încăpățânare să-l fac.** Aşa că şi-a făcut el vasectomie, şi cu **a rezolvat problema.**

-Este un om crud, în felul lui.

-Nu, nu, nu e crud, Morgan. Dar consideră că are întotdeauna Optate şi e foarte rigid în privința asta. Am vrut un copil, am avut [10] copil. Cât timp erai curată, bine hrănită, manierată şi educată, îşi ®deplinea obligațiile, cum le considera el. Nu voia să lucrez în afara

aşa că nu lucram. Tu şi casa noastră – oriunde se întâmpla să *-astea erau îndatoririle mele. lar performanțele mele nu au fost ni- ^tâ mai mult decât satisfăcătoare după standardele lui. Făcu o pauză,

concluzionă: Nu ne potriveam. Ar fi trebuit să plec, să te iau cu **mă întorc acasă. Dar asta ar** fi însemnat să-mi recunosc eşecul,

aşa că nu ani făcut-o. Apoi a renunțat el. A cunoscut <« (« m i. pe o voia, care | se potrivea. Aşa că mi-a spus că a intentai .li -ruj. prezentat termenii. Nu ar fi trebuit să fiu şocată, dar am f< > ' Nu arfj trebuit să fiu devastată, dar am fost.

-Ai plâns săptămâni întregi în timpul nopții, după ce ■ | dec ar

-Câte ne imaginăm că nu ştiu copiii! murmură Audny. Apoi: şi nici atunci nu m-am întors acasă. Bunica şi bunicul rău nu I plâcusejS niciodată. îl respectau pentru că era soțul meu, tatăl tău, dar nu a existat niciodată vreun pic de simpatie, de nici una din părți. Aşa că nu m-am întors acasă, pentru că ar fi însemnat să-mi recunosc eşecu l.

Iar asta, își dădu seama Morgan, era ceva ce înțelegea perfect Nu făcuse oare și ea exact același lucru, după povestea cu Rozwell?

-în schimb, te-am târât după mine dintr-o parte într-alta, spunân- du -mi că o să găsim locul care să ni se potrivească și o să ne stabilim acolo. Dar nu făceam decât să fug de eșec.

—Nu a fost nici un eșec.

—Așa mi se părea. Tatăl tău s-a recăsătorit chiar a doua zi după ce divorțul nostru a fost finalizat.

—Nu știam asta. Nu că a fost atât de repede.

—Chiar a doua zi. Doamne, a fost o palmă peste față! Să fiu înlocuită atât de ușor, după toți anii în care încercasem să fiu ce-și dorea el. Așa că am fugit și am tot fugit. Apoi tu ai plecat la facultate și m-am simțit pierdută.

—Mamă.

—Mi-am dat seama atunci că aveam mai multă nevoie de tine decât aveai tu de mine. Tu semeni atât de mult cu bunica ta, scumpo. Ești puternică, hotărâtă, independentă și, Dumnezeule, atât de deșteaptă! Și mi-am dat seama că, fără să știu cum, am făcut treabă bună când te-am crescut. Și am făcut-o singură. După o vreme, am venit acasă și nu am simțit că mă recunoșteam învinsă, că acceptam un eșec. Doar că vin acasă. Și uite așa, la un moment dat am încetat să-l mai iubesc și am văzut lucrurile, l-am văzut pe el, mai clar. El e cel care a dat greș, așa cum ai spus tu. A dat greș ca tată și Dumnezeu știe că .1 dat greș ca soț. Iar noi suntem bine.

-Suntem mai mult decât bine. Nu am apreciat niciodată că ai făcut atât de mult singură. Apreciez acum.

— înseamnă mult. îi strânse mâna lui Morgan. Sunt atât de mândră de tine. Pot să regret că nu am venit acasă mai repede, că nu te-am adus aici, la bunicii tăi, că nu ți-am dat această fundație solidă. Dar, dacă aș fi făcut-o, poate că nu am mai fi acum aici, în felul ăsta.

—Nu-mi plăcea deloc când ne mutam.

<*>. *ttimpr>, știu!

JW *?* am fljUIM cine «unt. Așa că nu regret Am cre:ur că erai «. mamA. CAnd de fapt erai și ești incredibil de puternică () Nash Mndrey se aplecă și o strânse cu putere în brațe _0m motive pur egoiste, mă bucur foarte mult că ai făcut sex cu

M*'»nz»n izbucni în râs șl se trase înapoi.

-Bine... De ce?

-Pentru că, nu știu din ce motiv, ne-a deschis această ușă pe care i finut-o prea mult închisă și pe care nu mai știam cum s-o deschid. |vam am stat de vorbă. Și suntem bine.

-Suntem mai mult decât bine. Mă bucur că am venit acasă. M< .ovele ıi cumplite, dar mă bucur că am venit acasă. Ai păstrat numele lui ti cauza mea?

-Nu... nu voiam să ai alt nume de familie decât mama ca.

-Ar trebui să renunți la el. La naiba, și eu ar trebui. Ideea i -.e

părea |iar de firească, încât se minuna că nu se gândise la ea mai demulr. So: i, mai avem amândouă încă un nume – pe al bunicii.

-Pe tata nu La deranjat niciodată că La păstrat. „Livw Nashi'' jan^a. „Vino să vezi ceva!"

-Imi amintesc. Am avea toate trei acelaşi nume, dacă am rămâne snoi doar cu Nash. în mod legal. Fetele Nash, mamă. Nu poate n atât «complicat.

-Asta-ţi doreşti?

-Pot să te întreb acelaşi lucru.

-Fetele Nash. Da. Oh, îmi place. Chiar îmi place.

-Hai s-o facem!

-Dacă eşti sigură, pot să-l sun mâine pe Rory Jameson şi să-l întreb să procedăm.

-Da. Haide să fim cine suntem, mamă. Audrey şi Morgan Nash. Mai târziu, în camera ei, se studie în oglindă. Nu putea spune dacă |*fca ca o femeie care făcuse sex, mult şi fantastic, dar arăta ca o femeie *£ găsise o mulţumire la care nu se aşteptase.

Ce-i drept, motivele pentru care o găsise porniseră de la ceva oribil putea fi recunoscătoare lui Gavin Rozwell pentru asta. Cum nic l •jî>*ori^lului nu-i era recunoscătoare.

Dar locuia într-o gospodărie de femei puternice, avea un loc de munc

^^ordinar şi – cel puţin momentan – avea un bărbat care îi plăcs ****•« mult şi care o plăcea la rândul lui.

-Morgan Nash, murmură ea şi zâmbi pentru sine. Sunt Morgan N * nimeni nu-mi poate lua asta.

19

Făcură sex înainte să mănânce, ceea ce nu o surprinse < .îr n i Ir puţin. Şi când în sfârşit se aşezară să mănânce pizza şi să bea vin. u f IMWl RV rând un os uriaş pe care i-l cumpărase în mod special, Mei HatJ conversaţia pe care o avusese cu doamnele ei.

-Aşadar, ai avut dreptate când ai spus că o să-şi dea scam ir acum ştiu că bunica mea a fost, cel puţin în parte, adeptă a iubim l i i -r> >pecifice generaţiei hippy, înainte să se mărite cu bunicul.

-Eu ştiam deja asta.

-De unde?

Miles ridică paharul.

-Am şi eu o bunică. Şi, deşi ea nu a fost adeptă a iubirii libere specifice generaţiei hippy, şi-a exprimat întru câtva admiraţia. îndoită, mi s-a părut, de o oarecare invidie, pentru stilul de viaţă din tinereţeal bunicii tale.

—Serios? Acum mă gândesc ca, la momentul oportun, ->3 o fac

pe bunica să-mi spună mai multe despre stilul ei de viață din tinerețe. Am mai avut și o discuție lungă, care trebuia purtată demult, cu mama. despre Colonel. Eu eram copil, așadar absorbită de propria persoană, și nu am înțeles cu adevărat cât de greu i-a fost. Sau cât de dur a fost divorțul pentru ea. După aceea, am tot sărit dintr-un loc într-altulși eram furioasă pe ea din cauza asta. Voiam rădăcini.

își roti privirea prin curtea lui, se uită iar la casă.

-Cum ai tu aici. Ce nu am înțeles însă e că nu era superficială sau slabă. încerca să facă față. îl iubea. Mi-e greu să înțeleg de ce, l.ir îl iubea.

-Iubirea e un lucru ciudat și inexplicabil.

-Așa se pare. Mai mușcă dintr-o felie. Ai cunoscut-o.'

-Nu.

-Nici eu. Mi s-a întâmplat să fiu atrasă, foarte atrasa, de un bărbat, dar nu m-am îndrăgostit niciodată. Colonelul nu ne a iubit m i to>t bine pentru noi două să recunoaștem și să acceptăm asta. Matna a \ orbit aa cu tatăl tău.

-Aha.

-Despre procedurile legale pentru a renunța la numele Albright și a deveni – din punct de vedere legal – Nash. E numele humei», dar îl purtăm amândouă. Mama a păstrat numele Albright dm cauza mea, eu l-am păstrat pentru că l-am avut întotdeauna. Nu trebuie să fe așa. Procesul nu este extrem de complicat, dar sunt mulți pași. O să se ocupe tatăl tău – sunt multe documente de schimbat.

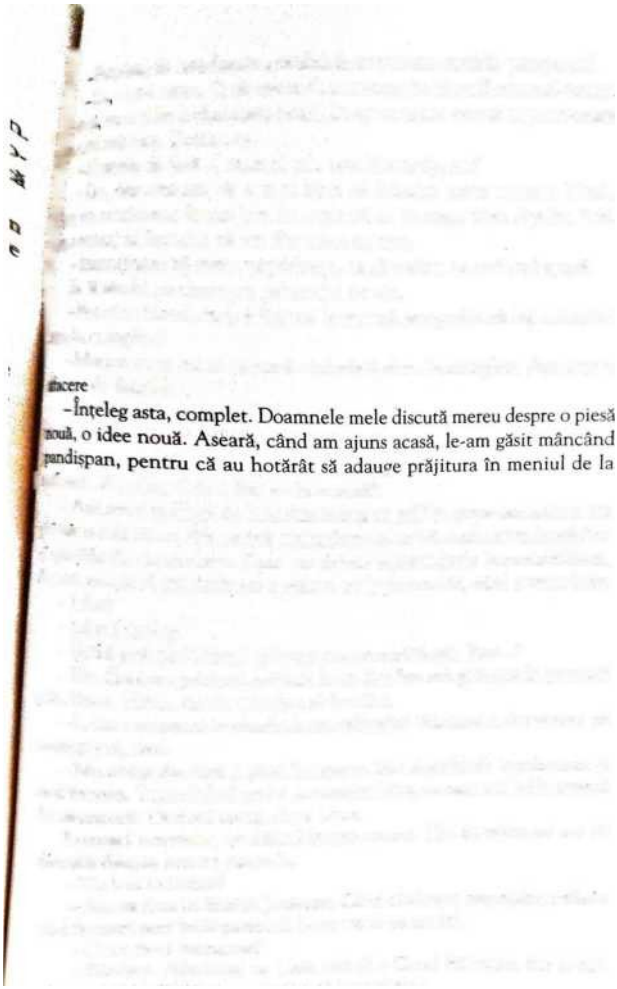

ințcere

–Înțeleg asta, complet. Doamnele mele discută mereu despre o piesă nouă, o idee nouă. Aseară, când am ajuns acasă, le-am găsit mâncând pandispan, pentru că au hotărât să adauge prăjitura în meniul de la

pwmisul de conducere, cârdul de securitate socială, paşaportul, pa toate astea. o să avem documente de identificare noi-noute. ^ nu o să fie o identitate nouă. Doar un nume care să se potrivească ,ine suntem. Toate trei.

-Numele de fată al mamei tale este Kennedy, nu?

.Da, dar simţim că e mai bine să folosim toate numele Nash. un sentiment foarte bun în legătură cu întreaga idee. Aşadar, încă rantaj al faptului că am făcut sex cu tine.

Intenţionez să repet experienţa, ca să vedem ce o să mai apară.

* îi zâmbi pe deasupra paharului de vin.

Pot să te întreb cum a fost azi la muncă, sau preferi să laşi subiectul a complex?

^unca mea nu se rezumă niciodată doar la complex. Aşa e cu o de familie.

l cafenea. Aşadar, cum a fost azi la muncă? °

„ Am avut şedinţa de luni dimineaţa cu şefii de departamente şi am | Pnmit o solicitare din partea majordomului-şef să modernizez bucătăria Ş spaţiile de depozitare. Apoi am primit rapoartele de la contabilitate, 3313111 reuŞit să mă eschivez o vreme, mult prea scurtă, când a venit Jake.

-Jake?

—Jake Dooley.

-Şeful poliţiei? Simţi că i se pune un nod în gât. Este...?

-Nu. Suntem prieteni, prieteni buni. Am fost colegi în şcoala generală si în liceu. Este... ca un membru al familiei.

-L-am cunoscut la deschiderea cafenelei. Nu mi-am dat seama că sunteţi prieteni.

—Nu chiar din faşă şi până la moarte. Mai degrabă de la pubertate şi mai încolo. Vrea să facă un fel de teambuilding cu oamenii lui la traseul de aventură. Discută termenii cu Liam.

Lucruri normale, işi dădu Morgan seama. Cât de minunat era să discute despre lucruri normale.

—Tu Lai încercat?

-Aşa se face în familia Jameson. Când oferi ceva oaspeţilor, trebuie să'l încerci mai întâi personal, l-am scutit pe bunici.

—Cum te-ai descurcat?

— Binişor. Afurisitul de Liam zici că e Omul Păianjen, dar m-ani descurcat şi eu binişor. Ar trebui să încerci şi tu.

-Poate că o sii încerc – în următoarea viaţă! Har c rr ! < ^rw**,
Au început să-mi crească mușchii. 210 I NORA ROBERTS
-Aha.
-Serios! în comparaţie.
„Vrei să tăcem skanderbeg?
„Nu, dar am putea încerca alt fel de lupte, după c <• r. i m • m p»«**
Miles mai luă o felie.
„Eşti aproape, aproape perfectă.
Când ajunse acasă şi se băgă în pat, Morman se si mi i <; ipro*
pe perfectă.
În mijlocul săptămânii, veni într-o seară la h;ir, tu tr r -nr»
lui. O altă întâlnire a celei de-a treia generaţii, hor iri ;nd
ocupară o masă în spate.
Le pregăti comanda când chelneriţa veni la bar. Trei i o porţie dublă de
cartofi prăjiţi cu brânză pentru toţi trei. ! -ratăpentru Liam, vin alb pentru Nell şi cabemet pentru M i i< â de
apă plată pentru masă.
în timp ce lucra, îi observa.
Vorbiră. Râseră, clătinară din cap, dădură ochii peste . "•_ oro-
văiră puţin – nu, era mai degrabă o dezbatere, hotărî ca. F.N auze
ca să discute cu fata care îi servea. Stătură aproape 90 de --.re si se
opriră la bar la plecare.
„Frumoasă clientelă pentru o zi de lucru, observă Nell.
—Am avea şi mai mulţi clienţi pe terasă dacă n-ar fi fost p :e .ui
„Apropo de terasă, trebuie să vorbesc cu tine – mâine e ' ' ne-
despre o rezervare de ultim moment. Cineva a hotărât că \ . ;ervc curtea
interioară pentru joi seara, săptămâna viitoare, între ! . . \0QL
—Se rezolvă.
-Discutăm detaliile mâine.
-Mă găseşti aici.
—Nu te-am văzut pe traseul de aventură, comentă L i nu —O să
ajung şi acolo... în cincisprezece, douăzeci de m —Trebuie să
încerci! O să-ţi arăt eu cum să faci. Se.u i -Şi ţie.
Când Miles ieşi împreună cu ei fără nici un cotnem.u . | cur
şi simplu sprâncenele şi-şi văzu de treabă.
Se întoarse două minute mai târziu.
-încă un pahar de cabemet?
-Nu. Duminică este întâlnirea lunară de familie.
-Bine.
-Aşa că ce-ar fi să vii cu mine acasă vineri seara.'
Karul.
sunt liberă.
~ ^un- Am ceva de rezolvat acum, aşa că ne vedem vineri.
- creară frumoasă) spuse ca, pe un ton foarte plăcut şi foarte
profesional.
N zâmbi îp sinea ei în timp ce pregătea încă o comandă, ajută cu treaba
de prin curte sâmbăta -şi-i demonstră că ştia cum vi se ocupe de o grădină.
Lui Miles îi plăcea compania ei mai mult decât sc aşteptase.
<--ând trebui să intre ca să dea nişte telefoane şi e-mailuri de serviciu,
Morgan rămase afară, împreună cu Howl.
Când se întoarse, văzu o jardinieră veche pe masă, plină cu flori, şi
privi pe Morgan aruncând mingea de tenis în cealaltă parte a curţii.

Spre şocul lui total, Howl nu numai că alergă vesel după ea, dar se si întoarse la fel de vesel la Morgan, cu mingea în dinţi.

-Ce dracu'?

Morgan se răsuci spre el, cu mingea iarăşi în mână.

-Scuze. Am văzut mingea când am luat jardiniera şi m-am gândit că e pentru Howl, să se joace.

-A fugit după ea.

-Păi, da... E câine.

-Howl nu face niciodată asta. Dă-mi-o.

Puse mingea plină de bale în mâna lui. Miles o aruncă; Howl rămase pnvindu'l galeş.

-Oh, spuse Morgan şi nu reuşi să-şi mascheze râsul într-un acces de tee Înţeleg.

-Serios.[7] Chiar înţelegi?

Cu aceste cuvinte, Miles traversă curtea şi luă singur mingea. O aduse oapoi, În timp ce Morgan, în pantalonaşii ei scurţi şi un tricou alb, strâns *coip, mângâia câinele între urechi. îi întinse mingea.

-Mai arunc-o o dată.

Când o aruncă ea, Howl ţâşni ca din puşcă, dând din coadă, cu ochii *liptnd de bucurie.

-Ce băiat bun!

-Pe dracu'! Asta-i curată insultă. Cine-ţi dă de mâncare?

Howl se lipi iubitor de picioarele lui Morgan, şi Miles fu sigur că nu-şi ^^nase zâmbetul superior.

-Poate nu crede că o faci din suflet. Vrei să mai încerci o dată? -Nu. Aruncă ea mingea.

-M-am gândit că, dacă tot ai întâlnirea ala de lumilu un*. «r da bine nişte flori. Pot sfl le pun într«o vază, înainte ..... pentru muncă.

-Sigur, pune-le.

Ouplced Uudă pe Howl-şi, mamă, ce-i mai plăcu jignde Morga* puse mingea la loc unde o găsise. Când intrară în c asă, M11<* *nrhu* dă uşa şi să lase câinele afară, dar Howl arăta atât de, ci Im r încât nu avu inimă să o facă.

-Ai o vază? întrebă ea, în timp ce se spăla pe mâini

-Jos, în bufetul din sufragerie. Alege-o pe oricare. Vrei - < r.

-Nu, mulţumesc. Nu mi-a plăcut niciodată.

-O cola?

— Asta merge. Se ghemui şi deschise o uşă a bufetului maţii Ce colecţie!

-Bunica a luat ce a vrut când s-a mutat. Este, în cea mai mare partr, colecţia ei.

-Asta e foarte frumoasă. Ridică o vază din lemn neted. E de b Artizanat?

—Da. Le face un băiat pe care îl cunosc. A avut o expoziţie aici, toamna trecută.

-E perfectă. O scoase şi începu să aranjeze florile. Cunoşti toane mulţi oameni. Âsta e avantajul când locuieşti într-un singur loc, când toţi merg la aceeaşi şcoală.

-Nu toată lumea rămâne aici.

-Nu, sigur că nu. Dar rămân mulţi, nu-i aşa? Cei mai muln dincre oamenii cu care lucrez la complex au crescut aici, sau locuiesc aici de an»

buni. Nu neapărat în Westridge, dar prin zonă.

— Sunt multe oportunități, se găsește ușor de lucru, li întinse un pahar. Școlile sunt bune, rata infracțională e scăzută. Este •,, miumtate de artiști. Peisajul e pitoresc și oferă din abundență activități în ier liber, în plus, e aproape de parcul național.

-Presupun că nu se poate rezolva nimic în Camera de i > merț referitor la lungimea iernii?

-înveți să-ți placă.

Pentru că îi plăcea să o privească, se sprijini de hiat, cu bere im mână.

-Schi, drumeții prin zăpadă, patinaj pe lac, meciuri de ln><. hei. pescuit la copcă.

-Nu înțeleg de ce și-ar dori cineva atât de mult un pe-te încât să dea o gaură în gheață și să facă țurțuri.

-Nu e pentru oricine.

Se uită la el.

-£ renmi tine?

-Nu f$_n$ viat» *asta.* Ti sc face al dracului de frig. Când Morgan =e. *ridică din* umeri. Dar sunt mulți cărora le place. Nu e vorba doar *e peșre - mai e și berea, tovărășia. Lui Liam îi place - dar, în mare, *el* și bunicul se duc mai mult ca *să* stea împreună. După care trece pe la căsuțe, se *dă* mare nițel, se întoarce și-i spune bunicului ce mai e nou.

-Liam are talent de director de croazieră. Pe de altă parte, nu e foarte diferit de ceea ce face aici. Se trase în spate, studie rezultatul muncii ei, mai aranjă vreo două flori. Aș putea spune același lucru despre tine.

-Despre mine?Nu prea. El e natural, un talent înnăscut. Eu a trebuit >3 muncesc la al meu. Nu poti să fii timid când servești la mese sau te cupi de bar — cel puțin nu dacă vrei să scoți bacșișuri. Așa că asta a rost motivația mea.

-Nu te-aș descrie niciodată drept *timidă.*

-Nu acum. Așează vaza pe insula din mijlocul bucătăriei. Nu m-ai cunoscut mai demult. Nu am ieșit cu un băiat decât abia în facultate. -Toți adolescenții din jurul tău erau orbi și surzi?

Comentariul ăsta nu-i câștigă numai un zâmbet, dar Morgan veni ¿iar și îl sărută.

-Eram întotdeauna fata cea nouă și slăbănoagă, care nu prea avea ai ce să se laude. Fata care venea la școală cu lecția perfect învățată - *Ka erau regulile dar care se ruga de fiecare dată să nu fie strigată, jj, Acuitate, pe de altă parte, știam că o să rămân acolo timp de patru jm, așa că am putut să mă reinventez o idee. Și am exersat.

-Ai exersat?

-Sigur. *Astăzi o* să vorbesc cu trei oameni și o să fiu atentă la ceea spun. Astăzi o *să* intru în cafeneaua aia și nu o să stau singură și «ață la o masă, pentru că o să obțin un job. După un timp, n-a mai „nevoie să mă gândesc de fiecare dată, sau să mă conving să acționez, bătu pe piept. Tu ai fost mereu încrezător. Unii dintre noi ne prefacem suntem, până învățăm să fim.

-Se pare că tu ai învățat.

-Am învățat. Se duse și mai aranjă încă o floare în vază. îmi ima- că Liam a fost întotdeauna înconjurat de prieteni, sau de oameni icisă'i devină prieteni. Nell, populară, dar nu una dintre fetele alea A fost mereu frumoasă, stilată, deșteaptă și a avut dintotdeauna fol corectitudinii. Tu? Mai degrabă singuratic, cu prieteni puțini, adevărați. Ca șeful poliției. Nici unul dintre voi nu a trebuit să se 'cu timiditatea pentru că ați știut întotdeauna, întotdeauna cine «ți. Eu a trebuit să-mi dau seama cine voiam să fiu, și apoi, ei bine, ”ucine vreau.

-Şi ai reuşit?

-Am reuşit. Se sprijini de el, confortabil, uşor, cai fl<»ni- ; • ar? tocmai le aranjase în spate. A crezut că mi-a furat > ' , | :we||. Âsta e scopul lui, să-ţi ia identitatea, să o şteargă. O vrem. că a reuşit. Dar nu. Oricât mi-a luat, eu sunt tot eu.

îi mângâie spatele cu o mână.

— După mine, nu trebuie să-ţi dai seama cine vrei să fu u loartf descoperi cine eşti. Tu ai fost mereu acolo.

—E o perspectivă foarte frumoasă. Iar asta – îşi ridică far i sărută din nou – a fost foarte plăcut. Acum trebuie să mă duc să нм pregătesc pentru muncă. Nu vreau să întârzii. Risc să mă dea afară şeful

Câinele se duse sus după ea. Miles fu cât pe-aci să facă la fel. înainte să-şi spună să nu se mai comporte ridicol. Când se întoarse, jumătate de oră mai târziu, cu părul aranjat, cu machiajul perfect, c u uniforma apretată, îl găsi aşezat la blatul de bucătărie, lucrând.

—Trebuie să plec. Succes la întâlnirea de mâine! Şi tu se aplecă spre câine — fii băiat bun şi adu-i mingea şi lui Miles.

—Miles nu va mai participa la această activitate.

-Căposule!

Dar îl sărută încă o dată.

O conduse la uşă, făcând eforturi să-şi stăpânească impulsul dea o ruga să se întoarcă, dacă nu acum, măcar după ce-şi termina tura. Dar îşi spuse că era prea mult şi prea repede.

O privi ducându-se la maşină, cu dulăul scâncind lângă el. Poate că regreta că nu o rugase să se întoarcă, dar amândoi aveau nevoie vie spaţiu personal, de timp pentru ei.

Când închise uşa, se surprinse iritat de tăcerea instalată >i se enervă că era enervat.

Lui îi plăcea tăcerea.

Se întoarse, luă ce-i mai rămăsese din bere şi laptopul si ieşi cu amândouă în curte. Şi se apucă iar de treabă.

Masa de după întâlnirea de familie avea să fie compusă Jiu cotlete la grătar, marinate în sosul special al bunicului lor, însoţite vie salata de cartofi a bunicii, legume la grătar şi prăjitura cu căpşuni a mamei lui.

Dar afacerile veneau înainte de mâncare, şi pentru asta se strânseră în jurul mesei din sufragerie, cu pahare de ceai cu gheaţă sau limonada

Evenimente – nunţi de vară, petreceri de logodnă, reuniuni vie familie şi câteva pachete noi de toamnă ce trebuiau luate în calcul.

Nell discută despre promovarea lui Nick, despre nişte schimbări de meniu şi despre succesul – şi carenţele – proiectului Picnic lângă lac.

1'vT'dNu loil primit din partea oaspeţilor a fost pozitiv, spuse ea. Nificicm i St sfl mfl facfl sS vreau sfl continui proiectul şi toamna, în măsura în care ne va pennite vremea. C 'tilorile de toamnă din Vermonr sunt întotdeauna .senzaţionale şi atrag oamenii, mai ales dacă adăugăm un tev de tabără, oferim clienţilor ocazia să prăjească nişte bezele. De la , notabilitate mi s-a spus că ceea ce pierdem la restaurante şi room-service compensăm cu vârf şi îndesat la rezervările pentru picnic.

- Putem să le oferim nişte pături de pus pe genunchi, cum le dăm , iicnţilor de pe terasă, sugeră Mick.

-Serile pot fi răcoroase la sfârşit de vară şi început de toamnă, mat ales penmi nişte oase bătrâne.

-Ar trebui să comandăm mai multe. Cred că merită. Se uită la soţia lui, apoi la Miles. Miles?

- Feedbackul e pozitiv şi suntem pe profit. Eu sunt de acord.

- Atunci, e rândul tău, îi spuse Nell lui Liam.

Ltam îşi prezentă raportul.

-Şi sesiunea de teambuilding a departamentului de poliţie din i estridge, joi. O să mă ocup personal şi o să fac nişte poze pentru pagina de web. Cred că ar trebui să încercăm să facem aceeaşi afacere şi cu departamentul de pompieri voluntari, cu acelaşi discount.

-Îmi place, spuse mama lui, sorbind din ceai. Cu acelaşi marketing, am putea atrage alte departamente de poliţie şi pompieri. Dar hai să aducem fotograful, Liam. Tu o să fii prea ocupat cu grupul.

-Este nevoie de un update pentru pagina de web. Mă ocup deja, ţwse Miles. Putem adăuga şi asta. O să iau legătura cu Tory. îşi notă. Să văd dacă e liberă joi, pentru fotografii.

-Mă scuteşti de o treabă. Oricum, era rândul tău, îi spuse Liam. Dură o vreme, dar le făcu un sumar al afacerilor lunare, le raportă tdumbările de personal, actualizările curente şi de perspectivă, le prezentă «tabel cu progresul paginii web, nişte broşuri noi.

-Pe lângă asta, am avut o idee care se leagă, mai mult sau mai puţin, ăudeea de teambuilding şi marketingul în direcţia asta. Pescuit la copcă. -Trebuie să ne gândim de pe acum la iarnă? spuse Nell, cu un oftat.

rn-am obişnuit iar cu sandalele.

- iama o să vină, fie că ne gândim sau nu la ea. Concurs de pescuit *copcă, trei zile la rând, premii în bani. în cea mai mare parte, con-

Miles, concurenţii vor fi din partea locului. Şi câţiva oaspeţi de * complex, desigur, dar aş vrea să fie deschis pentru oricine. Cu o taxă

inabilă. Marcăm, să zicem, la doisprezece peşti. Tată, tu ai

J putea * te ocupi de aspectele legale, dar toţi concurenţii vor avea nevoie

de permis de pescuit. Oferim să spunem, o sută vio dolar i la O mie de dolari la mai mult-cu o excepţie. Zece mii premii

-Al naibii, peştele ăsta! zise Mick, frecându-şi mâinile l). • l n

-Ştii deja că noi n-am putea concura. Chiar şi cu taxa de e posibil să pierdem bani, dar ne facem relaţii în comunitate. < bun. Dacă ţine, îl transformăm într-un eveniment anual. l'incr* 1

-Cred că e o idee genială, spuse Lydia. Apoi îşi lăsă v apl Tu nu peseuieşti la copcă. Niciodată. De unde ţi-a venit i-lee, particip^

Miles ridică din umeri.

-Iernile vin şi nu trec repede. Ne-am face multă markeri publicitate în felul ăsta. La televiziunile locale, pe internet, din gură-n gură. Am putea populariza nu l spre evenimentul pe website, pe reţelele de socializare.

-Mai bine un punct la douăzeci şi patru de peşti. e|. Socoteşte tu, Rory, îi spuse Mick fiului său. Cât intră, cât iese, cu cât rămânem după ce dăm premiile. Ştii tu.

-Mă ocup.

-Şi apoi peştele de o sută de dolari, de cinci sute, de o mie şi monstrul

-Am putea oferi premii şi pentru cabanele de pescuit – cea mai frumos decorată. Nu ar ieşi o imagine pitorească? spuse Drea. Nu ar trebui să fie neapărat în bani. O noapte sau un weekend gratuit, cârduri de reducere la spa, la magazine, la restaurant sau la bar. Şi o să montăm standuri cu ciocolată caldă, cafea, poate şi produse de patiserie. Eu şi Nell ne putem ocupa de asta. Cam ce facem în ianuarie, Nell, pentru evenimentul cu sculpturile în gheaţă.

-Ar putea să fie super tare! spuse Liam dând din cap şi notându-şi la rândul lui ideile. Ar fi trebuit să mă gândesc eu la asta.

-Tu bucură-te de succesul traseului de aventură, îl sfătui mama lui.

-Oh, mă bucur. Altceva? Mor de foame.

-încă un lucru. Se intersectează cu afacerea şi cu viata personală.

-Afacere de familie! spuse Drea, ridicând mâinile. Se întâmplă atât de des.

-Aşa e, fu de acord Miles. Şi, în sensul ăsta, vă anunţ cu această ocazie că mă văd cu Morgan Albright.

Se aştepta la pauză şi poate la un moment de nedumerire. Le primi pe amândouă.

-Te vezi cu Morgan, spuse Drea încet, în sensul că sunteţi împreună?

Nell îşi săgetă fratele cu privirea.

-în sensul că se culcă cu ea, mamă. La naiba, Miles!

-Scuză-mă. O voiai tu?

'^r* nlvi,>)u(«dorahfl! Nu Mint mfirlente femei În Vermont dintre ᵢ,ʳv*i Alegi, rtrfl *H te culc i cu una care lucrează la complex şi ' '^l'nitnmenml meu? n ruxi. Maurele melc. Le-am terminat pe toate celelalte. Numai ftˢose l \ipă ce termin cu ea, mă mut în New Hampshire.

«ta. cxnXlî spuse tatăl lor. ridicând mâinile. Ajunge. în primul *** ' tata personală a lui Milcs, la care are tot dreptul, la fel ca ª !'• În al doilea rând. nimeni de la masa asta, nimeni care îl e nu ar avea nici cel mai mic motiv să creadă că ar putea forţa L în orice hei, o femeie, o angajată, să aibă o relaţie sexuală cu el. ►rpan s-ar putea să fie de altă părere, i scoase un şuierat uşor iritat când se întoarse spre sora lui. ide, Nell! Morgan lucrează de suficient timp pentru noi ca să ne

0 impresie solidă despre ea. Dacă s-ar fi simţit forţată – şi nu , nu când e vorba de Miles ar fi venit la tine, sau la bunica, ima. Sau mai degrabă i-ar fi zis lui direct în faţă să se ducă dra- n văzut-o cum se poartă când un client e pe cale să depăşească

1 văzut-o şi tu.

ştiu şi că îşi revine după o traumă. O traumă majoră, care nu îat încă.

t conştient de asta. Vorbea sec – un semnal clar de avertizare, şti măsura dacă insinuezi că aş profita de aşa ceva. nsinuez. Spun doar că e posibil ca ea să simtă altceva. Trebuie cu ea. Trebuie! insistă, înainte ca Miles să apuce să protesteze, ei directă. Sunt responsabilă, şi eu ceva de spus.

vorbea Lydia Jameson, nimeni nu o întrerupea, are dreptate când spune că e viaţa personală a lui Miles şi că ı trebuie să i-o respecte. Şi noi, familia lui, ar trebui să avem în el, pentru că niciodată nu ne-a dat vreun motiv să nu o Nell are dreptate, continuă ea. Deşi nu am nici cea mai mică ă Miles e sigur că relaţia lor este la fel şi pe deplin înţeleasă de trţi, Nell, în calitate de şefă a lui Morgan, ar trebui să poarte deschisă şi sinceră cu ea. Este nepoata Oliviei Nash, aşa că :i o îndoială că Liam are dreptate. Dacă nu şi-ar dori o relaţie i natură cu Miles, i-ar spune-o cât se poate de clar. Dar... Făcu tpoi continuă: Nu putem să uităm prin ce a trecut, cu ce se încă. Nell, cred că toţi am aprecia dacă ai aranja o conversaţie i Morgan mâine. Bănuiesc că vei primi răspunsurile care să :ă tuturor să lăsăm nişte persoane adulte să-şi trăiască viaţa aşa cum îşi doresc.

—O să aranjez.

-Am stabilit atunci. Mick bătu uşor cu pumnul în m . i M.lo» „ respecta, fără îndoială, orice va avea Morgan de spus în !• > miră Q» acest subiect.

-Sigur că da!

—Este o femeie foarte plăcută, spuse Mike, zâmbind. I >în m.n multe puncte de vedere. Şi un angajat de valoare pentru complex Avem grijă de ai noştri. Aş mai spune că, dacă Miles nu ar fi fost aşa <- um este, nu ar fi adus subiectul acum în discuţie. Şi acum, hai să încingem grătarul!

Afară, Nell îl trase deoparte pe Miles.

Cu ochii pe ei, Drea strâmbă din nas.

-Lasă-i să'Şi rezolve problemele, îi spuse Rory, strângându-i umărul. Nu am crescut nişte panseluţe sfioase.

— Asta mă îngrijorează. N-aş vrea să se termine cu o ceai ta.

-N-ar fi prima oară.

-Nici pe departe. Dar ai dreptate, să-i lăsăm să-şi rezolve problemele. Putem să intervenim după aceea, dacă va fi nevoie.

Nell îl duse pe Miles într-o parte a casei.

-Ascultă, trebuie să fac asta.

—Aşa ai spus, şi toată lumea a fost de acord.

—Nu e vorba că nu te cunosc, sau că nu am încredere în tine.

-Nu e?

-Nu, şi, la naiba, ştii foarte bine! Aşa că nu te mai ţine cu nasul pe sus!

-Nu pot să-mi ţin nasul pe sus. Nu mai e loc acolo de al tău.

Nell se îndepărtă câţiva paşi, apoi se întoarse.

-Nu o să mă scoţi din sărite.

-Punem pariu?

—Miles! Ridică mâinile în aer, apoi îşi lipi pumnii de tâmple. Poţi să empatizezi, poţi să fii revoltat de ideea ca, într-o poziţie de putere, cineva să forţeze – în mod direct sau subtil – o femeie să facă sex. Dar nu poţi să ştii cum e să fii în poziţia acelei femei.

-Şi ştii tu?

- Da, ştiu. Ştiu cum e să fii încolţită de un bărb at care crede că ar trebui să fii interesată, sau recunoscătoare, sau cooperantă. Si.

-Ho, stai puţin! îi prinse braţele şi o privi fix în ochi. C ane? Cine a făcut asta?

îi aruncă o privire deopotrivă afectuoasă şi disprețuitoare.

—Vrei să încep o listă cu nume de la liceu încoace? N-o s-o fac. M-am descurcat şi o să mă descurc în continuare. Dar eu ştiu cum este, iar tu pur şi simplu nu poţi să ştii. Şi da, Liam are dreptate. Am văzut-o

MitiniHI dr tf»ii& IW ti» »în rsii «ospeţe la hotel. nu eşti un alt ovJ!Kt.'Wt ^ «• «*i=n erful As* ci o stau tk' \xirb* t u ea t a *fl mi» atiffur c« nu cu nr*r>n*clOP" m*' m¹c* «'rtlarr în dorinţa ei de a avea o relaţie lexualS _ •'T^i o clip*, «pui întrebi» Este doar sexual« ’

_ HtttedJ) bota deparranientiilui sau sura mea?

V ,ÎÜnC1, nu ?!LU ’’Wupun ci, dc dara asta, sora ta.

didu d»n cap.

Mi se pane corect. Nici cu nu ştiu niciodată.

TF X* nu are re,aţ" scxuale_ E:l e pură neprihănită.

xact. Acum îl bâtu afectuos pe ohraz. La fel ca mama noastră, care vMooeput şi a născut trei copii printr-un miracol divin.
-Asta e teoria mea.
-Te iubesc, Miles. Şi nu m-ai enervat, aşa că ai pierdut pariul.
-Nu s-a terminat încă ziua.

NeU se gândi şi se răzgândi cu privirile la locul în care ar fi fost cel sa: bine să se vadă cu Morgan şi, în cele din urmă, îi trimise un mesaj fc *cave* o întreba dacă se puteau întâlni la casa Nash, luni la zece.

Acolo, îşi spuse, Morgan s-ar fi simţit în largul ei. După ce mama şi ncuca ei plecau la lucru, ca să poată avea intimitate.

Când ajunse, Morgan îi deschise repede.

-Bună. Mulţumesc că ai acceptat să mă vezi. Uitasem cât de frumoasă tasa asta. Nu ajung prea des pe aici.

-intră! La început m-a mirat că ai vrut să mă vezi în dimineaţa asta, «a mi-am dat seama că n-ar fi trebuit.

-Ţi-a spus Miles?

-&u, nu mi-a spus nimic. Dar ştiu că aţi avut o întâlnire de familie *r.* s, presupun că aţi aflat că eu şi Miles ne vedem.

-Exact acelaşi termen l-a folosit şi el. Nu e interesant?

-Hai să stăm jos. Ce-ar fi să mergem în camera mare? Pot să-ţi fac -•alea.

-Mi-ar plăcea. Trebuie să spun, se vede că locuiesc trei femei aici – 'îspun în cel mai bun mod cu putinţă. Totul arată feminin. Miroase Şi, oh, curtea voastră! Ce frumoasă e! Ador cutiile cu grăunţe păsări.

~$i eu. Cafea, latte, cappucino – ce vrei?

„Mi-ar plăcea un latte.

-0 să fac două. la loc.

. ~^ᶜeva atât de artistic şi de relaxant la grădina ta. Eu m-am convins ^mi iau un apartament şi mi-am cumpărat o casă mică. Suficient

¥

de mică, mi-am spus, cât să pot să mă ocup singură de e i suficient de mică din aceleaşi motive. Făcu o pauză. Nu .un r —O să-ţi mărturisesc că mi-e greu să cred.

-Ceva rămânea întotdeauna neglijat sau lăsat pe alt.î l *r •, . $ ^ ocup de asta mâine, sau săptămâna viitoare... Şi şrii c um mrl fi*} aşa, lucrurile se adună. Aşa că mi-am spus că aş fi inai eh« iarăşi angaja pe cineva să se ocupe de grădină.

—Ai oferit cuiva de lucru, un salariu, îi atrase atenţia M ‘«tr, -Asta e drept. Totuşi, grădina ta este mulr mai fru; mat creativă decât a mea. Clopoţeii ăia de vânt sunt de la Am – . u -

Da.

—O să mă opresc acolo pe drum şi o să-mi iau şi eu. T lermjeaă dacă stăm în curtea interioară?

-E unul dintre locurile mele preferate.

20

Când se aşezară la masa din grădină, Nell se mai uită o dată în jur.

—Mi-ar plăcea să trăiesc aici. îţi bei în fiecare dimineaţă afară '.aptele cu zahăr şi aromă de cafea?

-De obicei.

-Şi Miles are un loc Zen ca ăsta şi el chiar îşi face timp să lucreze în grădină în fiecare săptămână, dacă nu e foarte aglomer u. Dar presupun că ştii.

-Da, e frumoasă grădina lui.

-Bun... Nell îşi dădu părul, pe care azi îl lăsase liber, după ureche. Nu vreau să fie jenant.

-Prea târziu.

Nell scoase un mic sunet de aprobare.

-Presupun că nu poate fi evitat. Am vrut să vorbo». , u tine aici, pe teritoriul tău, în casa ta, nu în biroul meu, ca să te Minţi «.ac mai confortabil cu putinţă,

-Apreciez asta. Sincer, Pot să trec direct la ce mă interesează pe mine, personal, şi să te întreb dacă mă dai afară?

-Ce? Dumnezeule, nu! Nu. Scoate-ţi ideea asta din cap.

în timp ce vorbea, Nell îşi flutura mâna în faţă, ca şi cum ar fi vrut să alunge o insectă.

F*«nc, atunci, rAstirtfl Morgan uşurarii. Nu mai sunt îngrijorată şi fi , "*? »*ari să nu hi, pentru că c vorba de confortul tău, Morgan,

cunosc pe Miles, evident. îl iubesc pe Milcs, dar sunt şefa ta directă [IVu* tnuncă şi trebuie să am grijă de tine. înţeleg că tu şi Milcs as'et« acum o relaţie personală şi vreau să-mi spui – şi să te simţi perfect .n siguranţă când fmi spui – dacă ai simţit orice fel de presiune când ai intrat fri această relaţie. Chiar dacă Miles nu a...

-Poţi să te opreşti deja, pentru că răspunsul este categoric nu. sregonc şi absolut nu. Nu m-a forţat, nu am simţit nici un fel de presiune. Nu el s-a dat la mine, a fost exact invers şi am crezut că de-asta *M* putea să mă dai afară.

-Oh. O clipă. Luă cana de pe masă şi sorbi din cafea. Nu mi-a spus «nânuntul ăsta. Evident că nu, vorbim despre Miles. Mi-ar fi fost de suitor. Tot am fi purtat această conversaţie, dar mi-ar fi fost de ajutor.

-Pot să te ajut eu. A fost mai mult decât amabil cu mine după incidentul de vineri seara – acum o săptămână, vineri seara. Sunt sigură i stii ce s-a întâmplat.

-Da, şi îmi pare rău că s-a întâmplat.

-Si mie. Am simţit atunci, şi simţisem şi cu alte ocazii, că ar pura fi interesat de mine. Nu a spus şi nu a făcut niciodată nimic, dar... -OL la naiba, Nell! Ştii cum e, nu? Când un bărbat e interesat? Poate că rseipretezi greşit, dar simţi ceva.

-Da, înţeleg ce spui.

-Nu aveam de gând să fac nimic, deşi eram la rândul meu interesată, că îmi place foarte mult jobul meu şi am nevoie de el. Dar i-am ut fursecuri.

-Pe bune?

-A fost ideea mamei.

—Oii, înţeleg şi asta. Acum râse, scutură din cap şi bău iar din cafea, ¡fca, Lai făcut fursecuri.

-Cu foarte mult ajutor, dar da. Apoi voiam să i le las pe verandă, am văzut turnuleţele.

-£ o casă foarte frumoasă.

-Chiar este. Şi Howl a venit fuga afară, şi eu eram fermecată, şi părea foarte încurcat. L-am rugat să-mi arate tumul pe dinăuntru. *nu intenţionam să fac nimic, voiam doar să văd casa. Apoi, când ^egăteam să plec...

'OH, nu te opri acum.

'Am simţit că atracţia era reciprocă, aşa că l-am întrebat dacă era ţ^esat. Era atât de atent, încât am crezut că interpretasem eu greşit.

Ap'-[1]* ^să nu-a spus că nu mă înşelasem şi «m stat de vorbă şi am hotărât cum să abordăm situaţi« – de comun acord. După care am trecut la fapte şi dinrr-una ani dat fn alta. Morgan ridică din umeri. Am f_{list} destul de clară?

-Miles nu nii-ar fi spus niciodată toate astea. Mă bucur că mi-$_a$* spus tu.

- Dacă relaţia m>astră o să cteeie probleme... nu ştiu ce să fac. Jobul, faptul că locuiesc cu doamnele mele, acum Miles? Mă simt mai mult eu însămi decât m-am simţit de foarte multă vreme. Nu vreau să renunţ la nimic.

-Dece-ai renunţa? Eşti un manager excelent, casa asta e încântătoare şi pare un loc fericit. Iar Miles, deşi în calitate de frate mă scoate din sânte în ultimul hal, este un bărbat interesant, cu principii foarte solide. Trebuia să ştiu care este poziţia ta şi ce simţi tu în privinţa asta. Am aflat şi pot spune liniştită că de acum înainte totul te priveşte personal.

-Bun. Mulţumesc. Şi uf! Ştiu că nu sunt, probabil, genul de fată cu care iese de obicei.

—Nu cred că are un gen.

-Ei bine, vreau să spun că nu sunt ca femeia cu care s-a văzut până de curând.

-Carlie Wineman? Te rog! Nell îşi dădu ochii peste cap. Ştiu să recunosc o profitoare, deşi e drept că pe ea nu am citit-o de la bun început. Şi nu ar trebui să-ţi spun asta, dar la naiba! Acum sunt sora lui Miles nu şefa ta, aşa că o să-ţi spun. Carlie este superbă şi ştie să se pună în valoare. Se pricepe la artă şi la vin, schiază ca o profesionistă, vorbeşte franceza de parcă s-ar fi născut în Franţa.

-Nimic din toate astea nu-mi sporeşte încrederea de sine.

-Nu am terminat. După o vreme – a durat o vreme, pentru că poate 6 extrem de fermecătoare mi-am dat seama că pentru ea Miles era o treaptă. Pe care să urce, din punct de vedere social, financiar. Dar cel mai mult îi plăcea cum arătau împreună, ca un cuplu. Totul la ea avea adâncimea unei băltoace, mai puţin vanitatea.

-Hm, poate că încep să mă simt o idee mai sigură pe mine.

-îmi place de tine. îmi placi pentru Miles. Nu ştiu dacă ce e între voi se rezumă doar la sex sau...

-Nici eu nu ştiu.

— E de înţeles. Odată ce am ajuns să o cunosc pe Carlie, nu mi-a plăcut. Şi nu mi-a plăcut absolut deloc pentru Miles şi am fost în al nouălea cer când s-au despărţit. îmi iubesc fratele, chiar şi atunci când mă scoate din sărite, chestie care se întâmplă cu regularitate. La rândul meu, îl scot şi eu pe el din sărite, cu

regularitate.

J î^micâ semănaţi atât de mult.

VwHopnvt lung peste buza cănii, î vum începi tu să mă enervezi.

.ui siguranţă, ştii asta! Eşti foarte conştientă de tot ceea ce are uri cu tine. Ai venit aici pentru că ai vrut să mă simt confortabil, *ti* ci deţin măcar în parte controlul. Foarte drăguţ din partea ta. tri respect. Şi Miles este drăguţ şi respectuos, doar că are un stil (cireu. Liam e tnai nonşalant, dar toţi reuşiţi să vă faceţi treaba, şi ti bine. În parte datorită principiilor de muncă solide, în parte 3 ragostei pe care o aveţi pentru familie şi pentru afacerea pe a voastră a creat-o.

.^aat^ar ^ trebuit să fi studiat psihologia. i 1111311 Eun este un psiholog care ştie să amestece băuturi. ª P ut partea asta din stagiul de formare? Liam mi-a spus că toţi faceh câte puţin din toate.

. bă bine, are dreptate. N-aş putea spune că mi-a plăcut să ~ , ar> <^ar consider că a fost o experienţă valoroasă. M-a făcut 05 înseamnă mult mai mult decât să amesteci băuturi. Acum '• deşi mi-ar plăcea să mai rămân încă o oră fără să mă mişc din locul le 5 ^ aminteşte cum e să te relaxezi nu e ziua mea liberă. Trebuie duc să-mi cumpăr clopoţei de vânt, apoi să mă duc la birou şi să * las în pace în ziua ta liberă.

Mă bucur că ai trecut pe aici.

I-Şi eu la fel. Nell se ridică. Nu-mi fac uşor prieteni, dar de obicei îi păstrez. odată ce mi i-am făcut. Şi exact aşa face şi Miles. în orice caz, *x* treEui să 'eşim odată la prânz.

~La prânz?

— Sau să bem ceva. Iar acum pare că te invit la o întâlnire. Şi | Poate că aşa şi este, într-un fel. O întâlnire ca să vedem dacă putem f - ic*veni prietene.

— Nici eu nu-mi fac uşor prieteni. Mi-ar plăcea să încercăm prânzul ăla. Sau să bem ceva.

— Super. îţi trimit un mesaj ca să-ţi spun când am un loc liber în program. Şi uite, exact ăsta e motivul pentru care nu-mi fac uşor prieteni.

—Eu sunt o mare admiratoare a programelor.

— Iată un punct de lansare foarte bun pentru o posibilă prietenie.

Se despărţiră în această notă amiabilă, apoi Morgan se aşeză şi lăsă valul de uşurare să o cuprindă. Nu o să fie dată afară, nu va trebui să aleagă între bărbatul pe care îl voia şi slujba care îi plăcea atât de mult. Şi, mai important decât orice, Miles spusese familiei despre ea. 'e întoarce roata, spuse ea, încet. Chiar simt că se întoarce roata.

Gavin Rozwell se bucura de briza balsamk â .1..... Icnisipul auriudepe plaja din Carolina de Sud. Specificul i ulm ufruct* de mare, se potrivea gusturilor lui. Deşt de pe vu m i ■ tir ,râ dirt fata casei vedea oceanul, şi nisipul, şi răsăriturile, trebuia vi idimr . < _ă-i hpw terasa hotelului.

Dar, când închinai o cameră de hotel pentru d«uiă lui" itrăgeai atentia şi oamenii începeau să vorbească. Asta nu se întâmpla când închinai o casă pe plajă. Trebuia să se asigure că răsplata avea să meri» sacrificiul.

Aici era Trevor Câine, scriitor-fantomă – vindea idei si concepte altora pentru cărţile lor. Şi avea succes cu asta. Lucra acum la un proiect şi spera să-şi termine propriul roman, de prea multă vreme neglijat.

Adoptase un look uşor neîngrijit, care părea să reflecte plaja şi care se potrivea cu personalitatea lui curentă. îşi vopsise părul într-o nuanţă mai închisă de castaniu, adăugase câteva şuviţe decolorate şi o bărbi çil- ®ron\ artificial definitivase lookul de băiat de plajă, împreună cu o colecţie de pantaloni scurţi, tricouri şi blugi decoloraţi. Ţinuta era completată de o şapcă Mets pe care O râcâise puţin ca să para purtata şi O pereche e ochelari de soare Ray-Ban. Hotărî nu doar că arăta aşa cum ar fi tre uit să arate, dar că arăta chiar foarte bine.

Deşi mai făcea din când în când câte o plimbare pe plajă, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului pe laptop. în loc să scrie însă, îşi continua cercetările, îşi punea la punct ultimele detalii ale planului.

Ţinta lui, Quinn Loper, avea propria casă pe plajă – cu documente j foarte bine puse ia punct – deţinea o companie de curăţenie care se ocupa j de spaţii închiriate şi era contractară prin agenţii. Quinn nu se ocupa j personal de munca propriu zisă, dar, pentru tarife din ce în ce mai mari, oferea servicii de curăţenie la nivel local.

Avea un MBA şi o afacere solidă. Avea şi bunici foarte înstăriţi din partea tatălui, care se mutaseră din New York în Myrtle Beach când se pensionaseră, pentru vremea frumoasă şi golf.

Mama îi murise într-un accident când avusese şase ani — ce trist! Buhu! –, iar tatăl ei, rămas văduv, o mutase, împreună cu sora ei de opt ani, în Carolina de Sud, ca să fie mai aproape de familie. Tatăl se recăsătorise câţiva ani mai târziu şi locuia acum în Atlanta. Sora ei se căsătorise şi ea recent cu o altă femeie – nu înţelegea treaba asta, dar fiecare cu ale lui. Cumpăraseră casa unei foste plantaţii din C .'harleston, o reabilitaseră şi aveau acum acolo o pensiune.

O familie foarte întreprinzătoare.

ani si j°nsk1er» Pc Quinn o alegere excelentă. Era pe lista lui de vreo doi fci ' P* ^" esrea cu Fund Mare din New Orleans – ce dezamăgire! - ^ Sese cercetările. -ă încâT^T* nu ca sorà'Sa – de 28 de ani şi suficient de atleti- \ •' ^ *a a]er'gat pe plajă aproape în fiecare dimineaţă. Avea şi un ^*Ttel m^nt **1 ° fitness din apropiere. Lucra de acasă, economisind a. ccx turi e de hirou, şi conducea o echipă de şaisprezece persoane angajatecu normă întreagă sau part-time. Tot ea fijmiza şi echipamen- ^ eprS^ USejs curăţenie prin compania cu numele Beachy Clean.

a 8^|a$â pentru gusturile lui, dar mergea. Avea cam şaptezeci si cinci de mii de dolari în casa cu două niveluri, patru dormitoare, joună băi şi o toaletă de serviciu — cu verandă în faţă şi terasă în spate si cu jacuzzi. Conducea un Mercedes decapotabil şi deţinea un Dodge papuc. Contul de afaceri era destul de zdravăn şi la fel erau şi conturile personale — să spunem doar că MBA-ul şi bunicii bogaţi contribuiseră ta acumularea unei sume frumuşele.

După calculele lui, avea să încaseze între două sute şi două sute cinci- xci de mii înainte să o omoare şi să plece cu Mercedesul ei. Dodge-ul *ta* mai dotat şi mai nou, dar decapotabila era mai pe gustul lui.

Cu temele făcute şi povestea de acoperire bine pusă la punct, nu mai trebuia decât să regizeze o întâlnire.

Se duse pe plajă imediat după răsăritul soarelui. Când ieşea să alergt, o făcea pe la ora asta. Alergă câte trei kilometri în acea zi şi în ziua următoare fără să o vadă. Trebui să-şi amintească să aibă răbdare, să-şi întească să stabilească o rutină pentru toţi ceilalţi care se trezeau dimineaţă ca să se plimbe pe plajă sau să-şi bea cafeaua pe verandă, ivind oceanul.

Tipul cu şapcă Mets care face jogging dimineaţa.

În cea de a treia zi, Quinn ajunse pe plajă înaintea lui, aşa că se aţionă în spatele ei.

Picioare lungi, trup bine legat – aşa cum îi plăcea lui. Părul împletit '0 coadă lungă îi ieşea pe la spate din şapcă. Cu excepţia lungimii tai, ii amintea de Morgan. Poate că Quinn avea mai multe curbe – dar tea-i aminteau de maică-sa, aşa că totul era bine. O alegere excelentă. D"pă ce alergă o aproape doi kilometri, se întoarse. Gavin se aşează în fel încât să alerge câteva clipe unul înspre celălalt. îi zâmbi, îşi atinse 0r°cul, întinse un deget în aer, arătând spre cozorocul ei.

'Hai, echipa!

'Să avem un an bun! răspunse ea, cu respiraţia doar uşor întretăiată, Dlerse nrai departe.

'Să fie!

Alergă mai departe, apoi se întoarse şi o ajunse din urmă, | > 'rân<lo distanţă de aproximativ doi metri între ei. Cânii Quinn în« < mu. , ^ cu mâna în clipa în care trecu pe lângă ea.

O să mai meargă la pas încă vreo jumătate de kiloniet ni ' > urmărise prin binoclu, îi ştia rutina. O să se relaxeze mergând la pas,. ,i i,ĸ 3 vrţf) câteva mişcări de stretching, apoi o să se întoarcă pe fale-ă l.u ,isa „i.

Gavin se opri, se aplecă şi-şi puse mâinile pe genuin lu t . ntepts în

poziția asta până ce se apropie.

Zâmbind în colțul gurii, își îndreptă spatele.

-E frumos peisajul, dar nu sunt obișnuit să alerg pe nisip ud.

-Te-ai descurcat.

-Tu te-ai descurcat mai bine. Ești din New York?

-Acolo m-am născut. Păstrând o distanță atentă, se ridică pe un picior, cu celălalt întins în spate. Dar mi-am petrecut aproape toată viața aici.

Lucru care se simțea foarte clar din accent.

-Dragostea pentru Mets am moștenit-o de la bunicul. Tu ești din New York? întrebă la rândul ei.

-M -am mutat în Brooklyn imediat după facultate. Mi-am găsit acolo locul și echipa preferată. E plăcut să întâlnești un tovarăș suporter tocmai în Carotina de Sud. Joacă diseară cu Mariners. Bassitt contra Castillo.

-De-abia aștept să văd meciul. Și, care îi treaba cu tine? Ești în vacanță cu familia?

-Nu cu familia, doar eu. Și e o vacanță de lucru. Nu găsești priveliște mai frumoasă. Făcu un semn în spate. Stau la două case mai încolo de vilele alea uriașe. într-o căsuță numită Pe Val.

O să verifice informația, își spuse. Exact cum voia să tac ă.

-Ah, Trevor Câine.

îi întinse mâna.

-Quinn Loper. Ședere plăcută!

-Oh, o să fie. Poate ne întâlnim și mâine.

îi zâmbi peste umăr în timp ce se îndepărta.

-Poate.

Își sincroniză mai bine timpul a doua zi, și Quinn apăru alergând toi spatele lui. încetini o idee.

-Grozav meci! îi strigă. Nu îl văzuse, dar avusese grigi -O atle ce se întâmplase. Lovitura aia din minutul nouă? Super tare!

Alergară împreună o vreme, schimbând impresii și banalități despre joc. De data asta, când ea o luă la pas, încetini și el.

uï'' 1 fnvgstat I» nn«. « spuse. Termin cu mersul la pa». îmi revin – La t-T* i ut>» fnul« stat pe scaun, presupun, prea puțin mers la sală. Î» dA.1 ni' * inr^'"Pl" ri "ie dacă-mi ie* din ritm. Cu ce te ocupi.' -se care « Ce seania că deja informațiile de bază despre identitatea

-Sum Convrnj,sc

îsi fnsex?' SCn,t0r- ,ucrei la un roman. Și asta spun de trei ani încoace, i refnarca cu un zâmbet timid. Până e gata, îmi achit facturile

S^m scr,itor-fantoș m-. pe ea' ,nitor-fantomă.7 Adică, scrii o carte si apoi altcineva își trece numele

Nu e chiar atât de simplu. Mai degrabă cineva are nevoie de ajutor *cu* care lucrează sau are o idee pe care nu știe cum să o dezvolte.

-Cărțile și baseballul sunt pasiunile mele.

Iar Gavin știa asta foarte bine, de unde șapca și povestea cu scriitorul. -Pentru cine ai scris?

Zâmbi și ridică din umeri.

-Un seni tor-fantomă trebuie să fie invizibil. Nu pot să-ți spun. .ion semnat un contract în sensul ăsta. Am hotărât să vin aici, să termin an proiect pentru un client, apoi să mă ocup serios de romanul meu. Privi șeste apă. Merge. Cred că pot să termin cartea pe care am contractat-o ' * la sfârșitul

săptămânii. Apoi nu mai am nici o scuză, trebuie să mă de povestea mea. Se uită din nou la ea. O întrebă pe un ton lejer, care să trădeze totuşi interesul: Ce-ţi place să citeşti?

-O poveste bună. Aventuri, mistere, poveşti de dragoste, de groază, rastice... Orice care să mă rupă o vreme de realitate.

-Asta e scopul. Ce faci când nu citeşti şi nu te uiţi la baseball? -Conduc o companie de curăţenie. Beachy Clean se ocupă de ta!

-Serios? îşi dădu şapca pe spate. Tu faci curat în casa pe care am iriat-o?

-Nu personal. Dar conduc firma care o face.

Nu spusese că o deţine, observă el. Era atentă.

-0 să încep să strâng mult mai mult prin casă la sfârşit de săptămână, a să nu auzi vorbe rele despre mine.

Zâmbetul cu care îi răspunse era larg şi strălucitor.

-Echipa mea de curăţenie e ca un scriitor-fantomă. Foarte discretă. * trebuie să mă duc la treabă. Succes la scris!

^Mulţumesc.

În ziua a patra intenţiona să alerge împreună cu ea, dar Quinn nu ^ru- Se mulţumi cu ziua a cincea. în ziua a şaptea, îl invită să bea ceva împreună, cu două zile înainte de momentul în i .n< i l să o invite el.

Apoi o invită el la cină – care decurse foarte firesc , | ri, ,, şi se sfârşi cu un sărut prietenesc. Apoi lipsi intenţionai d.- L. i|er^r ziua următoare.

-Am lucrat toată noaptea, îi spuse, prefăcându-se foarte » i,m IIIsm8t A început să curgă şi nu m-am putut opri.

-Vorbeşti de cartea ta, nu?

- Da, cartea mea.

— Despre ce e vorba?

-Nu pot să-ţi spun – e o superstiţie de-a mea. Am scuzat ia că, dacă vorbesc despre asta, mă părăseşte inspiraţia. Ridică privirea spre pescăruşii care se învârteau şi strigau deasupra lor. Chiar a fost locul şi nu imentul potrivit. Dacă reuşesc să o termin – şi o să reuşesc – şi mi se publică -şi o să se publice îţi trimit un exemplar. îţi spun sincer, cred că partidele astea de alergare împreună cu tine pun motorul în mişcare.

—E minunat, Trevor.

—Ce-ai zice să te scot la cină — poate mâine-seară – ca să sărbătorim? îi zâmbi.

—Aş zice da.

Fu nevoie de aproape trei săptămâni ca dansul de împerechere să-l aducă la o cină acasă la ea. îi oferi şansa să studieze planul casei şi să stea câteva minute pe calculatorul din biroul ei.

Voia sex şi era în regulă, nu era ceva neaşteptat. Se putea descurca, dacă îşi imagina în timpul ăsta cum o omoară.

În plus, avea un laptop în dormitor, aşa că în felul ăsta câştiga două puncte de acces.

îi întâlni bunicii, mâncă costiţe la grătar pe veranda lor Şi, dacă tot îi întinseseră pe tavă o asemenea şansă, profită de ea si şt încărcă programul pe computerul din biroul bătrânului.

Nu vedea de ce nu şi-ar fi sporit profitul cu o felie groasă din contul lor de investiţii. O să mai adauge doar vreo două zile la pn a un

Nu dură decât o lună şi-şi alocase două. După ce făcu împrumuturile pe numele lui Quinn Loper, îi goli conturile şi mai luă o sută vie iniiş» de la bunicul.

Se gândi să-i omoare şi pe bunici, dar nu găsea nimic excitant în asta. Mai multă plăcere îi făcea să-şi imagineze şocul şi lacrimile K >r, .lupăce le omora mult iubita nepoată.

Intră în casa lor în timp ce dormeau – lăsau ferestrele deschise c* să audă oceanul.

Idioţii!

F*rx'»r«mtil din computer, ieşi. oglumân° nU *Asa i'ereastra deschisa, dur încuietoarea de la uşa ci era

care dorm*"* Casa cuhjndatrt fn întuneric şi intră în dormitorul în timp să-s/j* ea rentat ° trezească mai întâi, ca să aihă mai mult riinp să-i H lSeama cc se hitâmplă, mai mult timp să simtă, mai mult As* că urcă ^ Cn* *ntr'o ^ormă fizică hună şi ştia că o să lupte.

; – -hi«*» * kU*Ur<^ în F>at şi'' Pr'nse braţele sub genunchii lui. Ochii i se vj î>er ruse în clipa în care îi prinse gâtul cu mâinile, u putea scoate nici un sunet, dar se zvârcoli, încercă să se răsucească. *ter-z* °ar ° t^r^* fel ca toate celelalte! Mai strâns, mai strâns, ⁰ ^ — aer' " Pfivea ochii dându-i-se peste cap. Te crezi specială, dar nu eşti. Te transform într-un nimic.

Gura i se deschise, căutând aerul. Sub genunchii lui, strângea cearşaful intre degete. Lovea din călcâie.

-Am luat tot ce-am vrut, înţelegi? Casa ta, afacerea ta. Totul e al meu acum şi nimic din ce ai făcut n-o să mai conteze.

încetă să se mai zbată şi începură convulsiile. Chiar şi în lumina siabă, văzu viaţa părăsindu-i ochii.

Ea era nimic. Şi el era un zeu.

Oh, fiorii de plăcere! li străbătură trupul, fierbinţi, aprinşi, puternici. Dar, îşi dădu seama, nu perfecţi. Fusese bună, mult, mult mai bună t Fund Mare din New Orleans, dar nu perfectă. Nimic n-o să mai perfect, până nu o termina pe Morgan.

Din buzunar, scoase brăţara pe care o găsise în sertarul lui Morgan opuse la mâna lui Quinn.

-Poftim, ia tu asta. Vreau să-i amintesc că vin după ea.

Luă cheile de la Mercedes şi se duse la vila pe care o închiriase ca să bagajele pe care le făcuse deja. La fel cum se bărbierise deja şi cum îşi se părul negru, generând astfel o nouă identitate.

Până o găsea cineva pe Quinn, o să dea decapotabila unui contact pe îl avea în Carolina de Nord şi, într-o maşină nouă, o să se îndrepte * vreme spre vest. în timp ce se pierdea în noapte, zâmbi pentru sine.

-Ei, uite aşa se face.

Morgan nu voia să se mai termine vara. Fiecare zi, cu soare sau cu ta«, îi aducea o nouă cărămidă cu care să-şi reclădească viaţa. O viaţă l*ºare descoperi că o iubea din toată inima.

Nimic nu putea schimba tragedia care o adusese pe această nouă cale, ^Putea să o urmeze şi să aprecieze în acelaşi timp peisajul de pe drum.

//

Şi era hotărâtă să o facă. Şi putea şi era hotărâtă să fie recunoscătoare. Într-o duminică însorită, intenţiona să-şi exprime recunoştinţa cu o surpriză.

-Sincer, chiar apreciez că mă ajuţi. în timp ce mergeau, Morgan se întinse să 1 mângâie pe Howl, care stătea lipit de scaunul ei, în SUV-ul lui Miles. Ştiu că ai rutina ta de weekend.

- E o rutină, nu o poruncă pe o tăbliţă de piatră.

-Oricum ar ti, n-o să reuşesc niciodată să mut singură soclul ăla de beton si tocmai de-aia stă de doisprezece ani în atelierul bunicului meu. Dar tot» trei împreună o să reuşim.

- Da, câinele o să ne fie de mare ajutor.

-Este aici pentru susţinere morală, nu-i aşa, Howl? Şi are ocazia să meargă undeva. E ca o mică vacanţă.

- În fiecare zi e vacanţă când eşti câine.

Intră pe aleea din faţa casei Tudor.

-Doamnele mele n-o să se întoarcă decât abia pe la trei, probabil mai târziu. O să meargă.

-De fiecare dată când spui asta, pari parcă mai puţin încrezătoare.

-Trebuie doar să încep. Am emoţii, dar o să-mi treacă după ce încep, îi conduse prin casă, cu Howl privind peste tot, adulmecând totul în vacanţa lui de căţel. Am scos sistemul solar ieri, aşa că pompa ar trebui să fie încărcată, dar tot restul e în atelier. Avem un şasiu rulant, dar mi-a fost frică să încerc să-l mut singură. Se uită la Miles şi rânj i. Tu eşti forţos.

- Arată bine aici, remarcă Miles.

-Şi, când o să terminăm proiectul, o să arate şi mai bine. Un singur lucru mai lipseşte. Adică, un singur lucru, până mai găsesc altul.

Atelierul, o construcţie pătrată, din lemn de cedru şi cu o uşă vopsită în albastru aprins, era în spatele proprietăţii, ascuns printre copaci şi cu un pârâiaş în spate.

-Exact cum îmi aminteam. Bunicul tău avea un câine când eram eu copil. îi plăcea să se bălăcească în pârâu. Bunicii noştri stăteau uneori pe două scaune pliante, cu câte o bere în mână, vorbind despre toate cele. Avea întotdeauna o cola rece pentru mine, când veneam şi eu.

-Iubea copiii. Deschise uşa şopronului. Voiau o familie mare, dar bunica a avut complicaţii.

-Păcat. Dumnezeule, totul aici e exact aşa cum îmi amintesc. „Un loc pentru toate, Miles", spunea. „Şi totul la locul lui. Pentru că, atunci când ai nevoie de o unealtă, nu vrei să pierzi vremea căutând-o."

Trecându-şi mâna peste o masă de lucru, Morgan se uită la maşinăriile electrice, la uneltele de mână atârnate pe perete, la dulapul mare şi roşu, la borcanele cu etichete în care erau şuruburi,

cuie, piulițe.

, ~~ DHIVA mfll sinit niinmi! lui. ('ml că ă*ta e mof ivul penrru care nua ni1 » dat MU mi fl vAmiut nici imn dimre uneltele lui în nrice «J* m' au bine, cu atâtea proiecte.

Mile* se <Jlwe jrt un piedestal de beton, înalt de cel puțin un metru, mai larg fp v-arf.

-Asta e?

-Asta e. Nu ştiu de ce-l avea – nici bunica nu ştie. Sper cil e de acord ai oe o să tac cu el. Am dat deja găurile în broscoi.

Miles se duse acum la broscoiul de beton de pc o altă masă de lucru. Stătea cu picioarele încrucişate într-un vas larg de cupni. Braţele îi erau «aerate pe genunchi, cu palmele în sus. Şi avea un zâmbet idilic. Găurile din palme îi dădură un indiciu.

-Vrei să-l iaci să scoată apă pe mâini?

-Am ştiut ce-ar trebui să fie din clipa în care l-am văzut. Pompa de apă intră sub el şi firele pentru panou trec prin bază – vezi găurile pe care ie-am dat? Merge cu energie solară.

-Bunicul tău te-a învăţat să lucrezi cu bormaşina?

-Nu chiar. Nu am petrecut prea mult timp aici – şi regret. Dar m-a învăţat câteva lucruri de bază – să dau cu ciocanul, să bat un cui, să măsor de două ori şi să tai o dată. Apoi găseşti întotdeauna videoclipuri pe YouTube care să te înveţe cum să faci. O să meargă.

În timp ce câinele explora şopronul, Miles se duse să aducă şasiul.

-Ştii unde-l vrei?

-Ştiu locul exact!

-Aşa spun mereu femeile.

-Ăsta-i misoginism! Posibil să fie adevărat, dar tot misoginism e. încercă să aplece soclul ca să bage şasiul sub el, se opri, se uită la ea. -Dumnezeule, Morgan!

-Ştiu, cântăreşte o tonă. Şi probabil că de-asta e încă aici. Il luăm ®preună.

-Dacă alunecă, o avertiză el, să nu încerci să-l prinzi. Dacă alunecă, *ffzt.*

-N-o să alunece.

fu nevoie de efort, de muşchi şi transpiraţie, dar se dovedi că Morgan 'într-adevăr exact unde voia să-l pună. Scăldat în soare, în spatele ^rei unui piersic şi în faţa unei tufe de hortensii albastre.

"Bun, ţine-l acolo.

L Dădu fuga şi aduse o dală de gresie – cu o gaură în ea –, apoi pompa şi [După ce pomi pompa, aşezară postamentul pe dală. Miles îl împinse. Ar fi nevoie de o tornadă ca să dărâme chestia asta.

Dădu fuga înapoi, cu Howl după ea, ca să aducă broscoiul si vasul. I

-Vezi? Pompa intră în soclu, soclul în vasul de cupru pe ăsra l-am] luat de la magazin, de la un artizan local – şi broscoiul pe el. iar ţeava jj ' intră prin fund. Poţi să aduci furtunul? l-l arătă. O să ajungă, un verificat

-Nu am nici o îndoială.

Nu-i scăpa nimic, îşi spuse el, în timp ce se ducea să de i irumul la furtun. Apoi se întoarse cu el.

-O să meargă, mormăi ea.

-îl umplu?

—Te rog. Cât de frumos se reflectă razele soarelui în cupru. Mă gândeam să iau o baie obişnuită pentru păsări, dar vasul de upru e mat frumos. Şi broscoiul e aşa drăguţ! Super Zen — apropo, as i 1 cheamă. Cred că o să le placă la nebunie. Bun, momentul adevărului.

Pomi pompa. Aşteptă. Aşteptă.

Apa ţâşni dintre mâinile împreunate în jeturi frumoase care >e vârsau înapoi în vasul de cupru.

—Merge! Se răsuci pe călcâie, îi prinse pe Miles, îl sărută, >e întoarse la loc. Oh, este adorabil, nu? Adorabil, şi caraghios, şi unic

—Eşti foarte pricepută. La naiba, ai construit o fântână!

-Am învăţat să mă pricep şi nu am făcut mai mult decât să îmbin câteva piese. îmi place. Dacă n-o să le placă, doamnele mele n-o să-mi spună, dar o să-mi dau seama. Hai în grădină, să ne uităm cum se vede de acolo. Aduc ceva de băut.

PARTEA A III—A

Rădăcini

Frumuseţea, *puterea, tinereţea sunt flori care pălesc;*
Fhxoria, credinţa, iubirea sunt rădăcini şi pe veci dăinuiesc.

George Peele

Iubirea e *puternică precum moartea;* ***gelozia e***

crudă ca un *mormânt.*
Cântecul lui Solomon

(n timp ce umplea cu gheaţă doua pahare înalte, Morgan aproape că jansa de bucurie. Prin fereastra deschisă a bucătăriei, în spatele curţii, rtdea broscoiul Zen scuipând apă în aer. Acum şi le putea imagina pe doamnele ei zâmbind privindu-l, în timp ce-şi savurau cafeaua de jonineaţă sau vinul de seară. Până la sfârşitul verii şi chiar şi la început je toamnă, înainte ca vântul să înceapă să sufle prea rece.

Cu această imagine idilică în minte, deschise frigiderul ca să scoată ¿¡rafa cu limonadă, apoi se opri când auzi soneria la uşă. Probabil că era o livrare, îşi spuse, în timp ce se ducea să răspundă. Chiar şi aşa, regulile ¿ţi care-şi ghida acum viaţa îi intraseră în reflex.

Se uită mai întâi pe fereastra din faţă.

Si plăcerea simplă a zilei se evaporă dintr-odată.

Le deschise celor doi agenţi federali.

-M-aţi fi sunat dacă l-aţi fi prins, pentru că aţi fi vrut să ştiu cât mai «pede. Nu asta aţi venit să-mi spuneţi.

-Nu, Morgan, îmi pare rău. Nu e asta. Putem intra.[7] o întrebă Beck.

-Da, desigur. închise uşa în urma lor. Cine era fata?

-Hai să ne aşezăm mai întâi.

-Scuze, da. Dar... Privi în spate, spre bucătărie. Nu sunt singură, îmi cu... Cu cine? Nu putea spune cu „prietenul meu" – suna parcă prea ¿liceu. Nici „partener" nu suna bine, nu considera că relaţia lor era *4»rteneriat". Şi era totuşi mai mult decât un simplu bărbat cu care să •partâ patul. în grădină. Miles – Miles Jameson. Suntem într-o relaţie, ^oareuxiabil şi era adevărat. Mă ajută cu un proiect. Ştie toată povestea.

I-Da, am discutat şi noi cu el. Morrison se uită în spate la rândul lui, [fa]&indu-i privirea. Vrei să ieşim în grădină, să-l includem şi pe el în [4] avem de spus?

Nu, îşi lise. Voia sS stea la soare cu Milcs şi cu un | ili ir ! „{j şi sA sc bucure de fântâna ei cu broscoi.

Dar...

-Oricum va trebui să afle. Lucrez la complex. Li coin| [T] iier deţinut de familia lui. Şi, după cum v-am spus, suntem ii me. Tocmai... aduceam nişte limonadă. Sună atât de norin.il! Kâ mână prin păr. Atât de firesc pentru o după-amiază însorit.) !■ I nici Mai aduc două pahare.

îi conduse în bucătăria din spate. Putea vedea că Mil< [r] ir.iese deja furtunul la loc. Acum stătea cu mâinile în buzunarele para di 'mior, privind fântâna.

-Pot să te ajut?

-Nu, îi răspunse lui Morrison. O să iau o tavă. Ar fi mai bine >â ieşiţi. Am nevoie de câteva clipe. Doar câteva clipe.

Făcu eforturi să se liniştească în timp ce lua tava. Acum îl văzu pe Miles întorcându-se, îi văzu chipul încântat şi relaxat tensi< mându-se. Mai umplu încă două pahare cu gheaţă, apoi ieşi cu tava în grădini Stăteau în continuare în picioare, toţi trei, în timp ce razele soarelui loveau vasul de aramă, şi broscoiul zâmbea atât de paşnic.

Nu ar fi putut spune de ce se simți atât de recunoscătoare când Miles veni și-i luă tava din mână. îi spuse:

—Stai jos.

Deşi sunase ca un ordin, o ajuta să se mai liniştească puțin.

Când se aşeză, Miles turnă limonada în pahare şi auzi gheata r rosnini Parcă ar fi fost împuşcături de mitralieră.

Howl îşi puse capul pe genunchiul ei.

-Cine era? întrebă Morgan din nou.

Beck preluă conducerea.

—O chema Quinn Loper, 28 de ani, necăsătorită. Avea pn>pt ta atace« în Myrtle Beach, în Carolina de Sud. Se potrivește profilului, de >us până jos, deşi era substanțial mai înstărită decât majoritatea victimelor lui de până acum. Şi, de data asta, a reuşit să acceseze şi conturile Im meilor. Nu le-a făcut br nici un rău fizic, dar le-a furat o sută de mu de dolari. Ar fi putut să ia mult mai mult.

-Le-a luat nepoata, le-o întoarse Miles.

Beck dădu din cap.

-Da, şi poate că a fost suficient pentru el, de data asta -A închiriat o casă pe plajă, pentru două luni, sub numele de Trevor Câine, continuă Morrison. Deşi probabil că n-o să mai folosească identitatea asta, ar fi bine să o țineți minte. Se dădea drept scriitor.

t *te* ***întâmplaseşi-lprezentarădovezii*P[c]

******

Ber* f*lu» conversaţia:

că a închiriat o casă mai degrabă decât să stea la hotel, *f*"'

. 4 *t*re o* practică obişnuită în 2onă şi atrăgea mai puţină atenţi* aşa* Ifcci se întinse şi-şi puse o mână peste mâna ei.

Morgan, ştiu că pare că nu facem cine ştie ce progrese, că nu ^Tm M-l găsim, să-l oprim, dar i-am luat urma din New Orleans şi *meit* si să găsim agenţia de unde a închiriat maşina cu care S-a du* ,'aroîma de Sud. îşi schimbase înfăţişarea, dar doi dintre angajaţi l-au „ -jnnscut, aşa că am ştiut ce nume folosea şi cum arăta. Aşa am reuşir uvahzăm în Myrtle Beach. Am găsit hotelul la care a stat două zile. Vioqgan nu spuse nimic, dădu doar din cap.

_ Am alertat autorităţile locale. începusem să luăm la rând agenţiile r închiriere, când a venit alerta despre Quinn Loper. L-am ratat cu «mai câteva ore.

-Dar tot moartă este. îmi pare rău, înţeleg că investiţi mult timp şi *sa.* Dar ca este tot moartă.

-Da, este.

Regretul se simţea în vocea femeii, atât de adânc, încât lui Morgan răru rău că rostise cu glas tare oribilul adevăr.

-Nu am ajuns la timp. Dar a făcut greşeli. I-a furat maşina, un «srcedes decapotabil de lux. Şi nu a dezinstalat sistemul de urmărire. -Nu ştiu ce înseamnă asta. Nu mă pricep la tehnologie de maşini. - Este un sistem integrat. înseamnă că i-au luat urma – au luat urma asinii, spuse Miles, cu privirea mijită. Dar nu l-aţi prins.

-Nu, dar l-am prins pe individul care a cumpărat maşina şi care a mai si altă dată maşini de la Rozwell. Este în custodia noastră.

-Ştie unde e Rozwell?

-Susţine că nu, răspunse Morrison, şi îl credem. Zice că a crezut Rozwell era doar hoţ de maşini şi că nu a ştiut nimic despre crime, tnăm să-l credem în privinţa asta, mai ales că, de când i-am spus că să fie acuzat de complicitate la mai multe crime, e foarte cooperant. - Ştim ce maşină a luat la schimb, le spuse Beck. Ştim cum arăta wd moment, în ce direcţie a luat-o şi când s-a întâmplat asta. Sunt majore, Morgan, s-a abătut de la disciplina lui strictă. Am dat în vehiculul şi numele pe care îl foloseşte acum.

- Vine aici?

-Dtn informaţiile pe care le-am primit, ştim că a accesat o hartă pe în timp ce-i era pregătită maşina. A stabilit un traseu spre vest, ©ai probabil spre Kansas, aşa că nu vine aici. Concluzia noastră este cA nu e încfl pregătit pentru tine. Beck deschise servieta de unde scos* o pungutA de dovezi. A pus asta la încheietura victimei.

- Brăţara mea. în ciuda soarelui de vară, simţi cum îngheaţă. Pe crr* mi-a luat-o când a omorât-o pe Nina.

-Vrea să ştii că se gândeşte la tine. Să te ţină în tensiune. Dar ade-

vărul, Morgan, este că el e în tensiune. Altfel nu ar fi făcut atât de multe greşeli. Se pricepe la maşini, se pricepe la tehnologie, dar a uitat d« sistemul de urmărire al Mercedesului.

-Te putem duce într-o casă de siguranţă, începu Morrison.

-Mama şi bunica mea locuiesc aici. Dacă vine după mine, dar ajunge să le facă ceva lor? Gândul acesta, riscul, îi transformară nodul pe care îl simţea deja în stomac într-un bulgăre de gheaţă. Şi cât timp să stau închisă undeva? O săptămână, o lună, un an? Nu pot să trăiesc aşa. Nimeni nu poate trăi aşa. Miles...

-Nu, spuse el. Nu poţi trăi aşa. Facem tot ce ne-aţi sfătuit să facem. Dacă există mai multe măsuri de precauţie, spuneţi-ne şi le vom lua şi pe acelea. De câte ori să-l lase să-i ia tot ce are, tot ce este? De câte on să o ia de la capăt?

Morgan îl privi fără nici un cuvânt. Vocea îi rămăsese perfect calmă, dar era atât de rece, încât îngheţa aerul în jur.

Costumul invizibil, îşi zise. Îşi pusese costumul invizibil. Pentru ea. Ce spusese şi felul în care o spusese însemna, în acel moment, totul.

-I-a zdruncinat încrederea, nu despre asta e vorba? întrebă Miles. Aveţi psihologi specializaţi în stabilirea profilurilor, nu ăsta e motivul pentru care face greşeli? Morgan i-a îndoit scutul şi trebuie să plătească. Dar mai înainte trebuie să se asigure că îl îndoaie şi el pe al ei. Că-i zdruncină încrederea. Altfel, ar fi venit numaidecât după ea. Cu siguranţă îl râcâie, dar a aşteptat deja mai bine de-un an. îl sperie. Şi, la naiba, chiar ar trebui să-i fie frică de ea.

-Nu vă contrazic, spuse Beck. Dar, dacă nu-l oprim, o să vină, mai devreme sau mai târziu. Pentru că da, îl râcâie. Cele trei femei pe care le-a ucis de când i-a scăpat Morgan? Sunt doar substituenţi, iar un înlocuitor nu satisface niciodată la fel ca varianta originală.

-Atunci, aţi face bine să-l găsiţi.

Beck se trase în spate, luă paharul, îl puse la loc.

-Dacă ar mai fi aşteptat o singură zi în Carolina de Sud... Tocmai intrasem în agenţia de la care închiriase casa. Dacă am fi ajuns acolo cu doar câteva ore mai devreme... Dar nu a fost aşa.

-E greu pentru mine, spuse Morgan, mângâindu-i capul lui Howl- E greu pentru voi, amândoi.

~fc meseria noastră. începu Beck, apoi atât telefonul ei, cât şi cel al lui I „k-rnainn scoaseră un semnal sonor. Scuză-mă, spuse agenta ţi se retrase. € câinele râu? o întreba Morriaon pe Morgan.

-Nu. H câinele lui Mile».

-Mai mult »au mai puţin, mormăi acesta.

-N-ar strica să-ţi iei un câine. Un câine e un paznic bun. Ai putea. -Avem noroc, îi întrerupse Beck. S-a cazat într-un hotel din kansas Ijfcr, Missouri. Trebuie să plecăm. Ţinem legătura.

Morgan se ridică să-i conducă, dar cei doi agenţi erau deja la u»ă. -Succes! strigă după ei. Poate că de data asta... îi spuse lui Miles. -

Poate. Tu eşti bine.

-Crezi?

-Nu ai făcut un atac de panică.

-Mda, asta aşa e. Vreau să spun că a însemnat mult pentru mine.

12 si spus.

-Am spus multe.

-Că n-o să-l las să-mi ia din nou viaţa, că ar trebui să-i tie frică de me- Mi-ai luat apărarea. Contează să ştiu că o să-i ţin piept, că tu crezi

13 pot şi că o s-o fac şi că eşti încă lângă mine. Contează.

Miles nu spuse nimic preţ de câteva clipe, o privi doar cum se aşazâ | x scaunul sub care se întinsese câinele.

-Morrison are dreptate. Ar trebui să ţii câinele la tine. Nu ştiu cât I *k* feme o să te păzească, dar cu siguranţă o să facă multă gălăgie.

-Şi să renunţe la coteţul ăla şmecher?

-Sunt ferm convins că ar dormi şi-n ploaie, dacă l-ai mângâia o I ¿că pe cap.

Zâmbind, Morgan îl mângâie pe Howl cu piciorul.

-La tine e casa lui, acolo-i sunt rădăcinile. Ştiu cum e să tu dezrădă-aşa că nu. Dar mulţumesc. După o pauză, continuă: Agenţii ăia? I faj. ¿joar meseria Vor cu adevărat să-l oprească şi nu doar tiindcă I *ntru asta primesc banii de la stat. Făcu iar o pauză, bău din limonadă. | «sd că într-adevăr ¡-am îndoit scutul, aşa cum au zis ei. Dacă ce mi s-a I f*â«upiat mie – şi ce nu mi s-a întâmplat – l-a zdruncinat îndeajuns cât I ^ute să-l găsească, să-l oprească... O să fiu mulţumită. Şi sper că ştie I '/* âi ciuda a tot ceea ce mi-a făcut, am o viaţă frumoasă aici, am mai te decât ştiam că îmi doresc. Şi sper să-l zdruncine şi asta.

•'Trebuie să fac ceva.

O surprinse întinzându-se şi luându-i mâna. Rareori făcea astfel de *i* de intimitate sau afecţiune.

-O să-mi placă?

-Nu despre asta e vorba. Sunt atras de tine. Asta e evident, altfel n-am mai fi aici. îmi place să fiu cu tine şi nu doar pentru sex. Din nu ştiu ce motiv ciudat, îmi place felul în care reuşeşti să faci o fântână dintr-un broscoi.

-M-ai ajutat şi tu.

-Eu te-am ajutat doar cu forţa fizică şi nu mă întrerupe. Mi-ar face plăcere să te privesc lucrând la bar, chiar dacă nu ai lucra pentru nor Pe toţi dracii, parcă e un balet. îmi place corpul tău şi apreciez că vin« la pachet şi cu un creier interesant. Dar, lăsând laoparte toate astea-pentru că toate sunt, de fapt, diverse motive pentru care sunt atras de tine te admir din cale-afară.

De unde fusese la început doar surprinsă, Morgan era acum şocată de-a dreptul.

-Oh, păi... Uau!

—Nu mă întrerupe, spuse el din nou. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat eu în locul tău. Dacă aş fi pierdut tot ce-ai pierdut tu şi în felul în care ţi s-a întâmplat. Dacă aş fi fost nevoit să pierd pe cineva drag, pe

cineva din familie. Pentru că asta era Nina pentru tine. Era familia ta. Sper din tot sufletul că nu va trebui să aflu niciodată dacă am atâta curaj cât tine Se opri, apoi spuse: Poţi să vorbeşti acum.

—Sunt ferm convinsă că nu am cuvinte.

—Ar fi pentru prima oară.

Howl se foi, bombăni ceva, apoi ieşi de sub scaun.

-Cred că au sosit doamnele tale.

înainte să-şi tragă mâna dintr-a ei, Morgan i-o strânse mai tare şi i-o luă şi pe cealaltă.

-Tocmai ai schimbat un moment oribil într-unul minunat. O să mă gândesc la mai multe să-ţi spun mai târziu, dar, deocamdată, să ştii asta.

-Miles, ce plăcere să te vedem! Deosebit de drăguţă în roz, Audrey ieşi în grădină. Nu, nu te ridica. Nu. Oh, şi ăsta trebuie să fie căţelul adorabil despre care ne-a povestit Morgan. Ce frumos eşti! Vocea lui Audrey era încărcată de afecţiune în timp ce se aplecă să-l mângâie pe Howl, care dădea din coadă. Şi ce sunete haioase scoţi! Da, şi eu sunt de aceeaşi părere. Râse în timp ce vorbea cu potaia. Da, e o zi frumoasă. foarte încărcată, adăugă ea, ridicându-se. Aproape am... Oh, oh, *Morga*[1] De unde ai luat asta? E minunată! O baie pentru păsări şi o fântână arteziană. Un broscoi yoga. E adorabil. Mamă! Trebuie să vii aici să vezi!

Amuzat şi fermecat, Miles privea fără să spună nimic.

Mama lui Morgan, frumuşică foc în rochiţa de vară roz, ţopăiap^ degetele de la picioare cu mâinile împreunate sub bărbie.

[>, Motyan avea aceeaşi bărbie, îşi dădu seama, şi aceleaşi mâini lungi

I auriri, cu degere lungi şi abile. Apoi apăru Olivia Nash, cu un look ^i-4e<ccntfl în pantalonii albi de în, cu o cămaşă roşie, fără mâneci.

. » Atu şi acolo pe Morgan, aceeaşi bărbie, aceiaşi pomeţi.

I -Ce, Doamne, iartă-mă, te-a apucat, Audrey? Bună, Miles, şi bunii st Howl. Ce mutriţă drăgălaşă ai!

Mulţumesc, zise Miles, făcându-le pe toate să râdă.

- Amândoi aveţi.

-Mamă, uită-te!

l Ca să fie sigură că o face, Audrey îi luă braţul maică-sii cu o mână > arătă cu cealaltă.

! -Oh, zău aşa... Ohl -Morgan ne-a adus o fântână cu un broscoi yoga.

-A construic-o, o corectă Miles.

| -Nu am construit-o. Am găsit doar piesele şi le-am asamblat. -Morgan, asta înseamnă să construieşti.

-.Asta e soclul ăla de beton cu care tatăl tău n-a ştiut niciodată ce să 1. Audrey. Şi ăla e vasul de alamă al lui Doug Gund. Am văzut că s-a kit, dar nu mi-a spus nimeni că tu l-ai cumpărat, Morgan.

-Eu i-am rugat să nu spună. Dă bine acolo? Vă place?

Examinând fântâna, Olivia o bătu pe Morgan pe umăr.

I -Bunicul tău ar fi fost în al nouălea cer. Apoi se aplecă şi-i sărută tetul

nepoatei. Ar fi atât de mândru de tine. E minunat. Şi sunt [-¿mată să văd că talentul şi priceperea lui pentru meşteşugit au ajuns I 'ine. Cu o mână pe umărul lui Morgan şi în cealaltă ţinând-o pe a lui I ■&?>', Olivia se întoarse spre Miles. Pun pariu că te-a recrutat ca să-i i- bolovanul ăla de beton, j Miles îi răspunse flexându-şi doar un biceps.
1 Sper că tu şi Howl o să rămâneţi la cină. Am luat un peşte pe drum |"siu să-l gătesc. îţi place mâncarea condimentată, Miles?
-Ce bărbat ar spune nu?

IAm stabilit arunci. Dar se pare că aţi avut deja musafiri Morgan se ridică şi luă paharele agenţilor.
Staţi jos. Vă aduc alte pahare şi vă povestesc, j <*mdr*y o opri atingflndu-i braţul.
£ vorba de el. De Oavin Rozwell.
dar nu sunt numai veşti proaste. Lasă-mă să aduc mai întâi '«ele.
I A*udrey privi în urma ei.
Mă bucur că ai fost aici, Miles. Mă bucur că nu a fost singură.
Si eu mă bucur, dar are dreptate. Nu sunt numai veşti proaste.
Olivia se aşc2ă.
-Orice ar fi, o sfl facem faţă.
Ascultară, scăldate în razele soarelui, cu o adiere uşoară de vânt şoptind în aer. Şi Miles o privi pe Audrey luându-i mâna fiicei ei în timp ce Olivia nu-şi muta privirea de pe chipul lui Morgan.
-A făcut-o să ţină la el, murmură Audrey. A stat atâta timp să-i câştige încrederea şi, mai mult, a făcut-o să ţină la el.
-Pentru că este un om crud. Asta e ideea. Nu i-a ucis bunicii, continuă Olivia, pentru că nu asta face el. Dar oare a fost numai asta? Eu cred că mai degrabă i-a lăsat în viaţă pentru că a ştiut cât de mult o să sufere. Cruzimea este scopul lui. Duce o viaţă oribilă şi bolnavă.
-E timpul să şi-o ducă în spatele gratiilor. De mult ar fi trebuit să ajungă acolo. Morgan strânse mâna mamei ei. E posibil să se întâmple, mamă. A făcut o greşeală când nu a dezinstalat sistemul de urmărire de pe maşină şi au primit multe informaţii de la — nu ştiu exact cum să-i spun – tipul la care ducea maşinile.
-Ar putea să schimbe oricând din nou maşina, îi atrase atenţia Olivia.
—Ar putea, dar FBI-ul ştie unde se află. Nu am ajuns la ultima parte, în timp ce erau aici, au primit o alertă. S-a cazat într-un hotel din Kansas City. A fost alertată poliţia locală. E posibil să-l fi arestat deja. Poate că totul s-a terminat.

Voia să facă nişte cumpărături şi să se plimbe puţin, ca să-şi întindă picioarele şi să cerceteze zona din jurul hotelului. Avea întotdeauna grijă să verifice perimetrul, traficul, punctele fierbinţi ale locului. în plus, se săturase de plaje. Şi identitatea lui actuală necesita o garderobă mai artistică. Sandale italiene, tenişi cu

imprimeuri de animale, blugi negn, câteva cămăși noi și o pălărie de paie.

Se simțea suficient de bine cât să se oprească și să se așeze la o măsuță de pe terasa unui bistrou. Și comandă un pahar de Malbec și un sendviș în baghetă. Cu sacoșele de cumpărături băgate sub masă, își deschise laptopu! și verifică știrile din Myrtle Beach.

Și iat-o! O fotografie foarte frumoasă, toată numai un zâmbet și cu părul blond, decolorat de soarele de pe plajă. Nici desenul făcut pentru Trevor Câine – suspectul – nu era rău, concluzionă el. Dar Trevor Came era la fel de mort ca și Quinn Loper.

Citi raportul în timp ce mânca și fu oarecum dezamăgit că nici de data asta nimeni nu făcuse legătura între el, cel adevărat, și Câine sau criminalul. O s-o facă. Se baza pe asta. La urma urmei, orice om are nevoie să-i fie recunoscute meritele.

^intrchS dacă amețiții ăia de agenți speciali, Beck și Morrison, «ră deja la caz. Spera că da. Simțea o deosebită satisfacție să-i din când în când. j,spuseseră lui Morgan? Oh, spera din toată inima că da! Ridică 1 într-un toast mental, imaginându-și-o tremurând de frică într-o ? întunecată, cu ușa încuiată, în timp ce mama și bunica ei plân- de îngrijorare.

S mama lui petrecuse mult timp închisă în camere întunecate, -tind să i se vindece ochii învinețiți și coastele rupte.

^ felicită că nu aruncase bijuteriile fără valoare pe care le luase din lui Morgan. Le lăsase acum asupra femeilor pe care le omorâse, inspirat, o putea spune fără falsă modestie.

Si o spunea.

Ce o să creadă când o să audă că tinicheaua ei ieftină fusese găsită pe cadavru? Și-o imagină ghemuindu-se cu genunchii strânși la piept, —«d isteric, implorând să o protejeze cineva. Și o să vadă imaginea și promise, în realitate, pe viu! Și, la naiba, o să echilibreze balanța e să o termine.

s bău vinul, plăti nota și, pentru că toate aceste gânduri îl binedis- _ră, lăsă un bacșiș generos.

-arter John Winslow al III-lea își permitea să fie generos, pentru un fond fiduciar consistent. îi permitea să se ocupe de arta pe care fără să-și facă griji pentru bani.

*«că ar fi avut nevoie de o poveste în acest moment. N-o să rămână ¡suit de două zile în Kansas City. Intenționa să se îndrepte spre sud, a un apartament la un resort de pe Coasta Pacificului. La un centru » de relaxare și tratament.

-3 doar merita, după atâta muncă.

nu ar fi făcut plimbarea aia, dacă nu ar li mers la cumpărături și ~ª 6 oprit să mănânce ceva și să bea un pahar de vin, nu ar ti văzut ^dede poliție și SUV-ul negru parcate în fața hotelului.

^ ar 6 fost la jumătate de stradă distanță în clipa în care polițiștii ***«« din mașini și năvăleau în recepția hotelului.

•'fcar 6 putut să meargă mai departe, să-și vadă pur și simplu de drum, sas* bubuindu-i în piept, cu urechile țiuindu-i din cauza șocului, îl găsiseră? *Cum?* Se descotorosise de identitatea lui Câine o omoare pe javra aia. Nu lăsase nici o urmă.

***** mai departe.

părea că lăsase totuși o urmă, și acum identitatea lui Winslow era de nici un folos. Cu siguranță aveau totul acum – banii, produsele electronice, hainele lui.

Pelicula de transpirație care îi acoperise pielea deveni rece ca gheața tn clipa în care intră într-un magazin. Avea nevoie de vopsea de păr, d« ceva cu care să sc tundă, de câteva produse de bază. Nu putea să se mai ducă în Mexic acum. Nu, nu putea risca să treacă granița. Nord, o s-o ia spre nuni. O să se ducă în Montana, poate în Wyoming, unde erau mai multe vaci decAt oameni și unde oamenii își vedeau dracului de treaba lor.

Nu putea să se ducă să-și ia mașina, așa că va trebui să fure una.

0 vechitură pe care să o poată pomi legând firele. Și trebuia

să găsească un loc în care să se ocupe de păr. Un motel ieftin. Avea bani la el şi putea să-şi acceseze conturile. O să se cazeze la un hotel ieftin, o să-şi schimbe înfăţişarea, o să fure o maşină şi o să plece dracului din Kansas City. Nu, nu. Mai întâi o să fure maşina şi o să fugă. O să blocheze drumurile, o să-l vâneze. Era cuprins de teamă şi toate posibilităţile înfiorătoare

1 se învârteau în minte.

Ieşi din magazin fără să cumpere nimic şi merse fără să se oprească până ce ajunse la o staţie de autobuz. Urcă în prima maşină care veni, rinându-şi tot timpul capul plecat şi întors. La dracu'! În autobuze erau camere de luat vederi, ca peste tot acum.

îşi aminti că avea laptopul. Cel puţin avea laptopul.

Dar mâinile îi tremurau şi simţi transpiraţia strângându-i-se la baza şirei spinării.

Fu nevoie de aproape o oră în care să meargă pe jos, cu autobuzul, apoi iar pe jos până să găsească o maşină potrivită pentru scopurile lui întx-o parcare mare, de la un Walmart.

Proprietarii nu se obosiseră să o încuie şi duhnea a untură de porc şi a scutece murdare, dar îşi spuse că scaunul de copil din spate o să fie o acoperire bună.

Pomi maşina şi conduse cu grijă până ce ieşi pe Autostrada 29, unde o luă spre nord. înjură când trebui să oprească să bage benzină, dar era nevoie. Trebuia să ajungă cât mai departe, ca să scape. Plăti cu cârdul Visa pe numele lui Luke Hudson, pe care îl păstrase ca să-i amintească de Morgan. Un risc mai mic, îşi spuse, decât să intre în benzinărie – cameră de luat vederi – sau să-l folosească pe cel pe numele lui Winslow.

O să se ducă undeva în Nebraska, hotărî, o să găsească un motel ieftin. O să se ocupe de păr. A doua zi de dimineaţă, putea să cumpere ce-i trebuia ca să genereze o identitate nouă.

în timp ce mergea, lovi volanul cu palma. Toate lucrurile lui! Pierdute! Toate.

Trebui să facă un efort să se calmeze, să se concentreze pe condus. Dacă era oprit...

Nu o $fl hc oprit. Nu putea (i oprit, aşa cil n-o să fie. O *ă ajungă ** Nebmska

Se legănă tn faţa »l-n spate ca să se calme«.

O să Râscasca un motel de rahat, unde n-o sfl-l întrehe nimeni nimic.

Va trebui să scape de maşina furată – la aeroport, în zona de parcare pe perioadă lungă – să câştige timp. Un aeroport de doi bani din Nebraska. Sau poate într-un cimitir de maşini. Probabil că aveau o mulţime din- tr-astea, printre nenorocitele alea de câmpuri de porumb.

O să schimbe plăcuţele, o să abandoneze maşina. Poate o să cumpere alta, cu bani gheaţă, de la vreun ţărănoi. Sau o să închirieze una. O să aştepte şi o să închirieze o maşină, după ce-şi crea identitatea cea nouă.

Nu se putea hotărî. Nu putea *gândi!*

Trebuia să găsească mai întâi un loc în care să se oprească. Să se oprească și să-și dea seama ce să facă în continuare.

Fiindcă, pentru prima oară în viața lui, Gavin Rozwell era pe fugă.

22

Morgan stătea în liniștea casei goale. Ținea încă telefonul în mână si nu era exclus să-l folosească, atunci când venea atacul de panică.

Dar atacul nu veni, așa că Morgan se ridică și-și băgă telefonul înapoi în buzunar.

0 să lucreze, își spuse. O s-o ajute să nu se mai gândească dacă o să lucreze. Vara era pe terminate și, odată cu venirea toamnei, o să introducă specialități noi la bar.

Putea să facă unele cercetări și poate să dezvolte planurile vagi pe care le avea pentru Après, de Halloween. Putea să stea afară și să lucreze fi să lase broscoiul Zen să o calmeze.

Când auzi soneria, sări, își simți pieptul contractându-i-se.

Suflă cu efort aerul pe gură, spunându-și să nu cedeze, apoi se sprijini >■ spătarul unui scaun, forțând aerul să intre și să iasă, până ce fu în «are să se ducă la ușă.

Pe fereastră, îl văzu pe Miles împreună cu un bărbat pe care nu-l mușteа.

Deschise ușa.

-Morgan, el este Clark Reacher. O să-ți instaleze camerele pentru „temui de securitate.

-Ce anume?

-Miles rm-a explicat ce*ți trebuie, așa că nu e nevoie să-ți mai preiim ; ofiwta. Reachcr, un bărbat de aproximativ 40 de ani, cu un chip plăcut și o constituție slăbănoagă, îi zâmbi. Ce-i mai bun.

-îi explic eu. Tu apucă-te de treabă.

-Dar...

Miles îi luă brațul lui Morgan și o conduse înapoi în casă.

-O să ai camere de securitate, în față, în spate și pe ușa laterală. Dacă cineva încearcă să intre, primești o notificare. Cu sistemul cel nou, n-o să mai fie nevoie să te uiți pe fereastră când sună cineva la ușă. O să fie suficient să verifici pe telefon, pe tabletă, în fine. îți aranjează Clark.

-Eu nu am comandat asta. A aranjat bunica?

-Nu. Eu.

-Dar nu poți să...

-Să mergem afară.

-Miles, nu poți să aranjezi toate astea fără să discuți cu mine.

—E aranjat deja, așa că pot. O împinse afară. Nu cred că doamnele tale o să aibă vreo problemă.

-Am eu o problemă. Se ținu bine. Nu poți să pui să fie instalate toate astea pe proprietatea altcuiva. Ai întrecut măsura.

—Sunt de acord cu tine, dar tot instalez camerele. Tu, bunica și

mama ta veți fi mai liniștite așa. Și eu la fel. Aștept o singură clipă. N-ai vrut să iei câinele.

-Oh, pentru Dumnezeu!

-Dar nopțile când tu ești la muncă și ele rămân aici singure?

-Nu e cinstit!

Ochii lui, ochii lui de tigru, deveniră sălbatic de feroce.

-Nu mă interesează dacă e sau nu cinstit. Puțin îmi pasă dacă e cinstit- M-am gândit cum ar fi să pierd o persoană la care țin, care contează pentru mine. Nu-mi place, așa că n-o să se întâmple. Tu contezi.

-Asta chiar că nu-i cinstit!

Se întoarse și-și acoperi fața cu mâinile.

-De acord. N-am vrut să contezi, dar s-a întâmplat. Așa că se întâmplă și asta. întrec măsura, nu e cinstit. Asta este!

Nu avusese niciodată pe cineva care să-i dea pur și simplu ordine. Colonelului nu-i păsase suficient de mult, mama lui nu avea genul ăsta de fire.

Acum încerca să-și dea seama cum să reacționeze.

-Ai fi putut să sugerezi să facem ceva de genul ăsta. Ne-am fi gândit. ■

-Până vă gândiți voi, o să fie gata. Dacă bunica ta o să vrea să avem o discuție despre asta, îi stau la dispoziție. După o clipă, adăugă: |

Hu'm< pu *Mtt*furtstteNii-m» place klffs în iin*. însă.**

***C ^1 '« **<■ «um n« ^**

Nu-mt pi«« *A p,,* (n fot» fortului împlinit ' înteU'u i'-erfn t H îngfmitor yi o iă-mi cer se nae când nenorocitul ^ îî J ^ îfocil te consolează cu ceva. »lupa ce termina

mei, C3tt1i o *a montez« acelaşi sistem si la mine. Nu mi place cu nimic mai mult dccat ti«, «fe, ^ trKj fimr

McMTìanseprahusipeun scaun.

Mă face să mă simt neajutorata.

'-Ai spus o prostie, si tu nu e$ti proasta, l ai îndoit scutul, ai uitat.' Acum o sa ai si tu un scut, pe care el n-o sS ţi-l îndoaie. Se aşez* în fota et. O parte din tine înca mai crede câ, daca ai venit aici, dacă locuieşti .ici, înseamnă câ ai pierdut, că esti slabă. Asta-i o porcărie. Faptul că ai venit aici, câ ai luat-o de la capăt după tot ce ti s-a întâmplat dovedeşre câe$ti puternică. Suficient de puternică, Morgan, pentm ca atunci când cineva îţi oferă un scut să-l iei şi să-l foloseşti.

-Nu e deloc cinstit când mă iei cu argumente logice, spuse ea. apăsându-şi degetele pe ochi. A trecut doar o zi şi mai e încă mult. îşi puse mâinile înapoi pe masă. M-au sunat agenţii FBI.

-Bine.

-Trebuie să mă mişc. Putem să ne plimbăm prin grădină? Am nevoie ie puţin Zen.

-Sigur. Dă-mi doar o clipă.

Când îşi scoase telefonul, Morgan îşi apăsă iar degetele pe ochi.

-Trebuie să te întorci la muncă. Vorbim mai târziu.

-Nu fi ridicolă. Dă-mi o clipă.

Se ridică şi se duse ceva mai încolo. în timp ce discuta cu asistenta ca să reprogrameze nişte întâlniri, se întrebă de ce unei femei atât de otionale şi de practice precum Morgan îi era greu să accepte ajutor din partea cuiva.

Când se întoarse, îi întinse o mână.

-Hai şâ ne plimbăm.

-Nu l-au prins. Ar trebui să lămuresc mai întâi asta.

-Dar?

-Nu era În camera de hotel când a venit poliţia, dar erau multe din lucrurile tui acolo – haine, documente, aparatură electronică. Şi maşina pe cane o luase după ce vânduse Mercedesul ultimei victime era în gara- w! hotelului. Au numele pe care l-a folosit pentru rezervare. Plecase la JJ®Părături, a mâncat ceva. Au extrasele de pe cartea de credit.

Morgan se opri lângă fântână şi rămaseră câteva momente acolo, aşteptă, privind apa şi razele soarelui lovind alama.

- Agenţii presupun că a văzut poliţiştii intrând în hotel când se în. torcea de la masa de prânz – pe care a plătit-o cu cârdul de credit etaj» pc numele nou. A fost doar o chestiune de sincronizare.

Mi les se întoarse spre ea.

-Aşadar, FBI-ul are tot ce a lăsat Rozwell la hotel, plus maşina.

-Da. Şi mai mult. A mers o bucată pe jos, a luat autobuzul. Agenţii îi ştiau noua înfăţişare – din spusele martorilor, de pe camerele din recepţia hotelului. A luat un autobuz – şi sunt camere şi acolo. Şi, judecând dup$ locul şi momentul în care a coborât, cred că a furat o maşină din parcarea unui Walmart. Au marca şi modelul maşinii, numerele de înmatriculare. A folosit identitatea pe care o avea când m-a cunoscut pe mine ca să plătească pentru benzină. Au găsit maşina în parcarea pe termen lunga aeroportului din Omaha, Nebraska. Acolo sunt acum.

-Fuge.

-Aşa au spus şi agenţii, da. Verifică hotelurile, motelurile, firmele de închirieri de maşini, maşinile raportate furate din Omaha. Nu a intrat în aeroport. Par să fie siguri de asta. Posibil să fi furat altă maşină, tot de acolo. încă nu ştiu.

Nu-i îndoise doar scutul lui Rozwell, îşi spuse Miles. îl spulberase. Iar asta îl îngrijora.

-Şi-a pierdut uneltele, echipamentul.

—Avea o geantă de laptop la el, când a plecat de la hotel, îi spuse Morgan. Are ceva, dar, pentru că a folosit cârdul Visa emis pe numele Luke Hudson, agenţii cred că nu are nici o altă identitate care să nu fi fost compromisă. Deocamdată.

-O să aibă nevoie de diverse lucruri ca să-şi facă una nouă şi de un loc retras. El este în Omaha sau prin împrejurimi, Morgan, şi tu nu eşti acolo.

-Ştiu. Şi ştiu că agenţii sunt nervoşi. Am simţit frustrarea în vocea agentei Beck, deşi se pricepe să se ascundă. Frustrare pentru că au fost atât de aproape, la numai câteva minute. Făcu o pauză, apoi spuse: Aşadar... aşa stau lucrurile.

-A dat-o în bară şi cu siguranţă o ştie.

Poate că şi Miles era frustrat, dar tot ce putea auzi Morgan în vocea lui era satisfacţie.

-Deşi ştie atât de multe despre tehnologie, nu şi-a amintit să anuleze sistemul de urmărire. A folosit identitatea compromisă ca să plătească la benzinărie, când ar fi trebuit să riște şi să plătească cu bani gheaţă. Ar fi durat mai mult.să-i ia urma dacă făcea aşa.

Morgan nu se gândise la asta. Totul se întâmplase atât de repede.

-Poate.

îrawtiATR • «*

-Eon«*. ivkp, hemln». vetlea <le drum si maşina lw«ra din ¡T*rr" - a mai folosittehnica aura, *nu' Ar h frmr Nnr « *himhe plfcutefe de înmatriculare si *» l masma furat* 0,1 ' ** Marginea unui dnrm.**

„L*1 Am... via

Logica lui »rât de seacă si limpede avea dam! să o calmeze «î.U*a 1° ° m''care deşteaptă. Ei nu a fost deştept**

~ îndreaptă spre zone mai puţin populate, de ce nu foloseşte asta fn avantajul lui ? Se duce în schimb într-un centru aglomerat. Putea să ducă maşina într-un atelier ieftin şi s-o vopsească, să mai facă vreo câţiva kilometri cu ca. Să se uite într-un ziar, să cumpere o rablă direct de la proprietar, cu banii jos, să meargă o vreme cu asta.

meruntându-sc, Morgan se întoarse spre el.

-Dacă o să fug vreodată de lege, vreau să vii cu mine. Tu ce-ai face mai departe?

Miles răspunse fără nici o ezitare:

-Mi-aş schimba stilul. Aş sta la moteluri obscure şi ieftine, unde nimeni nu dă doi bani pe tine. Mi-aş cumpăra ce-mi trebuie ca să-mi schimb iar felul în care arăt şi aş genera vreo două documente proaspete. Cu siguranţă are acces la bani. Gândind cu voce tare şi vrând să-i distragă atenţia, se plimba cu ea prin curte. Mi-aş deschide apoi conturi în cel puţin două bănci diferite, ca să pot transfera nişte fonduri. Aş abandona tabla, aş cumpăra o maşină nouă prin noile conturi bancare. Aş continua apoi să acţionez în afara tiparului, căutând o zonă pitorească şi retrasă, unde să închiriez o casă sau o cabană. Aş rămâne o vreme acolo, să mă gândesc la toate felurile în care am dat-o în bară. Privi înapoi, îl văzu pe Clark instalând camera la uşa din spate. După ce ar trece suficient timp, continuă Miles, aş închiria un avion particular şi m-aş duce... poate în msulele Canare, pentru o vacanţă relaxantă şi lungă.

-Insulele Canare?

-E un exemplu. E distanţă mare între aici şi acolo. Dar el nu o să iacă toate astea.

-Nu, n-o să facă. Dar de ce spui tu asta?

-Dovezile sunt destul de clare că nu poate să admită că a greşit. Dacă fsS-şi dea seama că i-au urmărit maşina din Carolina de Sud, n-o să fie *»na lui. De vină o să fie individul care a luat maşina la schimb. Cei de l*care a furar următoarea maşină? Ei sunt de vină că nu făcuseră plinul

trebuit el să folosească identitatea cea veche.

-iar vina mea cea mai mare este că sunt încă în viaţă.

Exact O prinse de umeri şi o înroarse în aşa fel încât să vadă sistemul * wcuritate. Aşa că îţi montezi camere de luat vederi. Şi încă un motiv pentru cure n-o să facă ce »am zis eu e cfi nu-i ăsta tiparul lui. Are nevoi* de ripar. Poare să-l altereze uşor, dar numai pentru că altcineva este de vmft l'tor o să se întoarcă la el. Nu are curajul să-şi dezrădăcineze viat« şt să o rcplantezc în altă parte, în alt fel.

-Ce nu spui tu este că din cauza asta, din cauza a ceea ce este, va trebui să vină aici.

-Nu trebuie să-ţi spun ceva ce ştii deja. Dar şansele să îl prindă au crescut, Morgan, au crescut mult.

—Chiar crezi asta? Prefer să aud adevărul decât o minciună care să mă tacă să mă simt mai bine.

-Cred. După tot ceea ce mi-ai spus mai devreme, chiar cred asta. E pe fugă, a intrat în panică şi face greşeli. Nu şi tu. Şi el e singur. Mâinile de pe umerii ei îi alunecară pe braţe, apoi urcară la loc. Tu nu eşti singură.

- Dar va trebui să învăţ să trăiesc cu camere de supraveghere la uşi.

-Se pare că milioane de oameni trăiesc în felul ăsta şi chiar le place.

- Măcar o să ştiu că doamnele mele sunt în siguranţă în nopţile în care nu sunt acasă. Ridică privirea spre el. Dar ai întrecut măsura.

-Da. Şi?

Morgan oftă doar, apoi îşi lăsă capul spre umărul lui.

- Presupun că ar fi cazul să-mi arate cum funcţionează totul, ca să le arăt şi eu doamnelor. Dar nu-ţi mulţumesc. Cel puţin, nu încă.

-Nu mă interesează. La fel cum nu mă interesează că o să te enervezi când o să-ţi spun că, de acum înainte, o să-mi trimiţi mesaj în fiecare seară când ajungi acasă, după închidere.

-Oh, zău...

—Un singur mesaj scurt – „Sunt acasă; Totul bine; Du-te dracului!" – trimis după ce intri în casă şi încui.

-Ştii la ce oră ajung acasă.

-Da, ştiu.

Pentru că nu se putea abţine, Morgan întinse mâna şi-i mângâie obrazul.

-O să te trezesc.

-Asta o să fie problema mea. Nu-ţi cer decât să-mi trimiţi câteva cuvinte. Nu mă face să folosesc talentul rar utilizat, dar extrem de eficient al mamei, de a te convinge, făcându-te să te simţi vinovată.

Ştiu că a câştigat în clipa în care văzu amuzament mai degrabă decât enervare în ochii ei.

-Cum funcţionează?

-Tu ai vrut-o! Adoptă un ton încărcat de suferinţă, dar marcat şi de afecţiune. Nu înţeleg de ce vrei să-mi fac griji. Nu eşti o fire egoistă, îţi cer atât de puţin şi ar însemna atât de mult pentru mine.

«st*.... astfl i o «nft.

"Nu O Mniwţt* pro» *ik Nu are nevoie, adaug* el. cu o oarecare iritare, pentru ci» txn» ştim cfl efectele ar putea dura ani întreg». Poare chiar **v» j«. anj**

Privi în «xrhii ei.

-Trimite-mi doar un mesaj scurt, Morgan, după ce esti în siguranţă înăuntru.

Nu, nimeni până acum nu-i mai dăduse ordine. Şi nimeni în afară de familia ei, de doamnele ei, nu-şi mai făcuse până acum griji pentru ea.

-Ca arunci când te uiţi după mine când plec cu maşina sau intru în casă, doar că de la distanţă. Bine, fie! Dar să nu dai vina pe mine dacă-ţi stric rutina de somn.

-Hai să vedem cum funcţionează sistemul de securitate. Clark spune că e foarte simplu.

-N-o să-ţi mulţumesc pentru camere sau pentru soneria inteligentă, dar... ii prinse faţa în palme şi-l sărută. Mă bucur că ai venit atât de repede după ce am primit telefonul despre Rozwell. Sunt recunoscătoare că ai fost aici şi că am putut vorbi cu tine despre asta şi apreciez că ţi-ai reorganizat programul de lucru pentru mine. Aşa că o să-ţi mulţumesc pentru asta.

-Ţi-am spus, contezi. Acum hai să aflăm cum funcţionează chestiile astea, fiindcă o să mă procopsesc şi eu cu o serie.

îi luă din nouă mâinile.

-Asta-mi place.

-Te cred.

După ce plecă de la Morgan, Miles sună la birou şi reprogramă încă ceva. O să lucreze târziu, o să recupereze timpul pierdut. Spre deosebire de un psihopat, el putea să-şi schimbe tiparul şi rutina când era necesar.

Aşa că se întoarse în oraş şi se opri la secţia de poliţie. Se consideră norocos să-l găsească pe Jake în biroul lui, cu o cafea alături şi privind chiorâş ecranul calculatorului.

-Slavă Domnului! Ceva care să-mi distragă atenţia. Birocraţia f originea tuturor relelor. închide uşa, spuse el, făcându-i semn. Iau o pauză. Cine te-a lăsat afară din cuşcă la ora asta?

-Uşa mea este mereu deschisă. Deşi ştia că o să aibă gust de smoală hcimă, Miles îşi turnă o cană din cafeaua lui Jake. Ai vorbit azi cu FBI-ul?

jake îşi puse picioarele – încălţate, ca de obicei, într-o pereche de '«aşi Converse negri – pe birou.

-De ce întrebi?

-Pentru că tocmai am aflat ultimele noutăţi de la Morgan.

—Nu am mai primit nici o informație de când Morrison mi-a spin» ca l-au ratat tri Kansas City, dar că au găsit o adevărată comoară în camera lui <lc hotel. Norocul afurisitului ăstuia o să se schimbe, dar, judecând după expresia de pe fața ta, presupun că nu s-a schimbat încă într-atât încât să h fost prins.

-Nu încă.

în timp ce Miles îi povestea ultimele amănunte, Jake sorbea din cafea, lăsat pe spătarul scaunului. Cineva care nu-l cunoștea bine ar fi putut crede că mai avea puțin și începea să moțăie.

Dar Miles îl cunoștea și încă foarte bine.

-Nu numai că fuge, dar lasă urme. începe să cedeze. Nu e obișnuit ca lucrurile să meargă altfel decât vrea el și, din multe puncte de vedere, exact asta se întâmplă de când a ratat-o pe Morgan.

Nu erau doar pe aceeași pagină, își spuse Miles, ci și la același paragraf.

Âsta era avantajul când cunoșteai pe cineva de-o viață.

-Crezi că va continua să fugă?

—O vreme. O să trebuiască să găsească o văgăună în care să trăiască și ceva cu care să înlocuiască o parte din ce a pierdut. Are nevoie de asta nu doar ca să continue ceea ce consideră a fi munca lui, ci și ca să-și redobândească încrederea în sine. Cum să te simți superior când ai pierdut o parte din uneltele care te fac să te simți superior? Cu siguranță e speriat și cu siguranță e furios.

~$i?

- Dacă enervezi un câine turbat, Miles, câinele ăla o să-ți sară la gât. Totuși, câinele ăsta turbat are un creier de om, așa că o să-și ia toate măsurile necesare ca să se protejeze înainte să vină după ea. Jake sorbi iar din cafea. Nu trebuie să mi-o ceri. O să patrulăm în continuare pe Lângă casă și o să măresc numărul echipajelor.

-L-am rugat pe Clark să-i instaleze unul din sistemele alea de supra-veghere – pe care poți să le verifici de pe telefon. Acum montează unul și la mine, pentru că mai stă și acolo uneori.

Jake pufni.

-Miles Jameson instalează un sistem de securitate inteligent și sofis-ticat la vechea lui casă? Frate, ești prins rău.

- Sunt cum sunt. în plus, e ceva temporar.

- Morgan sau sistemul?

Miles dădu să răspundă, apoi se mulțumi să ridice doar din umeri.

-Ei bine, trebuie să ți-o spun. N-am crezut nici o clipă că o să rămâi cu bruneta aia plină de ifose. Pe de altă parte, blonda, da, e mai degrabă stilul tău.

-Nu am un stil.

" Fr«te. amândoi avem. Arată trăsnet, nu încape îndoială, dar asta ^elʔi'[u r*ne vine nhia pe locul doi, daca nu chiar trei. Da dovadă dc multa re*ilj cnța astH< j, A c ccva ce ,rtl „dmiri, pe lângă inteligență, rădăcini.

ar ,sta, dădu scama Miles, era dezavantajul în a cunoaște pe cineva do ° viață întreagă.

nl "tT V ur **nsa sfl prinda radaclni<

„ * dore$te, nu? E destul de uşor de văzut. O plac, dar şi dacă n-ar haşa, tot aş avea grijă să facem tot ce putem pentru siguranţa ei.**

-v tiu. Ciontă pe asta. Trebuie sâ mă duc la treabă.

—Şi eu. Dar, înainte de asta, trebuie să-ţi spun, pentru că intru în acea categorie de prieteni.

-Prietenii sunt pe categorii?

-Eu aşa zic. Aşa că-ţi spun: am convins-o pe soră-ta să iasă la cină cu mine.

Miles începuse să se ridice, dar acum se aşează la loc.

-Ce?

-N-a fost uşor, dar am luat cina seara trecută şi, dacă tot am reuşit $4 fac o crăpătură în zid, am convins-o să ieşim cu caiacele duminica viitoare. Nimic din toate astea n-ar trebui să te surprindă ţinând cont că a-am spus de când aveam – cât? zece, 11 ani? – că o să mă însor cu sora ta.

-Mi-ai mai spus şi că o să urci pe Everest şi o să joci pentru Red Sox.

-Ei bine, unele visuri le pierzi odată cu vârsta, altele rămân. Sau, a În cazul de faţă, unele se estompează o vreme, apoi revin, în culori şi nai puternice, mai vibrante.

-Nu vreau să mă gândesc la asta, hotărî Miles. Nu vreau să mă gân- iese că Nell e stilul tău sau să vă imaginez pe amândoi în culori puternice vibrante. E... deranjant.

laice îi răspunse cu un rânjet.

-Sunt cel mai bun prieten al tău de aproape douăzeci de ani. Dacă ^ai încredere în mine pentru Nell, atunci în cine?

-Tu nu ai o soră.

-Asta aşa e.

„Aşa că nu o să mă gândesc la asta. Acum se ridică. Atât doar cât ^apun... are puncte sensibile. S-ar putea să nu se vadă, dar sunt acolo.

-Miles, şi pe Nell o cunosc de douăzeci de ani. Ştiu cine este. Şi o apun că adevărul adevărat e că sunt mult mai mari şansele să mă ea pe mine, decât invers. Şi ea a fost punctul meu sensibil, ce-i cu întreruperi, de când aveam zece ani.

"'Oricum ar fi, o să ajung la final nervos pe unul din voi. Clătinând <C*P. Miles se duse la uşă, apoi se opri. Tu şi Nell nu aţi...

Când se opri, Jake zâmbi din nou şi ridică o sprânceană.

-Nu, nu! uită că era să te întreb. Nu vreau să ştiu.

Se întoarse la complex, hotărât să se ducă direct în biroul lui, dar intră tntr-al lui Nell.

-Miles, super! Tocmai puneam la punct o parte dintre

schimbările pentru picnicul de săptămâna viitoare şi...

—De ce nu mi-ai spus că te întâlneşti cu Jake?

Nell lăsă capul într-o parte. învârti pe deget unul dintre cele trei lânţişoare pe care le purta la gât şi-i zâmbi.

-Pentru că aşa ceva intră în categoria – cum îi spunea? Oh, da. Nu E Treaba Ta!

—Tu eşti sora mea, iar el este cel mai vechi şi mai bun prieten al meu. După mine, este cât se poate de mult treaba mea.

Nell luă de pe birou sticla de apă de culoare albastru-deschis pe care o serveau în complex.

—Miles, doar nu vrei cu adevărat să încerci să-mi spui cu cine am voie să mă văd?

—Nu, dar asta e altceva.

-În ce sens?

—Soră. Ridică o mână. Cel mai bun prieten. O ridică pe cealaltă. Şi ştii că Jake a avut întotdeauna o slăbiciune pentru tine.

—Pe care a gestionat-o în mod admirabil, sau enervant, în funcţie de punctul de vedere al fiecăruia. în orice caz, am ieşit la cină şi ne-am simţit bine. Anunţă presa.

— încetează! O să mergeţi cu caiacul duminică.

Nell miji ochii şi trânti sticla înapoi pe birou.

—îţi spune totul?

-Nu. Şi nici nu vreau să ştiu totul. Dar, la naiba, există un cod, Nell. Când un prieten iese cu sora ta, te anunţă. Ar fi fost drăguţ şi dacă sora mea mi-ar fi spus că iese cu prietenul meu.

-Este şi prietenul meu şi a fost doar o *cină*. Doar atât. Dacă o să hotărăsc că e mai mult, o să fie alegerea şi treaba mea. Aşa că nu te mai băga!

Acum Miles se aşează.

-Eu am avut o întâlnire – una singură – cu... Nu mai ştiu cum o chema. Fata aia care era în gaşca ta de liceu.

-Candy.

— Da. Şi ar fi trebuit să renunţ numai când am auzit numele ăsta. În orice caz, am ieşit o singură dată şi ai mârâit la mine săptămâni întregi.

—Eu m-am maturizat între timp. Dar tu?

— Eu te iubesc.

-Şi eu te iubesc, cretinule.

h ***9i*** **pe l*Ji***

l>ffInmi. Mile*' Nu imrmwwwî 0-l rât cu forța în par. ** ring**

^ ^ ^ jțp<yi O l annrK la gunoi Nici invrr» Ar rrehit *ft rie ominti mat Sine pe amândoi

- Nм v,irh deaprc pat.

Fwta ae- diyoU * în amuzament

-O «A mS culc cu el. S-ar putea O fie sau nu și un pat când o «a ap întâmple

-Te rog.

taci din gură!

- IVâ, adâugâ ea, hotărâm să mai ieșim la încâ o întâlnire sau două si dacă vom h amândoi pe aceeași lungime de undă. între timp. m-am împrietenit – în afara locului de muncă – cu Morgan. îmi este greu să găseai timp, să-mi fac timp pentru prieteni în afara locului de muncă șt » familiei. Dar am luat prânzul și am băut ceva împreună. Mai că s-ar putea spune că am ieșit la o întâlnire.

IV data asta, Miles își acoperi fața cu mâinile și frecă tare.

-Tu te culci cu ea. Ar trebui să-mi fac griji?

-Nell...

-Miles, i-o întoarse ea, pe același ton exasperat. Nici tu, nici eu nu ne implicăm ușor în relații și nu le tratăm cu superficialitate. Și, deși mtră în aceeași categorie – Nu E Treaba Ta –, o să-ți spun că și eu am de ceva vreme o slăbiciune pentru Jake.

-Qh. la naiba! N-ai spus nimic.

-Nu uita categoria, răspunse ea. O să mai spun și că, după ce am deut prin ce a trecut Morgan, ce a trebuit să îndure, mi-am amintit cât ie repede se poate schimba viața unui om, cât de ușor se pot desträma planurile. Dacă nu m-ar fi invitat Jake în oraș, l-aș fi invitat eu pe el. vfcmi *să* văd unde ajungem. Tu va trebui pur și simplu să accepți situația.

-O să mă întorc la alegerea mea de a nu mă gândi la situație.

- Ar fi foarte înțelept din partea ta.

-Morgan. Se ridică și luă o cola din frigiderul lui Nell. Tocmai am ***f ktk,*

-Observă te rog *că* nu te întreb ce căutai acolo în mijlocul unei :ile «'•iueoi.

-O si instalez un sistem de camere de securitate acasă.

Ah. Stătu câteva clipe pe gânduri, apoi dădu din cap. E o idee ** hună.**

-Um Morgan rui-i place, dar o să accepte. Tocmai primise veşti despre chiar înainte să ajung la ea. O să-ți spun și ție, în urare, după care **** «A plec. Am rămas mult în urmă azi. Poți să le spui tu celorlalți.**

B,**

îşi notă în timp ce Miles vorbea.

-Mă întâlnesc cu mama în... la naiba, cinci minute. O să-i spun ți ei. Hei, ce-ar fi să luăm cina mai târziu și să discutăm despre asta? l-ai spus lui Jake?

-Da, de aici și... restul. Am întârziat.

-Și eu.

Se ridicară împreună.

-Hei! Uitând furia de mai devreme, se ridică și-l luă în brațe. Nu-

ţi fiace prea multe griji. Cu cât o cunosc mai bine, cu atât îmi dau mai mult seama că ştie să-şi poarte singură de grijă. Apoi ne mai are şi pe noi, FBI-ul şi departamentul poliţiei locale de partea ei.

-Un câine turbat cu creier de om. Aşa i-a spus Jake.

-Pare o descriere potrivită.

Şi totodată îngrijorătoare, îşi spuse Miles.

23

De câte ori Morgan credea că începe să se obişnuiască cu rutina de antrenament, Jen reuşea să găsească o nouă formă de tortură.

Piramida de azi, compusă din îndreptări, reculuri, ridicări în stil militar şi flexări de biceps în poziţia zeiţei era cel mai groaznic set de exerciţii de până acum.

Urcă transpirând până în vârful piramidei, bău cu nesaţ în pauza de | treizeci de secunde – atât îi permitea Jen –, apoi făcu eforturi uriaşe să | nu plângă când trebui să o ia invers.

Devenea puternică, îşi repeta în sinea ei. Suficient de puternică cât să-l pocnească pe Rozwell în beregată. Şi, după ultima repetare chinu- jj itoare, lăsă jos greutăţile.

Dar se termina acolo? Nu.

îndură 12 minute agonizante de exerciţiu intens pe tot felul de aparate[pe care le detesta până ce muşchii abdominali începură să-i ardă la fel caJ tot restul copului. Cu răsuflarea tăiată, stoarsă de puteri, cu antrenamentul | terminat, se întinse pe saltea cu ochii închişi.

-Când n-o să-l mai urăsc?

Jen îi aruncă un prosop.

-De ce faci asta?

în spatele pleoapelor, Morgan îşi dădu ochii peste cap.

-Ca să devin puternică, să fiu puternică, să rămân puternică.

-Si funcţionează. Ridici greutăţi de două ori mal mari ţi faci de două ori mai mult* repetări acum, decât la început. Şi muşchii au început să
ri » contureze frumos.

Morgan întoarce capul şi deschise un ochi. Cu el, îşi studie braţele.

^Oarecum.

„Sunt nişte muşchi foarte frumoşi, pentru silueta şi structura ta corporală. Acum hidratează-te şi fă nişte exerciţii de întindere. Zâmbind, Jen întinse o mână. Creat de Jen. îmi place ce văd aici.

Morgan îşi împreună mâinile şi se ridică gemând.

-Corpul ăsta creat de Jen doare de parcă ar fi fost bătut cu o mie de ciocane mici.

-Hidratează-te şi fă exerciţiile de întindere, repetă Jen. Şi n-o să te mai doară. Ai avansat mult. Ţine-o tot aşa. Hei, Nell!

-Jen. Am o oră liberă.

—Şi lumea se cutremură pe axa ei.

-Nu-i aşa? în pantalonii scurţi şi maioul negru, Nell luă o pereche ie greutăţi de şapte kilograme. încerc să mă distrez puţin. Se aşează în poziţie, începu cu o presă de înotător şi se uită la Morgan. Tu arăţi de parcă ai terminat deja distracţia.

-Am terminat. Sunt terminată. Jen e un monstru.

-Şi-mi port insigna cu mândrie. întinderi! spuse Jen iar şi plecă în căutarea următoarei victime, cu codiţele împletite legănându-i-se.

Morgan îşi începu exerciţiile de întindere şi se uită chiorâş la Nell, prin peretele de oglindă.

-Te dai mare!

-Şi-mi port şi eu insigna cu mândrie. Speram să te găsesc înainte să-ţi ocepi tura. Mama tocmai mi-a spus că cei cu evenimentul Friedman, de duminică, mai vor încă un bar.

-Deja au două!

-Şi acum vor trei. Unul pentru cocktailuri, şi în loc de vin, bere şi răcoritoare 1a al doilea, vor să le împartă. Un bar pentru răcoritoare, akul pentru vin şi bere.

-O să-i spun lui Bailey să se ocupe.

Riră nici un efort vizibil, Nell schimbă exerciţiul.

-E pregătită?

-Mat mult decât suficient pentru vin şi bere. E bine pentru ea să se "■cupe singură de bar la un eveniment. Te anunţ. Dacă nu poate ea, o

întreb pe Nick. Sau poate să facă schimb de tură cu mine şi vin eu. Becs ««cursul de artă vineri seara şi nu aş vrea să-i cer să renunţe, decât dacă k-avem încotro. Tricia e în vacanţă până sâmbătă.

„Te las pe tine să te descurci. Ce mai faci?

Morgan lăsă să-i alunece mâinile pe carc le ţinea prinse la spate şi scoase un sunet de evidentă uşurare.

-Cred că-mi ard oasele.

-Continuă cu întinderile, şi nu la asta m-am referit.

-Nu am mai auzit nimic de două zile. Ultima oară, găsiseră maşina pe care o furase când o abandonase pe prima, în aeroportul din Omaha. Pe asta a lăsat-o, după ce i-a schimbat plăcuţele, la un popas de tiruri din Dakota de Sud. Agenţii cred că e posibil să fi făcut autostopul de acolo şi s-o fi luat spre vest. Cineva se poate să-l fi recunoscut în Wyoming, aşa că voiau să investigheze pista asta.

-Aşadar, e încă pe fugă şi fuge în direcţia opusă faţă de noi. Asta e bine.

-încerc să gândesc în felul ăsta.

-Şi eu aş încerca. Nu ştiu dacă aş reuşi. Schimbând greutăţile cu unele ceva mai mici, Nell începu extinderile de triceps. Cum funcţionează noul sistem de securitate?

-Doamnele sunt încântate. Ca să vezi! În timp ce-şi întindea propriul triceps, Morgan trebui să recunoască – aşa cum se întâmpla mereu – că arsura se transforma în căldură şi oboseala în satisfacţie. I-au făcut lui Miles o plăcintă cu vişine.

-Ador plăcinta cu vişine! Nu mi-a dat şi mie. S-a băgat peste tine, Morgan. Miles nu face asta decât dacă sentimentele îi sunt mult mai puternice decât convingerea, extrem de rigidă, că nu e bine să te amesteci în viaţa altuia.

-Mi-am dat seama. Şi, că tot ai deschis subiectul, cum mai merge triunghiul vostru?

-Avem un triunghi?

-Tu, Jake, Miles.

Nell râse şi lăsă jos greutăţile.

- Mă străduiesc să mă simt bine cu unul şi să-l ignor pe celălalt. Şi, că tot am deschis subiectul, ce-ar fi să ieşim într-o seară la cină, toţi patru? Poate duminica viitoare, când eşti liberă?

-Oh. După ce-şi rulă umerii, Morgan coborî în poziţia alergătorului. Când Nell luă iar greutăţile mai mari ca să lucreze un nou exerciţiu, Morgan se întrebă cum putea să facă atâta efort fără să transpire. N-ar fi cam ciudat?

-Nu cred. Cred că ar fi bine ca Miles să ne vadă pe Jake şi pe mine împreună.

-Sunteţi împreună?

-Cred că ne apropiem cu paşi prudenţi de această destinaţie. Pot să aranjez eu, ceva simplu.

-Spune-i lui Miles «fi facă un grătar, sugeră Morgan. îi place şi nu numai cà e ceva simplu, dar se potriveşte şi cu situaţia. Prieteni

şi familie.

„Eşti genială! Ar fi trebuit să mă gândesc cu la asta.

-Poate-i spui şi lui Liam să vină şi el cu cineva. în felul ăsta, triun- r-v rransˆorrnă în hexagon. Cred.

-Chiar genial! Aşa o să fac.

Ţine-mă la curent. Acum, am terminat tortura pentru încă o zi. Ascultă, când ai puţin timp, treci pe la Après. Vreau să-ţi prezint nişte sugestii pentru specialităţile de toamnă.

-Aşa o să fac. Nu opri ideile, Morgan.

-E o fântână fără fimd.

Ieşi din sală şi se gândi serios să ia liftul, mai degrabă decât să urce pe scări. Totuşi, sentimentul de vinovăţie fu mai puternic şi o luă spre scări.

Miles tocmai cobora.

-Nell e la centrul de fitness?

-Se dă mare cu greutăţile de şapte kilograme.

-Bun. Trebuie să discut ceva cu ea şi m-ar fi ignorat dacă-i trimiteam mesaje în timp ce lucra. îşi înclină capul şi o studie cu ochii lui de chihlimbar. Arăţi bine.

-Vorbeşti serios?

-Aproape întotdeauna. Eşti ca un trandafir scăldat în rouă.

-Se numeşte transpiraţie.

-îţi vine bine. Spre totala ei surpriză, se apropie, îi prinse bărbia între degete şi o sărută. Un sărut lung şi serios. Foarte bine. Trebuie s-o pnnd pe Nell.

Plecă, lăsând-o la baza scărilor, cu geanta în mână. Şi în văzul întregului personal de la spa, care se prefăcea că nu observă.

Morgan îşi petrecu cea mai mare parte a după-amiezii de vineri wcrând în grădină cu doamnele ei. O furtună scurtă cu o noapte în urmă kcuse buruienile să ţâşnească pur şi simplu din pământ – şi să-i aducă *®inte cum tunetele o treziseră în patul lui Miles.

Si cum ei doi se rostogoliseră împreună printre cearşafuri după ce secuse furtuna.

Se uită la mama ei, care tăia capetele trandafirilor uscaţi. Fredona i*ntni sine în timp ce lucra şi părea extrem de mulţumită. Ca şi cum toţi

ani în care fusese dezrădăcinată, în care se mutase mereu, căutând, W-un loc în altul, o aduseseră aici. în acest moment, în acest loc.

Stergându-şi transpiraţia de pe frunte, Morgan se lăsă pe călcâie.

"Cum te simţi să fii din nou Audrey Nash?

-Foarte bine. Cred că Albright nu mi s-a potrivit niciodată cu ade-

vărat – sau eu nu m-am potrivit cu numele Albright. Cine ar fi crezut că e atât de uşor să recuperez ceva ce-a fost al meu cu mult timp în urmă? Acum se uită la ea. Tu ai crezut. Cum te simţi să fii Morgan Nash?

-Ca şi cum am închis o uşă şi am deschis una nouă. Nu mă aşteptam, sincer. La fel cum nu mă aşteptam să fiu fericită aici.

-Oh, Morgan!

-Am venit pentru că am fost nevoită şi în prima seară, mamă, m-am simţit copleşită de întuneric şi neputinţă, înţepenită parcă în loc, îngheţară, la fel ca iama. Acum, când ne îndreptăm spre sfârşitul verii, mă simt exact pe dos. Mă apropii de 30 de ani şi locuiesc în casa bunicii mele, dar mă simt uşoară şi plină de speranţă şi în mişcare. Ultimele luni mi-au arătat cine eşti, cine e bunica şi cine sunt eu. îmi place cine suntem, fetele Nash.

—Şi mie-mi place.

— E timpul pentru o pauză, strigă Olivia, ieşind cu o carafă cu ceai cu gheaţă pe care o puse pe masa din grădină. Soarele ăsta dogoreşte, şi nu mă plâng, pentru că iama o să fie lungă şi rece. Dar dogoreşte. Este timpul pentru o pauză.

-De acord.

Morgan se îndreptă spre ea şi Olivia îşi puse mâinile în şolduri.

—Nu cred că a arătat vreodată mai bine curtea asta. Elementele pe care le-ai adăugat tu, Morgan, au făcut-o din strălucitoare şi mai strălucitoare. O să-mi fac timp să stau jos şi să mă bucur de ea, cât mai ţine.

Audrey se aşeză, îşi scoase pălăria şi-şi făcu vânt cu ea.

-Nici eu nu mă plâng, dar uf! Ne paşte altă furtună la noapte şi poate că o să mai răcorească atmosfera.

Morgan se gândi la furtuni şi la Miles şi zâmbi în timp ce turna ceai.

-îmi place o furtună sănătoasă. Şi nu m-ar deranja dacă s-ar mai răcori puţin. Miles mi-a spus să-mi aduc bocancii de drumeţie diseară.

—Nu prea ţi-ai făcut timp de drumeţii. întotdeauna îţi plăcea să te duci cu tata, spuse Audrey. Luă paharul cu ceai şi lipi sticla rece de obraz înainte să bea. Mă bucur că faci ceva ca să te distrezi, ceva care să nu aibă legătură cu munca – nici măcar cu munca în grădină.

— Am o bănuială că Morgan şi Miles găsesc ceva de făcut care să nu aibă legătură cu munca, spuse Olivia. Pun pariu că nu se întâlnesc ca să joace rummy.

— în afară de asta, spuse Audrey, râzând. E important ca doi oameni implicaţi într-o relaţie să aibă interese comune. în afară de asta, se grăbi să repete, înainte ca Olivia să se amestece iar. Asta a fost greşeala mea. Nu a fost cazul cu tine şi tata. Voi aveaţi atât de multe în comun.

Eu 3i Colonelul îrwâ, cl bine, pur şl simplu nu avenm. Morgan şi Miles ⁿᵘ inrcre^ comune. Otâdlnăritul, complexul, amândurora Ic plac câinii, acum drumeţiile. Şi duminică o să găzduiţi prima voastră petrecere împreună.

-Nu ştiu Jₐcₐ ₐş numi-o petrecere.

„O să mâncaţi şi o sfl vă simţiţi bine.

-Am senzaţia că vă abandonez, că-mi petrec prea mult timp din weekend la el acasă.

-Nu spune prostii! zise Olivia, fluturând din mână. Mamei tale şi mie ne place să ştim că eşti cu un bărbat bun. Şi ai nevoie să fii cu oameni de vârsta ta. Să-ţi faci prieteni. Prietenii fac parte din rădăcini, scumpo. Păstrează tot ce creşte fericit şi sănătos.

-Eu şi mama mergem la clubul de lectură o dată pe lună, mergem la cursurile de yoga, avem magazinul, acum cafeneaua. E plăcut să iei prânzul cu o prietenă. Amândouă ne facem timp pentru asta.

-Iar mâine după-amiază ne ducem la Tom şi Ida, să gătim în grădină. 0 să mâncăm prea mult şi-o să bârfim toată ziua. Olivia scoase un oftat de plăcere. Nu suntem două babe de care să fie nevoie să ai grijă.

-Şi avem soneria magică. îmi place la nebunie.

Clătinând din cap, Morgan se uită la camera de la uşa din spate. -Ştiu. Nu înţeleg, dar ştiu că vă place.

Deschizându-şi mâinile, Audrey îi zâmbi lui Morgan.

-Am primit o alertă săptămâna trecută şi am văzut cum băieţii de la FedEx au lăsat un pachet la uşă. E ca o fereastră secretă.

-Soarele dogoreşte, grădina e frumoasă, broscoiul ăla mă face să âmbesc de câte ori mă uit la el şi toate trei mergem la o petrecere. *i*o viaţă frumoasă, fetelor. Să ne bucurăm de ea!

Morgan îşi promise să facă exact asta. Să se bucure de viaţă.

Era o seară aglomerată la Après, şi Morgan se bucura de munca de mulţime şi se gândea cu entuziasm la drumeţia de sâmbătă şi la ^ de duminică.

-O să facem schimb, Bailey.

-Scuze, ce?

-O să iau eu barul din spate.

-Oh, dar...

-Sunt aici dacă ai nevoie de ajutor, dar să vedem cum te descurci -«à.

-Eşti sigură?

-Nu aş sugera asta dacă n-aş fi sigură. Morgan o împinse în faţă şi ^ un pas înapoi. Tu eşti şefa.

Şi ftrtilev se descurcă bine, foarte bine, aşa că Morgan lil»3 ora să se transforme în 90 de minute.

-Aşa se face.

-Am uitat sa mai am emoţii.

-Ţi-au mai rămas doar câteva săptămâni până te întorci la şcoală, aşa ca hai să te punem să faci două ore, la următoarea tatură cu mine. Acum ia-ţi o pauză. Ai câştigat-o.

Satisfăcător, îşi spuse, în timp ce pregătea comenzile. Era satisfăcător să înveţi pe cineva să facă o treabă şi să vezi că o face bine. Nu era o carieră în cazul lui Bailey, dar o s-o ajute să scoată nişte bani frumoşi până ce-şi punea pe picioare cariera pe care o voia.

-Ai lăsat-o pe ea, spuse Opal, oprindu-se la bar. Te-ai dat laoparte şi ai lăsat-o pe ea. Când mă înşel în legătură cucineva sau cu ceva, o spun răspicat. M-am înşelat în privinţa ta.

-E posibil să ne fi înşelat amândouă.

-Da, e posibil. Două specialităţi de vară, apă carbogazoasă cu gheaţă, un tonic Bombay dublu.

-Imediat.

-Am un nepot care tocmai a împlinit 21 de ani. Lucrează la Cabană, în bucătărie, de şase, şapte luni. Nu-i prea place, dar munceşte. Dacă ar vrea să înveţe meseria de barman, l-ai lua?

-Dacă Nell e de acord, îl iau.

-Bun.

Nu se aştepta să-l vadă pe Miles decât abia după ce ajungea acasă la el, dar intră în bar, la închidere.

-Am lucrat până târziu.

-Zic şi eu.

-O să-ţi luăm geanta din maşină. Poţi să mergi cu mine.

-Atunci maşina mea o să fie aici, şi eu acolo.

-O s-o luăm mâine. Ţi-ai luat bocancii?

-Aşa cum mi s-a solicitat. Stinse lumina la sfârşitul unei ture pe care o considera excelentă. Am primit un telefon de la un prieten azi, îi spuse Morgan în timp ce ieşeau împreună.

-Oh.

-De la Sam. El şi Nina... era ceva serios. O iubea, se pregătea să-i ceară să se mute împreună când s-a întâmplat totul.

Se opri la maşină, scoase geanta.

-Aţi păstrat legătura?

-Da, şi merge să ia cina cu familia Ninei cel puţin o dată pe lună. A vrut să-mi spună că a cunoscut pe cineva.

în maşina lui, Miles aşteptă până-şi puse centura.

—E o problema pentru tine?

— Nu. Dumnezeule, nu! Se văd de vreo două luni şl, ei bine, a devenit serios. Aşa că a vrut să-mi spună. E un băiat foarte bun, Miles. Mă bucur pentru el. A trecut aproape un an şi jumătate – nu mi-a venit să cred! Pare mai mult, din anumite puncte de vedere. Pe de altă parte, parcă ar fi fost ieri. O cheamă Henna. E asistent juridic. Are o pisică pe nume Suzie pe care o răsfaţă, îi plac filmele vechi – din alea foarte vechi, alb-negru – şi citeşte thrillere.

— Multe informaţii, comentă Miles.

— După ce a trecut de reacţia mea iniţială, Sam nu mai tăcea. A vorbit întruna despre ea. Mă bucur pentru el. Oh, şi schiază, aşa că o s-o aducă aici la iarnă, o să stea la complex şi o să ne facă cunoştinţă. Doamne, sper să-mi placă. O să mă prefac dacă nu, dar sper să-mi placă.

— Deja vrei s-o placi aşa că o să-ţi placă, cu excepţia cazului în care nu seamănă deloc cu descrierea pe care i-a făcut-o el. Vreo problemă în seara asta?

-Exact opusul.

Cât de mult îi plăcea se meargă cu maşina noaptea târziu, în linişte şi întuneric, în timp ce restul lumii dormea! Aerul sufla prin ferestrele deschise, o bufniţă striga de undeva din adâncul pădurii.

-O seară de vineri aglomerată, pe timp de vară, continuă ea. M-am dus în spate şi am lăsat-o pe Bailey La bar timp de o oră şi jumătate şi s-a descurcat. Oh, şi am avut primii clienţi care s-au întors. Un cuplu care a fost la complex în martie s-a întors acum pentru o săptămână cu fiul IOT, soţia lui şi cei doi nepoţi.

-Ţi i-ai amintit?

-Le-am recunoscut feţele. Nu mai ştiam cum îi cheamă, dar le-am recunoscut feţele şi a fost îndeajuns ca să le spun „Bine aţi revenit". Si, pentru că au cerut nota pe cameră, am putut să mă uit la nume. James – Jim – şi Tracey Lowe.

-Vin de două ori pe an de când fiul lor – Manning – era la facultate. Si-a cunoscut soţia, pe Gwen, la noi la complex într-una din vacanţele fe vară. S-au căsătorit aici – din motive sentimentale. Pe copiii lor îi cheamă Flynn, trebuie să aibă vreo şase ani, şi Haley, de vreo patru.

în timp ce intrau pe alee, Morgan clătină din cap.

-Şi credeam că eu reţin detalii. Am aflat câte ceva din ce mi-ai spus când au coborât la un pahar, înainte de culcare.

-Complexul nostru se bazează pe loialitate şi servicii personalizate, î'amilia Lowel vine la noi de două ori pe an de pe vremea când eu eram h liceu.

Când se aptv>piarâ de uşă, Howl scoase trei lătrături, urmate de urlerul caracteristic.

-Mai eficient decât orice sistem de alarmă, chiar şi cel cu camere.

-Oferta e încă valabilă, poţi să-l iei.

Când Miles deschise uşa, câinele dansă câteva clipe pe loc, apoi veni în fugă la Morgan.

-Ţi-a fost dor de mine? Ţi-a fost dor? Da, sigur că ţi-a fost!

în timp ce Morgan îl copleşea pe Howl cu dragoste, Miles încuie uşa.

-Vrei ceva?

-Doar căţelul ăsta drăguţ. Apoi, înclinând capul, se uită galeş la Miles. Şi poate pe tine.

-Câinele are patul lui.

Cu aceste cuvinte, o ridică şi o puse pe umăr.

Morgan începu să râdă în timp ce Howl o luă în sus pe scări, în faţa lui Miles.

-Ei, asta-i ceva nou.

-Mi-am zis că ţi-or fi obosit picioarele, după o tură lungă.

-Chiar aşa? Majoritatea bărbaţilor ar fi luat romantic o femeie în braţe, nu ar fi pus-o peste umăr.

-Nu sunt ca majoritatea.

-Am observat. Ştii? Casa ta arată bine chiar şi cu fundul în sus.

O duse în dormitorul scăldat de lumina stelelor acoperite de o pătură subţire de nori şi a lunii aproape pline. O trânti pe pat şi o acoperi cu trupul lui.

-Cum îţi place acum?

-A ajuns să-mi placă priveliştea asta.

în timp ce îl privea şi era la rândul ei privită de el, îşi lăsă mâinile să alunece pe spatele lui, apoi să urce la loc.

-Mie-mi place mai mult a mea. Sorbind-o din ochi, îi atinse buzele într-un sărut uşor. Ai o faţă...

-Cu siguranţă am o faţă.

-E o faţă al naibii de bună. Acum gura lui o atinse pe a ei şi rămase ceva mai mult. Mi-am zis asta de prima oară când am văzut-o.

-în spatele barului.

-Nu, prima dată. La slujba de comemorare a bunicului tău.

-Oh. Eu nu cred că te-am văzut atunci. Sincer, nu mai ştiu sigur. Totul e ca o ceaţă.

-Totul se citea pe faţa ta. Durerea, vina, dorinţa de a fi în altă parte, oriunde-n altă parte, ca să poţi să plângi singură. Şi-mi amintesc că m-am întrebat dacă văzusem toate astea pentru că şi eu simţeam exact acelaşi lucru. O sărută din nou, doar o idee mai adânc, doar o idee mai

[«*»«. Următoarea dată când am văzur faţa asta, şi acum era în spatele arului, am văzut aitceva. Ceva dincolo de expresia prietenoasa şi efi- cientă a barmanului. îşi lipi acum buzele de gâtul ei şi simţi mulţumit cum « se accelerează pulsul. Am văzut curaj amestecat cu vulnerabilitate. ^/ni,nta «sta. îmi place să o văd când îmi pun mâinile pe tine. — reau să-ţi pui mâinile pe mine.

[1] Prir»se mâinile cu mâinile lui şi continuă să o mângâie doar cu buzele.

-Ajungem şi acolo.

Şi afară începu furtuna.

Îi eliberă o mână ca să-i deschidă nasturii cămăşii, apoi lărgi deschizătura cu gura, după care urcă înapoi. O acoperi cu sărutări până ce o simţi complet moale sub el.

Nu-i acordase suficient timp, îşi spuse. Ajungeau noaptea târziu, dimineaţa se trezeau devreme. O să-i acorde acum.

îi desfăcu sutienul care se deschidea în faţă – era cel din mătase albă, pe care ştia că-l purta pentru el. îi mângâie trupul cu degetele, Uşor, uşor, uşor, în timp ce limba îi atingea limba ei, în timp ce murmurele ei de plăcere se revărsau în el.

Şi o privi în timp ce-i scotea încet uniforma apretată. îi privi pielea tremurând sub gura şi mâinile lui.

îi lăsă fermoarul în jos, îi cuprinse sânul cu gura, dar uşor, uşor. Fără grabă, în timp ce degetele îi alunecau ca să atingă, doar să atingă, chiar în timp ce ea se arcuia peste ele şi murmurul din gât se transforma în oftaturi întrerupte.

în timp ce aluneca pe deasupra ei, trăgându-i pantalonii înguşti peste coapse, apăsându-şi buzele pe burta ei, găsi că era incredibil de erotic să rămână complet îmbrăcat în timp ce dădea laoparte, strat după strat, hainele de pe trupul care tremura de dorinţă pentru el.

0 privi, îi privi chipul, în timp ce-i satisfăcea această dorinţă.

Se zgudui sub el, tremurând chiar în clipa în care primul fulger albi încăperea şi Morgan îi rosti numele într-un suspin.

Urmă apoi tunetul.

11 lăsă să o ia. Şi, predându-se, descoperi puterea. Putea să-i ia ce-i l&lea el până ce plăcerea o făcea să se zdruncine ca ferestrele scuturate k rafalele de vânt. îşi simţea trupul lichid ca ploaia, ca şi cum ar fi putut ªse scurgă printre degetele lui dacă ar fi vrut.

Când se ridică deasupra ei şi-şi scoase cămaşa, îşi puse mâna pe pieptul tare şi puternic. Acolo, deşi aşteptase, deşi nu se grăbise deloc, inima Shăteacu viteză.

-Fața asta, murmură el și o mișcă să-i audă emoția din voce. în* place cum arată când sunt în tine.

—Te vreau în mine.

Alt fulger o lumină în timp ce se întindea spre el.

O acoperi și o privi în timp ce aluneca, încet, în ea. Și rămase a», privind-o cum își ia din nou zborul, simțind-o cum se strânge în jurul lui

-Miles.

-Ușor, murmură el, așteptând, așteptând.

în timp ce furtuna de dezlănțuia afară, o așteptă să urce iar, să se destrame iar.

Apoi îi luă mâinile într-ale lui, îi luă gura cu a lui și așa, împreunați, se destrămară împreună.

Stătea întins lângă ea, mai mulțumit decât își amintea să fi fost vreodată în întreaga lui viață. Furtuna, care începuse deja să treacă, arunca în ferestre ultimii stropi de ploaie. în locul fulgerelor de până acum, reapăru luna.

Din bibliotecă, pendula care fusese a străbunicului său bătu ora 3.00.

Se ridică și se uită la ea și, da, văzu mulțumire.

—Fața asta, spuse el din nou, și-i privi buzele curbându-se.

Dormi ca un bolovan și se trezi învăluită de miros de cafea.

-E timpul să te dai jos din pat.

După ce clipi și deschise ochii, se uită la Miles. Era lângă pat, complet îmbrăcat.

-Ce oră e?

- E ora la care trebuie să te dai jos din pat. O apucă de mână și o trase în șezut. De ce fac femeile chestia asta? se întrebă, când Morgan trase cearșaful după ea. Te-am văzut dezbrăcată. Ți-am văzut sânii care, am observat, sunt foarte bine proporționați cu restul corpului.

-De-aia, spuse ea, fără alte argumente. Apoi văzu cana de pe noptți«* Mi-ai adus cafea!

-Ți-am adus ceva ce se pretinde a fi cafea. Dă-o pe gât și, hai, sci* larea! Ai 30 de minute.

-Tu de cât timp ești treaz?

-De suficient timp cât să fac un duș, să beau o cafea adevărată, să îmbrac și să-ți pregătesc chestia asta pe care o bei tu dimineața.

ir*NTtTATÎ l M7

p»* *SA* (ac nwic «¡»**11**?« fn **10** de minute, nici d problema Si ‘* prc^Atit c«fe«ua, chiar »laca nu o rwpecti. Unde e Mcrwl *f K& AZ* ^«**2** il pe afara. **10** de minure, repeta el, ieșind pe ușfl. Trehiie în fT**> tv^(rflnc fy|ltij x **0** dv minute, pcntni că o luase ca pe o

provocare, cobnra scările.

0 sape* ^ m i f * ** *ciuit» ^ drumeție și b»>cancii, un tricou albastru și o sticla x ,c pu11c in *pate un rucsac ușor în care avea spray de insecte,

1 1 jU o tru*â dc prim ajutor, o pungă cu amestec de semințe și fl^T r Care le con11*Jera ««miale.

gast m bucătărie, umplându-și iar cana de cafea.

-E?tigata?

Se întoarse și se uită ia ea.

"PL 06 °®fe sunt atat de atrăgătoare femeile în bocanci și pantaloni SCUr*T> ^3t CU cremă soare, cu spray de insecte?

-Cu de toate – și mai am în rucsac. Se duse în antreu, după lesă. 11 luăm pe Howl.

-Da, se așteaptă.

După ce Miles își puse la rândul lui rucsacul, ieșiră prin spate.

Și, când văzu lesa, câinele rămase nemișcat și întoarse ostentativ capul.

-Consideră lesa o insultă.

-Evident, spuse Morgan. De parcă nu ai fi băiat bun, gânguri ea, gjropiindu-se de potaie. Ești cel mai bun băiat. Dar nu te putem lua cu QCM în aventură fără lesă.

Howl acceptă cu resemnare obiectul ofensator.

-Luăm mașina.

-Oh, credeam că o să facem traseul care începe la aproape un kilo- Mtru de-aici.

Pentru că ea ținea câinele, Miles îi luă mâna liberă.

-Traseul de Fagi face o buclă frumoasă și, la întoarcere, putem să-ți tăro mașina.

-Îmi convine. Probabil că sunt cam ruginită, spuse ea, în timp ce «cau toți în mașina lui. N-am mai făcut un traseu serios de cel puțin ¡bani. E timpul să-mi reintru în mână, ca să pot să fac mai multe trasee a toamnă, când frunzele își schimbă culoarea – și nu mai e mult până at unci. N-am fost niciodată aici toamna.

-E plin de turiști.

-Ceea ce e bine pentru complex. Și pentru oraș.

-Da, dar se aglomerează traseele. O să avem companie și azi, și vara ^ge turiștii. Dar nu ca în septembrie sau în octombrie.

-De-abia aștept. Nu să se termine vara, ci să văd toamna.

l\ipă cc Mile* parcă lângă mașina ei, Morgan coborî și-și puw -lin nou rucsacul, înainte să-l scoată pe Howl clin spate.

-Este o bucla de opt kilometti, îi spuse Miles. Dar există o scurrăfurt. putem s-o facem de cinci.

-Mă descurc cu opt.

încâ o provocare.

—O să mergem și la traseul de aventură și pe tiroliană. Poteca e chiar acolo.

-Am închiriat o bicicletă primăvara trecută, de două ori, ca să pot face turul staţiunii, să-mi dau mai bine seama cum este aşezat ■ complexul. M-am gândit foarte serios să-mi cumpăr una, dar e prea departe să vin pe bicicletă la muncă şi nu vreau să risc să mă întorc pe întuneric.

-Nu trebuie să-ţi iei o bicicletă doar pentru transport.

— Presupun că nu.

Dar nici nu-şi permitea să cheltuiască bani pe ceva lipsit de o utilitate practică.

Nu încă.

—în orice caz, ştiu pe unde vine totul. Este o cărare care înconjoară – lacul, mai multe trasee care pleacă de aici – am văzut panourile de marcaj. Apoi vin tirolienele, peretele de căţărare, o zonă drăgălaşă de joacă pentru ; copii. Totul are sens. M-am oprit la Magazinul de Aventură, evident, pentru bicicletă. A fost o idee foarte isteaţă să facilitaţi cumpărarea sau ' închirierea de echipamente, şi încă atât de aproape de teleschiuri şi de capetele de traseu. Apoi e lacul.

Se opri să privească întinderea albastră, presărată cu caiace şi canoe. Munţii, verzi cum le era numele, se reflectau în oglinda apei.

-Nu am mers niciodată cu caiacul. îmi imaginez că tu da.

-Sigur. O să înghesuim şi asta într-un weekend.

-E într-adevăr mare lucru să ai toate astea atât de la îndemână.

-Străbunicii mei au cumpărat terenul şi au construit prima cabană şi primele două căsuţe, pentru lac şi pentru privelişte.

-Au avut viziune, norocul vostru! Şi cum a dezvoltat familia ta afacerea! S-a construit, da, dar cu respect. Când am mers cu bicicleta, am văzut o căsuţă, dar arăta de parcă ar fi crescut acolo din pământ.

Howl, uitând de insulta lesei, mergea pe lângă ei, adulmecând de-a lungul potecii.

-Se zvoneşte că o să introduceţi microbuze electrice.

-Da, până la mijlocul sezonului de toamnă. Băgăm mai multe staţii de încărcare.

-Şi asta e isteţ.

I

P

ZflrirS traseul de aventură, ascuns între copaci. Morgan privi clflfinAnd

H- oame*ril care urcau, se Icgflnau şi sc hAlângâncau deasupra ei. canT , vâc aatfl' spuse ca în î«ntp ce Miles o îndrepta spre

P tu-l traseului, când o veni apocalipsa cu tombi sau Inevitabila în- ^a-e a exterminarea tuturor creaturilor hotărâţi sfl extermine cu orice pret rasa umană, o-ar putea si he necesar să construim ptxluri si pereţi din frânghii, sS învăţam Să ne ţinem echilibrul pe cauciucuri şi scânduri care se clatină.

«tunet? îşi săltă rucsacul. O să*mi limitez aventurile la trasee pe cărare. Şi iată de ce! adăugă ca când începură să urce printre fagii care dădeau numele traseului. E frumos! Deja e frumos.

-O să he şi mai frumos. Să-mi spui când oboseşti să ţii lesa.

-Suntem bine. O să fac un milion de poze, aşa că să hi pregătit. Acum, de exemplu. Oh, îmi amintesc asta. Lupin sălbatic.

Când se ghemui să încadreze florile mov aranjate ca o suliţă, Howl o linse pe obraz.

Miles aşteptă, destul de răbdător, de hecare dată când se oprea să totograheze vreo buruiană colorată sau alte chestii pe care le găsea interesante în scoarţa mestecenilor sau arţarilor bătrâni.

Se intersectară cu un grup de turişti care coborau, fură întrecuţi de o altă pereche care urca.

îi plăcea compania ei, îi plăcea că nu trăncănea întruna, ci părea să aprecieze liniştea şi cântecul păsărilor. Nu-şi făcuse suficient timp pentru asta în ultima vreme, recunoscu, timp să se plimbe pe dealurile şi prin pădurile pe care le iubea.

Morgan se opri şi ridică o mână.

-Stai! Aud... asta e o cascadă?

-După următoare cotitură de cărare. E mică, dar pitorească. Cascada Albă Mică. Aici se termină terenul care e în proprietatea complexului, sa că avem scurtătura pe care ne putem întoarce, sau putem să urmăm drumul mai lung, care trece prin parcul naţional. Devine mai abrupt.

-Cu siguranţă o luăm pe drumul mai lung, dar vreau să văd cascada.

Cascada se prăvălea spectaculos în râul de mai jos, formând o spumă si» în apa maro de culoarea ceaiului.

-Ce frumos! Parcă ar h muzică.

Sclipea deasupra pietrelor, apa lovea apa, lăsând să se vadă fundul %kiL fii locurile în care se întindea umbra, rădăcini acoperite de muşchi ifimuiau lumina. Totuşi, soarele lovea apa tumultoasă strălucitor ca »laser.

Cei doi care îi depăşiseră mai devreme făcură câteva selhe-uri, apoi *"Qtoarseră înapoi pe traseu, înspre complex. Un grup de trei persoane ^ de după o muchie stâncoasă şi-şi continuă drumul în sus.

Miles luă lesa, ca Morgan să-şi poată scoate iar telefonul în rimp ce ca făcea po2e, scoase cana pliabilă din riw şi cu apă. Howl lipăi recunoscător.

Ridică la timp capul ca să o vadă fikftndu-le n poză. i u el srfen«»- în fata câinelui, oferindu-i a doua portic de apă

-Scuze, n-am putut rezist«. Am aruncat şi eu un hol vet hi le r⁴^ - în nicsac. Varianta ra e mai bună. îşi ridică fata spre t er l / – . i *Ut** ahsohit petfect. Detest sclfic-urile, spuse ea, uitându-se iar la el

-Sunt de acord cu tine.

-Dar e o cascadă şi aş vrea să fac o excepţie de data asta

-N-ai decât.

-Te include şi pe tine. E o cascadă, Miles, şi lumina e perfec«! Aşa că, te rog, doar de data asta!

Ar fi trebuit să ştie că o să se întâmple, la fel cum ştia că ar h *r nesuferit dacă o refuza. Nu-l deranja să fie nesuferit, dar nu v< >la sa «nce momentul.

Se duse lângă ea.

-Mulţumesc. Morgan ridică telefonul şi întoarse camera până otana unghiul pe care îl voia. La trei. Nu te încrunta.

-Nu mă încrunt.

Ca să rezolve problema, întoarse capul numai atât cât să-l atingă obrazul cu buzele. Când buzele lui se curbară, doar o idee, apăsă declanşatorul.

-Ce s-a întâmplat cu *la trei?*

-Arată mai bine aşa. Uite! Accesă fotografia. Suntem adorabili. 5» o să fac mai multe. Băgă telefonul în buzunar. Este jurământul meu solemn în faţa cascadei magice.

îşi continuară drumul în sus. într-adevăr, traseul devenea mai abrupt şi Morgan presupunea că trebuia să-i fie recunoscătoare lui Jen şi sesiunilor ei draconice de antrenament pentru că putea urca fără să i se pună crampe în muşchii de la picioare.

Un grup de adolescenţi trecură pe lângă ei ca nişte antilope, râzând ca nişte hiene.

-Totul e doar o distracţie, comentă Miles, până-şi suceste cineva o gleznă,

-Cam cât să aibă, 16 ani? Sunt indestructibili la vârsta asta.

-Aşa erai şi tu, la 16 ani?

- Sincer, nu-ţi pot spune. Aveam o agendă în care-nu notam kxunie şi datele. După divorţ, ne-am mutat atât de des, încât am început să-au notez. Apoi am aruncat agenda – o prostie din partea mea – când m-am dus La facultate. Terminasem cu asta. Făcu un gest cu mâna. mimând că aruncă ceva. Dar a fost mai degrabă o criză de temperament si regret acum-

mrtinil «1» mi*i « **vrrtwlrtfa «A KHK Ini**

^7« *l^ru^Mr* <jkt<mf

rv * iW... KAliMor mut* tli clip* tn v«rr lumea te «k»w hi«* în f«ţn ci mu«l «fim.

-o o (nim«v«i*A.Nu-I rr« privelişte» de «kt.

***■ *imHt** de munţi, văi. dealuri şl râuri **tc** întindea pe **tonuri** «prinse **de** xrfdc şl »k* albastru blând, presărate cu griurile îndrăzneţe ale stâncilor o*ir ieşeau Jir» vegetaţie. Vârfurile munţilor illn depărtare aminteau ele veşnicie şl rezistenţii. Suntem aici şi am fost cu mult înaintea vonsrrS şt vom rilmânc mult timp după voi.

Putea vedea cutele şi îndoiturile de pământ şl npil, copacii care te **ndicau, cărările** care cădeau, totul arăt de clar suh arcul larg al cerului. **$t,ca un dar,** vuietul alb al cascadei îndepărtate.

Un tablou, îşi spuse, fără ramă şi deschis oricui stătea în acest loc. Se **întrebă** cum arăta când se strecura ceaţa şi începea să se ridice în fuioare printTC dealuri. Sau când copacii îmbrăcau culorile aprinse de roamnă, **sau** când iarna îşi întindea plapuma albă, strălucitoare.

Astăzi vorbea despre vară şi despre viaţă.

Iar tăcerea era muzică.

-Trebuie s-o mai fac o dată. Se întoarse spre el. Iartă-mă, dar e perfect {¡nu mă pot abţine. Ridică aparatul. E numai vina ta. Nici măcar nu-mi »asă dacă te încrunţi, îşi puse un braţ pe după talia lui, înclină aparatul.

După ce apăsă declanşatorul, arătă spre Howl.

-E rândul tău. Şezi. Căţelul cuminte stă jos.

Se ghemui să-l încadreze în pozâ, cu ochii plini de bucurie, cu capul aplecat, aşteptând cu nerăbdare.

E posibil ca acela să fi fost momentul, avea să-şi spună Miles mai târâi momentul exact când începuse să alunece. Când o privise convingând dinele să stea la poză – şi afurisitul stătuse –, când o văzuse cuprinsă de Recrea totală a clipei şi a locului, absorbind tăcerea asemenea şoimilor * deasupra capetelor lor.

Momentul în care ridicase privirea spre el, radiind, radiind pur şi «nplu, **înconjurată de lumea** care fusese întotdeauna a lui.

Apoi se ridică, puse telefonul în buzunar şi-i luă mâinile. - Mulţumesc. N-ai fi putut să alegi o zi mai bună sau un traseu [591] frumos.

~E şi mai frumos toamna, spuse el, arătând spre priveliştea ce se ^idea la picioarele lor.

—Sunt convinsă. Dar acum, este atât de multă vară! Privind din nou în zare, îşi lăsă capul pe umărul lui. Toamna e abundenţă, iarna e aşteptare, primăvara e început. Dar vara? E împlinire.

Tăcerea fu întreruptă de voci apropiindu-.se pe traseu, aşa că merse mai departe. Strecură momentul într-un sertar al minţii lui şi merse mai departe cu ea şi cu câinele.

-Acum ai făcut-o! îi spuse, când poteca începu să şerpuiască în jos. Va trebui de-acum înainte să-mi fac mult mai mult timp pentru asta. Chiar şi numai pentru o oră din când în când, când am o zi liberă. Ce părere ai despre statul la cort?

-Sunt de părere că omenirea a progresat prin muncă, inovaţie, necesitate şi noroc de pe vremea când era nevoită să locuiască în peşteri sau în zone lipsite de civilizaţie şi respect efortul depus pentru a crea instalaţii sanitare, ferestre izolante şi saltele groase. Nu văd nici un motiv pentru a alege să ignor aceste inovaţii şi să dorm într-un cort.

—Aşadar, nu pentru cort. Eu aş zice că e plăcut, dar şi eu am un respect sănătos pentru progres şi inovaţie. Dar pun pariu că ştii cum se face, ceea ce ar fi foarte folositor în cazul unei apocalipse cu zombi sau invazii extraterestre. Şi ăla e un urs, spuse ea, oprindu-se în loc în clipa în care animalul traversă cărarea la doar doi metri mai jos de ei. Un urs adevărat.

-Nu e interesat de tine. Miles luă lesa când Howl începu să mormăie şi să-şi agite coada. Urşii bruni nu sunt de obicei agresivi. Dar nu facem un selfie şi cu el!

—Nici nu mi-a trecut prin minte. E un urs. Un urs foarte mare.

Dar ursul îşi văzu de drum şi intră înapoi în pădure.

-O să-i lăsăm un minut. Ai fost de câteva ori în drumeţie cu bunicul tău, nu? Nu v-aţi întâlnit niciodată cu un urs?

—Nu. Dar mi-a spus ce să fac şi ce să nu fac în caz că se întâmplă, îmi amintesc că eram dezamăgită că n-am văzut niciodată unul. Acum mă întreb de ce.

— Mai coboară până la complex din când în când, mai ales pe lângă căsuţe.

în timp ce mergeau, Morgan privi în direcţia în care o apucase ursul, dar nu văzu nici urmă de el.

-Probabil că mi-ar plăcea să văd unul – dacă aş fi înăuntrul unei căsuţe.

Miles ridică din umeri.

-Au fost aici înaintea noastră.

Asta îi câştigă un zâmbet din partea ei.

-Dragă jumalule, astăzi am văzut o cascadă, am stat pe muchia unui hău şi am privit kilometri în depărtare şi un urs a trecut pe lângă mine-

'ac' asta^T» un jurnal?

^ .u' One are timp? I>«r. dacii a? ţine, »9 ¡»cric despre urs, O «a mii ' ª hrurflrie dup« ce luAm muşina mea ca sA iau ceva pentru desert ™* «*Aine.

^ll o prftiimrA de-a ci.

***/nfx*SiWuriî**

- neon, fr, pl us, eu fac fripturile – tu faci treaba aia cu cartofii. Nu o sA accepte sA fie fn inferioritate.

/"i.^ace asra ea- ^ f o ljrtc competitivă. Cu siguranţă e o provocare să hi tată întnre doi băieţi.

-Poate că e o provocare şi să fii cel mai mare.

-Este?

-Nu prea. Dar ar putea să fie.

-Nu este pentru că, dincolo de tot şi toate, sunteţi o echipă. Uite j din căsuţele voastre. Uite-o cum stă cuibărită acolo, cu balansoare pe prispa din faţă. Nu mi-am dat seama că am făcut un cerc atât de larg 5! ne-am întors aşa de aproape de complex.

-Aproape în acelaşi punct din care am plecat.

-îmi dau seama acum.

Traversară podul micuţ de peste pârâul îngust şi poteca se deschise I în traseul de aventură.

Morgan îl zări pe Liam aranjând două hamuri pe o bancă.

-A fost frumoasă plimbarea? le strigă, în timp ce veneau spre el.

-A fost minunată! Cascade, şi privelişti magnifice, şi urşi. N-ai clienţi I adupă-amiaza asta? întrebă ea, privind traseul gol de deasupra.

-Avem un eveniment privat.

Ridică un ham.

-Ce? Morgan îşi prinse mâinile la spate. Nu.

-Un sfârşit de drumeţie numai bun.

-Ba deloc. E bun numai să te facă să ţipi ca un copil de cinci ani sau ■¿teghemuieşti şi să plângi după mami.

-Nu ţi-e frică de înălţime. Miles luă un ham şi începu să şi-l pună. I^si sigur, după cum ai stat pe muchia punctului de belvedere.

-Nu, nu mi-e frică de înălţime, dar...

[-Dacă ţi-ar fi, am renunţa la asta.

-Nu mi-e frică de înălţimi, dar am un respect foarte sănătos pen- gravitaţie.

1 "N-osăcazi. Vezi asta? Liam îi întinse hamul, ii arătă carabina de r totemul de prindere. O pui pe coardă şi se blochează. Nu se poa- pbloca până nu o deschizi fizic, cu mâna ta. O să ai întotdeauna

cel puţin un cablu de siguranţă ataşat, în permanenţă, chiar si arunc* când stai pe o platformă.

- Pun la îndoială motivul pentru care aş sta pc una din ptarfocmele alea de acolo.

-E distractiv.

-Dacâ-i e fricâ...

Vii Ies nu tenninâ propoziţia şi începu să-şi scoată hamul.

-„Fricâ* e un cuvânt puternic. Şi *ştia* că-l folosise intenţionat. Precauţie. Prefer termenul „precauţie".

-Ce o să faci când o să vină zombii? o întrebă Miles.

-O să sufăr o moarte oribilă şi-o să-mi petrec restul existentei de rombi mâncând creierii altora? La naiba, asta-i o ambuscadă! Inhătâ hamul. Arată-mi cum funcţionează.

în timp ce-i punea hamul, Liam îi zâmbi.

-Poate să susţină cu uşurinţă de trei ori mai mult decât greutatea ta. O să bro amândoi acolo sus cu tine, dar mai întâi o să-ţi explic elementele de bază aici, pe pământ.

-îmi place pământul.

Liam fu minuţios şi elementele de bază nu păreau prea complicate.

—Şi Howl?

Miles prinse lesa de piciorul băncii, puse alături bolul de apă si un hăt de ronţăit.

—O să fie bine, zise el şi îi întinse o cască.

Nu era chiar atât de competitivă, îşi spuse Morgan, dar se trezi urcând către prima platformă în spatele lui Liam şi cu Miles în urma ei. Odată ajunşi pe platformă, cu Howl mult sub ei, Liam îi mai explică o dată cum funcţiona sistemul de siguranţă.

-Podul o să se clatine puţin când o să păşeşti pe scândurile de lemn. dar eşti bine prinsă.

-Du-te tu primul.

-Sigur. Te aştept la următoarea platformă.

Ar fi putut la fel de bine să traverseze un pod de piatră, la doi metn deasupra unui pârâu leneş, îşi spuse Morgan, privindu-l.

-E totul bine, îi spuse Miles, din spate.

îi aruncă o privire îndoielnică, îşi ţinu respiraţia şi o pomi.

Se clătina, ce-i drept, dar îşi ţinu ochii lipiţi de a doua platto chiar şi când Howl începu să urle sub ea. Nu căzu şi nici nu ajunse să bălăngănească în cablurile de siguranţă, cuprinsă de ruşine şi unu Un

-Te-ai descurcat grozav! Vrei să te duci prima de data asta?

-Nu. E foarte bine a doua.

-Mai ştii ce ai de făcut?

r[1]V Am reţinut foarte bine ce trebuie «ă foc ca «ă nu cad *• ţMlvi |x> Liam păţind pe bușteni verticali ce păreau prea Jngmo n f« depănaţi, apoi întoarse capul ţi-l văzu pe Mile* rraveriând pr*Jul [01] ţ^^aşi uşurinţă ca ţifratele lui.**

Făceau pe grozavii, hotărî ea ţi cu mare grijă desfăcu puma carabină, o pnnse pc cablul următiw. trase zdravăn de ea ca să o testeze, apoi trecu la a doua.

Bușteni se clătinau ţi ei, dar teama de a nu rămâne înţepenită la jumătatea drumului o făcu să meargă mai departe, să-si întindă piciorul ca să păşească de pe un buștean pe următorul. Faptul că reuşi să-şi înghită câteva ţipete înainte să înceapă să ajungă la capăt îi sporiră încrederea de sine.

Urmară nişte scânduri înguste care se legănau, o plasă de frânghie de traversat.

Liam scoase un strigăt de victorie când reuşi să le treacă.

-Eşti tare! Te-aş putea băga în echipa mea.

Sau nu, îşi zise ea în timp ce înainta cu băgare de seamă pe un buștean lung, apoi peste nimic altceva decât o funie întinsă. Cu siguranţă, nu.

Urcă pe o scară de frânghie, îşi simţi abdomenul încordându-i-se în ump ce se legăna şi se clătina pe traseul de cauciucuri.

Dar trapezul îi veni de hac. îl privi pe Liam prinzându-l, sărind ca un artist de circ până pe platformă.

Inima îi bubuia. Muşchii îi tremurau. Era greu! Dar prinse trapezul, oase aer în piept şi împinse în picioare. Şi parcă-şi luă zborul. O secundă, poate două, avu senzaţia că zboară, cu aerul în faţă, cu trupul sfidând gravitaţia. Când aterizâ pe ultima platformă, râse tare.

-Uau!

îl îtnbrăţişă pe Liam, apoi se întoarse spre Miles, care aştepta pe rampa trapezului, în spate.

-Cine ar fi crezut?

Şi acela, ştiu cu certitudine, fu momentul. Stătea cu faţa înroşită sie efort, cu o expresie bruscă de încântare, cu braţele încă la gâtul fra- îdui său.

Zâmbetul ei ar fi putut lumina întreaga lume.

Nu alunecă din afecţiune în iubire, de la atracţie la pentru totdeauna. *Joi* de sus şi cu putere. Şi nici un sistem de siguranţă nu l-ar fi purut opn.

Rămase cu răsuflarea tăiată, uluit şi uşor iritat.

0 să se gândească la asta mai târziu, îşi spuse. Mai târziu, când o să ^4 nuntea limpede şi ea n-o să mai fie în faţa lui, ca să-i distragă atenţia.

Când cei doi începură să coboare, îşi luă avânt, apoi se întâlniră pe pământ.

-E tare, nu?

-Mai tare decât mă aşteptam, îi mărturisi ea lui Liam Mult rn»;

-Vrei să te mai dai o dată? Mai avem timp, până vine gr Nu ştiam exact cât o să-ţi ia, dar parcă te-ai născut pentm

-O dată este suficient. Categoric.

-Mai avem şi tiroiiana şi peretele de cătărare.

-Fugi de aici!

Răzând. îi împinse uşor.

-Astea au un nu categoric.

-Data viitoare, tiroiiana. E senzaţională şi vezi la kii<rmetn dwarrj

-Eşti nebun. Fratele tău e nebun, îi spuse lui Milev Mă duc *5. eliberez pe Howl.

-E super! începu Liam în timp ce Morgan se îndepărta, apoi * v 1 în loc. Hei, să nu crezi că m-am dat la ea sau ceva..

-Ştiu că nu. Şi aş putea să adaug: de parcă s-ar fi uitat ea la tine

-Păi, păreai uşor enervat şi...

-Nu, nu-i asta. Şi da, s-a descurcat super.

-Chiar îmi place de ea. în general, sigur, dar mai ales pentru tme. j îmi place pentru tine.

-Şi mie-mi place. Miles îşi scoase casca în timp ce câinele o întâmpina pe Morgan de parcă s-ar fi întors de pe front. Şi poate că asta mâ enervează puţin.

Liam îl bătu pe umăr.

-O să-ţi treacă. Partea cu enervarea, vreau să zic.

-Poate. Mulţumesc pentru asta. M-am gândit că s-ar simţi mai con- ; fortabil cu tine decât cu vreun angajat pe care să nu-l cunoască.

-M-am distrat.

Luă hamul de la Miles.

-Are tupeu. Trebuie să recunoşti că are. înainte să plecaţi, ati mai j aflat ceva despre dobitocul ăla?

-Nimic clar. Continuă să se îndrepte spre vest. Ultima oară era în Oregon.

-Poate că o să i se termine drumul şi-o să se arunce în Pacific.

-N-aş avea nimic împotrivă, dar ar fi mai bine să-l găsească. Morgan n-o să poată fi niciodată liniştită cu adevărat până nu ştie că e după gram.

-Nu poate să fugă la nesfârşit, Miles. Nimeni nu poate.

Nu, îşi spuse Miles, dar asta era problema. Mai devreme sau mai târziu, Rozwell o să se oprească din fugă şi o să încerce din nou.

Acasă, o ademeni în duş împreună cu el. Nu doar pentru că o do< rea – şi Dumnezeule, o dorea! Dar cu speranţa că o să reuşească să-şi limpezească mintea şi să-şi recapete echilibrul.

î^" întâmpla.

·'»»pa ce Morgun plec* 1« muncii, *ne* învârti prin ca,**

înfrcbân-

4 >-«e c«ni crn cu putintff *3 umple atât «le mult spațiu, chiar ți rând nu **«oolttf**

^ dtwe ț„ birou ,j privi *pe* ferea.irra turnulețului care o captivase. *** 1« calculator și lucră o vreme.**

«f revenea mereu la acele momente. Momentul de la punctul ele belvedere, când simțise că începe »3 alunece. Momentul de pe traseul vie aventura, când se prflhușise.

momente, recunoscu în sinea lui. Prima oară când o văzuse în spatele barului. Acel clic dinăuntrul lui pe care îl ignorase.

Când o privise plecând cu rabla aia de mașină și rămăsese înrrebân- du-se. Doar întrebându-se.

Când o văzuse cum se antrenează la sală pentru că era hotărâtă să ajungă suficient de puternică și să se poată proteja.

Multe momente până la cel în care ieșise pe verandă și o văzuse cu fursecurile în mână.

—Și acum ce fac?

Lângă scaunul lui, Howl îșI oferi mormăind opinia.

-N-am nevoie de sfatul tău. Pe tine te-a vrăjit deja – sau tu pe ea. La naiba, presupun că e reciproc. Se lăsă pe spate, închise ochii. Carevasăzică, așa stă treaba.

Absent, puse o mână pe capul lui Howl și-și dădu seama că fratele lui mai mic avea dreptate. Nu se mai simțea enervat aproape deloc.

-O să ajungă acasă în două ore.

Și așa stătea treaba și de data asta, îșI spuse. Ea o să ajungă acasă, unde el o s-o aștepte.

-Poate ar fi bine să-ți faci ultima patrulă.

Coborâră amândoi și, în timp ce Howl îșI făcea ultima patrulă, Miles îșI turnă un pahar de cabemet. Gândindu-se la ea. Așteptând-o să vină acasă.

25

Cățeaua îi distrusese viața. Gavin Rozwell privea ploaia care nu se mai °prea pe fereastra motelului de rahat de pe marginea drumului, undeva I ^ statul Oregon, gândindu-se la plaje însorite din Mexic. Se gândea

la afxWT*mcntc hixor dr hotel, cu** perne tic puf tic giHc **ă** si ecrane **<fc»** $_{pr}$ **cerc** «e pure* wsfc« «puwil peste «pe albastre.

Le netele tic ş«mp*nic cuibărite tn frapiere.

Se gândea cum era s» pivnești doar din degete pcnrrn rrwum -serviec w rit te plimbi pe străzi scAldnte de soare ştiind cS poti avea orice vrei.

Era viața la care avea dreptul

Mocgan Albright – sau Nash, cum îşi spunea acum – îi lua«« «ara. Temporar, oh da, doar temporar, dar îi luase.

îi simțea pe nenorociții de agenți federali suflându-i practic în ceafa. Le simțea pur şi simplu suflarea când se trezea într-un pat prost cu o saltea cu gâlme, într-o cameră mizerabilă. Când se trezea în mijlocul nopții, scăldat într-o sudoare rece, speriat şi dezorientat.

începuse să lase o lumină aprinsă, pentru că prea multe umbre se mişcau în întuneric. Nu putea scăpa de ele. Nu reuşea să scape de ele. Indiferent de câte ori îşi spunea că n-o să-l găsească, că n-o să-l caute niciodată într-o văgăună de la capăt de lume unde ploua în continuu, îi simțea din ce în ce mai aproape.

De două ori intrase în sistemul poliției statale – o dată în Idaho şi încă o dată în Oregon – şi descoperise, spre furia şi groaza lui, că-i actualizaseră descrierea.

Schitele nu erau tocmai exacte, dar suficient de aproape de adevăr cât să-l facă să schimbe din nou felul în care arăta.

îşi schimbase tunsoarea, îşi lăsase barbă – neîngrijită şi de un blond murdar. Purta ochelari cu rame negre, ieftine şi detesta chipul pe care îl vedea în oglindă dimineața.

Cu ajutorul machiajului, îşi adâncise ridurile din jurul ochilor şt pielea lui avea paloarea cuiva care-şi petrece mai tot timpul înăuntru. Deja se îngrăşase din cauza mâncării de la fast-food şi a lipsei unui centru fitness în hotel.

îşi schimba locația şi vehiculul cu care se deplasa o dată la două zile.. Camionete ruginite şi camere care miroseau a mucegai.

Şi cățeaua îşi trăia viața în cealaltă parte a țării, râzând de el dir* casa aia mare. O auzea râzând chiar şi când lăsa lumina aprinsă noaptea.

îşi imagina că o omoară de nenumărate ori, în nenumărate feluri. Dar visurile acestea atât de dulci se spulberau în mii de bucățele când u auzea râzând, când simțea suflarea fierbinte pe ceafă.

Nu putea continua. Nu avea să continue.

Avea nevoie de un loc. Luxul poate că va trebui să aştepte, dar ave« nevoie de un loc decent în care să se cuibărească preț

de vreo două săptămâni, poate trei. O lună.

C*n (,xr cu un duş decenţi unde ploui» «A nu*l hm A tr» i rrtrrl, provo ^dureri vk*cep. Un loc fn ce» *A ar pontă gândi. «A p<*mA plurufu «.

•?«*«« pregăti.

***A o (ₙ aprp ᴍᴋ|ₜ ₒ ₛᵢ\ ţ,꜀ ducfl în Nevnda. Arşit» tlfşertultii o <A i**

' .^.ᵁᶜᶜ|**ul de pr crcicr şi o să-i încălzească l» loc sângele O să * «cum, hi noaptea «st», l» adăpostul tnttinerlcului şi »1 ploii.

ᵐᶠ surA ce se gândea, era din ce în ce mai entuziasmat. Spre sud, spre soare, h> timp ce FBI-ul îl efluta în nord-vestul fleşcăit. Dar mai întâi spre vest, înspre coastă. O să scape de rahla pe care o furase doar cu o ri **în urmă,** o să-şi ia o camionetă. Putea să le lase dobitocilor dc agenţi câteva firimituri, ca să pară că a luat-o spre nord, spre statul Washington.

ᵒ ˢᵉ întoarcă înapoi spre sud. Spre sudşi spre soare. Unde să se poată gândi, unde să poată planifica.

Acum zâmbi privind ploaia, amintindu-şi chipul lui Morgan. Stâtea incasa aia mare, închipuindu-şi că învinsese. Crezând că a câştigat.

-Bucură-te de restul verii, căţea, pentru că o să vin.

Acum el era cel care râdea.

Miles se întinse după ea când se trezi, duminică dimineaţa. Când găsi spaţiul de lângă el gol, deschise ochii şi examină partea de pat care devenise a ei, cel puţin în weekend.

Şi-şi dădu seama că nu-i plăcea spaţiul gol. Se obişnuise să fie ocupat de ea, se obişnuise cu felul în care dormea. Pe partea stângă, cu o mână sub pernă, ca şi cum s-ar fi ţinut să nu cadă.

Iritat – şi mai iritat când constată că era iritat se ridică în şezut şi observă că şi câinele îl părăsise. Se ridică, îşi trase o pereche de pantaloni scurţi sport, cu vaga idee de a face câteva exerciţii după ce-şi bea cafeaua – sau şi mai bine, după sex. La parter, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, auzi zumzăitul televizorului din camera principală. Identifică una dintre acele emisiuni despre îmbunătăţirea casei. Femeia asta adora HGTV.

Şi iat-o, în nişte pantaloni scurţi largi, un tricou şi mai larg, în picioare lângă blatul de bucătărie pe care îl umpluse de sticle, cu lămâi şi portocale întregi sau pe jumătate stoarse. Carafa mare, de cristal, a bunică-sii »nălucea umplută cu un lichid roşu adânc, aproape mov, obţinut din Dumnezeu ştie ce amestecase acolo.

Acum, cu un ochi la nişte oameni care dezmembrau nişte dulapuri ¿bucătărie maro şi urâte, tăie o portocală.

-Ce faci?

Fără să se oprească, ridică privirea spre el.

- Neaţa! îmi dau cu ceară placa de surf, nu se vede?

-Ha!

Miles se duse direct la aparatul de cafea.

-Fac Sangria. Aromele au nevoie de un timp ca să se amestece. Voiam să o fac aseară, când am ajuns acasă, dar tu ai avut alte idei, aţa că m-am apucat de ea acum, ca să aibă timp să stea.

Miles privi peste umăr în timp ce se întindea după o cană.

-Aveam alte idei şi pentru dimineaţa asta.

Morgan zâmbi ca o pisică în timp ce arunca feliile de portocală în carafă. Apoi luă o lămâie.

-Va trebui să aştepţi. Trebuie să ne pregătim pentru petrecerea de diseară.

Cafea, cafea, cafea, îşi spuse el, în timp ce mirosul îl făcea să saliveze.

-Nu e o petrecere.

Morgan îşi aminti că spusese acelaşi lucru. Acum însă, adoptase definiţia doamnelor ei.

-Am invitat nişte oameni la o cină pregătită de noi. Prin urmare, e o petrecere. Şi ştiu că eu sunt mult mai stresată decât tine, dar nu am prea des ocazia să fac chestii de genul ăsta. Aproape deloc. Ultima oară... Puse şi feliile de lămâie în carafă, trecu la limetă. Ultima oară a fost când eu şi Nina am pregătit cina pentru Sam şi pentru bărbatul pe care îl credeam.; a fi Luke Hudson. Seara asta o să mă ajute să scap de o amintire urâtă.

Era important, îşi spuse Miles. Pentru el era doar o seară lejeră de vară petrecută în familie, dar pentru ea era ceva mult mai important. Din atât de multe motive.

Se îndepărtă de aparatul de cafea, veni lângă ea şi o cuprinse în braţe*

-Asta e cea mai mare carafă pe care ai găsit-o?

O simţi râzând, relaxându-se.

-Crezi că, deşi Nell s-ar putea să bea un pahar din solidaritate, voii bărbaţii o să vă rezumaţi la bere, de teamă să nu păreţi mai puţin masculini dacă vă atingeţi de ceva ce consideraţi a fi o băutură simandicoasă pentru fete?

-Nu m-am gândit chiar în felul ăsta.

-Sangria nu e nici simandicoasă, nici de fete. Este o băutură de adulţi perfectă pentru vară. Şi, peste câteva ore, vei afla că Sangria mea este excepţională.

îi mângâie mijlocul spatelui cu mâna, înainte să se întoarcă să-şi toarne cafea.

-Nu e simandicoasă, zice femeia care a decimat o livadă întreagă şi are o sumedenie de sticle pe masă.

- Unul dintre multele secrete ale Sangriei preparate de mine este sucul proaspăt.

Când se auzi soneria, Morgan puse cuţitul jos.

-Deschid eu, îi spuse Miles.

-Eu sunt îmbrăcată, tu nu.

Ridică o mână să o oprească, apoi luă telecomanda și schimbă canalul P* linia de securitate.

— E mama. De ce naiba sună la uşă? Schimbă canalul la loc, apoi ieşi din bucătărie în vreme ce Morgan se privea cu ochi critic. Şi spuse: La dracu'!

Când Miles îi deschise, Drea ridică sprâncenele.

-Ai dormit până târziu?

-De ce n-ai intrat pur şi simplu?

-De teamă să nu te găsesc dormind sau ocupat cu alte activităţi, îi întinse un coş cu piersici. Au venit soţii Miller din Georgia.

-Câte coşuri, de data asta?

-Două. Aşa că le-am împărţit. Ştiu că te vezi cu Liam şi cu Nell mai târziu. Să le dai şi lor.

-Poate. Dumnezeule, intră, întoarce-te! Suntem în bucătărie.

-Nu vreau să vă încurc.

-În bucătărie! repetă el şi intră în casă. Morgan face suficientă Sangria cât să adape întreaga Barcelonă. Avem piersici, îi spuse, aşezând coşul pe blat. Dar e cu neputinţă să vrei să îndeşi şi din astea acolo.

-Am mers pe varianta de vin roşu cu citrice, dar, dacă aş fi ştiut... Morgan luă o piersică din coş, o ridică şi mirosi cu nesaţ.

-Splendid! Mulţumim, Drea.

-Mulţumeşte-le soţilor Miller. Verişori de gradul doi. Cultivă piersici în Geoigia. Şi Sangria ta este splendidă.

-Ţi-aş oferi, dar nu a stat încă îndeajuns ca să se amestece gusturile şi nu ar fi aşa cum trebuie. Ce zici în schimb de un cappuccino cu gheaţă? —Qh... pare ceva complicat.

-Chiar nu este.

în timp ce Morgan băga carafa în frigider, Howl veni în fugă din antreu şi o întâmpină pe Drea dând vesel din coadă.

-la uite-1!

Drea se aplecă să-l mângâie. Dacă se întreba ce însemna faptul că Morgan se simţea ca la ea acasă în bucătăria lui Miles în timp ce fiul ei ka cafea în pantaloni scurţi, nu lăsă să se vadă.

-Cum a fost drumeţia?

-Minunată! Morgan făcu un espresso, scoase un bol. Nu mi-am dat cât de mult îmi lipsea să urc pe munte.

-Şi traseul de aventură?

Tc retori la ambuscadă? îți dădu părul pe spate, adăugă frișcă, lapte condensat şi puțină vanilie în cafea şi începu să hată totul cu telul. Mat distractiv decât mă aşteptam. Ai încercat vreodată?

-Mândria familiei spune că e obligatoriu. Şi o dată a fost suficient. Alea sunt cuburi de cafea înghețată?

Morgan scuturâ punga pe care o scosese din congelator.

- De ce să dilueziceva bun cu apă?

-Zice ea, care adaugă puțină cafea în laptele cu zahăr, ținu să precizeze Miles. Şi poate că vreau şi eu un cappuccino cu gheață.

- Fac suficient.

Scoase două pahare înalte, puse cuburile de cafea înghețată înăuntru, turnă amestecul peste ele.

Drea luă o sorbitură, apoi alta.

- Poate c-ar trebui să vii să locuieşti cu mine.

- Iar eu mă întreb de ce gust pentru prima oară chestia asta.

-Tu-ți bei cafeaua neagră, îi aminti Morgan. Cafea neagră, foarte
fierbinte. Mă gândisem să fac cappuccino diseară, după cină. Şi probabil că ar trebui să facem ceva cu toate piersicile astea, nu? Adică, să facem ceva, pentru mai târziu?

Miles arătă spre maică-sa.

-Zice că trebuie să le împart.

-Păi, în felul ăsta le-am împărți şi sunt multe. Nu am nici o idee. -Tartă sfărâmată de piersici, sugeră Drea.

- M-ai pierdut şi mai tare.

-Se numeşte aşa pentru că totul se sfărâmă laolaltă. Repede şi uşor. Nu poate fi o problemă pentru cineva care a făcut două cappuccino cu gheață în mai puțin de două minute.

-Cu băuturile n-am o problemă. Cu mâncarea e altă poveste.

- Pot să-ți arăt.

-Serios?

-Am ceva timp până să duc piersicile la părinții mei, apoi să mă întorc acasă şi să bag cafea la congelator. Şi o să-mi trimiți într-un mesa) ingredientele pe care le-ai amestecat în bolul ăla.

-S-a făcut!

- Eu mă duc la sală.

Miles părăsi bucătăria. Şi se gândi cât de bine se potrivea Morgan^
pur şi simplu se potrivea în viața lui şi parcă restul vieții lui o aştepta doar să ajungă şi acolo.

Când, după 90 de minute de antrenament intens în sala de ac< făcu un duş şi se întoarse în bucătărie, descoperi că

maică-sa pleca*

Piersicile umpleau un M albasmi strălucitor pe hiatul unei hicătării care lucea de curăţenie.

'Am tăcut tartă «fărâmată dc piersici.

~ Bine.

„Nu, e mare lucru. Eu am făcut-o. Arătă tava de copt care se răcea lângă cuptor. Mama ta a spus doar „acum pune asta, fă asta" Am făcut un desert de la zero. A spus că trebuie să-o încălzesc la loc, înainte să o servesc. FVvtte qu o cupă de îngheţată de vanilie.

-Bine. Te-aş fi ajutat şi eu.

-M-a ajutat mama ta. N-a acceptat un refuz. A zis că tatăl tău o s-o adore diseară, când o să-i ofere un cappuccino cu gheaţă după c ină, aşa că suntem chit. Se opri şi se uită la el. îmi place foarte mult familia ta, Miles.

-Şi mie-mi place, în cea mai mare parte a timpului. Ba chiar ceva mai mult.

-Se vede. Mi-am băgat nasul, continuă ea. Sper că nu te superi, dar chiar dacă te superi e prea târziu, fiindcă mi l-am băgat deja. Şi am găsit nişte farfurii minunate.

-Farfuriile de petrecere.

-Asta e! Mă gândeam să le folosim diseară. Sunt foarte vesele.

Şi exact pe astea le folosise întotdeauna bunica lui la petrecerile în grădină, îşi spuse Miles.

-Şi ai paharele perfecte pentru Sangria. Cu picior scurt şi gros. Si nişte şerveţele în dungi colorate şi... Se opri când Miles o trase spre el şi o sărută. O s-o iau ca pe un *da.*

-Foloseşte orice vrei.

-Cred că o să renunţăm la serviciul de porţelan fin şi la setul Waterford. Ştiu că mă agit cam mult.

-Cam mult. Morgan. Mirosea a piersici. Hai să stăm puţin jos. -

Bine. Stai! E aproape două. O să vină la şase, pentru cocktailuri.

-Mai sunt patru ore.

-Dar am multe de făcut. Am văzut pe HGTV o idee despre cum să aranjezi masa şi vreau s-o încerc.

-Sigur că vrei.

-Aşadar, flori, vaze şi lumânări şi tot tacâmul. Eu mă ocup de cartofi, apa masa trebuie servită. Şi trebuie să mă aranjez ca să arăt bine.

-Arăţi bine.

-Te rog! Am murit deja de ruşine că mama ta m-a găsit aşa, când ea *4» ca desprinsă din paginile unei reviste, la rubrica „Şic lejer de vară". -0 să te porţi aşa de fiecare dată când o să avem musafiri?

-Sper că nu. Dar cred că trebuie *fl trec cu succes peste hop„| ^ Pentru tine e casa ta, sunt fraţii **tăi, prietenul** tău cel mai h„n. p_{entf}) mine, e un hop tnare.

-Bine atunci. C_c urmcHiflf Scoase un oftat lun«.

-Mulţumesc.

Milcs ridică din umeri în timp ce Morgan se duse să aducă şcrvete|.¡|r ca să exerseze un aranjament elegant pe care voia să-l obţină.

Putea să aştepte, hotărî el. Ce voia să-i spună putea să mai aştept Şi o să aihă mai mult timp de gândire.

Fu nevoie de aproape toate cele patru ore ca Morgan să fie tnultum,r de fiecare detaliu. Flori, lumânări, şerveţele. Era în continuare încordări deşi ciripi veselă în timp ce pregătea cartofii şi el marina puiul în **legumei?** pe care le copsese deja şi făcea sosul pentru grătar.

Şi din nou, în timp ce lucrau împreună, fu uimit să **constate** cât |« bine se potrivea în viaţa lui. Sau cum entuziasmul cu care aştepta seara **il** făcuse şi pe el mai nerăbdător decât crezuse că o să fie.

Îşi puse o rochie – fără îndoială, avea picioare care să merite **arătate** Dintr-un material vaporos de **un** verde foarte deschis, **care îl făcea să tic** recunoscător pentru vară.

În sfârşit, ieşi în curte şi-şi mai inspectă pentru ultima oară masa aranjată până în cel mai mic detaliu, apoi dădu din cap.

-Arată bine, nu? Totul arată bine.

-Ar fi cazul. Ştii, ai stat atâta să împăturească şervetele şi să strecon o floare în fiecare din ele, iar oamenii o să le deschidă pur şi simplu.

-Năsturaşul este o floare foarte frumoasă şi comestibilă – **aşa, ca să** ştii.

-Acum ştiu. îmi iau o bere.

—Sau, spuse ea îndreptându-se spre frapiera mare de alamă unde, la insistenţele ei, băgase bere şi vin în gheaţă, ai putea să guşti din Sangna.

-Credeam că mai trebuie să stea.

-A stat şase ore, aşa că ajunge. Gustă doar, spuse ea şi intră în casă. Dacă nu-ţi place, asta e.

Miles se uită la câine, care se uită la el.

-Vreau doar o bere. La naiba, am împăturit şervete! Am **scos masa** de călcat pe care aproape că uitasem că o am ca să calce ea la presiune faţa de masă care o să sfârşească pătată de sos. Merit o bere.

Howl îi răspunse cu un mormăit în care Miles simţi **compasiune** Poate chiar solidaritate.

Aduse la masă carafa, frapiera de alamă, paharele, şervete e e cocktail, florile, alte lumânări.

j "Am pus nişte sifon adineauri, ca sfl fie puţin acidulam. Turnă 'fcgetc într-un pahar, veni la el şl i-l întinse. Vezi cum ţi se pare. ₭, « înghiţitură, se strâmbă.

*l>un4?

_p ** Sunr nervos pentru că c hună, Iar eu voiam o bere. ti să bej bere oricând, spuse ea şi-l sărută pe obraz.

AUSi VOCm I..1 vi n »

„Am vocea lui Nell înăuntru, sosit! Pun desertul în bucătărie.

E-a naiba!

A Se *2^1 ^a Propriu cu palma pe frunte.

. w , Cut tarta să sfărâmată. Am uitat că aduce ea desertul.O uităm de tartă.

Vezi să nu! O să le mâncăm pe amândouă. E-n regulă.

6 !!1 de gră(^in^ *mPreună cu Jalce. Şi ea purta tot orochie va , şt t es cu un efort considerabil să nu-şi imagineze ce gânduri avusese Jake când o văzuse pe sora lui aşa îmbrăcată.

Se opri, se uită lung la masă.

-Uau! Pur şi simplu uau! Se uită la Morgan. Arată atât de vesel! Oh, asta e Sangria? Hai s-o gustăm. Jake, dacă a făcut-o Morgan, înseamnă că e senzaţională.

Lui Miles i se păru că-l surprinde pe Jake privind cu jind spre bere, dar zise:

-Eu sunt de acord.

Când sosi Liam, îi găsi aşezaţi la o a treia masă, bând Sangria. Venise însoţit de o frumuseţe cu ochi galeşi şi păr negru ca pana corbului, pe nume Dawn.

Miles nu avu nevoie de mai mult de 10 minute ca să-şi dea seama că fata nu se potrivea acolo. Era destul de drăguţă, dar nu genul care să se dea după Liam.

Pe de altă parte, nu putea spune acelaşi lucru despre Nell şi Jake. Ii cunoştea prea bine pe amândoi ca să poată ignora ce vedea cu propriii ochi. Relaţia lor mergea.

Liam distră fetele în timp ce Miles pomi grătarul. Şi Jake veni lângă el.

-Os-o faci să sufere, spuse Miles. Şi ea pe tine. Oamenii se rănesc cu timpul, n-ai ce-i face, aşa sunt oamenii. Şi aşa se întâmplă în orice relaţie.

-Aşa e viaţa.

~Da, dar dacă tu o faci să sufere, va trebui să te omor.

-Ce altceva ai putea să faci.[7]

'Exact.

IVxnmdatâ, e»dictează ce *i cum. E-n regulă. Am *tj6ctem rimp li*kc pnvi sfirr macâ. Şi, când O iâ obosească, voi fi pregătîr la :t acum. cât Jc mul» a trebuit *â suferi? Masa arată ca dintr-o revistă.

- Am fost doar sclavul ei.

- Etut prins rău. frate.

- Asa e Nu »tiu ce să spun despre ea încă. Rozwell.

Din nou. Jake privi spre masă si coborî vocea.

-FBl-ul crcdc că se îndreaptă spre Washington. Toată lumea e pre gătită, se concentrează acolo.

-Nu contează. Câtă vreme e liber, nu poate să uite.

O auzi râzând şi clătină din cap.

- Dar nu în seara asta.

Când se aşezară la masa veselă cu florile şi lumânările, cu mâncarea şi băuturile, îşi zise din nou: Nu în seara asta. Nimic nu o bântuia în seara asta. pentru că trăia clipa, trecea peste hopul ei. Râdea împreună cu Liam, discuta cu Dawn despre Impresionism – domeniul de interes al nnerei. Vorbi despre baschet cu Jake şi despre câte-n lună şi în stele cu Nell.

$tia că, în parte, era ceva caracteristic ei, defect profesional, cum s-ai spune. Dar provenea din faptul că lui Morgan îi plăceau sincer oamenii şi îi plăcea să asculte ce aveau de spus.

-Miles, categoric ai ajuns să stăpânești la perfecție secretul sosului de grătar al familiei Jameson, spuse Nell, împingând farfuria deoparte. Dacă-mi amintesc bine, tu trebuie să gătești la următoarea întâlnire de familie. Votez pentru porc la tavă, la foc mic. O să te descurci.

-Votez şi eu pentru asta, o susținu Liam. Şi pentru cartofi.

-Cartofii sunt specialitatea lui Morgan.

-Una din două, spuse ea. Şi, dacă doamnele mele au ceva de spus, o să adaug cât de curând încă una.

-Doamnele tale? întrebă Dawn, privind-o pe Morgan cu un zâmbet curios.

-Mama şi bunica mea. Locuim împreună.

-Oh. Muşcă delicat din pui. Locuiești cu mama ta. Credeam; că lucrezi la complex.

-Aşa e. Şi a fose foarte plăcut şi de-a dreptul fascinant să locuiesc într-o gospodărie în care se întâlnesc trei generații.

Deşi era evident că încerca să fie drăguță, Dawn nu făcea decât ţâ-şi. sape mai adânc groapa.

-Sunt sigură că bunica ta se simte mai în siguranță cu voi în «:&&, Fiindcă este în vârstă, vreau să spun.

Milr» o surprinse ₚe Ncll dându-şi ochii peste cap, dar Morgan râse doar.

„Ai gri,ft ,a nu te audă bunica mea că ai zis că e-n vârstă. Ea şi mama merg la cursuri de yoga fn fiecare săptămână şi, în cele două ocazii în care am fbst cu ele, abia am putut să ţin pasul. Deţin şi conduc Artizanatul $^{Şi\ Ca}$Îi!$^{\text{neaua din ora}}$?- Cafea şi vin.

-Oh. Am fost acolo. E minunată! Cred că am cunoscut-o pe bunica ta. E foarte sprintenă.

Morgan ridică paharul, dar nu-şi ascunse zâmbetul.

-Cu siguranţă este.

Nu, îşi zise Miles, frumoasa cu părul negru nu se integra nici pe departe.

Soarele apusese când sosi vremea pentru desert.

-Am o mărturisire de făcut, începu Morgan. Am uitat că aduci tu desertul, Nell, apoi a venit mama ta cu piersici.

-Ai făcut ceva?

-Mi-a spus ea cum să fac tartă sfărâmată.

-Să vedem care e mai bun! declară Liam, şi Nell îl săgetă cu privirea. -Nu. Nu e o competiţie.

-Nu e totul în viaţă o competiţie?

Morgan i se alătură lui Nell.

-Nu. O să considerăm că e seara noastră norocoasă şi o să primiţi doua deserturi. Vrea cineva un cappuccino? Fierbinte sau cu gheaţă. -Nu am băut niciodată cappuccino cu gheaţă.

-Ai lapte degresat?

Spre lauda ei, Morgan reuşi să-i zâmbească lui Dawn. Din nou.

-îmi pare rău, nu la îndemână.

-Poate doar jumătate de ceaşcă – fierbinte.

-S-a făcut.

-Vin să te ajut. în timp ce se ridica, Nell îl bătu pe umăr pe Jake, dându-i de înţeles să rămână la masă. E tânără, spuse Nell, când ea şi Morgan ajunseră în bucătărie. Doar o idee mai tânără decât vârsta ei.

-Este, şi nu a vrut să fie nepoliticoasă. Vine dintr-o familie cu bani, ttte evident – şi nu e nimic rău în asta.

-Aşa sper, pentru că e şi cazul meu.

-A primit o educaţie excelentă în domeniul artei şi se bucură de ultima ei vară liberă înainte să-şi ocupe primul post serios, într-o galerie ^ artă din Chicago – deşi ar fi vrut să fie la New York.

-Ai aflat mai multe decât mine de la ea.

- E uşor de citit si e o fată fiwme drăguţă – e tocâ doar o *fata,* dar no e rra. Nici «•«, nici Liam n-o să *c mai gândească unul la celălalr peste o lună, când o să plece la Chicago.

- Aşa este.

-Tu şi Jake, pe tle altă parte, vă gândiţi foarte mult unul la celălalt.

- Mai mult decât a? fi vrut, până ce s-a întâmplat. Pentru un poliţist, C5te deosebit de sensibil şi ajunge să mă corupă şi pe mine.

-în plus, şi iartâ-niă că am observat, are un fund grozav.

- Aşa e. E greu să nu observi.

Morgan scoase tarta din cuptor, unde o pusese la încălzit.

- Bun, arată super. Exact ca a mamei.

-Mi-a spus ce să fac, pas cu pas. Şi desertul tău arată grozav. Ce este.'

-Prăjitură aruncată de vişine. Nu te lăsa păcălită de nume. Arunci aluatul peste vişine, mai adaugi una şi alta. Bagi totul la cuptor şi gata.

- Aş putea face şi eu asta. Chiar aş putea.

-O să-ţi trimit reţeta. Alea sunt... Alea sunt cuburi de gheaţă de cafea? Genial! Dă-mi unul!

Morgan îi făcu pe plac şi Nell îl savură încântată.

- Doamne, aş putea băga asta în meniu. Cum de nu m-am gândi la ceva de genul ästa? Duc eu desertul la masă. Tu ocupă-te de cafea.

Ambele deserturi avură succes şi asta făcu musafirii să mai zăboveasc înainte să-şi ia rămas-bun. Stelele apăruseră pe cer când Morgan stät lângă Miles, pe veranda din faţă.

-Cum e hopul? o întrebă el.

-S-a netezit de tot, mulţumesc. A fost distractiv. Nu-i aşa?

-A fost. Până şi fata cea nouă şi în curând uitată s-a simţit bi Ai fi putut s-o strivești. N-ai făcut-o.

-Nu a vrut să mă critice. A fost surprinsă. Nu i-a trecut niciodată p minte că o femeie matură – cu câţiva ani mai mare decât ea – ar pu alege să locuiască împreună cu mama ei, cu atât mai puţin cu buni în mod evident, Liam nu i-a explicat situaţia.

-E treaba ta, nu a ei, aşa că nu, n-a făcut-o.

-Apreciez asta. Şi apreciez că m-ai suportat azi. Ştiu că am *i* îngrozitoare.

-Da, ai fost. îi plăcea râsul ei lejer, lipsit de griji. Ar trebui si revanşezi faţă de mine.

—Pot să încerc. La ce te gândeşti?

-La ce mă gândeam şi azi-dimineaţă, când erai prea ocupat fii îngrozitoare.

-înţeleg. Se ridică, apoi se aşează călare peste el, pe scaun. Pres că măcar arâr pol face.

-N-o KA mai «pui »mfcw dup# ce eerminflm.

ridica ,xiatA cu ca, şi Morgan ll prinse cu picioarele pe dup# falie. -Ar trebui să kigi câinele în crtsfl.

-Trebuie sA-şi termine patrula. Ştie sfl intre singur, dup# ce rerminA.

ma< fecem asta, cândva ?

-^•fegoiic, nu, „pUge c| ducând-o înăuntru, dac# trebuie să împăturesc şervete.

Te pot scuti de această sarcină, n cazul Asta, îţi Jau 0 şBn#g ,g ma convingi, iles. I9t ftec9 naau] je ftu] |ui(punf|ndu-i sângele în mişcare. Eşti aşa de bun cu mine.

Voia să fie.

26

Zece zile după ce Gavin Rozwell părăsise o cameră mizerabilă de motel şi dispăruse în ploaie şi întuneric, Beck şi Morrison lucrau într-o cameră de motel mai puţin mizerabilă, în timp ce ploaia se auzea răpăind în noapte.

întinseseră hărţi pe pereţi, marcaseră traseele pe care la urmaseră, cele pe care le urmaseră secţiile locale de poliţie. încercuiseră cu roşu locurile în care Rozwell fusese văzut cu certitudine, cu galben pe cele în care era posibil să fi fost văzut.

Pe lângă hărţi, aveau fotografii şi descrieri are vehiculelor furate de Rozwell, separate în două categorii: recuperate şi nerecuperate.

Aveau fotografii cu ultima cameră de motel din Oregon, declaraţia recepţionerului nu foarte interesat, declaraţia chelneriţei care îi servise puiul prăjit în localul ieftin de lângă motel şi care făcuse ochii cât cepele când aflase despre ce era vorba.

Aveau declaraţia vânzătorului de la Quick Mart, care mirosea a ma- njuana şi de la care Rozwell cumpărase un pachet de şase doze de Cola Zero, o pungă extralarge de chipsuri cu sare şi oţet şi trei borcane de unt de arahide.

Aveau Fotdul papuc, cu o roată spartă, fără rezervă – cu amprentele w peste tot – pe care îl găsiseră abandonat pe un drum lăturalnic din kllCity, Washington. Şi descrierea unui Dodge Ram raportat furat de P®o alee la mai puţin de un kilometru distanţă de Ford.

Toate pistele indicau nordul.

-I-am luat urma la hotelul dtn Alpine, Oregon, pentru efl <lpnt la magazin. L-au prins pe cameră acolo.

Rock se învârtea dIntr-o parte în alta în f«*ª panoului de dov$_{el}$ improvizat în timp ce Morrison lucra la raportul de noapte. Purta $_{Urt}$ tricou fără mâneci şi pantaloni de bumbac cu şiret, costumaţia ei penr„ aceste sesiuni de noapte şi pentru somn.

în ultimele trei săptămâni petrecuseră doar 48 de ore în hiroul Ir* din Baltimore şi numai două nopţi în paturile proprii.

în loc de birou, Morrison folosea o noptieră cam de mărimea unui capac de canal, pe care-şi aşezase laptopul la care butona. Ochelarii de citit – luaţi de la Walmart, după ce se aşezase pe ultima pereche – îi alunecau întruna de pe nas.

-De ce a intrat în magazin?

-Pentru că voia zahăr şi carbohidraţi pentru drum?

-E la mai puţin de 15 kilometri de motel. La motel erau automate. Dar nu şi-a luat ce-i trebuia de acolo, s-a dus la un magazin, unde ştie foarte bine că sunt camere de luat vederi.

-Am avut noroc că l-am găsit, să ştii.

-Nu te contrazic. Dar am ajuns la motel şi am găsit camioneta pe care o lăsase în parcarea din Molalla. Tot în Oregon, dau: evident spre nord. în Salem este un aeroport mare, dar n-a lăsat maşina acolo, aşa că am găsit-o al naibii de uşor.

Morrison îşi frecă ochii.

-Nimic în povestea asta nu e uşor.

-Dar uite. Nord. Beck începu să arate pe hartă. Urma e clară. Da, da, e uşor ocolită, dar mereu spre nord. Spre Washington şi, la naiba, pare că vrea să treacă graniţa în Canada sau să găsească o cale să ajungă în Alaska.

Morrison îşi scoase ochelarii şi îi lovi de genunchiul blugilor decoloraţi în timp ce studia harta.

—Nu mai trebuie să dezgropăm firimiturile. Trebuie doar să ne uităm după ele.

-Aşa e. A devenit neglijent, Quentin? Sau oare ne lasă intenţionat indiciile la vedere?

-Posibil. E zdruncinat. Ştim că e zdruncinat. Stă în moteluri ieftine, conduce hârburi. Şi a început să se îngraşe, după declaraţiile martorilor. E zdruncinat şi e pe fugă. Dar...

Acum Beck dădu din cap.

-Dar... Stătea pe marginea patului, cu picioarele strânse sub ea. Am de ceva vreme un sentiment, care devine din ce în ce mai puternic,

***** duc* vie mw. QamHmeta pe rare am gâtitl-o Ier*? fi c» un indtcrttcir ""ij"> varr anttA sfMf notvl.**

M'>rnson se tidicA «cum si îs* fminae spatele pânS trosni. Oh, cât îi *P*c» [St]l<t?«ua lui tatr din Baltimotr.

.v 'P[11]*'® rateul cu Morgan, începu Morrison, a stat aproape un an rarA să otn«>a,e.

-Din câte ştim noi, clarifică Beck.

-Din câte ştim noi. Şi tot din câte ştim noi, nu a mai ucis de l *[x>]^[ştca] ^*[n] Myrtle Beach. A accelerat puţin acolo – Arizona, New Orleans, Myrtle Beach. Trei omoruri în şase luni.

-Trebuia să recupereze timpul pierdut anul ăla în care a stat degeaba. Se duse la harta cea mare şi bătu cu degetul în Arizona. Pe asta a planificat-o, nu s-a grăbit, şi-a reluat rutina.

-Dar Dressler în New Orleans. A fost un impuls de moment, şi-a pierdut controlul. A vrut să-şi elibereze frustrarea. Aşadar, neglijent.

-Trebuia s-o facă din nou, să-şi reintre în ritm. A stat mai mult timp,

| f drept, cu victima din Myrtle Beach, dar a şi scos bani frumoşi. Dar chiar şi aşa, Quentin, fără precizia lui obişnuită. A uitat să dezactiveze jjsremul de urmărire din Mercedes, iar neglijenţă. Şi-a pierdut precizia, ceea ce el consideră a fi eleganţa stilului său, cu Nina Ramos.

-Şi acum a încetinit din nou. Şi-a pierdut cea mai mare parte din I uneltele sofisticate, toate documentele de identitate pe care le generase I v e mereu pe fugă, din Missouri. Aşa că e zdruncinat, nu e în elementul I „i, o dă în bară. Dar...

Din nou, Beck dădu din cap.

-Este şi furios. Şi cine e de vină?

-Morgan Albright – Nash, se corectă Morrison. Şi noi.

-Şi noi. S-ar putea să încerce să se răzbune, să obţină o oarecare I ansfacţie făcându-ne să alergăm după cai verzi pe pereţi.

-Crezi că se duce după Nash?

-Nu. Beck clătină din cap. Nu, fiindcă ştie că suntem pe urmele lui. Jişur ne simte în spatele lui. Tu ce crezi?

-Nu cred nici eu. E zdruncinat, Tee, aşa că are nevoie de timp să scă, să-şi facă planul. Undeva în mintea lui bolnavă ştie că a Ifcur greşeli. Ea e cea mai mare.

I Luă sticla de bere de ghimbir pe care o aşezase pe jos, lângă pat, l'tntru că nu mai avea loc pe noptieră de laptop şi hârtii. Sorbi şi se | %bă, pentru că se încălzise. Se aşeză din nou şi se întoarse cu tot l- 'caun spre ea. Camera ei mirosea frumos, de la lumânările parfumate l^art le lua întotdeauna cu ea când călătorea. De obicei lucrau în caldei, pentru că ea susţinea că a lui mirosea ca un vestiar. Şi nu greşea.

Aşa cfl îşi întinse picioarele şi Iflsfl mirosul – de bujori, îşi dădu seama. j

aşa cum mirosea «radina mamei lui în luna mai – *fl-i liniştească mintea. ||

Pcnmi cft-şi cunoştea prea bine partenerul, Bcck stătu potolită, fără să spună nimic.

-Ar trebui să-l contactăm pe şeful de poliţie Doolcy şi pe cei fie la complex, să le spunem să fie vigilenţi.

-De acord.

-Dar Rozwell nu e un individ subtil. La el totul e alb sau negru. Dacă ne duce spre nord – şi, cu cât mă gândesc mai

bine, cu atât îmi dau seama că probabil ai dreptate...

-înseamnă că a luat-o spre sud, termină Beck.

-Da. La naiba! Voia să ajungă în Mexic. Am aflat din dovezile pe care le-am găsit în camera lui din New Orleans. Poate a reuşit să facă un paşaport. Dar e un drum foarte lung.

—Crezi că se duce undeva mai aproape. Şi eu la fel. Ascultă ploaia, Quentin. Jur, aş fi în stare să omor pe cineva pentru puţin soare, puţină căldură. Şi pun pariu pe ochiul tău stâng că şi el e la fel.

—Ochiul meu stâng e cel slab. Aşadar, sud. O să mergem pe instinctul tău şi-o s-o luăm spre sud. Mâine, când se crapă de ziuă?

Beck privi spre fereastra cu draperiile trase, ascultă ploaia.

-Dacă se mai face ziuă.

-O să se facă.

-Şi o să-l găsim. N-o să ne scape printre degete, Quentin. Şi n-o să ajungă la Morgan. Dar mă tem să nu mai ucidă o dată înainte să-l prindem.

Clătină din cap şi umerii îi tremurară.

-La dracu'! Ştii ce-o să fac când în sfârşit o să punem mâna pe nenorocitul ăla?

-Ce?

-După ce te sărut pe gură – acceptă! – o să mă duc acasă la sfântul de bărbată-meu care stă şi îndură şi o să facem un copil.

-Chiar aşa?

-Pe ochiul tău stâng. Un lucru am învăţat din cazul ăsta. Viaţa trebuie trăită. Hai să-l prindem pe nenorocit şi să începem să trăim.

-Sunt întru totul de acord. închise laptopul, îşi strânse lucrurile. Termin raportul în camera mea. Hai să ne culcăm.

Gavin Rozwell, acum Leo Nesser, se lăfăia în soarele deşertului.

Se simţea reînnoit, reîmprospătat, refăcut. Nici măcar camera urâtă de motel nu-i strica buna dispoziţie.

f*« «unwte puţin parul – tot lun« era. ilar mai ilcgrabfl neglijent JecAt

Ui <*CIMC câteva şuvite mai deschise. îl prinsese înrr-o coada IT??. ticl,pase Si dc harhfl V P*"* «cum crwcuta tk'ar * Vfe° 3

^i*>< Unc aurobronzanta rezolvase problema palorii.

, . r,ac*" cum arăta cu lentile de contact verzi şi «xhelari în stilul lui °cnul de artist vagabond, cu sandale Birkenstock şi blugi

P -Hi.junsese sa poarte cu o mărime în plus la blugi, dar asta o să

x ^\c re]'ede> ştia în mintea lui că o burtică – poate chiar o burtă mare, a s – .«r fi ajutat cu deghizarea. Dar îşi voia trupul înapoi.

cea p im ări lungi în căldura arzătoare, trăgând după el un aparat de fotografiat şi un Caiet de

egasu îl chema ca o sirenă, cu hotelurile ultra luxoase şi viaţa

intee noapte. Până şi Reno îi şoptea la ureche. Dar păstra distanţa, metgea prin canioane dogoritoare — o să topească el kilogramele în plus — şi se distra imaginându-şi-i pe agenţii federali îndurând calvarul ploii şi vremii mohorâte din nord.

Lăsase o dâră pe care şi un orb să fie în stare să o urmeze, înainte să împingă Fiatul forat în lac, să-l vadă cum se scufondă.

0 să-l găsească, până la urmă. Dar atunci o să fie prea târziu.

Noaptea, făcea cercetări. Avea nevoie de un loc pe care canioanele şi deşertul i-l puteau oferi. Erau mulţi pe lumea asta care trăiau izolaţi şi găseai o sumedenie de idioţi pregătiţi să-ţi explice ce şi cum în grupuri online. Nu avea nevoie decât de unul.

Nu se grăbi. Dacă intenţiona să petreacă vreo câteva săptămâni, poate chiar luni, în cabana unui ciudat, trebuia să se asigure că-l găsea pe cel potrivit. Cineva fără prieteni sau rude care să se intereseze de el. Cineva care să ia genul ăsta de viaţă izolată suficient de în serios cât să aibă provizii solide de hrană şi de apă la îndemână. Un acoperiş solid ileasupra capului.

Se alătură conversaţiilor cu numele de utilizator AiciŞiAcum, ceru sfaturi, se feri să intre în dispute. Sfaturile îl conduseră spre alte grupuri «aceste alte grupuri către indivizi mai din partea locului.

îl cercetă pe fiecare în parte, merse pe jos sau cu maşina ca să-i vadă „aiîndeaproape, când era posibil. Mânca burrito şi cartofi prăjiţi unsuroşi, ^¡nca chipsuri – de când cu drumurile, căpătase o dependenţă de ele kcare nu putea scăpa – şi se ducea de la un motel la altul.

Investi într-o dronă pe care o ridică deasupra canioanelor şi putu •tfeisă vadă de sus vreo câteva dintre locuinţele care îl interesau. Când numai cu două ce păreau a fi cele mai potrivite, află numele ᵗᵘPᵃnţilor şi-şi făcu lecţiile despre ei.

M« ’ V{*4*on*»m

Si K.«*ri c* nu rt»*!» crtnfiMUit fntt* fontul p,ᴍ ^ m *«». dut <»i muvuU «Are Artl» Ji pure» ar h *Unt* ?ₙ «ar* ,ₜ ^ K w>, j|, mitul-denm ᴍ vftduv* tle 5Î «le ani. cu braț,. |,,nij) v «re numele «le HtiUrAtof A st raft al. re l IM H l«ne î\n* »i «HTUIl ei James *e«rabilim» în mi|l<* «.l >ᴛı, j v. mbh* * Two Spnnjps Neva«to, cu doisprezece am în i irm.i s» n*. urm* cu patru ani, el murise de un cancer cc nu putuse ti ■ în.le, „ ™«At tune lane rămase acolo. Avea o capră pentm lapre. nisre ʳᵃᵗ* ᵛ»ncura porcii si avea o afumătoare.

C redea cu o pasiune fanatică în întoarcerea Domnului, er.» ...mₚ„ că întreg Guvernul este condus dc comuniști și că un război cu exrnter*^ eritc inevitabil.

Devora p«istările de pe QAnon mai repede decât apuca el ,,i „ tăie chipsunlc.

lanc și nu tocmai recent răposatul James erau antivaccinan. «i^ | vemamcntali, antigay, antioricc, cu excepția lui Dumnezeu si a im,

O nebună cu acte în regulă, după părerea lui Rozwell. fără p o singură soră care de mult timp nu mai voia să aibă dc a face « cu acces la internet.

Avusese un câine, dar îl îngropase lângă bărbatu-său cu un în ir. urmi

Rozweli presupunea că avea arme și că era mat mult decar i;\pm | trimită fără avertisment pe lumea cealaltă orice intrus. [Var descurce el cumva.

Pierduse un kilogram și jumătate – mai avea de dat j«» sapte n .«mt cum își recapătă încrederea în sine când trecu prin conturile ci la v ir ușor ca un cuțit prin unrul la soare.

Avea o camionetă, desigur, și din registrul pe care îl păstra în lator reieșea că mergea de două ori pe lună în oraș, he în Gahh>. *ie n Two Springs, ca să vândă ouă și lapte de capră și tot felul de ricvususe pe care Le făcea din mărgele ieftine și piele de porc vopsită

Scârbos.

Nu folosea Amazon, UPS sau FedEx și avea o poartă de fier >i ?

te șiruri de sârmă ghimpată, precum și suficiente avertizări dc Ac C E- INTERZ1S care să-i păzească drumul de pământ și cei cin«. 1 j«-n Jc pot

Dar avea o cabană, un șopron, o fântână și instalații »anuare n interior, un sistem de produs energie solară – Je care se îngrijise IOOU ei, înainte să se ducă la culcare sub pământ. Altfel R«.»zwell ar ti riscai se ducă la pușcașul marin.

își ridică drona. Privi. Așteptă.

într-o zi, o văzu intrând în șopron și de data asta ie»i a v camionetei.

în sfârșit!

cartel Urniări ~ ^ deasupra, ca un vultur – cărând bidoane de lapte și Ano; Je ᵒᵘᵃ din caₐ banâ în lăzile frigorifice din spatele camionetei. Avea *JT'* ᵒU o ,ada – probabil flecușteţele – și o puse și pe asta în mașină, de Și ceva ce » se pᵃᵣu a o flintă în spatele maₙM *ᵛ un

$f_{nc,}$ ^{pr,nsă} într-o parte, cabană s'$^{SC\ U?a\ ?opronu}$lui şi o încuie cu un lacăt, apoi se întoarse la slabă ca ' $^{*>USe\ actdo}$ lacăt. în blugii şi cizmele pline de praf, arăta O ^{U}j Ş^{ar}Pe – dar Gavin era convins că avea ceva forţă în ea.

$^{™}$ ^{cu} drona de-a lungul drumului de pământ, ridicând nori de p n juru ei. Dar se retrase înainte să ajungă la poartă.

entru că la ultima intrare din registru scria Gabbs, presupunea că se ducea acum spre est, la Two Springs. Se întoarse la camioneta lui şi scoase o hartă, prefăcându-se că o studiază în cazul în care Jane ar fi trecut totuşi pe acolo.

Fu nevoie de ceva timp să ajungă la poartă, să o descuie, să o deschidă, să iasă cu maşina, să coboare, să o închidă, să o încuie la loc.

Apoi o luă spre est, şi Rozwell ştiu atunci că norocul lui se schimbase. Aşteptă 10 minute lungi, ca să fie sigur că n-o să se întoarcă. Nu putea să taie pur şi simplu lacătul, şi-ar fi dat seama. Dar petrecuse mult timp de calitate în motelul lui cu lacăte şi şperacle şi manuale despre cum să le foloseşti.

Nu-i era uşor şi, până ce reuşi să-l desfacă pe primul, era deja lac de transpiraţie. Avu nevoie de aproape jumătate de oră să le vină de hac la toate trei, dar deschise poarta. Se duse înapoi la maşină, intră pe poartă, apoi încuie lacătele la loc în urma lui.

Se gândise la partea asta în orele în care stătuse de veghe sau pierduse pur şi simplu timpul în camera de motel. Trebuia să aibă grijă să ducă ¡naşina undeva unde să nu poată fi văzută. Ocoli casa şi abia dacă reuşi ă se strecoare printre aceasta şi coteţul în care capra stătea la umbră. Zgârie vopseaua, dar ce-i păsa?

Oduse în spate, unde Jane întinsese mai multe fire de sârmă ghimpată «unde creşteau o mulţime de tufe de salvie.

0 să-şi dea seama de poziţie cu ajutorul dronei. Jane n-o s-o vadă dacă ^{lea} spre şopron – vederea era blocată de casă şi de tufele de salvie. M venea la coteţul de găini, ar fi văzut-o. Dar, dacă se întâmpla asta, pe ea.

Acoperişul ieşea în afara casei în spate – peste încă o uşă încuiată cu 'Şi un scaun cu trei picioare pe care îl folosea când mulgea capra. $^{a\ fie}$care fereastră jaluzelele erau trase până jos, aşa că nu putea inimic înăuntru.

Scoase o sticla de ap» din camioneta ¡>1 se duse şi se aşeza p*. ,, **‘«umhrft.**

^ *-o auda venind cu hodoroagH n^{n} de muşina. Putea sa se reia» 0 **v r e m e** 1 r* ttldfbn, hau apa. Vtsfl În un apartament cu fier condiţi,,^ ^{rt} hţza. Nu, un apartament cu vedere spre marc. Cactuşii şi msipj Pereţii uscaţi ai canionului tl făceau «a tânjească după apa.

L-«sa C'ipriani, daca alegea New Yorkul.

Sau îşi putea imagina Pacificul. Ranch Inn, Big Sur.

Sau...

Si o auii venind. Hodronca-tronca, hodoronca-tronca. La naiKi ^{er}» şi timpul.

Se ridica şi-şi folosi mai întâi urechile, pentru că nu putea risca să-şi folosească ochii. Auzi maşina oprindu-se, şi, da, asta era! Scârtâitul Şopronului. Acum aşteptă să se oprească motorul, să se închidă uşa Şopronului.

Trebuia să o atace pe la spate, intenţiona să sară pe ea după ce descuia uşa cabanei. O să aibă mâinile ocupate. întotdeauna cumpăra fructe proaspete şi legume când mergea în oraş.

Auzi uşa trântindu-se şi ţăcănitul lacătului. îi auzi paşii apropiin- du-se de casă, asa că se trase într-o parte şi se lipi de perete. Apoi paşii se opriră. Riscă o privire.

Era cu spatele la el, ţinea în braţe lada în care erau nişte saci de pânză. Dintr-unul se vedea ieşind un morcov. Privea în jos.

Şi atunci văzu şi el. Urme de cauciucuri, urmele paşilor lui.

Aruncă numaidecât cutia şi se întinse după arma de la brâu. Şi Gavin o rupse la fugă.

Scosese arma şi începuse să o îndrepte spre el când se izbi cu capul în ea. Parcă ar fi lovit un sac de oase, îşi spuse el, privind cum arma zboară în aer.

Căzură greu, suficient de greu cât să-i audă capul lovindu-se cu un trosnet de marginea verandei înguste. Dar asta nu o încetini, şi femeia îl izbi cu cotul în stomac. Nu văzu cuţitul decât abia după ce-i tăie braţul. Dar durerea, mirosul propriului sânge îi declanşă furia. îi prinse mâna în care ţinea cuţitul, o răsuci. îi simţi încheietura frângându-se ca o crenguţă uscată.

Şi simţi fiori de plăcere când îi auzi ţipătul ascuţit în clipa în care o izbi cu pumnul în faţă.

-M-ai tăiat! Vocea lui era la fel de ascuţită ca ţipătul ei. O lovi iar şi iar. Javră! Târfă ordinară!

Ţipetele ei <e tranriormrtrfl într-«»n gâlgâit când tnceţn» ** <ʻIz^cascfl de muchia verandei.

Apoj gâlgâitul sc opri Tăcu. rămnsr nemişcată. Acum îl privea doar *ri tin\p ce ac ridica şl-şl acoperea cu mflna rana de pe braţ.

Sângele curgea, îi pleura prinfre degete, păta pământul. La fel ca al **• '• tăiase cam cincisprezece ccntlntetri, între umăr si cot.

"La dracu'! Din cama ta o să-mi rfimAnă o cicatrice. Gândul îl înfurie şi o lovi cu piciorul, apoi încă o dată, apoi sări pe ea. Să vedem cum îţi place, javră bătrână!

bria că nu putea simţi durerea pe care voia să i-o provoace, şria că murise înainte să o lovească cu piciorul, dar nu se putea opri. Decât abia când efortul şi căldura combinate îl făcură să ameţească.

Luă de jos cheile pe care le scăpase odată cu lada şi, lăsând-o unde era, urcă treptele verandei şi descuie uşa. Cu siguranţă avea produse medicale înăuntru – toţi pocniţii ăştia aveau.

Traversă camera principală, în care erau o canapea extensibilă şi un singur scaun, şi intră în bucătărie. De două ori mai mare decât zona de livtng, avea tejghele lungi – din lemn masiv, făcute probabil de soţul ei. Pereţii erau acoperiţi de rafturi deschise pe care erau conserve, borcane, sticle şi fructe şi legume uscate.

Un dulăpior vechi, lucrat poate manual, conţinea o trusă de prim ajutor, cutii cu pansament, sticle cu apă oxigenată, antiseptice, alcool, analgezice, bandaje – de toate.

îşi curăţă tăietura în chiuveta de la bucătărie. Ustura înfiorător şi sângele se scurgea într-un şuvoi roşu. Apoi, strângând din dinţi, turnă apă oxigenată şi simţi că a picat în focurile iadului. Obrajii i se acoperiră de lacrimi, dar nu se opri, închise rana cu pansamente tip fluture, o acoperi ai antiseptice şi o înveli într-un bandaj.

Bău apă rece direct de la robinet.

Găsi pastile analgezice puternice şi luă trei.

Apoi ieşi din casă şi se duse la ea. Nici de-al dracului n-o s-o îngroape, fernu putea s-o lase acolo. O să înceapă să pută şi nu voia să se uite la Sau să rişte să o vadă altcineva cu o dronă.

0 târî în spatele casei. Lăsase o dâră lată de sânge pe pământ, dar fcţin îi păsa. Când ajunse la sârma ghimpată, îi căută prin buzunare, ^gustător, dar necesar. Găsi un sul mic de bancnote, alte chei, un ^ vechi de buzunar şi un briceag. Scoase

cleştele din camioneta lui, ^ sârma şi o târî prin tufişuri până în mijlocul lor. Vulturii şi ciorile, '*Puse, o să se ocupe de restul.

camioneta înapoi, o dese*«# p« veranda. N-o mai ciodată nimic într-o camerfl. a?« efl avea tot ce-i frehuia. Lua ck$t„u' i*c îndrepta spre şopron, desfăcu lacătul.

O mică mină de aur. îşi spuse. Şi mai multe provizii, frum«* i

pc raftun, unelte, nutreţ pentru animale. Nu era loc pentru încă<, m *¿T* dar nici o problemă.

Se duse înapoi la casă, strâmbându-se la dâra de sânge. Ridică |,> lada cu legumele. De ce să le irosească?

Simţi durere în braţ şi, când se uită, văzu că sângele trecuse . bandaj. Aşa că îl schimbă înainte să taie lacătul uşii de la bucărăne

Se aşteptase să găsească un fel de spălătorie, dar rămase sur-r privind camera încuiată. Şi zâmbi mulţumit.

Poate că Jane trăise ca un pustnic într-o peşteră, dar avea mu|ﻩ tehnologie. Tehnologie de calitate, de care o să ştie să profite. Pe i w aparatura electronică, avea mai multe unelte solare. Aparate de p.,mir focul. Lanterne. încărcătoare. Purificatoare de apă. Un fel de nimicur i ,̣ solar, pliabil. Un generator solar de rezervă.

Invazii extraterestre, război civil, Apocalipsă, îşi spuse Gavm – AşteaptăLPelisus le avea pe toate. Inclusiv o semiautomată AR-15-sau altă drăcie dintr-asta folosită pentru trageri în masă – atârnată pe perete, lângă un tablou cu Iisus.

Se minuna ca un băieţel în magazinul de jucării. Şi zări seiful.

-Ia te uită ce surpriză!

Voia să facă un duş, voia să se schimbe, să-şi scoată lucrurile, *să* se instaleze. Dar uită numaidecât de toate astea şi începu să caute cifruL

Găsi o spălătorie – cu o maşină de spălat antică, fără uscător. O bate cu care trebuia să se mulţumească, dormitorul.

Alte poze cu Iisus, un steag vechi *Don't Tread On* Me prins pe perete.

în dulap, într-o cutie de metal închisă cu încă un lacăt, găsi hârtu. Scrisori vechi, copii după certificate de naştere, certificatul de căsătorie, actul de proprietate pentru pământul pe care era casa şi cifrul seifului.

Se întoarse şi, pentru că seiful fusese prins în podea, se aşeză pe scândurile de lemn şi formă cifrul.

înăuntru, găsi bani. Zâmbi pentru sine şi, aşezat pe podea, începu să-i numere.

-Treizeci şi şase de mii, trei sute şaizeci şi doi de dolari.

îşi dădu capul pe spate şi râse cu poftă.

-Jane, javră moartă, mulţumesc pentru bacşiş!

Făcu duşul, apoi se ocupă iar de rană. îşi puse haine curate. Prosoape ei erau aspre ca şmirghelul şi fu îndeajuns să se uite la cearşafuri ca să-şi dea seama că erau la fel.

de *ftlc# xm t*nrm Tim ^in** *** m*f *r«« 'V'* * "»p**
' «t« *mtti rnttre* dedfr Oabh* – o *» cumpere lenjerl* noua.
din
"V*'* «iiriwm Un «**«« bun Cu banii ei
[1] ^Wc4 hainele îh Imffl si. Ia naiba' (?Ssi iar hani. fVmr vrei» doua ^ h**ncn«*r »«ninse pe ici, pe colo. tW hanii gheata erau aur curat Plmdc# de În arăta muncă i se făcuse foame, luă o pruna mare si frumoasă din cele abia cumpărate de ea.

Capra behăia, găinile cotcodâceau. cei doi porci grohăiau. Ouăle proaspete îi plăceau, dar afurisit să fie dacă ar fi muls capra, chiar şi să fi Ştiut cum. Şi habar nu avea cum să taie un porc. Totuşi, dacă animalele astea idioate mureau de foame, tot el trebuia să se ocupe de leşuri.

Ca să evite acest lucru, cel puţin deocamdată, se duse înapoi în şopron ţa scoase mâncare pentru capră. Pompă chiar şi nişte apă pentru găleata ei. -Am ajuns şi fermier acum, aşa că ar fi cazul să-mi fac ceva de haleală. Găsi ouă, o mulţime, şi, într-o ladă frigorifică, came congelată de porc şi găini care n-aveau să mai facă ouă. Bucăţi de pâine cu data notată pe ele.

Afurisita îşi făcea singură pâinea!

Nu Ştia cum să pregătească carnea, dar pentru asta avea Google. Momentan, o să se mulţumească cu ouă.

După ce inspectă proviziile, constată că avea multe conserve şi două sacle de whisky bun. îşi făcu o omletă – puţin cam arsă, dar umplu ghiozdanul. Termină cu ce-i mai rămăsese în punga de chipsuri şi două jegete de whisky bun.

în timp ce mânca, îşi făcu o listă pe telefon cu ce avea nevoie să cumpere din Two Springs. Cearşafuri, prosoape, săpun, nişte vin bun, brânză, biscuiţi săraţi, alte chipsuri. Poate şi un sos la ele.

După cină, se aşeză pe verandă şi-şi dădu seama că, în ciuda senzaţiei de arsură din mână, se simţea relaxat pentru prima oară în câteva săp- sfcnâni. Multe săptămâni. în parte pentru că omorâse. Simţise un fior jfot, chiar dacă o omorâse prea dur, prea repede. La fel ca omleta, îşi ninsese scopul.

Si restul? De la faptul că avea un loc, că avea timp. N-o să-l găsească Codată. De ce ar căuta aici? El era soare; ei erau ploaie.

Agenţii încă o să se mai învârtă în jurul cozii când o să fie el în sfârşit *tgătit să se ocupe de Morgan cea cu picioare lungi.

Osă vină şi vremea aia.

Dar acum? Se gândi să-şi mai toarne un whisky şi să se joace cu jucă- ^ pe care i le lăsase Jane cea moartă. La urma urmei, acum era acasă.

27

Pcntm cS Milos avea întâlnirea/cina cu familia, Morgan dormi până târziu duminică dimineaţa, apoi petrecu o vreme în grădină cu bunica ei

O amuză să constate că amândouă purtau pălării de paie cu boruri pleoştite, ochelari de soare, pantaloni scurţi cu buzunare mari şi tricouri vechi.

-Arătăm ca doi fermieri hipioţi, bunico.

-Pentru mine este un look natural. Tu doar mă copiezi.

Morgan mai aruncă nişte buruieni în cuva de culoare mov aprins.

-Mama arată întotdeauna ca un model pentru o revistă care s-ar putea numi *Grădinărit cu stil.* Partea asta nu s-a lipit deloc de mine. Nu ştiam că lucrează azi.

-Darlie s-a trezit deranjată la stomac – ceea ce eu cred că este doar un eufemism pentru mahmureală. E fată bună, o angajată bună pe timp de vară şi merită să se mai şi distreze, din când în când.

-Tu şi mama sunteţi nişte şefe bune.

Privi în jur, ştergându-şi fruntea de sudoarea produsă de căldura lunii august.

—Ştii ceva? Acum n-o să mai pot ii mulţumită cu o grădină micuţă. Am ajuns total răsfăţată jucându-mă ba aici, ba acasă la Miles. Ntna a început totul şi chiar ne făcuserăm curtea micuţă foarte drăguţă. Dar acum o să vreau pietre şi pavilioane şi tot felul de chestii sofisticate.

-De pildă, fântâni Zen.

-Categoric! Iernile sunt lungi în Vermont, aşa că vreau absolut toace florile pe care pot să le obţin de primăvara până toamna.

-Aşadar, o să rămâi aici!

Surprinsă, Morgan se uită la ea.

-Unde să mă duc?

-Oriunde vrei, copila mea. Eu pot spera să rămâi, dar asta e pentru mine şi mama ta. Nu prea ai avut de ales când ai venit aici, dar te-ai descurcat cum ai putut mai bine. Acum ai avut aproximativ jumătate de an să vezi cum e, aşa că poţi să alegi dacă rămâi sau nu.

-Aşa e. Aplecată, Morgan smulse câteva fire răzleţe. Nu ştiam ce o 6ă fac când am ajuns aici. Voi mi-aţi făcut loc, tu şi mama, şi nu ştiam ce să fac cu asta. Apoi am primit slujba de la complex. Nu e ce am planificat în toţi aceşti ani. Nu e un loc numai al meu, dar e locul meu- Dădu din umeri şi ridică privirea. Am trăit atâtea clipe minunate – cu tine, cu mama, la muncă, singură în casa asta nemaipomenită. Am văzut «WW uniţi ıu ,1

nuimrt Impmmfl, ca dou« *prietene* Şi mi nai dar «*ama cA «* m „m demwt de »oare «*tcn penrn. cil aveam ceva de demomrrar.

■51? Al demonstrat?

, ~ IV Ce s-a întâmplat cu Oavin Ro*WeH a avut legătura numai cu ef ?< Bh*°lut deloc cu mine. Am muncit din greu, mi-am făcut o viată pentru că ain vrui s3-mi fac, pentru că am putut. Dar îmi lipsea asta. bunico, momentul Bata de acum. pentm că eram atât de hotărâtă să fac totul singură, pentru mine. îmi lipsea să te cunosc cu adevărat pe tine, să o cunosc cu adevărat pe mama – iar asta înseamnă că nu mă cunoşteam cu Ţevărat pe mJne însămi, nu-i aşa?

Zâmbind, Olivia întinse mâna, îi prinse bărbia lui Morgan între degete şi o scutură uşor.

-Gipul ăsta pe umeri îl al de la mine.

-Mama e blândă, nu-i aşa? Mai blândă decât noi două?

-Aşa a fost mereu. Paharul e mereu pe jumătate plin pentru Audrey şi, mai mult, aşteaptă să se umple şi cealaltă jumătate. Asta nu înseamnă ^ nu are coloană vertebrală.

-Nu i-am văzut-o niciodată, până n-am venit aici.

_Ea m-a susţinut când a murit bunicul tău.

Olivia privi spre magazie pentru că putea să-l vadă acolo — şi avea să poată întotdeauna.

-A fost stanca mea când lumea s-a prăbuşit în jurul meu. S-a ocupat singură de magazin săptămâni întregi. Eu voiam să vând afacerea.

-Nu ştiam asta.

-Nu puteam să văd mai departe de 10 minute, cu atât mai puţin ziua de mâine. Iubirea vieţii mele se stinsese într-o clipă, şi cum era cu putinţă? Dar Audrey nu m-a lăsat să renunţ, m-a sprijinit până am reuşit să stau din nou pe picioare. Tie ţi-a dat drumul, spuse blând Olivia, pentru că aveai nevoie să-ţi iei zborul. Iar pentru asta a fost nevoie de iubire şi de putere. Apoi Olivia oftă. A dat-o peste cap. Hai s-o spunem şi să mergem mai departe. Colonelul a dat-o rău de tot peste cap. Dar s-a regăsit. Ufel şi tu. La urma urmei, suntem fetele Nash.

-Suntem, aşa că o să-ţi spun, ca de la femeie la femeie, ca de la Nash la Nash – m-am gândit să plec, din cauza lui Rozwell. Pentru că, dacănu-l prind şi dacă vine iar după mine, o să vină aici. Tu şi mama sunteţi aici. înainte ca Olivia să poată vorbi, Morgan ridică o mână. S ştiu ce o să spui. Fetele Nash îi pot face faţă.

-Exact aşa.

îşi sublinie ideea împungând-o cu arătătorul în burtă.

-Şi cred asta, spuse Morgan. Vreau să rămân aici, din atât de multe ®otive, dar n-aş putea, dacă n-aş crede asta.

~ Bun!

Ollvta м* îndrepta si î»i întinse spatele.

Acum o sfi fiu NIgficlosaA şi o să te întreb dacâ unul din mor, Pentru care ai ales sa ram/ii este Miles Jameson.

'»i siguranţă c unul dintre motive. O iau uşor, zi cu zi – mai «W, "eckcnd cti weekend – dar e un motiv.

-H suficient pentru tine? Weekend cu weelcend?

-Nu ma aşteptam să am aţa ceva. Şi asta tot din vina mea. Morgan, învArtindu-se prin grădina. Nu mi-am făcut niciodars pentru întâlniri, cu atât mai puţin pentru o relaţie. Eram arâr 1«. centrată pe obiectivele mele.

-Nu-i nimic râu în asta.

-Nu, dar dacă nu te poţi adapta? De când sunt aici, am i trebuie să fac totul singură. Pot să am o carieră satisfăcătr>are ^ adevărată în acelaşi timp. Pot să muncesc, dar să am şi timp şi „r^, pentru familie, pentru a fi cineva care mă face fericită.

—Ţi-ai găsit echilibrul. Pentru tine viaţa nu este, cum e – mai bir zis era – pentru mama ta, o poveste. Nu cauţi pe cineva care să r« *A* sus. Dar asta nu înseamnă că nu iubeşti, şi încă din toată mima.

-Nu am avut intenţia să mă îndrăgostesc de el.

Oftând la rândul ei, Morgan îşi dădu pălăria pe spate.

-Rău. Să fiu atât de atrasă de el, să-mi placă atât de mult compan» lui. Am fost cu un băiat în facultate...

-Sper!

Râzând, Morgan îşi dădu ochii peste cap.

-Bunico! Vreau să spun că aşa a fost: eram atrasă de el, îmi plăcea compania. Au mai fost încă doi care au ajuns pe listă. După care n-am mai avut timp, n-am mai avut loc. Apoi a venit Miles.

-Şi de data asta e altfel.

-Da, pentru mine. Pentru mine, repetă ea. Atracţia.' Asta a fosc_ Bum! De la bun început. Vreau să zic, uită-te numai la el. N-a durat mult să-l plac. Deşi susţine că nu-i plac prea mult oamenii, se pneepe tare bine să aibă grijă de ei. Iar compania lui? Pur şi simplu uau!

De data asta Olivia fu cea care râse.

-Iubirea s-a furişat pur şi simplu, pe nesimţite. De la un mic moment la altul.

-Asta e cea mai frumoasă.

-Este?

—Când l-am cunoscut pe bunicul tău, nu voiam decât să-mi tac de cap cu el, îşi aminti Olivia. Apoi râse, când Morgan scoase un pufăit înfundat. Dar m-a luat pe nesimţite. Iubirea mi s-a furişat în mimă.

V**1* tWH ***** fi f ***» fin un* rt»t«MfHÎ»» t ><*1» Aprrf.

** ■*'• ff -»tu -» ***** J f*-r* N#«h. turn*«» « *> «rt *# iufH***r.1 ***» «■*»♦*» *****

'' nt*A <!»***» twfrfe lf** ** n* rW»i*rt« fcfş «* ' «ţ*»itv ,F*fi lf» orfvfmfv *tn* *m f**iWMr>ir ifc^rwî *J* V Mt «-♦. *fari*m',„* Avw» *'fJ[***r'* ***** *1 fr*M *i m u »ra* f*- nîMmîtfr În el 5* m <*«*» l·*»»r«#rs*r c*

* viT ^ ** ******11*vtrt,t

t _ _ ' f*r** «'**»* o mmmv* ' *p l *'ntrrhi* M**r»t»« S* *t pe r m«*v^ r s»n> <fl r* «rv-n^n pmmi l im- r$n »4 »* nu tncrt«» nfeHKfctfff'

m4îi>-tn4 |4#c planurile Probabil ci «le 1« Ktninil im m<>*renir ne*•>*» de a f»cc memi planuri lar »*ra nu era în plan În piua. ni şi ^ f^cu» un fel tle înţelegere înainte «8 începem A<w ci. d». «mf mulţumită cu câtr un wnekerkl E de ajuna N-n *8-mi xfroheaac# inimn «ecrud, nu o rece. Oiee o *11 *c întâmple. o «S mi deacufc, penrm ci tm a*ut mumcnre minunate. Iar aici c acum casa mea. Si Apri* e Incul meti — O «a-ti apun ceva, Jupi care o să tăiem câţiva lujeri de hortensii. Pe care O să-i înşiräm prin toată casa şi o să ne aşezăm apoi la un pahar înalt dc li monadă.

-Bine, spune-mi.

-Când iubeşti pe cineva, când iubeşti din tot sufletul, şi eşti pregătită pentru el – te duci după el. Dacă nu te iubeşte la rândul lui, dacă nu w iubeşte din tot sufletul şi dacă nu e pregătit pentru tine – el pierde. i\agostea are nevoie de curaj, Morgan. Trebuie să-i faci faţă.

- Pare foarte adevărat.

- Pentru că este. E purul adevăr.

- Abia am început să mă obişnuiesc cu ideea că sunt îndrăgostită de ei Cred că mai am de lucru până o să fiu pregătită.

-Când o să fii, o să ştii ce să faci. Nu eşti laşă. Hai să tăiem nişte flori! Aranjară hortensiile albastre şi magice prin toată casa. Dar, în loc *x* umonadă, Morgan scoase ingredientele şi uneltele de bar.

-Am nevoie de ajutor.

-Prepari o băutură? N-am nimic împotrivă să bem ceva duminică I aairae de ora 15.00, dar tu eşti experta în amestecat.

I -Nu ia amestecat am nevoie de ajutor, ci la gustat. Apoi la apreciat KÂ U ales care dintre cele trei băuturi devine specialitatea de toamnă. I mrebuă sorbituri, pentru că o să folosesc mai multe lichioruri. Şi, dacă ■ «¡«teci lichiorurile, ai mari şanse să te trezeşti cu stomacul deranjat, |*fclca Darlie.

K -Şciu, am trecut prin asta.

I Vedeam că o să am două variante, apoi nvam mai gândit la ceva, ■*<* o «â ai de ales dintre trei.

K -U-ai rugat pe Nell sau pe Drea să le încerce?

- TVw* UmwA »* «ttmp*** r nm,t tKU*T*t³– I»» H»». îrv fe|t,|

D* *A mă vKK- I» Nell dim t cu vnrlunt« câ$tlffAtn«rr

E«tx*ndu-ş< mâinile. Oliviu »c «şeifl pe un scaun înnlr. .. dv Kk âtftrtr.

***”Să \Tvlen\!**

~ Bun. Phms începe cu un Riesling sec, apoi brandy de prrr sunt tem# de to#„nft 1« »P* Ertu-de-vle de pere.

-Ap# vieţii? Mai »tiu mftcar atftta franceză.

-E brandy vie pere. Scoate frumos în evidenţă Ricslingul.

„Si cui nu-i place asta? încântată, Olivia îşi sprijini hârhw în p„im. şi o privi lucrând. Deja arată lnimos.

-O să lie şi mai frumos. Puţin curaçao de portocale, sirop de mifff pentru dulceaţă şi cinci – ba nu, patru, ba nu, şase – bobite amanl" Din lemn dulce.

-Sună la fel de bine pe cât arată.

- Dacă alegem asta, o să servesc băutura în paharul înalt Je şampanie în stilul Cary Grant, cu o felie subţire de pară pentru decor.

Când termină, Morgan ridică paharul.

-O sorbitură. Analizează, aşteaptă. Apoi încă una, ca să te decizi. Oh, hei, uite-o pe mama. Ai venit la fix! Am doi arbitri.

-Nu te aşteptam decât abia la patru, comentă Olivia.

-Darlie şi-a revenit şi şi-a cerut scuze. Ce bem şi de ce?

-Suntem arbitrii oficiali pentru specialitatea de toamnă a lui Morgan. Olivia sorbi, aşteptă, aşa cum i se spusese. E foarte, foarte bun. Sorbi din nou. Excelent. Şi eu nu mă dau în vânt după pere.

-Eu da şi mi-ar prinde bine ceva de băut. A fost mare aglomeraţie în dimineaţa asta, mamă. Un grup de excursionişti de-o zi – douăzeci şi trei!

-Două sorbituri! îi spuse Morgan maică-sii. Pentru că urmează încă două.

-Oh, ce bun e! Dulce, dar şi înţepător. Chiar nu am voie decât două sorbituri? A fost o dimineaţă grea. Două surori din grup au început să se certe – cât pe-aci să se ia la bătaie – care din ele să cumpere Grdiiim *secretă* a lui Lacy Gardini pentru mama lor.

-Tabloul ăla e la opt sute şaptezeci şi cinci de dolari.

Olivia pompă pumnul în aer.

-Uuu!

-Le-am convins să-l cumpere împreună, dar a fost nevoie de muncă de lămurire şi de toată diplomaţia de care sunt eu în stare.

-După ce fac şi celelalte două cocktailuri, le gustaţi şi alegeţi, v pregătesc fiecăreia băutura preferată.

-Ce faci acum? O să mă aşez.

iimNTiTAnt i »¿1

A*t* c pr IvizA tîc vIKIvA. A»ne*let purii, «inip »• »»* P«h»f de 4du«MM,rtcit, Acuin V'xkK, niftr f munți Wnft un arm^inc

nof ^'^dknne și hnmdv. Nne Miiumi ,*n*,, «a «imtlti în*«» dc vtmihr, *'H r»î *'t,r •«'rtMirl «rx>mmicc AjwHfue liximnrl Om«», M'"**

«mp cv tumn ți onu». cu iivi wmtlunl mit i .lin puri», mufe« «r|îfr »„Hm.

j»tn notutni <<c pricepe. I Vju v/ld fruntcle *hlmhăndw-țl cultmreH ?i mic!

»nlrvy ti luA pnhimi! din mAnrt

m i^n ^ timpul să (mcciu iotul. liste ininumit, Morgnn. Nu ttiu tAre-m, pl„ce mai mult.

. , ,1C lvmlrt încfi. Mni nvcin unul de încercat. IV data asta amestec

„ ^ miere ți suc de lămâie* verde cu sirop gros.

„L»cja sună bine, spuse Oliviu.

-Cu Bourbon sună ți mai bine.

Turnă totul fn shaker, adăugă gheață, puse capacul, agită.

-Toate trei par foarte complicate.

Morgan fi zâmbi mamei ci.

-De-asta sunt speciale. Turnă băutura într-un pahar jos, cu gură largă. Mai turnăm niște bere de ghimbir, ca să fie efervescent, decorăm cu o felie de pară.

-Gustă tu prima de data asta, Audrey.

-Nu beau Bourbon de obicei, dar o să gust. Luă o sorbitură, închise ochii și spuse: Mmm. Parcă și văd decorațiunile de Halloween.

-E rândul meu. Comentariul Oliviei fu: Măi, măi, măi.

-Bun. Gândiți-vă acum la toate trei și, dacă mai aveți nevoie, mai luați o gură. Vreau să țineți mâinile sub blatul de bucătărie, apoi să ndicați un deget, două sau trei. Nu există răspuns greșit. Evident, unul o să iasă din joc.

Amuzată, Morgan le privi sorbind încă o dată din fiecare candidat. -Mâinile jos, degetele pregătite. Și... arătați! Numărul trei? Amân- iiuă? Serios?

-A fost greu de ales, mărturisi Audrey. Dar ultima gură m-a convins.

Toate amintesc de toamnă, dar ultimul parcă mi-a cântat.

-Și mie parcă tot al treilea mi-a plăcut mai mult, așadar, e unanimitate. Ei bine, a fost simplu.

-Din punctul nostru de vedere cel puțin. Și, fiind cea mai bătrână hâtre voi, îmi revendic câștigătorul.

I -îți fac unul și ție, mamă.

I -Nu, nu. Și celelalte două sunt grozave. Trebuie doar să mă hotă- pe care îl vreau. O să-l iau pe cel din mijloc. Așa sunt eu, mereu

mijloc Şl **nu** po» ** ^ cft *'*"1n huc*tarie bem' un cr*k'*l ţ, «*i? 1W patruzeci $1 cinci chipfl-amlflM? Voiam *« **fac** pâine S» avem de pregătit cina.

- Hai Nl bem mai bine cocktafluri şi *ft comandăm pizza

Audrey râ<*e sl .te uită la Morgan.

- Asta win«... absolut minunat. Ce spui, mamă?

-Spun: bal noroc!

în timp ce fetele Nash beau cocktailuri în curtea interioară , sci lor, membrii familiei Jameson stăteau în jurul mesei din snfr.wr- la întâlnirea lor lunară.

Nell îşi studie tableta.

-Bun, ultimul lucru pe agenda mea este cocktailul special de ia Apr*, varianta lui fără alcool şi cafeaua pentru toamnă, pe care le vom imn , imediat după Ziua Muncii. Morgan nu s-a hotărât încă în legătură cocktailul, dar mă asigură că o să mi-l prezinte spre aprobare la "netul săptămânii viitoare. Pentru cafea a inventat o chestie căreia Cafea Incom-para-bilă. V-aţi prins?

-Ha-ha, f&cu Liam.

-E o combinaţie de cafea, pară coaptă, scorţişoară şi aşa mai iepar- Am spus că e complicat, aşa că mi-a f&cut una. M-a convins. Mă gândeam să scoatem para în evidenţă cu litere oblice şi îngroşate. Putem s-o promovăm la patru dolari.

—E o idee isteaţă, comentă Drea. Dar ştim că Morgan e o fată isteacâ. Avem nunta Stevenson în octombrie şi mireasa a hotărât să folosească pere în decor. O s-o rog pe Morgan să creeze un cocktail de pere >peccii. altul decât ce o să servească la Après, şi o să încerc s-o conving pe nmreas* să-l folosească. Ţie ţi-a spus ce idei are, Miles?

-Nu.

Şi nici despre cafea nu-i spusese nimic şi era sigur că el, unul, n-ar a fost atât de uşor de convins. Dar nu avea nici o îndoială că o să M: \ ¡moi.

Vorbeau şi despre muncă, nu foarte mult, îşi zise, în timp ce maia» lui îşi prezenta raportul despre evenimente. Dar, una peste alta. timpui lor împreună era... comprimat.

Aşa şi-l aranjaseră. Deocamdată.

îşi alungă gândul din minte, se concentră asupra discuţiilor Jui mr> îşi aminti că era o şedinţă de lucru şi nu momentul să se çànJeascfc la Morgan.

Dar oare nu era şi ea acolo, în florile pe care le pusese pe masă sii bătă dimineaţa?

iripwnun ■ *>■

til*. * tWcw de •»* mate#-*« *h* l **m. rarr tl»*f »1*3 iHw *rfivirV

w ^ «oatnnil. iVumetU în rom»t*. *er>rr*"'* de fo*o*r*fcr. rramNrtMin*.
nrtim. copii, pachete de tnamnil f> ¡»coln trecură *U* de ** .-'mmnS/ I"
lucrîlrîle de întreţinere neceaare. la menirile de /*ntA ţi l, inventam! »cronict l<X
cc •*V5..ñ *f*ceri* ac terminä. mâncarea trecu pe prunul
fr*P^.r* de porc i» «avi, gătit* Icnr. *mst* cum i *e cenr*e mare ** de cap, dupfl părerea lui. dar ¡1 scuti de a mai pregăti si altceva r*n«Tu masa de familie.
s« iar îţi aminti de Morgan, care îi spusese ca prognoza meteo ammta ^"^'»miaz* ;i o seara perfecte. Aşa că ar trebui să folosească din nou farfuriile colorate. Şi, la naiba, pregătise rotul într-un colt. împăturise ele gant un set de şervetele şi mai făcuse încă o carafă de Sangna senzaţională. -Totul arată atât de frumos!

După ce examină masa cu ochii mijiţi, maică-sa îi adresă o privire. - Simt o notă feminină.

-Se pare că Moţgan are o pasiune pentru şervete. Şi pentru Sangna. -Eu vreau s-o încerc, spuse bunicul lui, tumându-şi un pahar. Vrei ţi tu unul, Lydia?

-Bine. Nu cred că am mai băut Sangria de când am mers în Spania. Când a fost asta? Acum zece ani?

-Cam aşa. Nu ştiu ce să spun despre pere coapte în cafea, dar chestia asta e al naibii de bună. Are gust de vară – şi vara n-o să mai rămână multcu noi. Hei, ia te uită! Rory l-a învăţat pe Howl să aducă mingea.

Morgan îl învăţase, îşi spuse Miles. Şi afurisitul ăla de câine încă refuza să i-o aducă persoanei care îi asigura mâncarea şi acoperişul de deasupra capului.

Morgan era acolo, în afurisitul de câine, în şervete, în florile de pe masă. Femeia asta era peste tot!

Mâncară friptura de porc, salata de varză pregătită de taică-sâu, salata de cartofi adusă de bunica lui, nişte porumb dulce pe care bunicu-său îl anincă pe grătar.

După masă, fiind scutit de la strâns pentru că pregătise felul principal, i» trase deoparte bunica.

-Ai o clipă?

-Sper să am chiar mai multe. Hai să facem o plimbare. Curtea arată Itosebit de frumos vara asta. Eşti cel mai bun grădinar dintre nepoţii mei. -Se pare că ceva din pregătirea obligatorie s-a lipit de mine.

- Aşa se pare.

îi luă braţul în timp ce mergeau unul lângă celălalt.

„Am luat prânzul cu Oliviu Nash «ftpraniAnfi rrcctif.1 îm, ,p,M

?« Morgan n înfrumuseţat gradina lor. A miau«*! o fântân* /„r rosc°i- Ai ajutat-o ţi tuf

„Am hwt doar Ibrţa bnitfl. Iubesc locul Sat», hunico. Nu < r<*,| A . Î ^Pun suficient de des.

„Vad ţi singura şi e îndeajuns. Vrei inelul.

Milos se opri şi rama.se privind-o lung.

- IV' unde-ai ştiut?

„Dragul meu băiat, te cunosc. Toţi te cunoaştem.

Ştaplecă puţin spre el.

„Ti-am promis că-ţi dau inelul atunci când **o** s-o **găseşti pe** cea ,r.. **să vrei** să îl **poarte. Dar** e posibil ca **Morgan să vrea să aibă inelul** ei

-Nu, spuse Miles, clătinând din cap. O să conteze pentru ea că e k la tine, că e din familie. O să conteze. Dar nu vreau să-l iau decâr dacă eşti sigură.

Lydia privi setul de nuntă pe care îl purtase mai bine de cincizeci Je ani. Scoase de pe deget inelul cu diamantul pătrat, de deasupra verighetei.

-Contează să fii tu sigur – şi-mi dau seama că eşti. Eu port legământul şi viaţa care vine odată cu acest inel. îţi dau promisiunea acestui legământ. Vrei să le spui şi celorlalţi?

-Mă gândeam să aştept răspunsul ei.

-Eşti un băiat deştept, dar uneori poţi fi tare greu de cap. Familia ta ştie deja. Nu pot să-ţi spun cum o să-ţi răspundă ea pentru că nu ştiu ce e în inima ei, nu în totalitate. Dar pot să-ţi spun că e o femeie foarte norocoasă.

Lydia îi puse inelul în mână şi-i închise palma.

-S-ar putea să nu fie ce-şi doreşte, zise Miles. Nu inelul – toace astea.

-Va trebui să afli, nu? Viaţa este o serie de salturi. Acum hai să le spunem şi celorlalţi ceea ce ştiu deja.

Nu trebui să spună nimic, nu când privirea maică-sii se îndreptă direct spre mâna stângă a bunicii lui de îndată ce intrară. Apoi îi văzu ochii umplându-i-se de lacrimi.

-Oh, nu face asta!

-Am dreptul să o fac. Oh, Rory! Băieţelul nostru se căsătoreşte!

-Nu ştiu încă. Aşteptaţi.

-Bine că nu m-am dat la ea.

Cuvintele lui frate-său îl făcură să treacă numaidecât de la panică la zeflemea:

-Sigur, de parcă ţi-ar fi mers!

-Nu vom şti niciodată. Felicitări, frate! E a-ntâia!

Mick îi luă mâna stângă a Lydiei şi o duse la buze.

V

iVrtiK» m«* drniffl Fcll* U**1 ıA..,,Ⅳ * o*

V» *nyt.* nu v* ngltntl! |>m« «pune nu, r..fnl rftmAr* f'·'' bimb<o M*i taci! ii*c Ncll «i veni I ImbrftttţeTe În primul rând. r» o *Pjmă nu. în ni doilea rămi, c*-o *%f*| fiu o m . . I r t m aiar*' Nu * I"'»*' e*« tnai bun manager «le hat pe care I am avut vrrodaffl. «Iar acum e«fe si pnercna mea.

Apoi raral lor fi lufl |>c a mân Joi În bratc şi l *.pn la urei he -Să nu îngenunchez!. Nu o Milul el.

-Nu intenţionam. Anculţaţi, am vorbit »cri«». Luaţi-«. vâ rog, mat 'et. rebuic .sil o cer mai întâi şi, pAnil atunci, nimeni sil nu »pun.î nimic Soneria dc la uşă îl salvă.

-Deschid eu.

Ar li trebuit să aştepte, îşi spuse. Să o întreite mai întâi, apoi *â-i ceară inelul bunicii. Acum îşi pusese întreaga familie pe jar.

Apoi deschise uşa şi, când îl văzu pe Jake, totul trecu în planul secund. -Scuze de întrerupere. Am sunat pentru că ştiu că te întâlneşti cu familia azi.

-Am terminat şedinţa.

Ştia. Firește că ştia.

-Rozwell. A mai murit cineva.

-Nimeni de care să ştim. Dar mă duc să-i dau lui Morgan ultimele veşti – i-am rugat pe agenţii FBI să mă lase pe mine. Am vrut să te pun mai întâi la curent.

-Dacă tot ai venit, poţi să le spui tuturor. Vrei o bere?

-Consider că sunt în timpul serviciului.

Zumzetul conversaţiei încetă în clipa în care Miles apăru însoţit de Jake.

-Ai aflat ceva, spuse repede Nell.

-Nu mare lucru. Mă duceam la Morgan şi m-am oprit întâi aici.

-Să mergem să stăm *jos,* spuse Rory, arătând spre sufragerie.

După ce toţi se aşezară, Jake puse mâinile pe masă.

-Dau urmărit pe Rozwell spre nord, până în statul Washington. Părea că s-ar putea să încerce să treacă în Canada. FBI-ul bănuia că o să vrea să o ia spre est după ce trecea graniţa, apoi o să traverseze iar la sud, în Vermont.

-Ai spus *bănuia.* La trecut?

-Da. Jake se întoarse spre Mick. Beck şi Morrison, agenţii FBI care se ocupă de multă vreme de caz şi cei care, după mine, ar trebui să-l cunoască tel mai bine, bănuiesc că încearcă să-i ducă pe o pistă falsă. Lasă urme »uit prea evidente, cu intenţia să facă apoi cale întoarsă şi să o ia spre ^•Trebuie să vă spun că pe mine m-au convins. Făcu o pauză, apoi

m ^ n wtţţ (Vitalii, forţei* «i »ifrifiratiip ,

* "'rt* h*g ţn ţţ(w)j J4 tln ţuth nfaeroHte puncreî* d* rrer-ir.*

rC. m-v AT spre ţ,HP întreb Mile* Fi-ne tm rrnrmnr

n * ta elffncntul lui. St* thmnteliirt modeste, cnndtire r >H,. ,

Tn„< »H i« din ^îtwrtlirw»<leSwtl- tmi pure râu, «pus* el imediat m„> |. IS.»nă reali«», tl contrarise Lydia. Morgan face parte Im ...

Şi nu numai, adăugii ea. uirăndiisr . .

dr ?1 ^ am încercai «ă-i înţelegem -trilul -\re ,

c^tiea pe care o simte când omoară. Rareori violenţii pont.

'CKxJata Momentul în cate ucide îi oferii satisfacţia, senzaţia le ,~.

-Exact aş» cate. Agenţii presupun că Rozwell ştie că sunt ipr, 'j pi^a aproape de el ca să rişte să ucidă. Prea aproape ca să mre dorește cu adevărat.

- Pe Morgan, murmură Drea.

m

-Pe Morgan. Dar, dacă poate să-i trimită pe altă pistă » isr i parte din distracţia lui poate să se regrupeze. lar ei sunt de părere . să se îndrepte spre sud, fix în direcţia opusă. Lui Rozwcll îi pl.ice 'oafp|*

Şi. de când aleargă pe urmele lui, plouă întruna. Aşa că o să I .mtc r, Nevada, Arizona, California. Au calculat că o să devină prea încretănr dacă o să creadă că i-a păcălit. Dar, mai important pentru noi ei i<- m, Beck şi Morrison nu cred că se îndreaptă încoace. încă.

-O să-i alertăm pe băieţii noştri de la pază.

— Da. Şi, crede-mă, Miles, poliţia din Westridge este deja în liertl

-E de acoperit o suprafaţă mare, le atrase Liam atenţia. Nevada, Arizona, California. Putem adăuga New Mexico, Utah.

-Aşa este, şi aş vrea să vă pot spune ceva mai clar. Dar, dacă agent" au dreptate, sau chiar dacă se înşală şi Rozwell încearcă -.ă treacă în Canada, important este că nu e aici.

-O să-şi schimbe iar înfăţişarea, spuse Nell.

-Probabil că şi-a schimbat-o deja. Dar s-a îngrăşat. Cam zece kilograme şi l-au prins pe camere, la un magazin. Mi-au trimis imaginile *a,* credeţi-mă, se vede că începe să obosească. Şi asta e altă chestie, magazinul. Nu avea nevoie să intre, a cumpărat doar nişte prostii Je ronţăit. Apoi, când i-au luat urma la motel, au văzut că avea acolo automate pentru aşa ceva. Cu siguranţă ştia că sunt camere, dar tot a intrat în magazin, nu a încercat nici măcar să se ascundă.

-Voia să fie văzut, concluzionă Miles.

-Ei aşa zic, şi aşa zic şi eu.

-Apreciem că ai venit să ne spui toate astea, Jake. Te duci acum să discuţi cu Morgan şi cu familia ei?

-Da, domnule, îi răspunse Jake lui Mick.

** *•* puMnd o mânA pe braţul lui Mile*. ÎXi-te. Ar trebui

-Q ° ° TmninAm noi «ici, ti dAm dc mâncare lui Howl.

^uc Mulţumesc. Vin ctl tine- -O ,* „*'* 11 mine mai târciu, Jake? tl întreba Nell.

MiC-

- E ceva 80 nim,c- decât abia dupfl ce intrară în maşină.

-NC,ᶜCpu1ˈ

0 să ucidă cu n i CCea CC am Pntut citi P^tre rânduri. Agenţii cred că că a scăpat de I °Ca2,e care ° să ' se ivească, dup3 ce o să fie convins

Când nim i are Un avans-

Maşinile lor' °U ^P110B6 ȷ-ɔ uş°> Miles simţi cum îl trec fiorii, pundea la uşă ' tOate trea-' erau P^ aleea din faţă, dar nimeni nu răs- 1 lai să mergem în în grădină şi nu au auzit^oneria86H3 Me' E ° ^ P°atC St3U

-Trebuia săprimească odertă pe telefon.

Cj !ncă in «P^l^ casei când auzi râsetele. Chicoteli femi nine. ovanu care i se aşezase în stomac căzu atât de repede, încât fu cât pe-aci să se împiedice.

Şi iată le pe toate trei, cu o pizza într-o cutie pe masă, cu pahare de cocktail în mană. Dacă nu se înşela, toate trei erau uşor ameţite. - Doamnelor, începu Jake.

Audrey scoase un ţipăt scurt, care generă şi mai mult râs.

—Vai de mine! Cred că mi-ai luat zece ani din viaţă!

-Am sunat la uşă. Presupun că nu aţi auzit. Şi că nu aveţi telefoanele la îndemână.

-Nu, noi... Râsul i se stinse şi puse mâna pe braţul lui Morgan. Scumpo.

-Spune repede, zise Morgan. Te rog.

-Nu hau prins încă, dar nici nu ştim să mai fi omorât pe cineva. Am totuşi informaţii noi.

1 -Bine. Bine.

Morgan îşi trecu mâinile peste faţă.

-Scuze. Cred că ne-am lăsat toate telefoanele înăuntru. Şi am băut. Specialităţile de toamnă pentru complex. Cred că am gustat cam mult.

-Luaţi-vă nişte scaune, îi invită Olivia. Ţinem la băutură, dacă trebuie. Informaţia înseamnă putere, Morgan. Şi puterea e la noi.

Ascultară. Miles nu spuse nimic în timp ce Jake le povesti totul, îi privi doar chipul lui Morgan pe măsură ce afla detaliile.

-Nevada, Arizona, în august, ţ îşi ţinea mâinile împreunate pe masă.

-Nu e doar soare, e arşiţa dogoritoare, nu/

-Nu am fost niciodatfl acolo, dar da. Agenţii spera *cA ,, ,3* ᵤ^ ca a scapat de ci, c8 o să se duca sa se răsfeţe înrr-un horei |,. arata bine. Morgan. Pot sS-ţi arăt imaginile, dacă vrei. Mt-au ,|ᵥ

-Da, aş vrea să-l văd.

Jake scoase telefonul, accesă imaginile apoi i-l întinse ei

-Oh. Nu l-aş fi recunoscut, nu din prima clipă. Pare mai hârnir. doar pârul, părul de pe faţă... pur şi simplu arată mai bătrân Si k.l, r- mele în plus. Pare pufos.

-Pare nebun, zise Audrey, privind peste umărul lui Morgan -înainte nu se vedea. Chiar nu se vedea.

-Arată-mi şi mie, spuse Olivia, întinzând o mână. Deci el e ˅ – r sunt camere pe el. Se uită la Jake. Avem şi noi camere de secunr ,r - magazin. Am văzut indivizi veniţi la furat uitându-se la camere, cându-se că nu se uită, că nu verifică.

-De acord.

-Şi-a pierdut mult din stil şi, din nou, nu mă refer doar la pâr -,n. , greutate. Avea stil, încredere, farmec. Şi ştiu acum că se folosea de *. astea ca de nişte arme. Dar nu pare să le mai aibă.

-Beck şi Morrison sunt de aceeaşi părere. Şi, ca orice

aşa cred şi eu. Dar o să fim cu ochii în patru. îţi promit. Se ridică. Căci ai vreo întrebare, dacă vrei să vorbeşti cu mine despre ceva, sună-mă. La orice oră din zi sau din noapte.

-Mulţumesc.

Morgan se uită la Miles.

-Rămâi sau trebuie să te întorci?

-Rămân o vreme. Mulţumesc că m-ai adus, Jake.

-Oricând.

Când Jake plecă, Audrey se întoarse spre Miles.

-Am făcut un concurs ca să alegem specialitatea de toamnă

îşi păstrase zâmbetul strălucitor, privirea directă. Nu a fost lucru uşo

şi ne-am luat sarcina în serios. Morgan, ce-ar fi să te duci înăuntru să- pregăteşti lui Miles un pahar din varianta câştigătoare? La urma unne este direct interesat.

-Aşa e.

înţelegând, se uită la Morgan.

-Ar fi grozav. Am auzit de planul tău de a pângări cafeaua, aşa că ţ asta o s-o refuz. Dar o să gust cocktailul. Şi nu-ţi uita telefonul.

-Sigur. Lasă-mă două minute.

dependenr. e avid după o doză. Nu vine după tine în starea

asta. Așa cred agentu

l'Arr* nmiMlia, tşi spune. !> În cocktflil. th* la primite - uşor

"'oţ1tA. 0, *mæ* ridic« si se duse În ca*S.

-O vrei sM-ml spui / întreit Miles, tâml Morgan nu I mai putea mni. - Nu s«-ti spun, «A ie rog. Ia-o acas« cu tine, Miles. Trebuie »ă-»i ^"«tA «sr» Jm minte. Dac A rAmAnc aici, • 1 sA se ducA în camera ei si n-o ** gândească decât la el. Mnmfl/

-Luaţi-l pe Howl ţi mergeţi la o plimbare,du-o în pat. Fă-o să se gândească la altceva.

Deşi nu intenţionase, Miles scoase inelul din buzunar.

-Cred cA o pot face să se gândească la altceva.

în timp ce Audrey îşi ducea mâna la gură, ochii Oliviei se fixară aspra inelului.

-Este inelul de logodnă al Lydiei.

-Ai ochi buni. O să fie al lui Morgan, dacă o să vrea să-l primească.

—Oh, să nu îndrăzneşti! spuse Olivia, arătând cu degetul spre Audrey. Să nu începi, că încep şi eu. O să ne vadă şi o să interpreteze greşit şi în nici un caz nu vrem asta aici şi acum. Ţine-ţi lacrimile, Audrey Nash, şi o să tragem un plâns zdravăn de fericire când o să plece.

-Bine. Bine. Sunt atât de fericită, Miles. N-aş putea fi mai fericită.

-Să vedem ce are ea de spus.

-Audrey, pune-ţi la loc ochelarii de soare! Am avut trei concurenţi, începu Olivia. Oh, uite-o că vine. Poţi să apreciezi singur.

Miles luă paharul pe care i-l oferi Morgan, îl studie.

-Arată bine. Ce e înăuntru?

Morgan reuşi să zâmbească.

-Gustă şi încearcă să ghiceşti.

Pentru că ea avea nevoie să o facă, intră în joc.

-Bourbon, zise el, după ce gustă. Bourbon, ghimbir şi se simte gust de pară. Miere?

-Foarte bine. Şi lămâie verde. Cum ţi se pare?

-Nu am ajuns să le evaluez pe celelalte două, dar e bun. Vorbeşte despre toamnă sau despre iarnă. Cum i-ai spus?

-Păi, este o pară cu ţepi – nu para ţepoasă, fructul, nu am folosit asta. Aşa că poate ar trebui să schimb... Mă gândesc la Para-van!

-Ar trebui să meargă. Lui Nell o să-i placă.

-Aşa sper.

-Susţine că i-a plăcut felul în care ai sabotat cafeaua. E plăcut aici. Broasca aia nu se mai opreşte. Mă face să mă întreb unde aş

pune eu 25a ceva.

-Trebuie să urc în podul tău.

Sorbi din cocktail, o privi.

- Tnrtmt*?

Vil Mgun»mă »uni Hrf felul 1,,cn,Tİ SKO,a Ar «*v» v*chl. cu o formă interesantă dup# crinii dtn «pm>

t »nvcrsBtia o făcea să «e gândească la altceva Nn er, KN-,,,,

"* PHccpca cel mai bine, dar se putea descurca.

-De ce aş pune o oglindă tn grădină?

- Lumină, reflecţie... arară interesant ? Probabil că ai chiar m în pod.

-Poate. Hai să mergem să ne uităm.

-Acum? N-am vrut să zic acum. Ar trebui...

- Du-te! spuse Audrey. După pizza şi cocktailun. cred că o ^ devreme. Hai, tu du-te cu Miles.

-Nu şi-a terminat cocktailul.

- Şi asta e bine.

Miles puse paharul pe masă şi se ridică.

- Pentru că tu se pare că ai terminat mai multe, aşa că eu por ^,I şi tu nu. Am venit cu Jake, aşa că în felul ăsta am cu ce să ajun« ,, ,

O luă de mână şi o trase în picioare.

-Nu am...

-Ai lucruri la mine. Ţi-ai luat telefonul?

-Da, dar...

-Vă doresc o seară plăcută în continuare.

-Oh, cu siguranţă o să fie! Audrey îi adresă un zâmbet strălucit • Ne vedem mâine, scumpo.

îşi păstră zâmbetul pe faţă până ce Miles plecă trăgând-o pe Muripn după el. Apoi cedă.

-Oh, mamă! Fata mea! Fata noastră!

28

-Nu am curăţat barul, se plânse Morgan. E treaba mea să curăţ —Ei, ţi-ai luat şi tu liber într-o seară. Cât de mare să he oglinda îi luă cheile, o împinse în maşină.

-Ce? Oh, nu ştiu până nu văd. Doamne, ce mult am băut!

-Am observat. E prima oară când te văd beată.

-Nu sunt beată, dar categoric nu am ce căuta la volan. Nu trebuia să mergem nicăieri. Şi mama şi bunica se simţeau atât de bine! Toate ne simţeam bine. îţi jur, bunica poate să ne bage pe amândouă sub

****** **f*r* **+• pi-tAr»* «1 «♦, , <4 *« 1 Ai IV,*» >»« «pil

^««1 WfiKtw «»Mi[1] A« .«,• **ʳʳ

hlr.*[1]*[1]* ^ ^ W*[1] •ʻW* I*-** r>nnn minf if*W. ʳ>i

ul? ***** * * ** ** » »rWr f* fcwir.tl lm

rti.if ^***[1]•[1]^ <* * .«» (mit l*<flm P'[1]«**»

ri%

*** *•** * lr«irT»f#» *>. 4« rm* <»*' »îț Ar«tm »r'M«***»* fw *•!«**» tlw**

***MT W +**rmt*i•» Awrt *f*-*n «♦ fw* mit iVipr *♦ r<»tvlt»țir»ti**

Intwfj'

**** hWAmf4* În vt*ț* iirwt femei *ta* tontei». de »»unge !*• În , 'ȷ ˣ„^ ** lᵂᵗ-* Ml« l* wt Ar*»* *pre <<rM lr» nmp <* rrerejui prin ⁿ ᶠᴵᴺ,ˡ4»4er. Vʲrmw'*nt llttilt pimwțtr o ttwnif În etwwl <lf**

wfț* W » clubul J«. *mir* Urnit nu *t* <fcr mulțumiră. ct fericiră. fmpllniriV "«O pauză. «fnu reveni În iwkc CIM. rve «imfeam r«H»re rrrt f«>*»rre brne -Am observat.**

^1?”°ctttr ᵐˣl târziu cil nu .»vu*e»e rclcf«>nnl la ea,

-Nu era nevoie *H vii cu Jalte. dar mă bucur ta ai iikrur-o. S» »prr i .1 doamnele mele o sfi se culce într-stdcvAr devreme și n .» sA-și faci prea multe urriji.

-Ai văzut și tu imaginile. Și ai zis hine. Și-a picrdur farmecul -Și mama a zis hine. E nebun. Se vedea că c nebun. În Marylund fci îngropase nebunia, Miles. Nu am zărit nici un crâmpei. Nimeni nu a bănuit nimic. Juca darts și participa la concursuri de culrur.1 generală si cumpăra berc clienților de ia bar și discuta despre jocuri video cu Sam Nimeni nu a văzut că e nebun.

-Acum nu poate să se mai ascundă. După ce intră pe aleea din fața casei lui, Miles se întoarse spre ea. Asta o să-l facă mai ușor de prins.

-Sper. Sunt suficient de beată cât să mă vait că vreau să se termine Vreau să se termine odată.

-Eu nu sunt beat și vreau să se termine. Și ăsta nu e văitat. O să-ți spun eu când te vaiți.

0 fecu să zâmbească.

-Ai fi în stare.

Coborî din mașină și veni lângă ea, când Morgan ieși pe partea ei.

. St, din casă, Howl urlă.

| înăuntru, îl întâmpină pe Miles cu o privire galeșă și un scuturat din :uadă. Apoi o întâmpină pe Morgan cu un val de adorație.

[-Poate e de la felul în care miroși, se gândi Miles cu voce tare

II **toarte** apetisant.

K -Vai,mulțumesc! Cine e băiat bun?Te-ai distrat azi? Sunt convinsă 13 da! fratele tău mai maie ți-a dat și ție friptură de

*<fV»W ft Tt

porc?

~ 2" ⁎Unt frntc›e ⁎ul‹ ^unt «Spânul casei în care trăiește.

"Nu-| băga în seama. Hal «3 mergem în pod. Nu-i așa că sună h,»r>

'^3 mat așteptăm cu asta. Vreau să vorbesc cu rine.

°r«an sc îndreptă și, observă Miles, chipul îi deveni dinrr-<vfe„- extrem dc serios.

-Bine.

— Ar trebui să stăm jos.

Potaia lipită practic de piciorul ei, Morgan se duse și se așeză r* un scaun.

„Voiam să fac asta altfel. Nu stabilisem încă exact cum, dar nu asa ar m-am gândit că, ținând cont că nu ești în cea mai grozavă condme asta mă pune pe mine în avantaj. Și de ce stai așa, de parcă ai aștept sS intri la directorul școlii?

~Nu stau. Spune. O să fac față.

— Bine. Sunt îndrăgostit de tine.

Fața îi rămase goală și fără expresie chiar și atunci când clipi.

-Ce? Ce?

-M -ai auzit, dar o mai spun o dată, ca să fie clar. Sunt îndrăgostit de tine.

—Trebuie să stau jos.

—Stai deja jos.

—Trebuie să mă ridic. Se ridică, apoi se așeză imediat la loc. Sunt amețită. Nu de la bătură. Miles...

-Nu spune nimic. Cuvintele lui trădau o notă de nerăbdare. Ai vorbit tot drumul până aici, așa că acum taci. Nu am terminat.

Fiindcă nu știa cum să răspundă, Morgan nu mai zise nimic.

—Nu am avut intenția asta. Și nu mi-am dat seama că se întâmplă. Ar fi trebuit, dar nu mi-am dat seama. Nu pot spune că m-a luat prin surprindere, nu cu atât de multe lucruri lovindu-mă direct în față. Felul în care-ți miști mâinile când lucrezi. E ridicol, știu, dar asta e. Felul în care-ți funcționează creierul, inima, trupul. Totul.

Pentru că era concentrat asupra ei, nu-l observă pe Howl venind lângă el și lipindu-i-se de genunchi.

-Dar lovitura finală a fost cascada. Apoi punctul de belvedere. Și m-ai trântit definitiv la pământ la finalul afurisitului ăluia de traseu pe corzi. Așa că sunt îndrăgostit de tine, Morgan. Nu ăsta a fost planul și nu face parte din înțelegerea noastră. Dar nu a fost atât o înțelegere, cât mai degrabă au fost niște linii de ghidaj. Acum am ieșit dintre linii, n-ai ce-i face.

-Eu...

-încă n-am terminat. Scoase inelul din buzunar. O să ne căsătorim.

O spuKcoc pe cel mai lejer ton din lume, de parcă ar fi zis „O să ne ta m la un film".
^«»rgan II privi lung si buzele i se mişcară, dar dură aproape un minut mt ce cuvintele prinseră în sfârşit formă.
~Asta... Asta e Inelul bunicii tale.
Chiar fiecare femeie recunoaşte un diamant de la doi metri distantă? ru că sunt îndrăgostit de tine şi pentru că am depăşit deja liniile, a ne căsătorim.
Il privi lung, apoi îşi lăsă capul între genunchi.
-¿*Au* aşa, chiar o să ţi se facă rău acum?
-Nu mi-e rău. Trebuie să respir. Rămâi acolo şi lasă-mă să respir.
utur o mână în aer ca şi cum ar fi vrut să-l îndepărteze, deşi nu mşcase.

-Dacă vrei poezie, cred că mai pot încă să recit cea mai mare parte Corbul. Şi cred că mai ştiu şi nişte Yeats.
-Taci. Ai luat inelul ăsta de la bunica ta pentru că Jake – din cauza eea ce a venit el să-mi spună?
-Am rugat-o să mi-l dea înainte să ajungă Jake. La aniversarea lor 50 de ani, bunica mi-a spus să i-l cer când o să găsesc femeia potrivită îtru mine. Când o să fiu sigur. Când o să fiu pregătit. Tu eşti aceea, it sigur. Sunt pregătit. Urcă la bord, Morgan.
-înainte, murmură ea şi ridică apoi capul. Nu din cauza a ceea ce jusel.
Faptul că o privea încruntat îi făcu inima să-i bată mai tare.
-Nu e un câmp de forţă contra psihozei. Este un inel. E un simbol, naiba, e o întrebare la care aş vrea să-mi răspunzi.
Morgan îşi şterse faţa.
-Nu mi-ai pus o întrebare. Ai făcut o declaraţie. Stai. Ridică o mână jinte ca Miles să apuce să răspundă. E amuzant. Azi-dimineaţă, lucram bunica în grădină şi am ajuns să-i mărturisesc că sunt îndrăgostită de ie Nu m-a luat cu încetul. Nu mă aşteptam să se întâmple, nu speram se întâmple. Nu am mai fost îndrăgostită niciodată, dar mi-am dat ama ce este. Credeam că o să-mi spui că vrei s-o luăm mai încet. -Asta-i o prostie.
-Este? Poate. Dă vina pe vodcă – al doilea concurent. Eu asta am ăut. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult Bourbonul. Continua să îl îrivească şi zâmbi. Regele junglei.

-Ochii tăi. E posibil ca de la ei să fi pornit totul, pentru mine – sau poate de la personalitatea ta efervescentă şi atât de conciliantă. Dar cred totuşi că au fost ochii, hotărî ea, când Miles râse. Ochi de tigru, mi-am

1 *ITl e«re *niro*M«if. dar M*r*»l «* rea*!«*)'în«|»,

V^*"l N», ‹>„ ţfvfţK. «şt <pm tmi oferi mehd *¿hm* pfnrru i ., , r**t*reii »1 «*-fmrii»e*tt* «no* »«»fel de rimNd Ale wv«r»„ „

Am f.m «futmt <*# mi îngennt* he*

Te tMg, m« îngenunchea Ai arăt» rklknl r*m:\i ir.,(.> ,

^ (ı t ,J| f|u ciKfttiH. (Muria Mil«** w*

^ 11 rmt>1 de rece $i de greşită a fost cScnicia mamei mei.*

"ţn m'H1ve «m feit eu. Un copil, *e corecta ea. tnamre r « -■! ..

0 Dricc copil ar fi (bat o greşeala În tichii Im. cu .ir.ir m.

at p "tr '^portant să ştim cum.

-« vt1Pau copii – acolo încerci să ajungi. Copii. nu l - . r

„ U m3 intcrirscază de care. Vreau copii. Vreau o familie C >. •

n, cas mere. Ani putea să o umplem.

Acum lacrimile îi umplură ochii.

-Si eu vreau asta, atât de mult. Cu tine.

-Hai să punem şi restul cărţilor pe masă. Dacă o să vrei să-n ie* • propriul bar, o să laşi un gol uriaş în complex. Dar o să tie alege:--, şieu o să te susţin. La fel şi restul familiei, dacă-ţi faci griji pentr. .*

Dar ar trebui să înţelegi că Après este oricum al tău.

Îşi făcuse planuri... îşi făcuse planuri atâta amar de vreme. Ap : - „

se schimbase.

Şi acum?

– Après e ceea ce vreau.

-Bine, atunci. Va trebui să începi să vii la întrunirile de familie.

-Serios?

-Vine la pachet cu căsătoria.

Ezită – atât de puţin, încă ar fi putut să nu observe. Dar observă.

-E un pachet mare, Morgan.

-îmi plac pachetele mari. Familia ta probabil că ştie, pentru ci ai inelul.

-Ştiu toţi. Şi doamnele tale.

– Le-ai spus doamnelor? Evident. Copleşită, îşi şterse un nou val de lacrimi. Rămâi... rămâi acolo, da? Până reuşesc să mă contrôle:. Nu vreau să tremur când îmi pui inelul pe deget. Mai ales inelul ăsta.

-Atunci grăbeşte-te.

-Rozwell.

-Nu! Tonul lui fusese ascuţit ca o sabie. Nu-l aduce aici. El nu e aici. Suntem doar eu şi cu tine.

-Ai dreptate. Chiar ai ales să faci asta acum pentru că am

băut?

inKNliTAfli *i* no

iXwnnr. cr-mt place **taţ t ***fm*** a ,,, ***m*** *, imrrbat.

^Hmaul , «în Ameţii* MU pwfect itearS r%H< *ă ir IKIK* a» nm

. * * * Wdteâ od*t* cu el şt tmin*e mân« *iângâ C .âtnl ti p*«w

Inelul pe M KMuil uşor.

-E cum mure pentru tine O *A I micşoram

-Aş iMite« «A ttnu aşa strâmte pumnul – tot timpul.

~l>», metţie şt «şa. O *sH* mâ duc m«i târziu mâine la birou. Trecem m*i ihtât pe 1« bijutier, imediat ce deschide fi luă pumnul şi i I sflmfă Trebuie sâ ţi «e potrivo a*cA pentru că tu te potriveşti cu el. li scoase inelul ii »d puse pe arărăror. Aşa, acum e mai bine. Poartă-l aşa până mâine.

-Reaolvi Mate problemele, murmură ea şi-i trase fata spre a ci. Sărutul Îhcăizi Mtul fn ea, aprinse totul înăuntrul ci.

Avea iubire şi promisiunea de a-şi clădi o viată cu această iubire.

Nu, n-o sâ-l aducă pe Rozwell între ei, dar ştia acum, fără nici cea m*i mică îndoială, că va face orice, absolut orice, ca să apere viaţa pe ţnteşi-o promiseseră unul celuilalt.

-Poţi să-mi mai spui o dată.

_Ce să-ţi spun?

|i luă faţa în mâinile ei.

-Miles.

-Sunt îndrăgostit de tine. Şi poţi să ştii că nu am mai spus-o nici ^ alte femei. Tu eşti prima.

-Treaba mea e să mă asigur că voi fi ultima. Te iubesc, Miles. Şi tu <j primul căruia îi spun asta.

~ îşi sprijini fruntea de a ei.

-Atunci, am şi eu o treabă de făcut. O ridică în braţe. Sugerez să ^cetluim înţelegerea. [f] -Da, te rog-

-Cred că ar trebui s-o facem acolo unde a început totul.

gorgan râse în timp ce o ducea spre canapea.

-Alt lucru pe care îl iubesc la tine. Eşti atât de sentimental!

-Sunt practic. Canapeaua e aproape.

I -Un sentimental practic.

Se prăbuşi împreună cu ea pe canapea.

-Linişte acum! spuse el, în timp ce-i scotea cămaşa. Sunt ocupat să iufoez afacerea.

A doua zi de dimineaţă, încă ameţită de entuziasm, aşteptă ca biju- »uisă-i măsoare degetul, să măsoare inelul. Când Miles se oferi să-i ®pereceeace el numi un „înlocuitor temporar , aproape că o podidiră «lacrimile.

- Nu. pot sfl aştept MetUR *R aştept. Poate c» vret» «R vR alegeţi acum şi verighetele, le M^.ₙ toarea, toatR numai un zâmbet. Am putea *â vi le potrivim u ₑ pe mâsurR.

- Nu m-am gândit la asta. S-o facem?

O sa vrei verighetă

- MRtar sa ma aleg şi eu cu ceva, hotărî Miles. (arva «tm, *3 he simpla. Fară model, fără pietre. Aşa.

-Am putea sR le alegem pe amândouă aşa.

- Ati putea. Vânzătoarea continua să radieze. I >ar. dacă , • sugestie.... Cu un inel de logodnă superb ca acesta, moşremr*- > ᵣ poate că vreţi să luaţi în considerare o verighetă model vir.r * câteva în caseta aceasta.

Şi cu aceste cuvinte, o ademeni pe Morgan să se uite la caser,.

-Oh, oh! Sunt senzaţionale!

Dar Miles văzu exact unde-i aterizase privirea si arătă ine ,

-Aceea.

-Miles...

-O alegere excelentă.

Fără să piardă timpul, femeia descuie caseta.

-Este din aceeaşi perioadă ca şi inelul, montaj în planr. dublă, şi o greutate de două karate, aşa că inelul n-o >-<

Mai degrabă o să se scoată reciproc în evidentă.

—Vezi cum arată.

-Ar trebui să i-o puneţi dumneavoastră pe deget.

Şmecheră, femeia îi întinse verigheta lui Miles.

-Aşa, ca exerciţiu. Şi se potrivesc perfect. Şi aveţi mâinile parcă pentru ele. Cu degete subţiri şi lungi...

-Arată bine pe mâna ta.

-Ar artă bine pe mâna oricui. Dar...

-Nu-ţi place?

-E superbă. Sigur că-mi place, cui nu i-ar plăcea? Dar nu ₸re

-O luăm. Şi pe cealaltă – cea bărbătească.

-Oh, Doamne! Totul se petrecea atât de repede! î?i spuse «..<• „"* ^ _ Cu viteza fulgerului, dar era atât de firesc. S-ar putea să tic nc mă aşez iar.**

-Lasă că rezişti tu. Acum dă-o înapoi. Nu o primeşti ccc.i când finalizăm afacerea. . ,

- V-o pun într-o cutie. O alegere desăvârşită. Şi să ve etn mărimea dumneavoastră la modelele pentru bărbaţi ᵘᵘᵁ pe interior – în acelaşi preţ.

-Nu, o să...

- Luați-i mAsum $1 po<uc sfl verigheta Ncc*. MU«,. Te duel la munci, H H"«* ᴹ<ʳʳ«ᴵᵘⁿ ^ în Interior *o fcce. 31 eu hotiMar dac* vrea.. «A «tavez ceva în Interior IW eu o s*t* port.

~ D».

-îl_ trosc spre e„ «t tl sflnilR.

-N»i n-o »« ai încotro. „

3i știa exact ce voia sA graveze: „înțelegerea e înțelegere"

1« magazinul de bijuterii se duse direct la Artizanat. O vâzu mai tntfti pc mama c|, discutând cu doi clienți. Apoi o văzu și Audrey.

bc opri si, când citi chipul fiicei ci, începu sft salte pe vârfuri, apoi **Jâdu fuga** și o îmbrRțisR strâns.

-S-a întâmplat! S-a întâmplat! Oh, arat3-mi - unde e inelul!

-L-am lăsat să mi-l micșoreze, e doar puțin mare. O să dureze o zi «au două. Dar am o poză.

-Are o poză! Pot să spun? Pot să le zic celorlalți?Trebuie! Trebuie $ă mă lași! spuse ea, când Morgan începu să râdă. Ea este fetița mea și ₜ₀cmai s-a logodit.

Țoate femeile din magazin aplaudară și câteva veniră să se uite la inel.

-Nu am decât o fotografie. Inelul trebuie puțin micșorat.

Ridică telefonul.

-Ce e toată hărmălaia asta? întrebă Olivia, coborând scările.

ge duse direct la Morgan și o sărută pe ambii obraji.

un bărbat bun și aproape te merită. Mimosa din partea casei, ntru clienți și pentru personal! O să toastăm pentru un nou început curajos-

Rozwell detesta din tot sufletul statul Nevada. Detesta deșertul bles-

ₜ și detesta cabana murdară și urâtă în care era forțat să locuiască. ᵗᵉᵗᵗrL ta ᵣₐₙₐ de pe braț care nu arăta deloc bine.

Qar cel mai mult detesta solitudinea, izolarea, faptul că nu se întâmpla nimic.

niciodată.

Avea ouă – Doamne, câte ouă! – și era sătul de ele.

Trebuia să-și gătească singur și să strângă singur după el și, la naiba, era sătul și de asta! Deschisese conserve – multe conserve – și încercase chiar să frigă vreo câteva bucăți de pui din congelator. Ieșiseră arse la oiprafață, insuficient pătrunse la interior, altă chestie pe care o detesta. Se descurcă mai bine cu orezul, urmărind cu atenție instrucțiunile de ne internet.

Făcuse niște burgeri din ceva ce credea – spera – că era came tocată,

chifle.

jar nu avusese

Terminase legumele şi fructele proaspete rămase de la gazda lui rrvnnj »* se hrănise apoi cu ouă, mâncare din conservă sau din **cutie Si** sr,^ – trebuia să mai facă un dmm ca *8 ia nişte mâncare pe care să **nu** rreh.,,^,^ decât sfl o încălzească. Şi ceva de ronţăit.

3i ce dac8 nu scăpase de restul kilogramelor? Poate chiar puv„ ceva la loc. Ei şi ce? Când o să-şi recapete viaţa, o să-şi recap-r. condiţia fizică.

Nu avea nimic altceva de făcut decât să mănânce, să se documerv- ze, să se joace cu jucăriile electronice şi se uite la televizor de pe lapr. *r* şi iar să mănânce.

Uitase să dea apă caprei, aşa că fusese nevoit să-i târască leşul nefoi,.. sitor în spate, lângă femeie. Ce mai rămăsese din ea – şi ce mai rămăsese duhnea în asemenea măsură încât fusese cât pe-aci să dea afară ror – mâncase la micul-dejun.

Cumpărase cearşafuri şi prosoape, dar, fără uscător, rămâneau aspre după spălat. Aşa că o să facă o listă, o să facă un drum.

Mâncare în primul rând. Şi începea să rămână fără băutură. P. ate găsea o masă de Doamne-ajută – pe care să nu şi-o pregătească si după care să nu strângă singur-înTwo Springs. Nimeni nu-l căuta în desertul ăsta uitat de Dumnezeu, dar trebuia să fie atent, să fie discret, desi tânjea după voci, după mişcare. îi lipsea să poarte conversaţii ştiind că aproape tot ce spunea era o minciună bine meşteşugită.

Se surprinse vorbind singur, încercă să se oprească. Dar. la fel ca si cu chipsurile, nu fu în stare.

Fă lista, du-te în oraş, mănâncă ceva bun, cumpără ce-ţi trebuie, vino înapoi.

Mormăia pentru sine în timp ce se învârtea prin casa care devenise o cuşcă. Cu excepţia camerei laterale. Aşa că se duse acolo, pentru că îl liniştea întotdeauna.

O să dea jos poza cu Iisus pentru că nu-i plăcea ca un individ bătut în cuie pe cruce să-l privească cu milă.

Se aşezâ – era acum un bărbat cu câteva kilograme în plus aşezate pe faţă şi pe abdomen, care mirosea a transpiraţie, a praf şi a haine prost spălate. Culoarea naturală începuse să se vadă la rădăcinile părului vopsit Unghiile îi erau prea lungi.

-Ia să o verificăm puţin pe draga noastră prietenă, Morgan. Să vedem ce mai face căţeaua aia slăbănoagă.

îi urmări, ca de obicei, plăţile făcute cu cartea de credit. Alimente, asigurare, benzină, plata lunară către lacoma de bunică-sa. Şi se încruntă când găsi o plată de şapte sute şi ceva de dolari la un magazin de bijuterii din Westridge.

asta~c7nsea™* Morgan? Devii extravagantă? Nu putem permite 8ăun„nU! Nu Patern permite aşa ceva. Nu când eu trebuie să «au în vă- Se 1??* E timPul să'tl aminteşti de mine. Să luăm legătura.

-Sa 5® 8pate hfltu cu unghiile neîngrijite în masa din lemn

aspru.
închid 7’
şi-şi scarni aproape că aţipi în scaun, dar se trezi scuturându-se
[j burta.
urma urmei şi c°niandâ nişte haine deşucheate – era o târfă, la
văzu acolo. Saci? ** dUSC PC alt S‹te› apoi pe altu1› ** comandă tot „ pentru că guno f 8unoi› Pentru că era un gunoi, odorizante de cameră, cinci sute de dolarî^** ~ avânc* gri^ă ^ecare ^ată să nu depăşească
de la o florăriei k‹ne› Că nu se mai °p‹ri› Comandă o coroană mortuară n
lne> Cu asta termină toţi banii de pe card.

*”W>n.**n umfiniciodacă.*

arâra rf- 3^Un®^‘ ^>a‘ ar trebui să fie exact ce trebuie.
* A u i- Krra^^eL* 5C ^cuse foame, aşa că se duse şi deschise o conserv e c i l u se obosi să o mai încălzească, mânca direct din cutie.
~ nC^-Vre° ° ^yª săptămâni, atât doar. Doar ca să fiu sigur. Pe toţi dracii» să fiu sigur. Cat de curând o s-o iau spre est. Poate o să prind toamna aia spectaculoasă din Vermont. Acolo mă duc! Să prind culorile, nu? Să o prind, să o omor. Să o omor, să termin povestea, să iau ce-i al meu. Aruncă înspre coşul de gunoi conserva goală, linse furculiţa.

-Să iau ce-mi datorează, după care totul o să meargă iarăşi lin. îmi aduce ghinion, asta e. Mi-a adus numai ghinion.

Cu burta plină, hotărî să tragă un pui de somn. O să facă lista şi o să seducă mâine în oraş. Nu avea chef să se spele acum. Mâine era suficient de bine. Mâine însemna încă o zi mai aproape de scopul lui. în timp ce Rozwell se întindea pe cearşafurile în care transpirase o zi în urmă, Beck şi Morrison treceau prin Gabbs, apoi intrau în Ţwo Springs.

Verificaseră ambele moteluri de la marginea oraşului, singurul hotel, douăsprezece camere, magazinele, localurile unde se putea mânca. Discutaseră cu poliţia locală.

Durase toată ziua şi nu aflaseră absolut nimic.

Seara, se aşezară Într-un restaurant micuţ în care aerul condiţionat sufla binecuvântat de reţe şi unde se servea o *enchilada* surprinzător debună. ftf i

Nu ne înşelăm, Quentinl tţl jur că nu nc înşelăm. Nu s-a mat vş3sr ntc* urm A de el în Washington de când am luat-o spre sud.

~ Nici pc aici n-nm dat dc urma lui.

-Nu încă. Dar tot simt că suntem pe drumul cel hun

-Ponte că nenorocitul s-a băgat de-a dreptul sub pământ L* ¿rK·ɛ Poate şi-a |uat un an snbatic! Sau poate că nu ne-am înşelat decâ» jumătate, şi Rozwcll a luat-o spre est. Montana, Colorado. Arm,*.,

- Hai să facem aşa: mai aşteptăm o zi, ne luăm Joua camere gândim o dată problema, dormim. Mâine o luăm de la capăt si mer^- în pădurea naţională, îi punem la curent pc rangeru parcului. – aflăm nimic, facem O pauză. Vreau să dorm în patul meu, cu

-Încă o zi, fu el de acord. Ne-ar prinde bine o pauză. Să ne limpezii mintea, sâ găsim unghiuri noi. încep să am senzaţia că alergăm în .- Tee. Cred că am avut dreptate când am zis că ne ademeneşte spre r., cred că aici am avut dreptate. Dar nu ştiu dacă avem dreptate ,i i.;

La naiba, nu am găsit nici urmă de el.

-încă o zi, facem o pauză, apoi ne întoarcem. Si. dacă tot rămânem, hai să bem o bere.

-Nu am nimic împotrivă.

La complex, cu mult timp înainte să-şi înceapă tura, Morgan băni !a uşa Lydiei. Ştia că era acolo, la fel cum ştia că vorba se răspândise dem Ar fi vrut să aştepte până ce avea din nou inelul pe deget, dar. tundci vorba se răspândise, alesese să facă asta acum.

-Intră!

Morgan deschise uşa.

-Pot vorbi o clipă cu tine? Am o întâlnire cu Nell ceva mai târau, dar am vrut să vorbesc mai întâi cu tine dacă ai timp.

-Bine, intră, ia loc. Am ocazia să-ţi spun că eu şi Mick suntem foarte mulţumiţi.

-Mulţumesc, mulţumesc pentru asta. Dar mai mult, vreau să-ti mulţumesc... îmi pregătisem un discurs din inimă, foarte coerent. Dar s-a dus. Nu pot să-ţi spun cât înseamnă pentru mine că mi-ai dat meiul pe care l-ai primit de la Mick. Pe care l-ai purtat tot timpul până acum. îţi promit că o să-l preţuiesc şi că o să fac tot ce-mi stă în putere ca sâ fiu o parteneră bună pentru Miles.

-Nu mi-ar fi cerut el inelul dacă nu aş fi putut avea încredere în tine. Şi eu nu i l-aş fi dat cu inimă atât de uşoară dacă nu aş fi ştiut că o să-l preţuieşti.

-Da. Aşa este. Inelul e magic. Pare o proştie, ştiu...

-Nu pare. Buzele roșii ale Lydlei se curbară într-un zâmbet cald, cald. Mie nu mi se pare. Și sunt foarte fericită să știu că o să-l pentru că simți și tu asta. Familia Nash și familia Jameson. Nu «unt surprinsă. Eu și bunica ta o să ne distrăm de minune sâcâindu-vă Pe tine și ^ M,|w cu p|flnuri|c Je ni,ntă. L-am întrebat și mi-a spus că la Apr^s.

:£*• ❜

cu un r$_{a}^{CniU\ flsta,\ e,ti\ a\ast te}$ptata ,a întrunirea de familie din septembrie, –

Vo^rt te P°ate ajuta cu procedura de bază.

-Trec $^{aCt?*°'}$ fidică. Mulțumesc. Pentru tot.

-O ^{mine} după ce-ți iei inelul. Vreau să văd cum îți vine.

–Oh, și Morgan! Mi-a plăcut că ai scos farfuriile colorate și care ai împăturit șervetele. Deta felul în iliile – asta transformă o cămin. Și ai început deja. casă într-un

29

Când Morgan intră la Après, Nick o întâmpină cu o îmbrățișare atât de strânsă, meat avu senzația că-i zdrobește oasele.

-Felicitări, toate cele bune și ce naiba se mai spune în astfel de situații! Mă bucur atât de mult pentru tine!

-Mulțumesc! Și eu mă bucur pentru mine.

-Să-l vedem. Să-l... Hei, unde e inelul? Ochii lui căprui și adânci reflectau uluire și insultă. Ce mama naibii? Nu ți-a dat un inel?

_E la micșorat.

-Oh. Pe chipul lui se citi, în mai puțin de o clipă, ușurare, aprobare, dezamăgire. Presupun că va trebui să mai aștept până să-l văd cum lucește.

-Am o poză pe telefon.

-Arat-o! Stai.

îi zâmbi cu gura până la urechi unui client de pe un scaun înalt, care-și dresese vocea ca să-i atragă atenția.

-Scuze. Cu ce vă servesc?

-0 să încercăm două cocktailuri speciale.

-Imediat! Prietena mea – e și șefa mea – tocmai s-a logodit.

Suntem entuziasmați.

-Și noi la fel! eia Femeia ție pe scaunul de alături întinse mâna stângă,

arătând inelul de pe degetul ei. M-a luat prin surprindere aseară, la cină.

***M«C<H»H! E miperb. Fac ᵖ P^KÂtcn cdcktniUirtle.**

'"'''ne drăguț dir» partea ta.

~ Solidaritate.

„ Inelul ei ₍ la mtcşoTHt. le explica Nick. Dar are **o** pena ~OH, vre$_{m}$ s-o vedem. Nu l aşa, Trem?

~ Sigur.

. ^tul pă$_{rcg}$ mult mai interesat de băutura, dar **Își făcu** ir,

***?** *ª telefonul lui Morgan. însă logodnica lui de încântare.

-E fabulos! Pare o moştenire de familie.

-A fost al bunicii lui.

,7 Pe top''' **draga mea! Nicit Pusᵉ Poarele jos. Vorbim mai *■*-**

11 a rezervat o masă afară, pentru întâlnirea voastră.

-Atunci, e cazul să mă duc. încă o dată, felicitări! **Sper** să v', cocktailurile.

Pe drumul spre terasă, primi alte felicitări, alte îmbrățișări î i >imTev i pe oamenii ăştia, îşi spuse Morgan, ca pe familia ei. Abia se asezase Nell apăru în fugă.

-Am întârziat. Nu-mi place să întârzii, dar se mai întâmplă.

—Ai întârziat două minute.

-Tot am întârziat. Am nevoie de cofeină. Nick ştie să facă un capmc- cino cu gheață la fel de bine ca tine?

—Sigur că da.

-Super. Hei, Barry, un cappuccino cu gheață. Două? o întrebă pe Morgan.

-De ce nu?

-Şi am ratat prânzul. Ce zici să împărțim un platou cu brânzeturi? Am nevoie să mănânc ceva, pentru că o să gust propunerea ta pentru cocktailul de toamnă, ca s-o aprob.

-îmi place brânza.

-Super. Mulțumesc, Barry. Acum, începu ea numaidecât, o să ajungem şi la afaceri, dar mai întâi vreau să aud totul.

-Despre ce?

Nell o privi pe Morgan lung, printre gene.

-Te rog! Tot ce am primit de la Miles a fost da, da, ți-a dat meiul Şi e la micşorat. Vreau detalii. Cum te-a cerut?

-Nu prea m-a cerut. Mai degrabă mi-a spus.

Nell se lăsă pe spate, afișând acel dezgust deloc surprins pe care numai frații sunt în stare să-l producă.

-Evident. Ce romantic!

scoasr o exclam», j

. ~w, dup* „ *nrm* c* m» iubește r*rte« *.» * focut o hm*.

0 puJ]'"'lr Fi‹'"de* nu vroi* s* judece. Nell lufl apa mineral* r* care Barrv pe mas*. |ʙ-o de În început.

«i „ *' "¡ⁿᶜ- ^cepurul începutului n fost când eu si doamnele mele am ^nturi^,⁰ ᵗᵗʳ' Fauturi finaliste pentru cocktailul de toamnă. Cu mult

Şi chi rî! Cn^ *aⁱmi povestea,

ehelta «i * ᵖ,ᵃᶜᵘʳ ráscrt împreună în timp ce beau cappuccino cu B^ ₙ

„" *ᶠ«*>"«« * Md Şper că ştii asta^^ ^ u‡ine a‡Fe< $• ^ ^ fericită. Toți

suntem fericiţi. -Sunt şi, da, ştiu.

lînSI^ ^ Undc? V›3ţi hotărât?

. ar?’. u am vru t să fie primăvara şi el a zis bine, cu condiţia să mu e înainte de Anul Nou. Vrea să termine şi să înceapă anul cu mine.

-Bine... Cu un biscuit sărat într-o mână, Nell o ridică pe cealaltă, pentru asta primeşte multe bile albe. Pentru Miles, asta este lacrimogen je romantic. La primăvară. Şi unde?

-Ştiu că ne-am putea căsători aici şi ar fi minunat, dar...

-Nu e chiar ca o afacere, dar pe-acolo.

-Puţin, dar nu e numai asta. Aş vrea să mă mărit în casa lui.

-Casa voastră, îi aminti Nell. O să fie şi casa ta. Şi eu cred că e perfect, dacă părerea mea contează. Miles ce zice?

-A spus: „Oricum vrei tu e bine”.

-Sper că nu crezi asta, nu? Să zicem că ai vrea să poarte un sacou lila, casă se asorteze cu liliacul din buchetul tău?

-O să-i sugerez asta, doar ca să-i văd faţa. Nu vrea să fie sâcâit cu feecare detaliu. Cred că, atâta vreme cât nu vreau un sacou lila sau o trăsură trasă de cai – şi nu vreau –, totul o să fie bine.

-E bine că ştii cu cine te măriţi. Ar mai trebui să ştii şi că mama o să vrea şi ea să se implice. Şi eu la fel.

-Aş fi nebună să refuz sfatul unor experţi, mai ales că ştiu că o să vreau şi o să am nevoie de ajutor.

-Mai spune o dată, zise Nell, butonând telefonul. Ca să te înregistrez pentru mai târziu.

-Vreau şi am nevoie de ajutor ca să planific nunta, îi făcu Morgan pe plac.

-Bun, rămâne pentrufostaritate.

- La cum îl cunoK pc Mile», o »«-i vrea pe Jake ţi pe l.u,m ' ᵛ ^pt. ¸ singurul răspuns clar pe care mi l-a dar. Nell, vre, vs ’ ¹ ºⁿ'ⁿ'S««ra mea de onoare?

Nell se întinse şi-i luă mână lui Morgan.

-Doamne, cât speram să mă rogi! Din toată inima!

-Mă bucur mult. Cum ţi se pare culoarea maro-rojeat' f j\,ₘ.| se grăbi să clarifice, când Nell căscă gura. Mă aştepr să văd exacr ... |

expresie pe faţa lui Miles, dacă o să-i sugerez sacoul lila. Ştiu că -.■■■

⁵³ ᵃ^8 culorile, dar jur, oricare ar fi, important este să vină bine 1

că ar fi ciudat să o rog şi pe Jen să participe, să fie mai echilibrar

-Cred că ar fi perfect. Şi o întrebare delicată, dacă ror arr,. l subiectul. Tatăl tău?

-Nu. Răspunsul veni uşor, fără regret. Din atât de multe motive. O să-i scriu ca să-l informez, dar nu-i trimit o invitaţie.

—Vrei să te conducă cineva la altar?

-Da. Mama şi bunica.

în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi, Nell întinse iar mâna.

-Bun, nu sunt eu prea sensibilă, dar asta chiar m-a emoţionat. 7. fie perfect! Iar tu eşti minunată, Morgan. Le-ai spus?

—Au plâns. Toate trei am plâns. Şi a fost perfect.

-O să ne distrăm atât de mult cu nunta asta! Şi o să iasă

perfect. Nimic nu o s-o strice!

După ce dădu cana laoparte, Nell trase aer în piept.

-N-o să-i spunem numele. Nu aici, nu acum. Dar presupun că Jake te-a pus la curent.

-Da.

-Morgan, ai intrat în familia noastră când te-ai angajat la Apres. Așa suntem noi, Jamesonii. Acum ești și mai mult una de-a noastră, îți acoperim spatele, fața, lateralele. Orice putem face, orice vrei să facem, e ca și făcut.

-Nu am știut cât de mult îmi doream o familie până ce mi-am îngăduit să am o familie. Mă tot întorc la asta. Și, în spiritul familiei, o să te întreb... tu și Jake. Aveți gânduri?

-Multe, dacă tot ai întrebat.

Nell privi în jur, la mesele la care oamenii beau, mâncau și se relaxau pe măsură ce ziua de vară se transforma într-o seară de vară.

-A așteptat. Și a fost o mișcare foarte deșteaptă, să aștepte până am fost pregătită. Sau aproape pregătită, fie că-mi dădeam seama sau nu. Nu sunt atât de pregătită încât să fac saltul pe care îl faceți tu și Miles. Vreau mai întâi să fac o probă – asta e, așa sunt eu. Mai întâi o să locuim împreună. După o pauză, adăugă. Jake age o țasa drăguță, dar îmi place

mm nuilt M ««e«. Ridici din umeri şi lufl din nou paharul de ap* <-» OHM» e mai «pmape de Uicul meu de munci, a lui e mai aproape de «ectia vie poliţie. Şl l«ira mea practici ştie ci şeful politiei oraşului ar treimi s* fie aproape de «ecţie. E important.**

-Oftai ţi ocasft care *mă* vi placi între cele două. Atunci n-o si mai fie casa lui Jalcc sau casa lui Nell, o si fie casa lui Nell şi Jake.

-S* cumpărăm o casă împreună.' Asta e... o idee foarte hună. Un compromis şi un angajament în acelaşi timp. I-ar plăcea asta. Şl mie mi-ar plăcea. Poate. Da, poate. O să-mi placă să am o soră.

—Şi mie.

— Bine, soro, du-te şi fă-mi un cocktail şi să trecem la treabă!

De cealaltă parte a continentului, Rozwell intră în Two Springs dimineaţa devreme, ca să evite canicula de peste zi. O glumă, îşi zise, zâmbind amar. Era caniculă până şi noaptea. Dar voia să termine odată, să'Şl ** prosoapele noi, ceva de mâncare şi nişte băutură de calitate. Voia să audă voci, chiar dacă erau ale şobolanilor ăstora de deşert. Oraşul nu era cine ştie ce — o văgăună —, dar avea magazine, o piaţă cât de cât organizată, cateva restaurante obosite, două baruri, fiecare cu jjp magazin de băuturi alcoolice alături. Varianta vestică a unui departament de şerif — nu-l îngrijora — şi o adunătură de case înghesuite pe care cineva cu simţul umorului ar fi numit-o suburbie.

Era la câţiva kilometri de latura vestică a Pădurii Naţionale plumboldt-Toiyable – care pe el, unul, nu îl interesa câtuşi de puţin – şi teai vedea munţii.

Suficient de aproape ca excursioniştii de-o zi sau ăia înnebuniţi după jrumeţii să treacă prin oraş, aşa că unele magazine vindeau suveniruri şi echipament pentru camping şi drumeţii montane. Şi erau o sumedenie de arme de vânzare.

Nu era el vreun împătimit al armelor, dar i se întâmplase de mai multe ori să vadă şerpi. încercase să-i împuşte cu pistolul pe care îl iuase de la Jane cea moartă, încercase apoi cu puşca ei şi cu flinta pe care o găsise în cabană. Şi testase AR-15-ul, care spulberase şarpele si l speriase de moarte, îl pusese înapoi pe perete, rămăsese cu arma de mână.

Jane avusese o tonă de muniţie, dar Gavin irosise o mare parte pe şeipi, apoi trăgând în cactuşi doar ca să-i audă pocnind, îşi notase ce fel de muniţie îi trebuia pentru pistol. Nu strica să mai ia. Pentru că se trezise fumând, mâncase şase ouă şi ultima bucată de fconpecare o găsise înicongelator. Jane scrisese pe ea

ce este – util -
.Mt trehut*. NI ,j.,v tsMe Mngur, w cft fekHUe ieşi" P«* **. p*Mi «n»ave**

U dracu', o să cumpere nişte şuncă! Şl cămări- Şi orice alrcev* r, atrăgea afrntja |H fikca ^

Cumpără mai întâi prosoape. Nu găseai bumbac egiptean în sărtc,* asta de Two Springs, descoperise asta mai demult. Dar se multum. mai puţin. Cumpără şi o tigaie nouă pentru că pe cea de la cabană arsese, apoi o aruncase cât putuse de departe.

Intră în magazinul de băuturi alcoolice. Bere, vin, whisky, vodcă amestecuri, tonic şi, la naiba, de ce nu tequila?

-Dai o petrecere? întrebă tipul de la casă, cu un fio-fio-ho Je parcă s-ar fi crezut Moş Crăciun.

Rozwell îl privi zâmbind.

-Da, sunt sufletul petrecerii.

-Pariu.

Evitându-i privirea acum, bărbatul bägă sticlele în pungi ii u dädu restul.

După ce bägă totul în maşină, Gavin se duse după muniţie. Cumpără trei cutii de gloanţe pentru Coltul .45 pe care îl moştenise. Şi-şi zise: „Iii-haa! Pe toţi dracii, sunt pistolar!"

De acolo, se duse la supermarket.

Chipsuri, biscuiţi, bomboane, cartofi prăjiţi congelaţi – de ce nu se gândise până acum la asta? Bacon, cämaţi, pizza congelată. Pizza îl täcu să se gändească la Morgan.

-Cäţeaua asta o să primească ce merită! mormăi, şi femeia de lângă el plecă în direcţia opusă.

Preparate congelate – pe care să le încälzească şi să le mänânce. Brânză! Lapte! Cereale, pâine, unt. Lämâi – pentru shoturi de tequilau Banane. Cartofi, pentru că, la naiba, oricine putea să bage un cartof la cuptor. Umplu două coşuri până la sfârşit.

La casă, vânzätoarea începu să înregistreze marfa. Avea o faţă rotundă ca o plăcintă şi nişte ochelari care îi tot alunecau pe nas.

îl enerva atât de tare, încât îşi imagina cum ar fi fost s-o pocnească fix în ochelarii ăia idioţi, să-i bage direct în ochi până sângera.

-Se pare că faceţi provizii, zise ea, veselă.

îşi întinse buzele în ceea ce credea că este un zâmbet prietenos.

-Exact. Fac provizii. Trebuie să mänânce omul, nu?

-Cum să nu! Nu-şi dezlipea ochii de pe produse. Trebuie să mänânce.

Duse sacoşele la maşină şi bägă produsele congelate înäuntru,

unde aerul condiționat, așa cum era el, să le țină înghețate pe drumul de întoarcere.

fncAn-A si rrstul «l « l^nwnl opnwpe gâfâind, din cauzh efortului.» ''*Murii. I Vșuruhă dopul unei sticle de cola pe care o cumpătase de la *"r«nnnrker si urcă la volan cu ca tn mână. Mai luă o gură lungă, apoi ^Prx'nfx? că se înecă. Răsuflarea l se tăie din nou si. deși ?n mașină era ca fntr-un cuptor, simți că îngheață, if văzu - ieșeau din localul în care ar fi intrat să la micul-dejun, dacă ^u l-ar fi fost p„»„ foame ca să mai aștepte.

Nu era cu putință! Ent un miraj, un joc de lumini. își frecă ochii suh °cne!arii de soare, dar rămaseră acolo - si se îndreptau spre el.

Nenorociții ăia de agenți, jegoșii ăia, Bcck și Morrison. Erau chiar *»ci, mergeau pe trotuarul pavat cu scândură.

Panica îl cuprinse și urechile începură să-i țiuie, ochii i se umplură de lacrimi în clipa în care apăsă accelerația.

*n timp ce mergea, lovi volanul cu palma. Cum? Cum? Cum? Camioneta zdroncănea și hurducăia și Gavin mergea cât putea mai repede. Pentru că erau chiar în spatele lui. Chiar în spatele lui.

Trebuia să se întoarcă repede, la casa lui Jane cea moartă. își încălcase regula cea nouă și lăsase acolo haine, echipament, bani - prea mult ca să piardă totul din nou.

își încălcase regula pentru că ei n-ar fi trebuit să fie aici.

De ce veniseră aici?

Când ajunse la poartă și sări din mașină, picioarele aproape că-i cedară sub el. Din cauza fricii, era acoperit de transpirație și degetele îi tremurau atât de tare, încât îi fu greu să descuie lacătul.

Dar reuși să deschidă poarta, intră și reuși să se adune suficient cât să o încuie la loc. Pentru orice eventualitate.

Străbătu în viteză drumul până la casă, făcând eforturi să-și limpezească mintea atât cât să gândească. Doar să gândească. O să ia camioneta ei. O rablă, dar mai bună decât asta. Și poate că agenții reușiseră să ia urma mașinii pe care o folosea acum.

încuiase cabana - siguranța pe primul loc -, așa că trebui acum să o descuie. Odată intrat, se pomi ca un uragan, îndesând haine curate laolaltă cu haine pe care nu apucase să le spele. își auzea respirația șuierând pe măsură ce-și strângea echipamentul și deconecta o parte din dispozitivele ei, ca să le ia cu el.

Banii, banii, banii, documentele de identitate pe care le făcuse. Armele, muniția, cuțitele - inclusiv cel cu care il înjunghiase afurisita. Găinile cotcodăceau infernal când se duse la hambar și trase ușa. Aruncă mai multe uneltesîn spatele mașinii - cleștele, un târnăcop, un topor, un ciocan. Toate Aerizară cu un ecou asurzitor.

tn «r *Cfm,)« *»* »" «•h*ri*
S< fortă <# fie "ri atent cu e< Mt'rtm^nfi')
/l_n ** *»WHI| yofendtii. Cele drmă pil#» »* 'n int'»» ^ r*ntni
^ af ^ v|nfl 0 ^ ţmp^te, *o*«-(facă buc*<'
Avea nevoie de apă, de mâncare. C JAnd ?*i aminti de fonfă rr r* care o cumpăr»*, furia i «e rmnsformA brusc în ream* fJevhin **•" celeilalte camionete, trase afară preparare congelare, pizz.. tdonne de lapte – trântind totul pe)«»•
' *ntp ₉i hani irosiți.
Cuprins de o furie nestăpânită, urlă. Și, când urla, ceva de₎,, ceda înăuntrul lui.

Se ridică și privi în jur – laptele scurgându-se în pământ, cum îrul».-r- cu plăcintă, pui cu sos, înghețată și brânză cheddar uscată

Și începu să râdă, și râse, și râse atât de rare, că lacrimile începură i se scurgă pe obraji. Printre hohote, transferă restul alimenrelor. băuturi prosoapele dintr-o mașină în alta. La dracu', ducă-se dracului toare ist -,
Se săturase! Era timpul să închidă conturile. Venise vremea s*>c<.r**:
Era timpul ca afurisita aia să plătească.

-A sosit clipa, mormăi el, în timp ce întindea una din prelatele ui Jane în spatele camionetei.

Dădu să urce la volan, apoi se răzgândi în ultima clipă, ie du« la cutia de înghețată, rupse cartonul, smulse una dinăuntru și-i >tâsie ambalajul cu dinții.

O mâncă în timp ce se îndrepta spre poartă.

-A*dios*, Jane! strigă el, în timp ce-și umplea gura cu înghețată si ciocolată. Mulțumesc pentru nimic!

Descuie poarta, ieși. Apoi, aruncând cheile lacătului pe fereastră, o luă spre est.

în timp ce Beck și Morrison traversau strada, îndreptându-se spre mașina lor, vânzătoarea de la supermarket stătea în fața magazinului, fumând un Marlboro ca să-și calmeze nervii.

-Hei! Voi sunteți agenții federali, nu?

-Doamnă!

Morrison se opri în dreptul portierei pasagerului, pentru că îi trecuse cheful să mai conducă.

-Suntem agenții speciali Morrison și Beck.

- Deb a zis că au venit ieri unii de la FBI și au pus întrebări. Despre un nebun. Eu am fost liberă. Trase lung din țigară. Am avut și eu nebunul meu ceva mai devreme. Ochi nebuni. A cumpărat mâncare cât

** I^AnciMcA o «rnvufl. S-n uiriit În mine 5!, când mi-n zâmbit, mi-a

"Mtheţiu sângele în vene.

"Chiar aşa/ Simţind parcfl ceva, Bcck «te apropie de ea. Am l3sar Schiţfl j, bărbatului pe care îl cSutflm la managerului magazinului.

' Azur-o?

Eu vin la program, îmi fac treaba, plec când mi se termina tura.

• văd de ale mele, aşa cum ar trebui să facil toata lumea, ry-ar deranja sfl aruncaţi o privire acum?

deschise servieta şi scoase o schiţă dintr-un dosar.

^resuPun că aş putea. Mi-am luat pauza acum pentru că m-a speriat

u a cu ochii de nebun. Luă foaia şi-şi ridică înapoi pe nas ochelarii care îi alunecau. Clătină din cap. Nu. Asta avea părul mai scurt, un fel

e ond murdar... atât cât am putut să văd. Şi... Se opri, se încruntă. taţi puţin... Poate că totuşi... Ochii, ochii ăia de om nebun. Dar ăsta de azi nu avea barbă, mai degrabă era doar nebărbierit. Şi cred că era mai gras la faţă. Dar ochii ăştia...

-Dar înălţimea? întrebă Morrison. Cât de înalt aţi zice că era?

-Cam un metru optzeci şi cinci. Poate ceva mai puţin.

-A spus ceva?

-Da, a zis că trebuie să mănânce omul. Eu l-am întrebat dacă face provizii, pentru că avea două coşuri pline cu mâncare, şi el mi-a răspuns că trebuie să mănânce omul.

-Avea vreun accent anume?

-Nu vorbea ca oamenii de pe aici. Ridică din umeri şi trase din ţigară. Mai degrabă ca cineva din est, presupun. Ar putea fi el, dar nu pot să garantez. însă era ceva în neregulă cu tipul de mai devreme. Asta o garantez!

-Aţi văzut cu ce maşină venise?

-Nu, îmi pare rău. în mod normal l-aş fi chemat pe Tiny – el aşază marfa pe rafturi – ca să-l ajute să ducă marfa la maşină. Dar nu l-am chemat. Voiam să plece mai repede. Nu l-am mai observat niciodată pe aici. Cel puţin nu a mai trecut niciodată pe la mine. Dar nu cred că locuieşte prea departe, pentru că a luat o tonă de mâncare congelată.

Deşi femeia se cam codi să le dea, îi luară până la urmă numele şi datele de contact.

-Care sunt şansele? se întrebă Morrison.

-Suficient de bune cât să mai facem repede o verificare. Dacă ai fi tuRozwell şi ai fi reuşit să găseşti un loc suficient de aproape de oraş cât să vii să cumperi mâncare, ce altceva ţi-ai mai lua?

-Dacă aş fi blocat aici, cu siguranţă mi-aş cumpăra cât mai mult alcool.

P"".....

|u«wf vnA nmUm ^* ******* |P

»m«*»tt* f»><>«*«*&*♦ * «*ᵐ**

f***™

O d*t« poz* *<*■„ l* mag*? mul <fe Nfoitoti akonlke

(^ '*r**tmil

k» teмM rHteâ privire* dmrr *m

jj^* c«rt îl t it*-*. ^ 3^^ cjw, fti^r cm r* ti înainte. îft *p»we B**ʳk

roatt* im **frat*** mai *mic.*

-Vi pot ajuta?

-FBI Agenți «penali Beck $i Morfiaon.

Beck ridici insigna.

Yinzfttoral se lisi să alunece <ie pe scaun.

-Oh, hei!

-Căutăm pe cineva.

-Atâta timp cât nu pe mine...

Beck îi zâmbi cât de fermecător putu.

-Nu, nu pe tine. Pe omul ăsta.

Vânzătorul luă schița, se foi de pe un picior pe altul.

-Ciudat. Oarecum.

-Ce anume?

- Seamănă cu tipul ăsta care a fost aici acu' vreo oră. Seamănă la ochi. Și, da, la gură, cred. Nu mi-a plăcut.

-Nu? Beck se aplecă, doar o idee. De ce?

-Bun, a cumpărat atâta marfă că aș fi putut să închid magazinul pentru azi și ffate-meu – e magazinul lui – nu și-ar fi dat seama, pentru că oricum ar fi fost vânzare mai mare decât în orice altă zi. Dar ceva era foarte dubios la el – părea un om rău, înțelegi? Și a cumpărat atât de mult, că i-am zis că părea că dă o petrecere. S-a uitat atât de urât la mine, că mi-a părut rău c-am deschis gura. Cred că el e, cu părul mai scurt. Ce a făcut?

-Ai văzut ce mașină avea?

-M-am uitat pe fereastră, l-am văzut încărcând cutiile cu băutură într-o camionetă papuc. Un Chevrolet vechi și ruginit, roșu. Hei, ce-a făcut?

Dar agenții ieșiseră deja pe ușă.

-El e, Quentin. Jur, simt în stomac că el e.

-Hai să-l aducem și pe șerif. Are un loc pe-aici. Nu cumperi atâta mâncare și băutură într-un singur drum când stai la un motel.

-Ar putea avea ostatici – nu e genul lui, dar sunt case și ferme mai mici la jumătate de oră de drum cu mașina de Two Springs. Sau poate a găsit un loc abandonat. Mâncarea congelată înseamnă că are frigider și un cuptor. Dacă a venit în oraș și a intrat în cel puțin două magazine înseamnă că se crede în siguranță.

în timp ce se îndreptau în viteză spre biroul șerifului, cercetau străzile.

. -Ar *pui*a* ₈fl hr tnca hIcl, spuM Morr^m. *Dar e* puțin probabil.

_ _ *g.m*

-o *nu ne* ropcancrt repede pe căldura anta. Trebuie »ă h apr pe. ₜ ⁸lroul feritului avea o cainerfl exterioara cu un dispecer 51 mea ooua *p^liperl* pentru cel doi ofițeri angajați cu Jum3tate de normă În funcția itn ᵃ^Utor ?ᵉʳ*^ ⁹Pᵃʳᶜ* ᵉʳᵃᵘ doufl celule, o baie uni«ex fi o tejghea Ptovizarfl cu o plitfl fi un aparat de cafea. *r* ^ᵉrul condiționat duduia, trimițAnd pretutindeni mirosul de ca-

ʳᵉᵃ Proasta.

so ^ᶜʳⁱ^ᵘ* Neederman, un bărbat de vreo 45 de ani, ciolănos fi ars de ᵃʳᵉʳ ᵃᵛᵉa propriul lui birou – cu ușa deschisă.

-a te uită, FBI-ul, zise el, ridicându-se. Nu mă așteptam să vă mai văd. ucy Wigg de la Two Springs Market și Kyle Giveas de la Givens ■quors and Beer tocmai l-au identificat pe Gavin Rozwell din schița noastră. A fost în amândouă locurile în dimineața asta.

—La naiba! Sunt siguri?

-Suficient de siguri. A cumpărat multă mâncare – inclusiv produse congelate – și alcool, ceea ce indică faptul că are o ascunzătoare în apropiere. Suficient de aproape. Trebuie să începem o căutare.

-Cu siguranță o să vă ajutăm cu asta. Unul din oamenii mei e plecat în patrulă și o să-l chem pe celălalt. O să anunț și poliția statală să fie cu ochii-n patru.

-Conduce o camionetă papuc Chevrolet, roșie. Un model mai vechi, din câte ni s-a spus. Tu cunoști zona, domnule șerif. Spune-ne care sunt cele mai bune posibilități.

-Stați să dau telefoanele alea și o să mă gândesc.

După ce termină, întinse o hartă pe birou.

-Casele astea de-aici? Sunt puține și depărtate între ele, dar oamenii ar observa o persoană străină. E altă poveste dacă te

muți aici sau dacă te duci în munți. Ferme sărace și greu de muncit, oameni săraci și duri care trăiesc așa pentru că nu vor alți oameni pe lângă ei. Găsești tot felul de țăcăniți, supraviețuitori, antivaccinișți, antiguvemișți, antiorice. În nici un caz nu har primi cu brațele deschise – nici pe noi, de altfel.

-Rămânând în zona asta, cine trăiește singur? Fără familie, fără prea mare bătaie de cap, îi spuse Beck partenerului ei. E mai ușor să elimini o singură persoană. Cu siguranță n-ar fi vrut să fie deranjat dacă ar fi hotărât să se ascundă într-o văgăună.

-E Riley – fost puşcaş marin – un ticălos dat dracului. Neederman bătu cu degetul în hartă. Casa lui e o adevărată fortăreață. Și mai e și jane Boot – soțul ei a murit acum ceva vreme, dar ea a rămas. Vine în oraș, vinde ouă și lapte de capră cam o dată pe lună. Amândoi sunt

&*prl, pregătiți să înfrunte rfli boiul «nu npocalipsa care-o veni mnf întâi,

-Fcmcl«, spuse Morrison. Ar încerca cu femeia înainre să se pună cu soldatul.

-Sfl mergem sfl aflam.

-Va conduc. Nu are telefon – nu crede în ele – și lotul ei e înconjurat cu sânnă ghimpata, cu acccs printr-o poartă încuiată cu lacăt. Am un elește în mașină. Dacă o găsim acasă mulgând capra, o să fie nervoasă foc

20 de minute mai târziu, opreau în fața porții deschise.

Neederman își poziționă mașina în așa fel încât să blocheze ieșirea, apoi coborî. Luă de pe jos un set de chei și clătină din cap când Beck deschise fereastra.

—Niciodată n-ar fi lăsat Jane poarta deschisă. Cheile pe jos. Afurisitul

-Ai echipament de protecție?

Șeriful își dădu pălăria pe spate.

-Da, da. Afurisitul! zise el din nou. Jane nu ar fi lăsat niciodată poarta deschisă.

-Să ne echipăm. Cheamă întăriri. Eu și partenerul meu preluam conducerea de aici. Aveam ceva de împărțit cu el.

Șeriful îl străpunse cu privirea pe Morrison.

-Dacă i-a fiicut vreun rău lui Jane, am și eu ceva de

împărţit cu el.

După ce-şi puseră vestele antiglonţ, intrară pe poartă.

-Nu mai e aici, Tee. Ne-a mirosit, aşa se explică toate astea.

Cu o expresie întunecată, Beck conduse mai departe.

-Uite camioneta roşie şi cumpărăturile împrăştiate pe pământ. Uşa de la intrare deschisă, şopronul deschis.

-Cineva a făcut o criză de nervi, mormăi Morrison.

-Aşa se pare, dar hai să nu fim împuşcaţi dacă ne-am înşelat.

Intrară între cabană şi şopron şi, folosind maşina pe post de scut, coborâră.

-Gavin Rozwell! FBI! Ieşi cu mâinile sus!

Nu se auzeau decât găini cotcodăcind şi porci grohăind.

Beck luă o piatră şi o aruncă, sperând să-l facă să tragă. Nici o mişcare. Mai aruncă una şi de data asta lovi casa.

-Haide, Quentin! Să vedem ce şi cum.

Ieşiră din adăpost şi, aplecaţi, alergară spre uşă. Morrison intră primul, sus, în timp ce Beck veni pe jos.

Locul mirosea a transpiraţie şi a praf şi ar$ta ca un bar după o bătaie. Cercetară casa, apoi şopronul.

m 'i

„nţft '16, cred

f* -J«ne nrr un Foni R«"JW.

< < ™ m l < m « « 1 . 1 l m . m , , | .....

«a vcrllic, lc «pi»* Needcmiun. Alh.»*,«. .lc <llu.n*l ,

Vil d»u «l numerele <le tnm«tflculnrc. l ;redeţl c» » 1,int c

Foarte puţin probabil.

Şeriful rţi m«»8 ceafa.

-O sil mă uit după eu, ti ipuae lui Bec lc. Şl după capră-

-G«rnntnt ne-a văzut azi-dlmincaţă. Sigur ne-a văzut, airrei '

ar d«t bir cu fugiţii, după cc cumpărase atârn mâncare? Beck făcu un

efort să se oprească din a lovi cu piciorul pachetele care începuseră s

se decongeleze. A ieşit din magazin şi ne-a văzut. Sau poate că băgase

deja cumpărăturile în maşină. Aşa. A urcat la volan, a venit aici, a luat ce-i trebuia şi a plecat.

-Iar fuge, Tee. Pentru că aveau amândoi nevoie, îi puse o mână pe umăr. Fuge din nou, e speriat şi turbat de furie. Hai să punem o alertă pe camioneta femeii.

-E aici, în spate! strigă Neederman. Şi capra la fel. Dumnezeule! Ce-a mai rămas din ele e aici. A aruncat-o pur şi simplu în ţărână, zise şeriful, întorcându-se la ei. A aruncat-o în ţărână şi a lăsat-o pradă animalelor care mănâncă hoituri.

30

Morgan îi deschise uşa lui Jake într-o dimineaţă târzie sufocantă, care prevestea o furtună.

-Intră! Să-ţi fac o cafea? O să avem nevoie?

Şeful de poliţie închise uşa în urma lui.

-Cred că ar merge mai bine ceva rece. Doamnele tale sunt acasă? -Nu, sunt la muncă.

Venise săd spună ceva rău. Simţea fiorii strecurându-i-se pe sub piele. -Nu cred că ceaiul cu gheaţă e gata încă, dar avem cola.

-Sună grozav. Morgan, e-n regulă dacă-ţi spun eu despre Rozwell? Poţi să iei legătură cu FBl-ul, dacă vrei să auzi direct de la sursă.

-Apreciez că ţi-ai făcut timp să vii să-mi spui personal. Calmă, îşi spuse. Uite ce calme îi erau mâinile în timp ce umplea paharele cu gheaţă. Trecuseră zilele în care o cuprindea panica. A mai omorât pe cineva, nu-i aşa? Simt un nod în stomac.

-Da. Ce-ar fi să ne aşezăm şi o să~ţi spun tot ce am aflat de la ei. Osâ-ţi spun ce s-a întâm^at îtri, în Nevada.

.Nov^|„ Aşadar, au avut dreptare când au presupui« r .W J„u , .

j "[1] Pl«*e să «tiu că au avut dreptate. E ceva " *-[m]r

ce-i povestea, Morgan asculta uluită

„Nu p,»ₜ ,3 ₑᵣₚj jtₘₑₑᵣ ₙᵤ pot să-l văd trăind încr-o cabană mentară, ţₙ mijlocul pustietăţii. Pot să cred că a omorât o v-m ᶜ³ᵘ ^truea.dar restul?

-L-ai dat peste cap. Asta e părerea mea. l-ai oprit şirul ie-i.;. ..

« asta l-a terminat. Recunosc meritele FBI-ului şi-i admir ,n«.r – oi Beck, dar ea şi partenerul ei ar fi pTimii care să admiră că J *-«r noroc chior s-au nimerit să fie în oraş fix în ziua în care R. cwpi! , la cumpărături.

~Si ei cred că a stat acolo două săptămâni?

-Aproape trei. Atunci a fost victima ultima oară în oraş. Nu e neobişnuit să nu o vadă nimeni timp de o lună, ba chiar mai muir "* că a venit să vândă ouă, lapte, ceva brizbrizuri din piele. A cump alimente şi a făcut plinul la maşină acum aproape trei săptămân " aflat că Rozwell a stat la un motel cam la 50 de kilometri distantă r ⁱⁿ ᶻ:ᵏᵘ„ᵃ ᶦⁿ ᶜᵃʳe femeia a venit ultima oară în Two Springs.

-înţeleg. înţeleg.

-Era activă pe mai multe grupuri online – pregătitori, supravieţuitor, fanatici religioşi. Se pare că Rozwell i-a menţinut conturile active, mai mult sau mai puţin, dar se simt diferenţe subtile în postările şi în răspunsurile ei începând cu nouăsprezece zile în urmă – imediat după ziua în care a fost în oraş.]ake ezită, apoi continuă: O să facă o autopsie si picate vor reuşi să stabilească exact când a murit. Morgan, fiecare persoană cu care au stat de vorbă şi care a avut contact cu el ieri a spus că şi-au dat seama că era ceva în neregulă cu el. Fie nu putea s-o ascundă, tie nu s-a mai obosit. Avea arme, Morgan. Un pistol, o puşcă – au găsit cartuşe împrăştiate pe jos. Şi Jane avea obiceiul să poarte mereu un Colt la sold.

-Şi tare i-a mai folosit.

- Ideea e că acum le-a luat el. A lăsat un AR-15, aşa că măcar pentru asta putem fi recunoscători, dar le are pe toate celelalte. Şi a cumpărat muniţie pentru Colt când a fost în oraş. Nu a mai folosit arme până acum.

-Nu mai e la fel ca până acum.

- Profilerii sunt de acord cu tine. Tot ce au găsit în cabana aia arată că a pierdut controlul. Pentru că o considera prietenă, pentru că avea să devină mai mult sau mai puţin sora lui, Jake se întinse şi-i luă mâna. După părerea lor, nu o să mai aibă de ales şi o să vină aici.

-în parte, e o uşurare, pentru că mereu mă aştept să aud uşa scârţâind, să văd monstrul ţâşnind din întuneric. E mereu acolo, jake, indiferent ce fac. Ca o grădină pe sub care un rozător sapă tuneluri. Pare frumoasă

dai poate sfl se prăbuşească în orice clipă. Coborî privirea a lUH[1, ^ "iasă, apoi o ridică spre ochii lui. Te temi că, fiindcă

»-ar putea să mă împuşte. Când mă duc la maşină sau am -Nu m ⁰ʳᵃ⁹ᐟ ᴺᶦᵒ ˢᶦᵒ facfiᐟ Nu poate⁎ E prea rapid 9ᐟ prea ftnal -Nu j,[11]

e ca înainte, repetă Jake. acelaşi. Ai-ţT esen ta nu s-a schimbat. în sufletul lui, în centrul lui, este
se răzbune pTeVo<e Să m3 ,oveascăș să vadă căɪmi este fricăɪ Tfehuie să
După ce se sc*1^ t0t oe 3 mers Pr°st viaţa lu* de când... de la Nina. cunoscut doa^d*1^' ‘ntinse mâna după pahar. Nu pot să cred că l-am putut să trăiasc3ou^ săptămâni> dar îl pot citi atât de clar. Ideea că a plăteascâ, să se^ă h?3 CUm ai spus ma* rnu^t Nu, tre^uie să mi-o
să sufăr mai întâi ^ pentru asta- Nu e suficient să mă omoare, trebuie
Pot să fiu de acorri „ , ^ ,
-Mi-a luat r 1 t tine, ar tot să tem că Poate în$*l- mâinile *Niri* j°tU ' ^a^e» t°tul, în afară de viaţa mea. Şi uite! Desfăcu Am o casă *f mai* tarziu> sunt bine. Mai mult decât bine.
ră hună* A 3mi ^ Un ^rbat ca re mă iubeşte. Am o slujbă bună, o v,aţă bună. Am prieteni. El e cel care a pierdut. El e cel care fuge dis-
SU Clen t să mă omoare repede, n-o să acopere toate astea, fi ceva personal.

Când se auzi soneria, scoase automat telefonul ca să verifice.

-E... o livrare de flori. Este...

fi întinse telefonul lui Jake.

privirea lui se răci înainte să se ridice.

-Mă ocup eu.

Morgan avu nevoie de câteva clipe să se adune şi să se ducă după el. Recunoştea o coroană funerară când o vedea. La uşă, în timp ce Jake o lua la întrebări pe femeia uluită care făcuse livrarea, Morgan studie coroana şi mesajul de pe ea. „Morgan, să-ţi aminteşti mereu.”

Sigur, îşi spuse. O să-şi amintească mereu.

Pentru că ştia că n-o să fie îndeajuns să schimbe numerele, Rozwell cumpără un pulverizator, nişte vopsea verde şi, pe o fâşie pustie de drum, acoperi albastrul camionetei lui Jane.

Arăta ca dracu’ şi pierdu o grămadă de vreme ştergând vopsea de pe faruri, dar acum maşina lui nu se mai potrivea cu cea din descriere.

Credea că o să ţină o vreme, mai ales că poliţiştii erau tare grei de cap în această parte a lumii.

Nu putea să stea la moteluri, oricât ar fi fost ele de proaste, așa că mergea tot înainte. Intră fr ᴵᵀtah, merse toată ziua, până la căderea ®pții, împins de furie și w – »mentat cu cofeină și carbohidrați.

Fra timpul ^-si reia bunele obiceiuri, hotărî, așa că intră în aeroportul ᶜ ⁿ ᵏ * Lake ca să tragă un somn de care avea mare nevoie în parcarea pe termen lung.

Se trezi, încins și simțindu-se ca dracu', înainte să se crape de ziuă, dar hotărî că norocul se întorsese de partea lui când zări o dubită, cu tot cu semnul de „Bebe la bord", care probabil parcase în timp ce el își facea siesta. Veche de cel puțin cincisprezece ani, estimă el, dar impecabil de curată. îi luă mai mult de jumătate de oră, dar reuși să intre, să dezactiveze alarma și s-o pornească – nu-și pierduse îndemânarea! Apoi transferă totul din camioneta lui în dubiță.

Avea trei sute de mii de kilometri la bord, dar avea să-și facă treaba avea să-l ducă în Colorado, la un motel mai de Doamne-ajută – nu la hotel încă! se avertiză singur.

Un duș fierbinte, timp să se aranjeze, să mănânce, să doarmă si să găsească cel mai bun traseu spre Montana.

împreună cu Miles, Morgan închise barul vineri seara.

-M-a sunat Beck acum câteva ore.

Miles se opri din ceea ce făcea.

-Și-mi spui abia acum?

-Eram ocupați; tu erai ocupat. Și nu are nici o importanță dacă-ti spun acum sau atunci. Un ofițer de securitate a văzut mașina pe care o conducea Rozwell în parcarea pe termen lung de la aeroportul din Salt Lake City. încercase să o vopsească, dar albastrul se vedea pe dedesubt.

Le-a luat ceva timp să identifice mașina cu care a plecat de acolo. O dubiță roșie. O Kia, parcă a spus. A acoperit o distanță destul de semnificativă, dar i-au luat urma la Deys lnn, în Colorado.

-Ce-ar fi să stăm jos?

-Nu, mi-e bine așa. A părăsit dubița în parcarea unui Walmart din Dakota de Sud. De acolo a furat un SUV, sub amenințarea pistolului, iar pe proprietară – o femeie de 60 de ani – a legat-o cu o coardă de bungee, i-a băgat un căluș în gură și a încuiat-o în dubiță. A lovit-o până și-a pierdut cunoștința, i-a lăsat o contuzie, dar nu a omorât-o. Măcar e ceva. Acum se îndreaptă spre Minnesota, urmează o pistă pe care agenta Beck o consideră foarte credibilă. Și nu crede că o să păstreze SUV-ul multă vreme, deși nu cred că o să riște să ia legătura cu vreunul din vechile lui contacte ca să-l vândă. Au alertat aeroportul din

Minneapolis.

-Asta e tot?

- Deocamdată.

-Morgan. îi luă mâna, cea pe care purta inelul lui. Asta însean^^^ nă ceva.

-îmrumnâ totul.

-Şl faptul câ »unt ocupat nu comenzâ, adAug» el< Când afli ceva ^t**prt nenotncitul flstn, aflu şi eu. Nu abia când nu mai «unt ocupat. Aflu Nu ai voie »a aştepţi. La fel ca atunci când îmi trimiţi mesaj în rcar* seară când ajungi acasă, atunci când nu eşti cu mine. Nici asta nu e*te negociabil.

-Ai dreptate. îmi pare rău.

~Nu mă interesează sâ-ţi pară rfiu.

-Ştiu. Zâmbind, îi puse o mână pe obraz. Dar tot îmi pare.

-Poţi să te muţi cu mine acum.

—Nu m-aş simţi bine şi aş sta cu inima strânsă dacă le-aş lăsa singure pe doamne, acum când chiar pare că vine încoace.

— Pot să mă mut eu cu tine.

Ar fi f&cut-o, îşi spuse. Nu i-ar fi plăcut absolut deloc, dar ar fi făcut-o.

—Casa e cât de sigură poate să fie. Şi mâine o s-o rog pe Jen să repetăm mişcările de autoapărare. Ascultă-mă! Pentru că m-am gândit mult la asta. Nu eram pregătită — şi totuşi, poate că n-a fost asta. A omorât-o pe Nina, dar a luat-o prin surprindere. Iar ea era bolnavă şi micuţă, Miles. Dar acum eu sunt pregătită şi n-o să mă mai ia prin surprindere. Şi sunt mai puternică decât eram. Mai mult? Sunt furioasă.

-Toate astea-s foarte bune. Totuşi.

-Poliţia patrulează străzile. în fiecare seară, un poliţist vine după mine până acasă. Mă aştept să ne trezim cu un altul plus un agent FBI parcaţi în sufragerie, dacă ajunge la graniţa cu Vermont.

-Dacă ajunge acolo, parchez şi eu lângă ei.

-S-a făcut. Şi să nu te superi, dar am nevoie să vină. Am nevoie ca toată povestea asta să se termine. Vreau să mă uit la rochii şi la buchete de mireasă, să hotărâm ce cântec vrem pentru primul nostru dans şi să aleg nuanţa perfectă de lila pentru sacoul tău.

-O să faci toate – Ce? Nu.

-Păstram sacoul lila pentru un moment special. Mi s-a părut că l e nimerit acum. Acum hai să nu mai vorbim despre Rozwell şi să mer-

-Bine. Fără lila.

-Păi, dacă aleg un buchet de bujori cu liliac, poate doar puţin, la butonieră. Apoi încep să mă gândesc la nemţişor şi sângele-voinicului, sau la un buchet de lalele cu floarea miresei. Nu mă lăsa să încep!

-Din toate lucrurile pe care mi le doresc, să vorbesc despre buchete «te aproape de capătul de jos al listei.

Afară, o luă din nou de mână şi i se păru că simte în aer primul iz ^entic de toamnă.

- Cj» tic) de *Stand frt* Me?

Vrei ne iiitâm în un film în seara asta?

- Nu mft refeream la film. La cântec! Primul Penrru că eu stau alături şi ai face bine sfl-ml stai şi tu mie.

Torul stresul pe care il simţea se risipi, lăsând locuneicălduricar» parc« o topea pe dinăuntru.

-Te-ai gândit! Tc-ai gândit la nunta noastră!

-îmi mai trece uneori câte o idee prin minte.

-Accept nominalizarea ta pentru cântec – chiar e una hună |«u accepţi şi tu o crenguţă de liliac la butonieră, dacă mă horârăsc U

- Doar o crenguţă?

Morgan ridică degetul mare şi arătătorul ca să indice una mică

-Pot să mă angajez la aşa ceva.

Se întoarse spre el şi-l cuprinse în braţe.

-Te iubesc, Miles.

-Alt lucru pe care ai face bine să nu-l uiţi.

Mai târziu, în timp ce ei dormeau, Rozwell intră în Wisc. r – volanul unui Dodge papuc pe care îl cumpărase cu bani gheata dimr- lot de maşini la mâna a doua din St. Paul.

Făcuse planuri.

Morgan se ocupă de pachetele care sosiră, de sumele încasate ; – contul ei, le raportă. Şi-şi păstră propriul registru.

Când sosi luna septembrie, se aşeză la masă cu doamnele ei.

—Ştiu că sunteţi îngrijorate, dar asta şi încearcă să facă. Să ne insn- joreze, să-mi intre pe sub piele. Dar mie toate astea nu-mi arată iecir că este disperat.

—Disperarea e periculoasă, îi atrase atenţia Olivia.

-Da, şi nu o să fiu nici nesăbuită, nici neglijentă. Conduce de câte-, zile, abia dacă face vreo oprire. Oamenii legii ştiu în ce maşină e acum. pentru că a cumpărat un papuc cu banii jos în St. Paul. FBI-ul lucrexz cu compania de la care e cârdul de credit. Eu nu-l mai folosesc pentru nimic. Şi ieri s-a raportat o utilizare nouă.

-Pentru ce? întrebă Audrey. Ce mai e acum?

-Probabil că a aflat despre nuntă. A comandat douăzeci şi patru ce trandafiri negri.

- Era şi un mesaj? Nu încerca să ne ascunzi ceva ca să ne protejezi, Morgan.

-Nu încerc, bunico. Chiar nu. Scria doar: „Nici o nuntă. O

înmer mântare". Nu-i prea spiritual, se grăbi ea să adauge, când o văzu pe maică-sa albindu-se la faţă. Şi nu-i deloc isteţ. Fiecare mişcare pe care^1 face este un avertisment pentru noi. După o pauză, continuă: Mai e ceva

'■ *uïitn. Totul deodatfll İİ spuse Olivia, c* »«(prins imaginea pe camerele se securitate de pc feribot, tn timp *a o vq8*sa spre Michigan. Probabil ca a schimbat culoarea camionetei dar l-aJÏ'to,ie' Profesionist« si a schimbat plăcuţele dc înmatriculare, camcr^ Este iar blond, nu mai arc barbă. IncA nu a dat

"Aşa k ar l*53 iarăşi o urma, murmura Audrey. Cum a flcut înainte, ^^iana 8Sndesc?l «* 1« asta, pentru ea l-au luut urma tn sud,

^ân^QUv^ ®*ta? nu ° ^ie direcTsrT ru.Că inc«p« ^ se Învârteasc prin bucfltarlc. l)c ce —Nu ştj u> ^ "io, pe lflnga lacuri şi drept tnalntc spre Vermont/ teorii. Poate încea'^ * vorbit mult timp cu agenta Beck. Au nişte se poată ascunde câ^ ^ ^ ' scoata p^ pistfl- Căută un loc în care «tt să uite de ei. Să asr teVa z^e, să recuperele somnul pierdut, sfl aştepte abătut cu cel puţin ti!!* ^ U'f CU e^' ?tku cu •|8uran^ c"tc c® *'B vine aici. Iar eu stiu a* SUte k^omet'd de În drum – presupunând efl -Nu-i destul. C agentii sunt «pronpe cWlare pe ei.

—Aşa zic şi „I A .

Nu voiam să plec la m T*!* C8 aRenta Beck cra foMrtc frustrat«, bine de o 1 SiYM» LI uncă &ra să vă spun. Momentan, este lu mal

s ^Uf"t^^l'at,'Tlbll!af"cSd,nr°','f' i m„nri în r«r„ • schimbăm placa, pentru efl trebuie s« p cc *T:zrrr^vreau sa ^ «« ^>>1* i* «« «m *»»>-<-■

***Scoase* telefonul şi căută site-ul.**

-Oh, Morgan, e frumoasă! Simplă, elegantă, organ îşi simţi muşchii relaxându-i-se la aprobarea mamei el. Audrey se pricepea.

-Vreau ceva simplu. Superb, dar simplu.

-Şi ai găsit ceva pur şi simplu superb. Ador croiala şi fusta doar subtil evazată. Dar nu o să-ţi cumperi rochia de mireasă de pe internet. -Dar ai spus...

-Stilul ţi se potriveşte foarte bine şi e exact ce trebuie pentru o nuntă în grădină, dar nu o să-ţi cumperi rochia de mireasă online. O să facem o programare la magazinul de mirese din Westridge, săptămâna viitoare. Este un loc foarte drăguţ. Trebuie să le inviţi şi pe mama lui Miles, pe bunica lui, pe sora lui – şi pe Jen.

-Oh, dar-

-Mulţi oameni, multe păreri, da. Audrey o bătu pe mână. Dar este ceva important. Trebuie atir rochia, să o probezi, să fii sigură.

-Pot să o trimit u

de ilc «stuf Cflnd Într« în prizfl, Audrey nt. putea fi r„ ,- vîi,ₓ ' nen‘- t)acâ nu găseşti ceva s«-ţl placă la nebunie, ceva , IX' t,ᵤᴴ *ᵘfletul, care s8 te facă să străluceşti, poţi să comanzi n*ᵣ ⁰¹ net farfi ₍a auzi un cuvânt de la mine. Şi rochia o plătrv ^amai atât d ᶜ ᵗᵘᶜʳ ✻ᵃᵃˢᵃʳʳᵉ'8l Acum ochii i se umplură de lacrimi Îmi |ᵣ,

'-Nuᵗᴵᵁ,✻! ^ reau ˢᵃ›ţᵢ cᵏau ᵃˢᵗᵃ' dragoste ^ ᴵᴵᵐPotrivi, Morgan. E nepoliticos să refuzi un dar fă. dₑ | ᵁⁿᵗᵃ ᵃˢᵗᵃ ᵉ darul nostru, al mamei tale şi al meu. Nu <■ . r .

ᶜᵃ famih ᵃᵗᵉˢᵗᵉʳ ᶜᵒp^ ᵃ✻ copilului meu. E vorba de iubire. Şi mă -is- ᶜᵃᵐ * ¹³ ᵐ'ʳᵉlui să protesteze. Şi voi fi pregătită să ajungem L ᴵⁿPʳomts. Asta e iubirea.

A.m început deja o foaie de calcul, am un buget.

, ᵛᴵdent! Oh, seamănă atât de mult cu tine, mamă. Cu siguranţă ᵉ a mine a moştenit spiritul ăsta practic. Acum poţi să le arunc >- f.° ° ᵗᵉ gândeşti doar la partea frumoasă. Culorile, florile, muzica a de invitaţi. O să încercăm să mergem lunea viitoare la magazine ᵉ ᵐⁱʳᵉˢᵉ- În felul ăsta n-o să-ţi faci griji că întârzii la muncă şi o să ne putem distra împreună.

-Vorbim, dar acum chiar trebuie să mă duc la muncă. Trebuie >â- spun şi lui Miles tot ce v-am spus vouă mai devreme. Avem o înţelegere.

ti duse spre sud, spre Indianapolis, unde închiriase un garaj cu un card de credit nou. Băgă maşina înăuntru, apoi luă un Uber până la terminalul privat al aeroportului.

îşi pusese o perucă masculină neagră, cu păr lung, prins la spate, îşi lăsase barba să crească, apoi, cu foarte mare grijă, îşi aranjase frumos un cioc. Intră cu laptopul, cu o servietă de mână şi lăsă la cală singurul geamantan. Nu-şi făcea griji pentru documentele de identitate — lucrase mult şi cu atenţie şi la acestea.

Bău un pahar de vin în avionul spre Middlebury, Vermont, si mâncă două pungi de chipsuri oferite de compania aeriană.

Pur şi simplu nu putea să se lase. „Privat" însemna că bagajele nu-i erau verificate. Coltul stătea la loc sigur în servieta lui, la fel şi cuţitul.

Când o să-i ia ei urma în Indianapolis – presupunând că o să i-o ia vreodată o să termine ce avea de făcut. Şi o să-şi recapete norocul.

Data viitoare când o să fie într-un avion, o să se îndrepte spre o plajă tropicală cu un hotel de cinci stele. Şi viaţa oribilă pe care o dusese în ultimele luni avea să i se şteargă din amintiri, asemenea unui vis urât.

- !>v* nu «• h»ne.

ÎVvfc *t*trA hi Altfl camei* «le rmrtel. mufHndl alt* hatrft **Nii ***

htne, Quentin.

-1*« ne JOACA pe «Nete

~ Al ei tii sentAţift «stA? Nu ie explică altfel de ce s-xr depArrx arat mult de dcitinatiA lui. începe sA-şi revină Nu şi-a revenit încA, dur "'«To Are un ₚl«n acum AMA Mmt eu

- Ar trebui sA o luăm spre nord est. Sa lAsAm xona asta agenţilor de «ici, poliţiei locale, şi sA de ducem direct în Vermont.

, ^ ᵘⁿⁱ ^ părere. Seîntoarsespreel.Dar nu numai arât. Hai plecăm imediat. Vreau să o văd pe Morgan. Vreau să văd cum a aranjat casa, să mai văd o dată complexul, să discut faţă în faţă cu şeful poliţiei analizăm punct cu punct sistemul de securitate de la complex. Simt că

mi se pune iar nodul ăla în stomac.

-Trebuie să vedem ce-i cu el.

-Așa să facem. Vreau să fiu acolo.

—Și putem s-o luăm invers, de acolo. Cred că a abandonat camioneta, Tee. A cumpărat-o, apoi a abandonat-o.

—Așa cred și eu. Hai să mergem acolo și să stăm o vreme să evaluăm situația. Dacă ne înșelăm, asta este.

-Nu ne-am înșelat până acum.

Rozwell aterizâ în Middlebury după un zbor fără probleme. Mașina închiriată pe care o aranjase îl aștepta acolo. Când urcă în scaunul de piele al Mercedesului sedan, simți un val aproape amețitor de plăcere.

-M-am întors! Cu un râs înfundat, mângâie volanul și zâmbi larg privind bordul încărcat. Așa mai merge, așa mai merge. La naiba, așa mai *merge!*

Fredonând, introduse adresa lui Morgan în GPS.

32 de minute era foarte, foarte bine.

Când Miles intră la Après, Morgan avea câte un shaker de cocktail în fiecare mână și discuta cu două femei așezate la bar. Făcea puțin spectacol, își zise, privind-o cum toarnă băuturile în pahare și adaugă câte trei măsline în fiecare.

Avea un talent pentru asta. Amândouă femeile ridicară paharele în semn de toast după prima sorbitură și Morgan le răspunse cu o plecăciune.

-Totul e din încheietură, spuse ea, când îl văzu pe Miles.

Veni la bar, dar i se adresă lui Bailey:

-E ultima ta seară la noi.

- Du O ftl'fM f* dof de rratS kmwa Morgnn m-a «t** «« «*»«Wwvta penmi un k* de munci la «n cfob. chiar lângă campi***

S* ne *p,< * ,,* cum ^ și dacii o să vrei să mai lucrezi aiH vara viitoare, te »jțeptflm. Am nevoie de Morgan două mmure Te descurci ringura'**

-Sigur Am avut un profesor foarte bun.

Morgan își ținu pentni ea gândurile care îi asaltaseră mintea. în rimp ce «eeca împreună cu Milcs.

-Credeam că ai plecat deja. S-a...

-Nu s-a întâmplat nimic și tocmai plecam. Vin agenții federali, o să ajungă curând.

-Aici? De ce?

O îndreptă spre cărarea care șerpuia prin grădină.

Nopțile erau mai reci și primele accente de culoare apăruseră pe dealuri.

-Se pare că vor să evalueze sistemul tău de securitate. Jake – l-au contactat pe el, el m-a contactat pe mine – crede că vor și să vadă cum mai ești tu.

-Bun, asta e bine. Asta chiar e bine. Aș vrea să-i văd personal. Să-i evaluez și eu pe ei.

-Jake vrea să desemneze un agent pentru Westridge și sunt și eu de aceeași părere.

-Miles, se poate hotărî să vină aici mâine. Sau peste șase luni. Cât timp o să fiu păzită și supravegheată?

-Cât timp va fi nevoie. Ai viața ta, Morgan. Ai reușit, îți trăiești viața și asta n-o să se schimbe. El n-o să schimbe asta. Dar când și dacă o să vină aici, o să avem toate resursele disponibile. Și mâine o să stau de vorbă cu doamnele tale.

-Despre ce?

-Despre faptul că vreau să stau acolo două nopți pe săptămână. Tu ești la mine trei nopți eu o să fiu la tine alte două sau trei. E echilibrat. Putem să ne certăm mai târziu – lucrezi acum dar o să se întâmple.

-Ea doua oară în seara asta când cineva îmi spune ce să fac. Nu-mi place.

-Te înțeleg, dar tot o să se întâmple. Se văd primele culori în copaci.

Privi în zare, spre vârfurile dealurilor și ale munților.

-Timpul trece, anotimpurile se schimbă. Ce nu se schimbă și nu se va schimba? Faptul că acum ești a mea.

-Hei, stai puțin...

-La fel cum eu sunt al tău. Și suntem genul de oameni care avem grijă de ce-i al nostru, nu?

Mi* ţ^veste« «st« nu m» *e p«re thit,r * Î ,***"**¡1 .__,r,rain*le**
N„ cu nu „ J„... c «fevUn«. Trebuie «a ma <1« <a hrSneur cAmele
*****m< trimiţi menajul când ajungi acasft.**
-S??[1]* cr-i fe$ cu mâna ofiţerului Howe $« închid uşa dup* rnme.

^nî: [Ja]- [Mă]'ne-poimâine o sfl vrei şi un cod sau o parolă
" O
[apu]ţ parola d[e][V]orblm noi despre ce gânduri mi-au venit în cap când ai
[in]cruntând[u][S].'s[RUran]^.'- [dar] nu e o idee rea.
„Nici opusul [S]Jn[Se Cufunda în] gânduri.
-Super. Da[ca] * Parole de siguranţă nu e o idee rea. de ofiţerul Howe şi j [mă trezesc] într-o luptă cu Rozwell, care să fi trecut spun să mă lase puţi^ [Sistemu]* de alarmă şi să fi intrat în casă, o să-i *ranţă:*
ananas! [P] [n]^'[i] trimit lui Miles parola noastră de *nesigu-*
—Ananas e stupid.
O sărută absent np
-Oh, „ananas" [mCi] *"*»*«•.

:feSSS"*"„~n »-

^ a K duc lurt'md ^[[^]ı,[ı]fcl]c ■ ' * ' „ ! | [a] închidere

După care să te uiţi sub pat şi în toate dulapurile? Chiar în timp ce spunea asta înţelegea. îşi făcea griji. Firește că-şi făcea griji când nu era acolo, când nu putea controla situaţia. O să încercăm invers. Du-te acasă, stai în turnuleţul tău şi răspunde la toate masajele şi la toate emailurile şi fă tot ce nu ai apucat să faci într-o zi obişnuită de muncă. Şi, dacă'ţi trimit un mesaj de genul „Spune-i noapte bună lui Howl", vino cât poţi de repede.

-S-a făcut.

în bucătărie, Olivia şi Audrey spălau ultimele vase rămase după cină, discutând despre subiectul care le preocupa cel mai mult în ultima vreme.

Planurile de nuntă.

-Putem să ne alegem şi noi rochii de la magazinul de mirese. Audrey spală de mână paharele de vin pe care le folosiseră la cină. Trebuie să arătăm perfect când o conducem pe Morgan spre altar. Sau, în fine, ce o să fie folosit pe post de altar. încă mă podidesc lacrimile când mă gândesc că ne-a vrut pe noi.

-Nimic prea pretenţios, Audrey. Fata vrea ceva simplu.

-Simplu – nepretenţic* –, dar perfect.

Olivia luă o cârpă ca să şteargă vasele.

-Sper să aleagă o formație bună pentru că vreau să dansez până cad din picioare. Cine ar fi crezut, scumpo, iama trecută, când a venit la noi, că o să planificăm o nuntă primăvara următoare?

-Nu doar o să știm că e fericită, mamă. O s-o vedem. O să putem face parte din viața pe care și-o construiește. Și o să apreciez întotdeauna șansa asta. întotdeauna.

-O să devii iar sentimentală și o să te lași copleșită de emoții, iar asta o să mă facă pe mine sentimentală și copleșită de emoții. Așa că zic să ne oprim și să ne ducem să vedem un film.

-Mi-ar plăcea un film.

-Fac popcom.

-Eu duc gunoiul afară. Și să alegem ceva vesel, adăugă ea, legând la gură sacul de gunoi, apoi trăgând coșul de reciclare.

Le duse pe amândouă într-o parte a casei, aruncă sacul în tomberon și lăsă coșul de reciclat la locul lui.

Nu-l auzi, nu-l simți decât abia când brațul o strânse de gât și țeava pistolului îi apăsă tâmpla.

-Scoate un singur sunet și te împușc în cap. Tu trebuie să fii mama. Haide în casă, mamă.

—Morgan nu e aici. Nu e aici.

***-Știu* că nu este. în loc să apese trăgaciul, întoarse pistolul și o lovi zdravăn cu patul. Crezi că sunt prost? Ți-a spus că sunt prost? Mișcă!**

Privirea i se înceţoşă – lacrimi, durere, frică – în timp ce o târa spre ușa bucătăriei.

-l-am dat drumul, spuse Olivia. Fac două boluri, pentru că știu că ție nu-ți place sarea.

Apoi se întoarse și încremeni.

-Și tu trebuie să fii bunica. Pe podea, bunico, cu fața în jos. Altfel îi zbor creierii mămicii. Zâmbetul batjocoritor i se transformă într-un rânjet. Hei! Aveți popcom?

31

Se gândi să le omoare pe amândouă. Nu cu pistolul – prea mult zgomot. Dar avea cuțitul lui Jane cea moartă și avea și alte metode.

Nu ar fi fost tare să-i vadă faţa când venea acasă şi le găsea cadavrele însângerate?

I'W ««*« op întAmpl*«* *i* «I unn o chema p* f^rf« »»« mkrS ı N»i ıfir» fiiMwr «iifktpm. mt fu*-«* ftefoftin* <1* *<hitrtin i* V d«t* «ot«, *o* *-o pumfl «A w uite în rimp ce 1« omor». în felul S*r»,

[4] ârui n «4 «ningA l* ea, o «fl moar*) cu im»«inile irUe» în minff ^ ** «rtenr si tnrKiia sa «ofere. O «a plate»* a si trebui» sfl plAreuncA. Ax-e* o cicatrice urata pe brat – din vina ei. Se îngrAsiwe din vina ᶜ’ Si. cu numai câteva orc în urma. o mAsea din spate începuse «A-l doară Din vina ei!

Frecare orâ pe care o petrecuse într-o camera de motel cu mucegai pereţi, fiecare kilometru pe care îl strAhAtuse într-o hodoroagfl bunA dc aruncat la fier vechi fusese vina ei.

merita ce era mai bun şi-ţi câştigase dreptul la ce era mai bun. j. i. upA ce o omora pe ea, totul avea sA fie iar ca înainte. Tot ghinionul lui venea de la ea.

Le P[1]^ pe javre să tragă scaunele frumoase şi solide din sufragerie în camera de zi, apoi o puse pe aia bătrână să o lege pe cealaltă de scaun cu coliere de plastic. Fusese nevoie să o pocnească de câteva ori ca să o convingă, dar nu-l deranja.

Pe bunică o legă cu mâna lui, tot cu coliere de plastic, apoi folosi o rolă de bandă adezivă, ca măsură de siguranţă.

încercaseră să vorbească cu el, cu voci încete şi calme sau printre lacrimi, aşa că le pusese bandă adezivă şi peste gură.

Se învârti o vreme prin casă, cercetând camerele şi aruncându-şi popcom în gură.

Când auzi scaunele croncănind, se întoarse în camera din faţă. -Ţineţi-o tot aşa şi o să vă alegeţi cu un glonţ în genunchi. Sau poate în burtă. Se aşează pe canapea cu faţa spre ele, cu bolul de popcom în braţe. Când o să intre, o să vă vadă. Asta e faza numărul unu. O să ştie că e vina ei. Totul e din vina ei! Aveţi idee cât de mult m-a costat? Ce nai-a luat? Era din ce în ce mai furios şi începuse să clocotească, să dea pe dinafară. Eu am trăit ca un sărăntoc, ca un *ratat,* şi ea locuieşte aici? Pun pariu că are un pat mare şi moale la etaj – o să mă uit mai târziu. O casă mare şi veche – văd că aveţi câteva antichităţi, pe toţi dracii, probabil moştenire de familie. De ce are ea parte de toate astea după ce mie mi-a distrus viaţa? Am venit să o iau înapoi, aţi înţeles? Iau totul înapoi.

Băgă mâna să mai ia popcom, găsi bolul gol şi-l aruncă în cealaltă parte a camerei. Cioburile de sticlă se împrăştiară în toate direcţiile.

într-o fracţiune de secundă, din furios, chipul lui deveni calm îi contemplativ.

-Acum mi-e sete. S«. »edem ce aveţi. Şi atenţie, dacă aud un sunet, Morgan o să vă găsea> tândouămoarte, într-o baltă de sânge.

CAnd II auzirfl învârtindu-se prin bucătărie, Olivia îşi schimbă iar poziţia, fără zgomot, în aşa fel încât Audrey să-şi poată folosi mâna, degetele, ca să scoată telefonul din buzunarul mamei ei.

Banda dură din plastic îi intra în came, o tăia până la sânge. Dar nu se opri şi-şi simţi inima sărind în piept în clipa în care degetele îi atinseră marginea de sus a telefonului.

Apoi îl auzi întorcându-se!

-Da' ştiu că vă respectaţi, afurisitelor! Luă o înghiţitură lungă din- tr-o sticlă de cola. Aveţi ceva vin de calitate, dar o să-l las pentru mai târziu. Am nevoie să-mi păstrez mintea limpede ca să-mi fac treaba.

Şi, apropo de calitate...

Veni lângă Olivia şi-i trase banda adezivă de pe gură, radiind pur si simplu de încântare când îi văzu şocul de durere schimonosindu-i faţa.

-Casa asta valorează o grămadă de bani şi ai încă mult caşcaval în conturi personale şi de afaceri. Nu există nici un motiv pe lume pentru care o femeie aşa ca tine să aibă atât de mult. Banii sunt privilegiul unui bărbat, mamaie!

-îţi transfer totul ţie, cu semnătură. Poţi să pleci de aici cu toţi banii mei şi să dispari. Să trăieşti viaţa pe care o meriţi.

-Aşa spun toate – dacă le dau ocazia să spună ceva. Nu vreau să-mi *dai* tu absolut nimic! Eu iau. înţelegi? îşi înfipse mâna în gâtul ei. înţelegi?

Când Olivia dădu din cap, slăbi presiunea.

-Pun pariu că ai un laptop bun. O să-mi spui unde este şi o să-mi spui parola, altfel iau una din pungile alea de plastic pe care le aveţi în bucătărie şi i-o pun pe cap ăsteia. Şi poţi să o priveşti cum se sufocă până moare.

îi spuse.

Când se duse după laptop, Audrey încercă iar să ajungă la telefon.

Bailey rămase să închidă barul cu Morgan.

-Să ţii legătura, îi spuse Morgan. Vreau să ştiu cum merge cu şcoala, cu jobul cel nou – pentru că o să-l obţii – cum îţi merge cu toate.

-Promit. Sunt nerăbdătoare să mă întorc, dar o să-mi fie dor de tine, de voi toţi. Poate-mi păstrezi un loc la bar în vacanţa de iarnă.

- Dacă vrei, al tău este.

Bailey mai privi pentru ultima oară în jur.

-Chiar s-a terminat vara.

- Mai are vreo câteva zvâcniri, dar, da, se simte că începe să cedeze O să fie prima mea toamnă în Vermont.

-Nu mi-am dat seama.

Atmwr«, #rvU <1 ♦* *«*«♦* **** ** * ' IV «fn* «wrrtn l * frl iwn **rţ«r* fyvwwvcV'r* ¡w** «# t*rm*i»* fisHi gwt» >**

- I ' N<* vftVm fa v*o*m* de w»m***

tmrr^m* Mfwgsm îl r*n. pr ofeervl Howr «pfHW * •"*»"«

« *cn kta. dtvmAr*<| ci| ,tn„| pamfeit de rtottpre £** *» ruf*n# miirn. M n*e Poltim,, *, pamk ii – o mimă * *" »1 **o** *«rin** **fn braț*.**

Âc *"*' *' *rt*at,c «ne-

Aw ititenţumci. Se dmc U maşină lerry. domnule ofiţer

oapte buna, Morgan! Ai grija cum conduci!

-um aş putea »3 conduc cu un politkt mereu În oglindit reOnvluiMf c rumul spre casa, laca problemele legate de muncA în urmA îi începu *si sc* gândească la cc avea de făcut a doua îi. Nişte rufe de «pălat. o programare la coafor ca să-i arate stilistei ce fel dc rochie voia şi să ce gândească la o coafură potrivită pentru nuntă.

Nell îi recomandase un fotograf – care fusese aprobat şi de doamnele ei. Trebuia să stabilească şi cu el o întâlnire. Ştia că multe cupluri făceau fotografii de logodnă, dar nu credea că ea şi Miles erau genul Ista de cuplu.

Şi avea selfi-urile din excursia pe munte.

Iritarea pe care o simţise faţă de el mai devreme dispăruse cu desăvârşire. îşi făcea griji, îşi aminti acum, pentru că o iubea. Dacă-i accepta iubirea – şi cum o mai accepta! – trebuia să accepte şi restul.

Poate că acum i se părea caraghioasă parola de *nesiguranţă,* dar ar fi putut fi o poveste care să-i facă să râdă, peste nişte ani. Când Rozwell o să fie într-o închisoare de maximă securitate.

Stătea treaz şi-i aştepta mesajele. Nu-i spusese, dar era evident, pentru că răspundea întotdeauna în câteva secunde. Doar: „Culcă-te" Sau: „Vorbim mâine".

Niciodată: „Noapte bună".

Dar aştepta în fiecare noapte în care nu erau împreună până ce ştta că ajunsese acasă în siguranţă. Putea să fie recunoscătoare.

-Sunt recunoscătoare.

Intră pe aleea din faţa casei, încuie maşina. Ofiţerul Howe aşteptă în maşina de poliţie în capătul aleii în timp ce se îndrepta spre uşă.

Descuie, deschise, se întoarse şi-i făcu cu mâna. închise uşa în urma ei, resetă alarma.

Se îndreptă direct către scările care urcau spre camera ei, dar un zgomot din camera de zi o făcu să întoarcă brusc capul.

Şi totul în ea se transformă în gheaţă.

1 **Vârti <1* p* faţa roam*» ii. cir pi cea a bunicii. trama «**

«hitere« din <«rhii I«»»

RâtAnd ta un nebun. Rmwell *»fi din parele canapelei. unde *r **nm*e«e

StitprizA[1] «frig* el, fluturAnd trh piafnl tnfr-o mâna şi un mor în tetdaltfl. Hai, tip«! F» o ungur* mişcare şi le rai gâturile' Pr rine re împuşc şi dispar înainte sa atingi podeaua.

Orice va trehui *8 faca, oricare va fi preţul pe care va rrebu* *a-l plareaacA, n-o sa le faca nici un rău doamnelor ei.

—Nu o sa ţip, Oavin. Ce rost ar avea? Şi n-o sâ mi împusn \i„ o stilul tau. Asta e pentm leneşi. Privi în ochii lui. Daca ar fi pnvtr în ochii mamei, s-ar fi prăbuşit. Tu nu eşti leneş. Şi nu ai bătut arăta amar de drum doar ca să mâ împuşti şi să termini atâr de repede

-Te crezi foarte deşteaptă.

-Destul, dar tu eşti mai deştept. Ştii că nu pot să fac nimic atâra timp cât familia mea e în mâinile tale. Cât timp mama şi bunica sunr n viaţă, nu pot să fac nimic.

„în viaţă, ţine-le în viaţă!" Era tot ce avea.

-Aşa e, căţea afurisită! Nu poţi să faci nimic. Eu deţin conrr . , întotdeauna, eu deţin controlul. Hei, ţi-au plăcut florile?

-Nu.

Revenise la părul blond, dar nu mai strălucea şi tunsoarea era inegală, ciopârţită. îşi dădea seama că folosise farduri şi în locurile în care se frecase i se vedea pielea roşie – prea mult soare de deşert. Nu mai era zvelt şi elegant, mai degrabă dolofan şi mototolit. Avea o cicatrice urăr i pe braţ, umflată şi cu puroi.

încercă să-şi amintească tot ce o învăţase Jen. Nu putea să rugă. Nimeni n-ar fi auzit-o dacă ţipa. Nu se putea ascunde. işi promise ca să lupte, dacă o să aibă ocazia.

O păcălise o dată, îşi spuse. Acum o să-l păcălească ea.

-Ai vrut să mă sperii. Ai reuşit. Vrei să mă sperii acum. Sunt speriată. Cu siguranţă nu merit riscurile pe care ţi le asumi, Gavin. Sunt un nimeni.

-Mi-ai distrus viaţa.

-Nu am...

Se opri când telefonul din buzunar o anunţă că primise un mesaj. Şi arma pe care Rozwell o ţinea în mână se îndreptă

spre faţa ei.

-Cine mama dracului te sună? E două noaptea.

-E un mesaj – doar un mesaj. Nu e nimic. Nu-l ating.

Rozwell făcu un pas în spate şi îndesă ţeava pistolului sub bărbia mamei ei.

-Cin« îţi trimite mesaje l» două noaptea! I tocâ-r

'• *bor creierii . «,

- [Bi]nc. Tc E Ingixjnlcul noi. Il n*»»

" face nimic. Oavlr. A«;«- *«•»«-'

>""<1 « aum bine. o .« cheme politia- N» "" ° " " "" «-ţi ttrflr.

U-mi telefonul!

Dn"R,mi,na după el. O să ţi-l dau ţie. ridica er avea pi,tolul îr»tr-c> mână ţi cuţitul în cealaltă. Mizând pe anta, ranu* CB *3 poată citi menajul de la Mile*.

Unde naiba eştif

vreo SÎrul! RasPunde-i. Rămâi aici, ca să văd ce-i scrii. încearcă ™o WKcherle, M„rSan• „ „ „a•m| dau „ama•

-Zăţ5pIncerc nim«c- E mama mea. N-o să încerc nimic, şi pe a ta am °morât-o pe maică-mea. Fă pe nebuna ţi o omor

Ţinu ecranul înclinat, ca el să poată vedea.

scuze a durat mai mult sa închid dar sunt acasă acum spuneai noapte bună lui Howl şi culcă te te iubesc.

-Cinedracu'eHowl?

-E câinele lui.

Dând frâu liber lacrimilor, Morgan ţipă în clipa în care Rozwell îi trase capul lui Audrey pe spate.

-Doar câinele lui! Aşa spunem noi. O să se mire dacă nu zic nimic acum. Te rog! Am făcut ce mi-ai spus să fac.

Telefonul bipăi din nou. Rugându-se, cu mâna tremurându-i acum, Morgan ridică ecranul ca Rozwell să poată citi:

Aşa o să fac. Noapte bună.

***A** înţeles, îşi spuse. A înţeles.*

-Aruncă telefonul.

Când făcu ce-i spusese, îl strivi cu piciorul.

-Acum, dacă nu vrei să-mi tremure degetul, fă un pas înapoi.

Miles ieşi din casă şi urcă în maşină în numai treizeci de secunde.

în timp ce Mt*g«n trimite« mesajul, Reck şi Mofriaon coborâţi din avion în Mkjkikhury.

Şehil echipajului de la sol îi întâmpină:

-FW. Aţi întârziat.

-Vreme nea în Indianapolis, ne-a ţinut pe loc.

- Da, am auzit. V au trimis o maşină. Făcu un gest, apoi le dădu cheia. Va recuperăm noi bagajele.

-Complexul turistic este la 20,25 de minute de aici, nu-i aşa? înrrebă Morrison.

-La ora asta, ajungeţi în 20. Ciudată chestie! Sunteţi al doilea

zbor privat care vine azi din Indianapolis. Primul a ajuns înainte să se strice vremea.

-Stai! spuse Beck, strângându-i brațul. Ați mai avut un zbor privat din Indianapolis? Câți pasageri?

-Doar unul. Un tip. Plin de bani. îl aștepta un Mercedes Clasa C, închiriat. Hei! Bagajele! strigă el, dar Beck și Morrison alergau deja spre mașină.

-Sună-l pe șeriful Dooley! Beck sări la volan. Acum.

în timp ce traversa orașul în viteză maximă, Miles îl sună pe Jake.

-E la ea.

-Ce? Nathan a raportat că totul e bine. A văzut-o intrând în casă acum câteva minute.

-E la ea. E înăuntru. Du-te acolo.

-Așteaptă-mă!

-Nu.

-Pe toți dracii!

Jake își trase hainele pe el. Și Nell la fel.

-Vin cu tine.

- Ba nu vii.

-Am și eu mașină, așa că vin cu tine sau vin singură. Dar tot vin. E familia mea.

Morgan făcu un pas înapoi și-și ridică mâinile, într-un gest de supunere.

-Știu că ți-e greu de un an încoace. De un an și jumătate.

-Nu știi nimic!

-Știu că nu pe Nina o voiai. Mă voiai pe mine.

-Așa o chema! Iisuse, mă scotea din minți.

-Ți-am stricat șirul de victorii și de atunci n-ai mai putut să-ți trăiești viața așa cum vrei.

-Așa cum merit.

-Da. asta. Iar eu mi-nm trăit-o pe a mea. Chiar nu e drept. Sigur, pierdut casa, economiile, ttiate astea, dar iată-mă!

*?• întinse mâinile, făcu iar un pas în spate. Adu-I spre rine, își zise. Aparte de ele.

-Trăiesc în casa asta frumoasă. Mi-am cumpărat o mașină nouă. astea. Știi totul despre mine. Știi că am un logodnic sexy.

Ti'O tragi cu șeful, Morgan! zise el, rânjind. Ce clișeu!

-Dacă ține... Ridică din umeri. Și are o casă fantastică! Am o slăbiciu- Ca5e"$tU și uite aici! Ridică o mână și flutură degetele, amantUl Să scliPepască. Sinceră să fiu, Gavin, acum că stau să , g descr Îie'ț* datorez totul. Mă speteam ca proasta muncind în două locuri, strângând fiecare bănuț, locuind într-o cutie de chibrituri. Până cand ai apărut tu. Se trase încă un pas mai în spate. Și ți-am stricat șirul. Ti am stricat tot norocul. I-am trimis pe agenții FBI pe urmele tale. Mi-ai lăsat mesaje cu medalionul, cu brățara. Le-am primit.

-Tu ar fi trebuit să fii în locul lor.

—Dar nu am fost. Le-ai omorât cu mâinile tale pentru că de asta ai nevoie. Nu de pistol, nu de cuțit. Nu are efectul pe care îl vrei decât dacă o faci cu mâinile tale. Trebuie să fie personal, mai ales cu mine. Trebuie să fie intim. Pistolul este sub demnitatea ta și n-o să-ți ofere ceea ce vrei. O știm amândoi.

-Nu-mi trebuie pistolul! îl puse pe șemineul din spatele lui. Nu-mi trebuie nici cuțit.

Și îl băgă în teaca de la curea.

-Știu, Gavin. Am visat la mâinile tale pe gâtul meu. Am visat că te implor să mă lași să trăiesc viața asta pe care am început-o, pe care tu mi-ai dat-o. Dar nu mă lași niciodată.

Acum zâmbi și păși încet spre ea.

-Imploră-mă acum. Vreau să te aud implorând.

-Te rog, nu-mi face rău. Ia tot ce vrei, dar, te rog, nu-mi face rău.

-0 să iau ce vreau. în sfârșit!

Trase aer în piept, ca și cum ar fi vrut să țipe, când mâinile lui îi prinseră gâtul.

Apoi făcu exact așa cum fusese învățată.

Ridică genunchiul și lovi cu putere în timp ce-și înfigea degetele mari în ochii lui.

Și el fu cel care țipă.

Când slăbi strânsoarea – doar o idee –, își împinse podul palmei în nasul lui, văzu sângele țâșnind, i-l simți pe față.

Apoi sc trase cât putu mai în spate și, cu toată forța, îl izbi cu pumnul în beregată.

Când sc prăbuși la pământ, Morgan sc repezi după pistol, dar îi prinse piciorul si o trânti pe podea. Instinctul si toate lecțiile pe care le urmase preluară controlul. Țipară împreună în clipa în care piciorul ei îi lovi nasul rupt.

Când ușa se dădu de perete, crezu că e el și, chinuindu-se să se ridice, înșfăcă pistolul. Nu ținuse niciodată o armă în mână, nu crezuse că o s-o facă vreodată, dar se răsuci pe călcâie cu arma întinsă.

Doar ca să-l vadă pe Miles stând deasupra lui Rozwell, cu pumnii încleștați, pregătiți.

-Miles. Miles, te rog, ia asta. Te rog.

-Lasă arma în jos, Morgan. Ești bine. E bine acum.

Imediat după ce-i luă pistolul din mână, se repezi să dea laoparte banda adezivă de pe gura mamei ei.

-îmi pare rău. îmi pare rău. O să doară. O trase, făcu la fel cu cea de pe gura bunicii ei. îmi pare rău. îmi pare rău. îmi pare rău.

-încetează! îi ordonă Olivia.

-Ne-ai salvat. Fetița mea, ne-ai salvat!

Câteva secunde mai târziu, Jake intră cu arma scoasă, apoi o cobori după ce înregistră scena.

-Măi să fie! Nell, cheamă o ambulanță.

-Poate să mai aştepte, zise ea, intrând în urma lui Jake.

-Nell, pentru Dumnezeu!

-Mai taci, Miles! Aduc ceva să le tăiem legăturile. Găsesc eu ceva.

-în bucătărie, primul sertar de lângă uşă, spuse Olivia cu voce limpede, deşi ochii i se umplură de lacrimi.

-Şi ne-ar prinde bine nişte apă. Te rog.

-Vă aduc eu. Are un cuţit la curea, Jake.

-Da, văd. l-l iau acum. Vine şi FBI-ul, spuse el, după ce Miles îi dădu pistolul pe care îl ţinea în mână şi se duse să aducă apă.

-M-au sunat imediat după Miles. Morgan, tu ai făcut asta?

Morgan se uită la Rozwell şi dădu din cap.

-Bravo ţie! Eşti rănită?

-Nu.

-Doamnelor, sunteţi rănite?

-Ne-a lovit de câteva ori. Pe Audrey mai rău decât pe mine.

-Au răni la încheieturi şi la glezne, Jake! zise Nell, ghemuindu-se ca să taie colierele de plastic.

-Trusa de prim ajutor.

închizând ochii uşurată, Audrey îşi cuprinse în braţe mama şi fiica.

-în cabinetul din antreu, dcHsupra iwcfltorului. Suntem bine.

Suntem ""te bine.

Rozwell *»coate* un gemnflt când Jake îl puse cătuşele.

-Nu şl el.

Mâna Oliviei tremurfl uşor în clipa în care lufl paharul de apă oferit de Mi les.

-S-a pus cu o femeie Nash. I-ai venit de hac, Morgan. L-ai jucat pe egete. L-ai convins să lase pistolul, să lase cuţitul. Deşteptă, şi curajoasă,

î* Puternica.

Reuşi să spună roate astea, apoi în sfârşit începu să plângă.

Morgan ridică privirea spre Miles.

-Ai înţeles.

-Am înţeles.

-Şi eu la fel. Ştiam că o să vii. Se împinse să se ridice, se clătină puţin. îmi cedează picioarele.

-Te ţin eu. O lipi de el, o ţinu strâns, îşi îngropă faţa în părul ei. Te ţin eu.

Beck şi Morrison sosiră înaintea ambulanţei, intrară pe uşa spartă. Rozwell zăcea chircit pe podea, cu ochii vineţi, cu sânge picurându-i din nasul umflat. Audrey şi Olivia stăteau una lângă cealaltă pe canapea în timp ce Nell le oblojea încheieturile.

-Miles, ne-ar prinde bine o pungă sau două de gheaţă.

-îţi aduc eu. Ştiu unde sunt.

Când îi auzi vocea, Rozwell încercă să-şi concentreze privirea asupra ei.

-O să te omor.

-Nu. Miles păşi în câmpul lui vizual. N-o s-o omori. Te-a învins. Va

trebui să trăiești cu asta. Morgan Nash te-a învins.

-Ești rănită? o întrebă Beck.

-Nu. Sunt bine, insistă Morgan. Toate suntem bine, le spuse agenților. Trebuie să aduc gheață.

-Vedem și noi, zise Morrison. Felicitări, domnule șef de poliție!

-Nu mă felicita pe mine. Pe Morgan. Are niște sânge pe ea, dar e numai al lui. Am chemat ambulanța – și uite că vine, adăugă el, auzind sirenele. Are nevoie de îngrijiri medicale. Cu siguranță are nasul spart, contuzii pe gât și i-au sângerat ochii. Posibil să aibă și maxilarul rupt.

-Mă duc eu cu el, spuse Morrison, dând din cap spre Beck. Rămâi tu aici?

-Sigur. în primul rând, vreau să-mi cer scuze că am fost cu doi pași în urmă.

-Nu, spuse Morgan, reapărând în living. Nu e adevărat. Ați frut lângă mine tot timpul. Și dacă nu ați fi făcut-o, dacă nu m-ați fi ținut mereu la curent, nu aș fi putut să fac toate astea. N-aș fi putut să mă joc cu mintea lui. Dacă nu ați fi fost pe urmele lui, dacă nu l-ați fi ținut mereu pe fugă, ar fi ajuns aici mult mai devreme. Cu mult înainte să fiu pregătită.

-Dar tot îmi doresc să-l fi prins înainte să fii tu pregătită. Pot să aștept până mâine-dimineață, dacă preferați, dar o să am nevoie de declarații.

*** Poftim, mamă.**

Morgan apăsă ușor o pungă de gheață pe tâmpla mamei ei.

-Nu știu cum a intrat, dar, când am ajuns acasă, puțin înainte de două, le legase de scaunele alea. Cu coliere de plastic și bandă adezivă. Bunico...

Puse a doua pungă de gheață pe obrazul Oliviei.

-Fac un ceai.

-Dă-l dracului de ceai! Adu-mi un whisky. Dublu. Strânse cu putere mâna fiicei ei. Adu două.

La crăparea zorilor, când primele raze începeau să stropească cu lumină răsăritul, Morgan stătea afară și bea vin împreună cu Miles. Howl, pe care îl adusese Nell, dormea întins sub masă, cu o labă pe picioarele ei.

-în sfârșit au adormit. Aș fi vrut să se ducă la spital.

-Nu te-ar fi lăsat în ruptul capului singură. Și nu ar fi plecat de acasă. Și medicul de pe ambulanță a spus că sunt bine amândouă.

-Știu, știu. Doar... încercă să-și alunge gândul. E prima oară când beau vin în zorii zilei, spuse în schimb.

-Ai avut o noapte lungă.

-Parola aia stupidă de *nesiguranță* nu a fost până la urmă atât de stupidă.

-Mi-aș fi dat seama oricum. Nu ai folosit semne de punctuație sau litere mari. Nu așa scrii tu mesajele.

-Nu eram sigură că o să observi. Mă bucur. Și am știut că vii când mi-ai spus noapte bună. Nu-mi scrii niciodată noapte bună.

-Fiindcă nu e o noapte bună atunci când ești în altă parte.

Se întinse, îi luă mâna și spuse cu voce răgușită:

-Așa se explică.

-încearcă să nu plângi, da? Și eu sunt cu nervii întinși la maximum. O să-i cumpăr lui Jen cel mai mare aranjament floral care a fost văzut vreodată. Sărută mâna care o strângea pe a lui. L-ai făcut zob, cam-pioana mea.

-Eram atât de furioasă, Miles. Când le-am văzut aşa, neputincioase, bătute, sângerând... Nu aveam să-l las să le facă şi lor ce-i făcuse Ninei.

Si #—. Aţi/* A drws%r

M ıCi!u"!T*llm ır»m« i* <* *l»Mt, ?1 u Uu *ft «"

barman fnarre,

ferl SSK^ dlnvin. Ap* - «H* « — ~

- l4 Hc «*•«

"Ai SI> înainte Nu pare drept**

-tiıT?rt '»*«

s* Primesc n! ° repar Credeam cS ştiu cftt de mult te iubesc înainte S-a năruit puı,CSı,ru, a,a Nu Ştiam. întreaga mea lume s-a oprit o clipă.

"Cu siKur Şl s/mPu în junii meu. Să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva. sun pe Sam şi eTc nu am R^nd. N-o să mai iasă. Mai târziu o să-l trebui să se ducă^n^1ıı1 Şı,ui Merita să *tie- 5* familia Ninei. Sam ar gândim niciodată la^jSruna Personal. După care nu va trebui să ne mai**

—îmi iau liber ari c: . . . . , .

Nu are cine «s Iţl iei r diseară-

Nuare cine să-mi ţină locul la bar.

f,,® ITa xl ** cineva- E treaba ei- Treaba ta acum este să dorn pu > *1* gnj e doamnele tale şi să le laşi să aibă grijă de tine. Treaba mea e să fac toate astea şi să repar uşa.**

Se simţea de parcă ar fi plutit, ca şi cum ar sta doar o idee în afara corpului.

„Iar îmi spui ce să fac.

„pentru că ai nevoie să ţi se spună. Poţi să faci la fel, când o să am eu nevoie-

pare rezonabil aşa. Dar hai să privim răsăritul, înainte să intrăm.

si privim răsăritul. E prima zi. şi îl priviră-

EPILOG

Florile erau absolut splendide, de parcă ar fi fost la fel de fericite ca şi ea. Niciodată în viaţa ei Morgan nu se aşteptase să se simtă cum se simţea acum. încântată, calmă, stăpână pe ea, ameţită şi absolut sigură în acelaşi timp.

Mama ei trase fermoarul ascuns de sub nasturii de cristal care se opreau chiar deasupra taliei. Rochia ei de mireasă, îşi spuse, uitându-se la amândouă în oglinda din camera pe care Drea o desemnase drept exclusiv zona miresei. Perfectă, pur şi simplu superbă, în clini lungi, aşa cum îşi dorise, şi cumpărată – cu aprobarea tuturor – de la magazinul de mirese din oraşul lor.

Maică-sa avusese perfectă dreptate în privinţa asta.

Purta la urechi cerceii cu diamante în formă de lacrimă pe care îi primise de la Miles de Ziua îndrăgostiţilor, şi o brăţară cu un singur

diamant, împrumutată de la Nell.

Se simțea frumoasă și-și dădu seama că și asta era o premieră în viața ei. Nu drăguță, nu atrăgătoare, nu suficient de bine, ci pur și simplu frumoasă.

Se întoarse să se uite la Nell, care supraveghea totul în rochița ei liliachie cu bretele din cristale. Jen purta o rochie de culoare roz pal.

închise ochii o clipă și se gândi la Nina, care ar fi adorat fiecare secundă din povestea asta. Familia Ninei era acum, știa, în grădină, într-unul dintre rândurile de scaune îmbrăcate în huse albe. Și o să le fie veșnic recunoscătoare că veniseră, împreună cu Sam și cu logodnica lui.

Cercul s-a închis, Nina. El nu mai este, a dispărut din viețile noastre, e la închisoare acum și cercul s-a închis. Te iubesc. N-o să te uit niciodată.

J >>»« un vilii t„ crarra. Mamn mirelui nrtln «plendld. Inlr-o nichle

-T.V^I ^'P'dekdlls.

° d«>» cunfurm p«„r»nmlul. Olivia, trebui, .-o mal .pun [.i.lurt ţ ' «unt .cn,„U„n,,le. C. «lcrll *de* "" P»h»' .«npenle, '"'•"„l m.!"„ '"«»■ -« bea *emp.nl. .1 >« "»*« „'lSn' ■«,'.n fi dc •naitoS*tn*0,r*«' • Uumneteule, Mur«»n, «ti o mim,.# Incredibil 'Cop^i – -Copi

Pi ii noştri.

-înefl

-Copui^1, D«n. apuse Audrcy, luându-l r$_u^1$ noştri. n°,tr1, NcĦ* toarnă şampania şi »3 <»

teâfe: ,nrt" OIIW- „ COTOnlţa dln bţ'' Ei Te'm#r!;; puse pe cap | Moroan nnoi o sărută pc ambn obraji. I c manţi « „1 nu a» p„3"' „rmuCmltri)ar vei fi întotdeauna a^nnT C? suntcm norocoase! «puse Lydla, punând o tn9nă pe umStul Ol,vie,. Luâm parte la un nou început. Paharul »u„. toat# lumea! ordonă ea. Apoi, Drea, hai să coborâm şi să-i lăsăm pe bărbaţii noştri chipeşi să ne conducă la locurile noastre.

Când plecară, Morgan îşi luă buchetul. Simplu şi dulce – bujori şi liliac, un pic de floarea miresei şi câteva frunze, pentru un pic de verde. Coborî treptele casei care devenise a ei. Auzi muzica pe care o alesese pentru fix acest moment.

Făcându-i cu ochiul, Jen ieşi pe uşă.

Nell se întoarse spre ea:

-Miles o să rămână trăsnit.

Apoi Morgan le luă de mână pe mama şi pe bunica ei.

-Să mergem!

Ieşiră în grădină, unde Howl stătea cuminte cu o zgardă de flori la gât, străbătură culoarul format între scaunele cu huse albe şi se îndreptară spre Miles care o aştepta, cu o crenguţă de liliac la butoniera costumului negru-

în spatele lui, fântâna pe care o făcuseră împreună – un broscoi, desigur, în poziţia yoga numită Copacul – arunca în aer stropi de apă care luceau în toate culorile.

Văzu familia Ninei, pe Sam, pe Nick, pe soţii Greenwald, pe agenţii Beck şi Morrison – atâţia oameni care îi marcaseră viaţa şi o ajutaseră să se formeze.

J82 I NORA ROBERTS

Apoi îl văzu numai pe Miles. Care se uita la ea de parcă ar fi fost totul pe lume. Când ajunse lângă el, se întoarse, o sărută pe bunica ei, o sărută pe mama ei.

-Vă iubesc pe amândouă.

Se dădură în spate, ţinându-se de mână.

Morgan făcu un pas în faţă şi-i luă mâna lui Miles.

-Te aşteptam, îi spuse el.

-Aşteptarea a luat sfârşit. Să începem!

Îşi plantase rădăcinile, îşi zise, când se întoarseră să-şi spună j mintele. Şi, începând din această zi, o să le îngrijească şi o să le vească crescând.